

TIBERIUS BLACK STEENRIJK

Herziene druk, 2014
© 2014 Tiberius Black

Coverbeeld: www.Canstockphoto.nl
Corrector: Dick Boersma, Gerard Kriek
Website Tiberius Black: Kees Jongbloed
Ontwerp logo Tiberius Black: Marc Bisschops

ISBN: 9789048428120
NUR: 336

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

TIBERIUS BLACK

STEENRIJK

Voorwoord

*"If you eliminate all possibilities,
whatever remains,
however improbable,
must be the truth"*

Sir Arthur Conan Doyle (1859-1930)

Voor een ieder die bereid is, zonder vooroordeel, voor alles in de wereld open te staan, geen oordeel velt dat gestaafd is op ideologieën van anderen of wordt afgedaan als onmogelijk, omdat het niet in de hedendaagse denkwijzen past, is dit avontuur een spannend en entertainend verhaal.

Tiberius Black

TiberiusBlack.com

E: info@tiberiusblack.com

T: 0320-417600

kvk nr: 54262046

bankrøk. NL76INGB0005734553

TiberiusBlack.com

13#1

I.

12 juni 2012, 03.11 uur

Het regende pijpenstelen. De grond was in modder veranderd. Een harde westenwind floot rond de oude houten huizen van Milwaukee Avenue en rukte takken van de toch al zo kale bomen. Het was bijna zomer maar het leek of de herfst zijn intrede had gedaan. Het was geen weer om zonder reden naar buiten te gaan. Toch had dr. John Grey een goede reden om zijn warme comfortabele huis te verlaten. Hij was zojuist gebeld door zijn ex-vrouw Amanda die hem vertelde dat zij een bizarre ontdekking had gedaan in het archeologisch museum waar zij werkte. Haar stem klonk angstig. Ze vroeg hem daar met spoed naar toe te komen en hoewel John haar in geen zes jaar had gezien, kon hij haar niet zomaar aan haar lot overlaten. Amanda had haar sporen reeds lang verdiend bij het museum en op de universiteit, alwaar zij haar kennis die zij had opgedaan als conservator, doceerde. Zij was geen vrouw die snel in paniek raakte en stond bekend om haar objectieve kalme wijze van beredeneren en analyseren van archeologische vondsten. Haar telefoontje verontrustte John dan ook hevig. Hij rende de straat op, op zoek naar een taxi. Zijn auto stond voor onderhoud in de garage en het openbaar vervoer reed niet meer om 3 uur 's nachts. Terwijl hij over zijn schouder keek, zoekend naar een taxi, voelde John dat hij weggleed op glibberige, modderige grond. Hij had al zijn behendigheid nodig om niet om te vallen. Toch kon hij zich niet druk maken over dit soort zaken. Hij gaf nog steeds om Amanda. Haar glinsterende groene ogen en haar lange donkerblonde haar stonden hem nog steeds bij. Haar foto stond nog steeds op zijn nachtkastje naast zijn bed. In zijn hart hield hij nog altijd van haar en hoopte hij haar eens terug te kunnen winnen. Haar roep om hulp kon hij dan ook niet naast zich neerleggen.

Waarom had zij die nieuwe vriend, hoe heet hij ook al weer, Philip geloof ik, niet gebeld? Hij zou haar toch in eerste instantie moeten bijstaan? Of zou het uit zijn? Hij had haar alleen maar geïmponéerd met zijn kennis van verdwenen beschavingen en culturen. Misschien was zij er nu eindelijk achter dat zijn verdere kennis zeer beperkt was en zij niet met hem over andere zaken kon praten. Iets wat John haar al zo lang gezegd had. Helaas mocht het niet baten. Als hij hem ooit eens zou tegenkomen, wilde hij er toch graag een 'op z'n neus verkopen'. Een getrouwde vrouw afpikken was voor John nog steeds niet te verteren hoewel de schuld ook wel een beetje bij hem lag. Hij moest te vaak weg voor zijn werk en dat had tot het uiteindelijk resultaat geleid dat deze 'gozer' zijn vrouw helemaal had ingepalmd.

De regen hield nu enigszins op, het motterde nog wat maar John was al doorweekt. Zijn bruin suède schoenen waren besmeurd met modder, zijn haar was nat en zat volledig in de war toen hij eindelijk na lang zwaaien, een taxi vond die bereid was hem naar de plaats van bestemming te brengen.

'Naar 90 Tamarraw Hills, Valenzuela Road.'

Een roodharige, wat bleke man achter het stuur knikte.

De taxi stonk naar sigarettenrook. De lucht maakte John onpasselijk, maar hij nam het voor lief, wetend dat de rit niet langer dan een half uur zou duren, aangezien de straten leeg waren en zij zich snel door de stad konden verplaatsen.

'U bent nog laat onderweg. U heeft geluk. Ik was op weg naar huis. Ik was net van plan ermee te stoppen. Een nacht als deze levert toch niets op, meneer. Het verbaasde mij dan ook u nog op straat aan te treffen. Met dit weer blijft iedereen liever thuis in bed.'

John wilde eigenlijk helemaal niet praten. Maar op de een of andere manier waren de taxichauffeurs bij hem altijd klets-kousen die geen rit zonder praatje konden maken.

De taxichauffeur vervolgde: 'By the way, mijn naam is James. Maar zeg maar Jim. Dat doet iedereen. Vindt u het erg als ik een sigaretje rook?' Echter zonder een antwoord af te wachten stak hij zijn sigaret aan en reikte het doosje met sigaretten naar John.

John knikte beleefd terwijl hij zonder wat te zeggen met een gebaar

de chauffeur erop attendeerde dat hij de aangeboden sigaret van de chauffeur niet behoefde.

‘90 Tamarraw Hills? Is dat niet bij het archeologisch museum? Die is nu gesloten hoor! Wilt u er inbreken?’ grapte Jim. Hij probeerde uit alle macht een conversatie op gang te brengen. Blijkbaar was de avond zeer saai geweest en had hij behoefte aan een gesprek.

‘Mijn ex vroeg me daarheen te komen!’ zei John kort om niet teveel in een gesprek verzeild te raken. Maar Jim had reeds een ingang gevonden en bleef vragen.

Hij nam een haal van zijn sigaret en blies een wolk rook uit: ‘Je ex! Nou die weet ook een tijdstip uit te kiezen. Het moet wel héél belangrijk zijn om midden in de nacht daarvoor je huis uit te komen!’

Jim hoopte meer te horen te krijgen. Hij was nieuwsgierig en dat liet hij merken ook.

‘Ik weet het niet. Ze klonk angstig.’

‘Nou, als je daar voor naar haar toe gaat, moet ze nog steeds iets voor je betekenen!’

De taxi stopte voor een rood licht bij een openstaande brug.

‘Moet je kijken. Midden in de nacht en de brug is open. Zal ik erom heen rijden via een andere weg?’

‘Nee, wacht maar. Het zal wel niet zo lang duren!’

‘Nou meneer. Er was eens een keer dat ik voor een brug stond die...’ Jim zag dat John geen interesse had in zijn verhalen en stopte. ‘...maar dat is een lang verhaal. Werkt uw ex daar soms? Tamarraw Hills is afgelegen en normaliter geen plek om midden in de nacht iets af te spreken!’

‘Dat is juist. Zij is conservator.’ John kon met zijn stem niet verhullen dat hij toch nog altijd trots op haar was.

‘Dan werkt zij nog laat! Logisch dat zij je ex dan is. Nachtwerk maakt je huwelijk uiteindelijk kapot. Mijn vriendinnen konden het ook nooit verdragen als ik weer eens ’s nachts moest werken. Toen ik eens vroeg thuis kwam, was mijn vriendin verdwenen. Er lag een briefje op tafel dat zij niet meer terugkwam als ik deze baan niet opzegde. Ik heb haar daarna nooit meer gezien! Je moet toch geld verdienen, hé meneer, en de banen liggen niet voor het oprapen. Bovendien

waar vind je nog zo'n baan waar je 's nachts de meest interessante mensen ontmoet!

Jim bedoelde dit als een steek onder water. Hij kreeg weinig respons van John en hoopte hiermee het gesprek weer op gang te krijgen.

'O' zei John terwijl hij naar buiten keek en een klein motorbootje met een groen licht voorop onder de brug door zag varen, waarna de brug zich weer langzaam begon te sluiten. 'Eindelijk,' dacht hij, 'nu kunnen we weer verder. Hoe eerder ik er ben hoe beter. Die vent houdt maar niet op!'

'Zal ik wachten als we er zijn? Misschien moet u beiden nog ergens anders naar toe?' vroeg Jim met in zijn gedachten nog wat extra te kunnen verdienen.

John dacht even na: Amanda klonk nerveus. Moest hij haar ergens mee naar toe nemen of wilde zij hem alleen in het museum iets vertellen of laten zien?

'Ja, doe maar. Maar ik weet niet hoe lang je zal moeten wachten!'

'Geeft niet. Ik wacht wel. Ik heb verder toch niets te doen. Er is thuis niemand die op mij wacht.'

De brug was weer vrij en met een flinke dot gas vervolgde de oude Chevrolet zijn weg naar het archeologisch museum.

De rest van de tijd werd er weinig meer gezegd in de auto. John bleef weigeren meer informatie omtrent zijn situatie met Amanda te geven en uiteindelijk had Jim het toch maar opgegeven. Hij had nog een sigaret opgestoken en hoestte na het nemen van een haal. De as viel daarbij op zijn toch al niet zo schone bruine broek die er nu weer een vlek bij had gekregen. John zei niets maar walgde van deze vieze gewoonte en de rotzooi die het gaf.

De taxi stopte onder aan de heuvel waarop het museum was gebouwd. Het verlichte bordje met 'personeelsingang' was aan de bovenzijde van wat in de verte op een deur leek nog net te zien.

'Ik zal op de parkeerplaats gaan staan en blijven wachten!'

'Prima. Als ik na een uur nog niet terug ben ga je maar weg,' antwoordde John terwijl hij hem het geld voor de rit én een flinke fooi gaf voor het eventuele wachten.

Het was opgehouden met regenen en een schemerig maanlicht kwam tussen de opklarende wolken door. Als je het museum zo 's nachts ziet, amper verlicht en redelijk ver van de stad, lijkt het op een uit de kluiten gewassen huis dat al jaren leeg stond, dacht John. Ondanks het bord aan het begin van het pad met het opschrift: 'Hartelijk welkom bij het Archeologisch museum van de O'Connely Foundation' had het niet bepaald een uitnodigende sfeer.

Het museum was aan het eind van de negentiende eeuw gebouwd en had zijn bestaan te danken aan een verzameling artefacts van een wereldreiziger Tim O'Connely. O'Connely had een obsessie voor stenen die mogelijk als gebruiksvoorwerp waren gebruikt. Deze collectie stenen had hij na zijn dood nagelaten aan zijn dochter, Mary. De reden van deze obsessie is door haar vader nooit verteld. En als O'Connely al aantekeningen had gemaakt over de herkomst en bedoeling van de stenen, dan waren deze nooit gevonden.

De 'gebruiks'-voorwerpen, in eerste aanblik fraai afgewerkt, waarvan enkele met uitzonderlijke vormen, hadden voor verzamelaars weinig waarde maar had wel de interesse gewekt van enkele studenten die samen met Mary op de plaatselijke high-school zaten. Aangezien van een groot aantal objecten de herkomst niet kon worden bepaald en ook het gebruik ervan onduidelijk was, kwamen de studenten op het idee de stenen aan het publiek te willen tonen en hen te laten bedenken waar de artefacts mogelijk voor gebruikt zouden kunnen zijn. Zo ontstond het idee de stenen tentoon te stellen. Mary schonk ze aan de stadhouders onder voorwaarde dat de verzameling voor alle burgers tentoon gesteld zouden worden. Het plaatselijk bestuur van de stad zag wel iets in het idee. Te meer omdat de stad wel wat aandacht kon gebruiken voor de verdere opbouw. Een museum paste in dit beeld. Het leegstaande huis op Tamarraw Hills was groot genoeg om de collectie te herbergen en bood voldoende gelegenheid om met een minimale investering een leegstaand huis uit te bouwen tot een toeristische attractie.

Mary O'Connely heeft zelf de grand opening van het tot museum gebombardeerde huis op Tamarraw Hills nooit meegemaakt. Vlak na haar gift aan de gemeente werd het ouderlijk huis van Mary door

brand verwoest. Een onherkenbaar verkoold lichaam werd teruggevonden op de plaats waar haar vader al die jaren zijn verzameling had bewaard. De hitte moet immens geweest zijn. Het enig herkenbare deel bij het lichaam was een onverklaarbaar ongeschonden zilveren ring met een blauwe glanzende, krasloze bolle steen om een verkoolde vinger. Een ring die Tim O'Connely haar had gegeven na zijn terugkeer van een van zijn reizen en die zij sindsdien nooit meer had afgedaan.

In de daarop volgende jaren werd Tamarraw Hills meerdere malen verbouwd, was tot twee maal toe door blikseminslag zwaar beschadigd, maar aangezien de collectie stenen onbeschadigd in de glazen vitrines deze catastrofes overleefden, werden de stenen in de loop der jaren tot een mythe verklaard, dat de stenen bescherming aan de bevolking zouden bieden tegen allerlei rampspoed van de inmiddels tot een middelgroot uitgegroeide stad. Het verhaal gaat dat er eens een onfortuinlijke inbreker heeft getracht de stenen te stelen voor zijn eigen geluk. Er werd een glassnijder, een paar handschoenen en een markeerstift bij de glazen vitrine gevonden waarin zich de paarse stenen bevonden. Van de dief ontbrak echter ieder spoor. De vitrine bleef onbeschadigd. Hoewel wellicht gestoord tijdens de poging de stenen tot zijn eigendom te maken, gaf dit de plaatselijke bevolking nog meer de overtuiging dat de door Mary O'Connely geschonken stenen een zeer waardevol bezit waren voor de stad die onder geen enkele omstandigheid het museum zouden mogen verlaten. Dit bijgeloof leidde ertoe bij dat de stenen het symbool werden van de stad. Bij het binnrijden van de stad stond op een reclamebord de collectie van Tim O'Connely als een 'must see' aangeprezen. De stad verlaten zonder dit bezichtigen werd bijna als een doodzonde beschreven en zou ongeluk brengen aan de voorbijganger die het in zijn hoofd haalde het museum niet te bezoeken.

In de loop der jaren breidde het museum uit met verschillende tijdelijke en blijvende exposities van andere archeologische vondsten. De bezoekers die de stenen kwamen bezichtigen waren vooral onder de indruk van een collectie paarse stenen, allen in de vorm van een zevenpuntige ster. Zeven stenen in totaal, verschillend van grootte maar

qua vorm exact gelijk aan elkaar. Ook een drietal glanzende zwarte 'eieren' waarvan één zo groot als een fauteuil, trokken veel aandacht.

De speculaties van de bezoekers over de herkomst van de stenen en waarvoor ze zouden hebben gediend varieerden van versteende dinosauruseieren tot meteorieten voor de zwarte eieren en van gebaksvormen uit de oudheid tot onderdeel van een ketting van een stamhoofd voor de paarse sterren.

Ondanks de talloze speculaties is tot op de dag van vandaag geen enkele zinnige reactie van een bezoeker gekomen die het onderzoeken waard was. Helaas hadden al deze ideeën, behalve de opbrengsten voor de stad, geen resultaten opgeleverd zoals Mary en haar medestudenten gehoopt hadden.

John rende de trappen op en liep vervolgens hijgend tussen de groteske pilaren die het museum omringden. Hij moest toch eens wat aan zijn conditie doen! Toen hij bij de personeelsingang aangekomen was, bleek de deur op een kier te staan. Een schemerig licht was erachter zichtbaar.

John keek voorzichtig naar binnen. Enkel de noodverlichting brandde in de gang waar hij zich bevond.

'Amanda?' riep John op een beetje fluisterende toon, alsof hij de bewaking niet wilde storen en bang was voor inbreker te worden aangezien.

'Amanda?' riep John nu iets harder. 'Ben je hier?' In de ruimte was een zekere galm van zijn stem nu hoorbaar.

Er kwam geen antwoord.

Langzaam begaf John zich in de gang van het museum. Onwennig, midden in de nacht, door een slecht verlichte gang te lopen gaf John de kriebels. Als er politie zou komen, hoe kon hij dan zijn aanwezigheid verklaren?

'Amanda? Ben je hier?' Geen antwoord.

Halverwege de gang zag John een kantine en een kleedruimte. Beide ruimtes waren zwak verlicht. Tegenover de kleedruimte bevonden zich de toiletten. Aangezien hier geen licht brandde, liep John meteen door naar het einde van de gang. Had hij nou maar een zak-

lantaarn meegenomen. De noodverlichting liet net de contouren van de deuren zien. Mocht er iets belangrijks op de grond liggen of zich in een hoekje van de kantine bevinden, dan zou hij het zo over het hoofd zien.

John bereikte inmiddels de tweede deur aan het einde van de gang. Licht piepend ging de zware deur open. Hij stond nu in een grote zaal. In de schemering kon hij verschillende vitrines herkennen. Vanuit een tweetal vitrines gloeiden enkele stenen groen op. Blijkbaar waren dit fluorescerende stenen. Soortgelijke stenen had John als kind thuis ook. Als je ze een tijdje in het licht hield dan gloeiden ze nog lang na.

Lopend door de grote zaal riep John opnieuw Amanda's naam.

Geen antwoord. Nu begon hij toch wel ongerust te worden. Zou haar iets overkomen zijn? Ze had om hulp geroepen, ze wist dat hij zou komen, de deur stond voor hem open. Dan is het toch logisch dat Amanda ook daar op hem zou wachten. Voorzichtig liep John in de richting van een dubbele trap. De linkerzijde ging naar boven, de andere zijde leidde naar beneden en was afgesloten met een ketting en een bordje erop. Ondanks de schemering kon hij 'Verboden Toegang' lezen. Of het nu de aantrekkingskracht van het bordje was of de nieuwsgierigheid om nu eens te kijken waar je normaal niet mag komen, wist John niet, maar de weg naar beneden lonkte hem.

Hij maakte de ketting los, liep er langs en bevestigde de ketting weer aan de haak waar hij aan had gezeten. Halverwege de trap was een klein raam waardoor enig maanlicht de traptreden net voldoende beschenen om te voorkomen dat hij een trede zou missen.

'Amanda?' Nog steeds geen enkele respons. Zou Amanda nog wel in het museum zijn? Misschien had ze ongeduldig gewacht en gedacht dat hij niet meer zou komen. John had ook nog extra tijd verloren met het zoeken naar een taxi en wachten voor de openstaande brug. Amanda kon niet weten dat zijn auto in de garage stond en hij daarvoor niet zo snel kon komen als zij misschien had verwacht.

John stond nu beneden. Het was er aardedonker. Op gevoel, met één hand voor zich uit en de andere hand langs de muur, liep hij schuifelend door de gang. De wanden voelden ruw aan. Ook hier was

geen lichtknopje te bekennen. Zou hij weer teruggaan? Net toen hij besloot terug te gaan, voelde hij een deurknop. Met angst en nieuwsgierigheid tegelijk opende John de deur. De deur gaf weerstand en hij had veel kracht nodig om deze te openen. De deur zat niet op slot maar een zeer sterke dranger aan de binnenzijde van de deur werkte behoorlijk tegen. Bij het opendoen werd hij verblind door tl-verlichting. Een walm van zweet en waterdamp kwam hem tegemoet. Het duurde even voordat Johns ogen aan het licht gewend waren. In de kamer was geen raam en blijkbaar werkte de ventilatie niet. Met een zachte dreun was de deur weer dicht gevallen. Er stond een open kast met allerlei gereedschappen, een wastafel, een tafel met een versleten tapijt eronder en twee even versleten bureaustoelen in de kleine ruimte. De stilte in de kamer werd verstoord door het tikkende geluid van een wandklok aan de muur, dat werd versterkt door het terugkaatsen ervan tegen de wanden in deze ruimte. De zweetlucht en waterdamp in de warme kamer gaven de ruimte een benauwd gevoel. De vochtigheid was zo hoog dat ze waterdruppels vormden op Johns gezicht en direct in druppeltjes van zijn voorhoofd liepen. Het was hier verschrikkelijk warm. Pas toen merkte hij een licht gezoem op, dat afkomstig was van een metalen kistje dat in het midden van de tafel, centraal in deze ruimte, stond opgesteld. Op het metalen kistje stonden de letters: -ToC- gegraveerd. Het gezoem trok zijn aandacht en zonder verder na te denken wilde John het kistje openen. Toen hij zijn handen in de richting van het kistje bewoog werd het zoemen heviger. Het kistje gloeide op en er was een warmte voelbaar die van het kistje afkwam. Het aanraken was onmogelijk. Hoe dichter hij bij het kistje kwam hoe warmer het werd en het geluid veranderde van een gezoem in een zeer pijnlijke hoge toon. Hoe nieuwsgierig John ook was, de hitte en het geluid weerhielden hem ervan er naar toe te lopen en het kistje te onderzoeken.

Pas toen realiseerde hij zich dat hij voor Amanda kwam en niet voor een zoemend kistje. Amanda was hier niet en er was hier geen tweede uitgang. John dacht na. De zweetlucht mag in deze gesloten ruimte wel even blijven hangen maar om drie uur 's nachts zou die normaliter toch niet meer aanwezig kunnen zijn tenzij er kortgele-

den nog iemand is geweest. Zou dat Amanda geweest kunnen zijn of was hier nog iemand anders aanwezig geweest? De zoete geur van de parfum die Amanda gebruikte toen ze nog samen waren, zou hij meteen herkend hebben. Maar deze wat penetrante geur kon hij niet thuis brengen. En wat deed deze persoon zo laat hier? Al peinzend liep John terug de donkere gang weer in. Hij moest een zaklamp hebben of een lichtknop vinden. Voorzichtig, op de tast zocht John zijn weg terug naar boven en een lichtknop. Opeens, hoorde hij een bekende stem. ‘Meneer?’

Het was de stem van Jim.

‘Ik ben hier beneden!’ Dankzij de stem van Jim, kon John zijn richting beter bepalen en vond hij snel de trap weer.

‘Heeft u hulp nodig?’

‘Ik heb mijn vrouw, eh ex-vrouw nog niet gevonden. Ik heb geen idee waar ze zich bevindt. Beneden is ze niet. Ik wilde net naar boven gaan.’

‘Heeft uw ex geen kantoorruimte? U vertelde dat ze conservator was. Dan heeft ze toch wel een eigen werkruimte of kantoor?’

‘Vast wel. Maar ik heb haar in geen tijden gezien en de laatste keer dat ik hier geweest ben, was tijdens een tentoonstelling. Ik ben niet in andere ruimtes geweest dan die waar ook het publiek werd toegelaten. Op de begane grond is de tentoonstelling, beneden ben ik geweest. Dus moeten we boven zijn’.

In stilte liepen de twee mannen achter elkaar de trap op. Hoewel John Jim verder niet kende, anders dan van de taxi, was hij eigenlijk best blij zijn zoektocht naar Amanda niet alleen, in dit grote, bij nacht kil aanvoelende, uit de kluiten gegroeide huis, te moeten voortzetten. De met een tapijt bedekte trap werd halverwege gesplitst in twee gedeelten die links en rechts verder hun weg naar boven vervolgden. Beide kanten schenen op de eerste etage uit te komen, alleen aan de tegenovergestelde zijden. Zonder te overleggen splitsten John en Jim zich op hun weg naar boven, elk naar één kant van de trap verder te vervolgen. De duisternis op de eerste etage leek enigszins minder dan die op begane grond. Dit kwam vermoedelijk door een groter aantal ramen op deze verdieping. Ook was het effect van gewenning aan

de duisternis mogelijk. Het was in ieder geval voldoende om niet te struikelen over voorwerpen die slordig over de vloer verspreid zouden kunnen liggen. Opeens zag John aan de overzijde, daar waar Jim de verdieping bereikte, een lichtbundel. De lichtbundel maakte een zwaaiende wenkende beweging naar John. Het was duidelijk dat de taxichauffeur hem iets wilde laten zien.

John koos voor de kortste weg en liep de trap terug naar beneden om vervolgens aan de andere zijde weer naar boven te gaan.

‘Ik heb een paar zaklantaarns gevonden in de brandslangkast’ zei Jim triomfantelijk, terwijl hij een zaklamp aan John gaf.

‘Dat is het eerste positieve wat ik vandaag meemaak. We kunnen nu tenminste zien waar we lopen.’

John knipte de zaklantaarn aan en scheen er mee om zich heen. Hij zag nu voetschappen die op de vloer waren geschilderd. Blijkbaar om de bezoeker te leiden over de route die hij het beste kon volgen om alle bezienswaardigheden te zien. Beide mannen vervolgden hun zoektocht met hun zaklantaarns twee kanten op schijnend om een zo breed mogelijke lichtbundel te hebben.

‘Hé,’ zei Jim, ‘een deur waar geen voetstappen naar toe leidden. Volgens mij is die dan niet bedoeld voor bezoekers en dus is de kans groot dat die alleen voor het personeel bedoeld is!’

Enige logica kon John hierin wel zien en liep ernaar toe. In de deur zat een matglazen raam. Jim scheen met zijn zaklamp op de deur. In het midden van het raam stond ‘–geen toegang–’ te lezen. Dit laatste bevestigde min of meer het vermoeden van Jim dat de deur naar personeelsvertrekken leidde.

Zonder te twijfelen opende John de deur, die verbazingwekkend genoeg niet op slot zat en liep de gang in. Aan de weerszijden van de gang bevonden zich deuren en aan het einde van de gang leidde een deur naar vertrekken die zich daar achter bevonden.

‘Amanda, ben je daar?’ riep John zonder een antwoord te verwachten.

Terwijl hij het laatste woord uitsprak, zag hij een licht schemeren dat vanachter een deur aan de linkerkzijde van de gang scheen te komen. Aan de linkerkzijde stond een tekst die John zo gehoopt had al eerder te vinden: ‘Amanda Foley - conservator.’

Beide mannen, even nieuwsgierig, drongen zich door deze deur. 'Amanda?'

De kamer inlopend haalde John diep adem. Hij rook de welbekende zoete geur van de parfum die zijn Amanda ook gebruikte toen zij nog bij elkaar waren. Eindelijk een aanwijzing. Amanda is hier geweest. En omdat de geur nog zo nadrukkelijk in de kamer hing, kon dit niet lang geleden zijn geweest.

'Wat een walgelijke geur hangt hier! Is die van je vrouw?'

'Ja.'

'Puh. Nou ja, ieder zijn meug. Ha, een lichtknop.' Jim scheen met zijn zaklantaarn op de lichtknop en draaide de schakelaar om. 'En kijk, er zij licht!' Alsof het afgesproken was, deden beide heren precies op hetzelfde moment hun lantaarns uit om batterijen te sparen.

Het licht bestreek vanuit het midden van de kamer de hele ruimte. De kamer was rommelig. Overal lagen schriften, boeken en dozen. Dozen op de tafel, dozen op een stoel, dozen op de grond. Het enige verschil was de maat en het materiaal. Sommigen waren van hout, eigenlijk kisten dus. Er waren twee metalen kistjes voor zover zij konden zien en de rest leek van karton. Op de dozen zaten stickers met teksten die leken op plaatsen en datums: Andes 17-7-1777; Centraal Plateau, Fr 18-9-1856, Margraten 1276, Antropolis 22-8-2222 et cetera. Hoewel die laatste geen datum zou kunnen zijn, en de naam John niets zei, leken het allemaal dozen met vondsten uit verschillende plaatsen op de wereld die waren verzameld en bij dit museum hun eindbestemming hadden gevonden. Op alle dozen stonden de letters: -ToC-

Die was hij al eerder tegengekomen. Nog voordat John iets kon zeggen, riep Jim triomfantelijk: 'Tim O'Connely. Dit zijn de initialen van Tim O'Connely.'

John keek Jim zonder wat te zeggen aan. Voor een taxichauffeur is hij wel goed op de hoogte met de geschiedenis en achtergronden van dit museum, dacht John. Tegelijkertijd was er enige jalousie van John, omdat hij daar zelf niet op was gekomen.

Jim sloeg geen acht op de blik van John en keek in de kartonnen dozen. 'Leeg! Al die dozen zijn leeg. Er zit alleen maar zaagsel in.'

Vervolgens ging hij naar de houten kisten. 'Ook niets!'

De metalen kisten leken even meer geluk te brengen. Het deksel was er nog op. Even leek het erop dat deze kisten hier slechts waren neergezet en men er nog niets mee had gedaan. Hoewel er geen slot te zien was, kreeg Jim het deksel niet open. 'Heb jij een zakmes of zoiets bij je, John?'

'Nee. Dat is niet iets waar ik midden in de nacht aan denk! Maar misschien vinden we hier iets!'

Beide mannen keken zoekend om zich heen.

'Tjonge, wat had Amanda van haar kantoor een puinhoop gemaakt. Zo ken ik haar niet,' dacht John.

Op zoek naar een voorwerp waarmee je een kist kan openen, verschoof Jim een aantal dozen die op de tafel stonden.

'Aha, een opgevouwen notitieboekje! Een briefje van Amanda. Jouw naam staat erop John.'

Hier had John niet op gerekend. Nerveus nam hij het boekje van Jim aan en begon te lezen.

2.

John,

Ik heb de laatste weken rare gebeurtenissen meegemaakt. Ik weet inmiddels dat de stenen van O'Connely dit veroorzaken.

Ik vond tijdens het opruimen van de kelder een aantal dozen en kisten onder een deken. De kisten waren zeer goed afgesloten en waren niet open te krijgen. Toen ik een kist meenam naar mijn onderzoeksruimte en openbrak, zag ik een witte kubusvormige steen. Tegelijkertijd met het openen, begonnen drie andere stenen die ik in mijn kamer had liggen te gonzen.

Eén van deze stenen, een groene, trilde en brak in stukken. Tussen de stukken lag een papiertje van Tim O'Connely. De tekst was gedeeltelijk verdwenen maar de woorden 'Drie kubussen, Mary Celeste, en Stonehenge' waren nog leesbaar.

Ik ben er nog niet achter wat de betekenis van alles is, maar als ik de witte kubusvormige steen uit het kistje pak en deze naast de blauwe bolvormige steen leg, lijken zij elkaar aan te trekken en verschijnt er, uit het niets, een wazig beeld boven de blauwe steen. Als ik de blauwe naast een oranje driehoekige steen leg, gebeurt er niets. Als ik de witte steen naast het zwarte eivormige steentje uit de vitrine van de bezoekersruimte leg, verschijnt er een plas water uit het niets. Als ik in de plas kijk, zie ik geen reflectie. Dit was zo bizar dat ik jou heb gebeld.

Ik ben nu verder aan het kijken wat er met de andere stenen gebeurt. Alle gebeurtenissen lijken alleen te werken in combinatie met deze witte steen. Als ik andere stenen bij elkaar leg, lijkt er niets te gebeuren. Ik noem de witte steen 'de Moedersteen'.

Het lijkt of er leven zit in de stenen en de witte steen ze wakker maakt. Het ziet er naar uit dat iedere steen andere unieke eigenschappen te heeft.

In alle gevallen moest ik de witte steen dicht bij een andere steen leggen,

wilde er wat gebeuren. Ik ben nu naar de kelder gegaan om de andere kisten te openen.

Mocht je dus dit briefje lezen, dan weet je dat je mij in de kelder kan vinden. Dat is de trap af die is afgesloten met een ketting. De deur is aan het eind van de gang en sluit hermetisch. Ik kan je dus niet horen. Klop even, maak me niet aan het schrikken alsjeblieft, zoals toen met Kerstmis! Ik wacht op je.

Bedankt dat je zo laat wilde komen.

Amanda.

‘Ik ben beneden in de kelder geweest. Zij was daar niet!’

‘Heb je alle kamers bekeken?’

‘Er was er maar één! Bovendien was er geen andere uitgang. Als ik haar brief lees, heeft ze dit geschreven nadat ze mij gesproken had. Wat nu?’

‘Misschien was ze het wachten zat en is ze naar huis gegaan?’

‘Nee, dat had ze zeker niet gedaan. Het kistje..! Het kistje op de tafel. Dat begon te zoemen en werd een kacheltje, toen ik het probeerde op te pakken. Daar zit vast iets in en misschien is daar een aanwijzing te vinden waar Amanda heen is.’

‘Heb je in de kelder ook allemaal kisten zien staan?’

‘Nee. Alleen een klein metalen kistje op de tafel.’

‘In het briefje staat dat er meer kisten staan.’

‘Ik heb ze niet gezien!’

‘Mag ik daar ook eens gaan kijken?’

‘Wacht even, Jim, ik wil hier ook even rondkijken. Misschien vinden we hier ook nog iets. Hier staan ook kisten.’

Jim was duidelijk iets te snel en te enthousiast. Hij wilde alles tegelijk onderzoeken. Toen hij zich realiseerde dat hier inderdaad ook nog meer te onderzoeken was, liep hij naar een langwerpig goudkleurig metalen kistje van tien bij vijftien bij vijf centimeter, dat bovenop een andere doos was gezet, en tilde het op. Bijna vertilde hij zich eraan. Jim dacht dat het kistje zwaarder zou zijn maar het was zo licht als een veertje. ‘Zouden die kisten allemaal uit de kelder zijn gekomen?’

‘Dat kan ik niet geloven. In het briefje staat dat ze naar de kelder is gegaan voor die kisten. Als dit ze zijn, dan klopt het toch niet!’

Jim moest toegeven dat dát niet erg waarschijnlijk was.

‘Misschien ligt er iets in de lade van het bureau om de metalen kisten open te maken.’

John opende zonder verder na te denken de bovenste lade van het bureau..

Een handtasje. Hij opende het handtasje.

‘Een kam, spiegeltje, rode lippenstift, lederen portemonnee, een nagelsetje en nog veel meer typisch vrouwelijke spullen die in een handtasje gebruikelijk zijn!’ mompelde John.

Hij pakte de portemonnee eruit. In de portemonnee zat een visitekaartje:

P. Dendermonde, archeologische taxaties, Wallingtonstreet 68,
3TE4ZG Tennessee. Tel. 00587885314

John keek verder. Wat kleingeld en een rijbewijs.

Toen schrok hij. Het was het rijbewijs van Amanda.

Zij zou nooit hiervandaan gaan zonder haar handtas met geld en rijbewijs erin.

Ze zou hier dan eigenlijk nog moeten zijn.

John werd nerveus. Hij had haar beneden dan moeten tegenkomen of zij had hem toch moeten horen roepen! Nu was het John die zonder verder wat te zeggen het tasje onder zijn arm klemde en in de richting van de deur liep om te gaan kijken of hij een spoor van Amanda in de kelder kon vinden.

Jim keek naar John en zwaaide met het vergulde kistje. ‘Ho,ho,ho, ik wil toch eerst hier nog even kijken of ik iets vind dat dit kistje kan openen.’

‘Ik kijk nog even in de andere lades van het bureau!’

Blijkbaar had Jim geluk bij het zoeken. Eerst een zaklantaarn en nu een briefopener. De briefopener was zwaarder dan het kistje. En op het lemmet stonden de initialen A.M. Foley, Harvard 1986. Het mes zelf was van zwaar verzilverd metaal met een dun toelopende punt.

Toen John zag dat Jim dit voorwerp uit de lade haalde liep hij terug. 'Amanda Meridith Foley' riep John. Dit is haar afstudeercadeau van Harvard. Het lag altijd bij haar poststukken toen wij nog getrouwd waren.'

Het werd John even teveel. Zoveel herinneringen aan zijn vrouw op één nacht. Emotioneel en bang dat haar iets ergs was overkomen liep John opnieuw naar de deur. Hij wilde geen tijd meer verliezen in deze kamer zolang bij niet zeker wist of Amanda nog in het Museum aanwezig was.

'Neem de briefopener en het kistje mee. Maak het beneden maar open!' riep John en stapte zonder te wachten de kamer uit.

Jim wilde nog verder zoeken maar kon John ook wel begrijpen. Bovendien was het ook niet plezierig om hier alleen in deze ruimte achter te blijven. Jim greep het kistje en stopte de briefopener in zijn zak en rende achter John aan.

Beneden aangekomen kon John deze keer iets sneller de deur vinden. Jim volgde hem op de voet. Toen John de deur volledig opende, verblindde het tl-licht Jim en mopperde hij waarom John hem niet had gewaarschuwd. John, grinnikte. Hij had er deze keer rekening mee gehouden en kneep zijn ogen al wat dicht voordat hij verder naar binnenstapte.

'Kijk, Zie je wat ik bedoel. Er is geen andere ruimte!'

'Niet zo snel. Misschien heb ik te veel fantasie maar dit is een oud huis en oude huizen hebben nog wel eens een 'verborgen ruimte'. Misschien achter de kast of onder de tafel.'

Jim voelde aan de kast. Die was eenvoudig te verschuiven. Met een beduusde blik moest hij ontdekken dat achter de kast slechts een grijze, wat beschimmelde betonnen muur te zien was.

Hij gaf echter niet op, liep naar de tafel en wilde deze verschuiven. Het kistje op de tafel begon te gloeien en licht te zoemen. Precies zoals John de eerste keer had meegemaakt. Jim keek er van op, maar liet zich niet afschrikken. Met alle kracht probeerde hij de tafel te verzetten. Maar de tafel leek vastgelijmd aan de grond.

'Kan je mij even helpen?' vroeg Jim aan John.

Even stamelde John. Hij was verbaasd naar Jim aan het kijken die blijkbaar nog meer geïnteresseerd leek om een verklaring te vinden voor de mysterieuze zaken die zij deze nacht hadden meegemaakt dan hij zelf. Terwijl het toch om zijn vrouw ging en Jim slechts de taxi-chauffeur was die hem naar het museum had gebracht.

Even later trokken en duwden zij uit alle macht om de tafel te verzetten. Met zeer veel moeite verschoof de tafel. De tafel, die uit gewoon hout leek te bestaan, voelde als lood. Het kistje bleef zoemen, alsof het het kistje was dat zich verzette tegen het verplaatsen van de tafel.

Het oude versleten tapijtje verschoof mee met de tafel. Na enkele minuten van krachtsinspanning was de tafel zo'n 25 cm verplaatst. Totaal uitgeput keek Jim naar de grond.

John, zelf ook behoorlijk vermoeid, keek op zijn beurt naar Jim. 'Je moet stoppen met roken, dan blijf je net zo fit als ik!' grapte John terwijl hij zelf ook voelde dat hij geen veertig meer was.

'Maar kijk eens, naar de grond!' zei Jim nog nahijgend. 'Een luik, dit lijkt op een luik.'

'O jé, wat stom! Zitten wij hier moeilijk te doen om de tafel te verschuiven, terwijl ik die briefopener bij mij heb. Daar moet je dat oude tapijt mee kunnen doorsnijden!'

Meteen begon Jim met steken en rukken aan het tapijt om de vezels uit elkaar te trekken. Na nog wat geruk en zweet van zijn voorhoofd te hebben geveegd, werd een luik ter grootte van een forse stoeptegels zichtbaar.

'Ha, ha, wat heb ik je gezegd!'

John stond verbaasd. Dit was de derde keer dat Jim hem had afgetroefd. Eerst wist hij een zaklantaarn te vinden op een plaats waar John niet op was gekomen, vervolgens vindt hij het notitie boekje van Amanda en nu heeft hij weer een luik gevonden. Langzaam begon John aan zijn eigen inventiviteit, waar hij altijd zo prat op ging en anderen mee aftroefde, te twijfelen. Was hij door al zijn werk zo 'mat' geworden dat hij zelf niet meer op zulke ideeën kon komen?

Hoe het ook zij, misschien kwamen ze een stukje dichterbij de oplossing van het raadsel om de verdwijning van Amanda te verklaren.

John zag een ring in het houten luik en trok er stevig aan. In tegenstelling tot de bijna onmogelijke taak om de tafel te verzetten, ging het luik eenvoudig en zonder gepiep open.

Jim scheen erin met zijn zaklantaarn. Een ladder leidde naar beneden. Een schimmelachtige geur steeg op uit het donkere gat en nestelde zich in de neusvleugels van Jim, terwijl hij de trap afdaalde. John die door het gat in de vloer toekeek, zag Jim uit zijn gezichtsveld verdwijnen en moest het doen met het geluid van zijn voetstappen. Hij kon niet anders dan hem volgen. Ook John werd overvallen door de muffe schimmelachtige geur die uit deze kelder leek te komen. Hij volgde de lichtbundel die uit de zaklantaarn van Jim, inmiddels ver voor hem, scheen.

‘Zie je wat?’ vroeg John.

‘Alleen een hoop stof met voetstappen erin. Hier is nog niet zo lang geleden iemand geweest.’

John bekeek de voetstappen en deze keer was hij Jim voor: ‘De voetstappen zijn van een vrouw. De hakken zijn smal. De afdruk wijst erop dat de kans heel klein is dat dit van een man is geweest.’

‘Amanda misschien?’

‘Zou kunnen, maar ik heb nooit zo naar haar voetafdrukken gekeken. Wel droeg zij schoenen met enige verhoging in de hak en dat komt wel overeen met de vorm van deze afdruk.’

John scheen met zijn zaklantaarn voor zich uit. De kelder bleek groter dan verwacht. Stofdraden hadden zich meester gemaakt van de ruimte. De mannen volgden de voetsporen terwijl zij de stofdraden van hun gezicht haalden.

‘Dit kan helemaal niet!’ riep John opeens. ‘De stofdraden geven aan dat hier niemand gelopen kan hebben. Toch staan hier voetstappen op de vloer, onder de stofdraden!’

‘Inderdaad, vreemd!’ vond Jim ook.

John scheen met zijn lamp opnieuw vooruit. De voetstappen eindigden bij een aantal kisten die zij nu pas zagen staan.

Zonder verder acht te slaan op de irritante stofdraden die op zijn gezicht kwamen, versnelde hij zijn pas om bij de kisten te komen.

De kisten waren allen voorzien van een koperen beslag en leken op een kist zoals hij die kende uit een film waarin een goudschat in zo’n

kist was verstopt. Eén kist stond open, een tweede was voorzien van een sleutel in het sleutelgat. John keek in de open kist en scheen met zijn zaklamp erin. Er lagen enkele boeken. Ze roken muf en voelden wat vochtig aan. Toen hij een boek opende, bleken deze in zo'n verregaande staat van verval, dat de teksten niet meer leesbaar waren. Alleen op de rug van het boek vond hij een aanwijzing: 'Dagboek' en op de voorzijde: 'roc'. Een tweede boekje was in een iets betere staat. Hierop stond met grote letters 'Logboek, Mary Celeste, Kapitein Briggs'. Tenslotte lag er nog iets in de kist wat op een lederen koker leek. John opende de koker en haalde er een opgerold geelgekleurd perkamenten document uit. Hij scheen met zijn lamp op de tekens die hij hierop zag staan. Aan de bovenzijde van de rol stond een zegel van de 'Mary Celeste'. De rol leek op een zeekaart. Hij herkende de contouren van de continenten van Noord- en midden Amerika en Europa, diverse eilanden en iets wat op coördinaten leek. Er was met potlood een lijn op getekend die een soort van vaarroute uitstippelde. Er stonden enkele kruisjes op de stippellijn met daarop verschillende datums geschreven. De laatste datum die erop was geschreven, 4 december 1872, bevond zich midden in de oceaan bij een kruisje waar de lijn ophield. Helaas moest hij bekennen dat hij onvoldoende kennis van zeevaartnavigatie had en dat hij dit geschrift verder niet kon interpreteren. Van de betekenis van de kaart kon hij alleen vermoeden dat het hier de reis van een zeeschip, betrof waarvan de route tot halverwege de reis, tot 4 december 1872, goed was bijgehouden. Daarna moest iets gebeurd zijn waardoor de kaart niet meer was bijgehouden, aangezien de lijn en datums daar abrupt ophielden. Vlak onder dit laatste kruisje stond 'in het water' een omcirkelde tekst met potlood geschreven waarvan enkele letters waren vervaagd. John kon alleen '.nt..po..s' lezen. Voor het ontcijferen van deze teksten had hij echt Amanda nodig. Zij was afgestudeerd in diverse historische geschriften en zeekaarten en bezat ook de maritieme kennis van zeelieden uit die tijd.

Terwijl John druk bezig was met het bestuderen van de vondsten, had Jim de andere kist geopend. Blijkbaar zat het niet op slot. Een oud laken lag in de kist. Jim trok het laken weg en zag tot zijn afgrijzen een verdroogd en verkoold lichaam in de kist liggen.

‘Er is hier een moord gepleegd!’ merkte Jim geschokt op.

‘Nou dit lijkt meer op een fossiel dan op een lichaam. Ik denk dat dat dan wel heel lang geleden is gebeurd,’ stelde John vast.

‘Toch vreemd dat dit hier dan ligt’.

‘Misschien heeft hier nog nooit iemand in gekeken!’

‘Dat kan ik mij niet voorstellen. Je ziet hier voetstappen; de kist was niet op slot. Het moet toch vreemd zijn dat wij de enige nieuwsgierigen zijn John!’

‘Maar er klopt nog meer niet,’ haakte John erop in. ‘De voetstappen zijn maar in één richting. Er gaat geen spoor terug naar de trap en het luik. En wie heeft dat luik dan weer dicht gemaakt? De tafel was alleen niet te verslepen! Ik stel voor terug te gaan en de geschriften te onderzoeken. Het is hier nou niet bepaald plezierig’.

Jim was het met hem eens.

Hoewel het nergens voor nodig leek, haastten zij zich om toch zo snel mogelijk uit deze akelige ruimte weg te gaan. John pakte de drie artefacten mee en stopte de twee boeken en papieren rol onder zijn arm om boven verder te bekijken.

Eenmaal boven aangekomen in wat John maar even een onderzoeksruimte noemde, nu zij in de kelder een kelder hadden gevonden, genoten zij van het licht. De combinatie van een zaklamp die alleen maar delen van een onverlichte kelder kan verlichten en de vondst van het verkoolde lichaam gaf het gevoel dat zij ‘besprongen konden worden’ door iets onmenselijks en hetzelfde lot zouden ondergaan als de persoon in de kist. De dan in eerste instantie ook niet vriendelijk ogende onderzoeksruimte kreeg ineens een heel andere betekenis. Ze deden het luik weer dicht. John legde de boeken en papieren rol op tafel.

‘Wat nu? Moeten we de politie waarschuwen?’

‘Eerst eens kijken of je dat kistje wat je al die tijd mee hebt genomen met de briefopener kan openen. Dat lijkt loopt niet weg!’

Jim zette de opener in de rand tussen het deksel en rest van het kistje. Alsof hij een schelp wilde openen, gleed hij door de naad op zoek naar een punt waar hij de opener wat kon wrikken.

Jim duwde stevig tegen de rand. Zijn hand gleed uit en kwam langs de snijkant van de opener.

‘Verdomme!’ riep Jim en keek naar zijn hand. ‘Ik heb in mijn hand gesneden! Het bloed niet maar is wel gevoelig.’

‘Niet zo kleinzielig hoor. Moet ik het proberen?’

Maar John kreeg geen kans. Nog verbeterer om het kistje zijn geheim prijs te laten geven, duwde Jim harder tegen het lemmet dat hij deze keer nog beter vasthield om zich geen tweede keer te snijden.

Het mes verboog maar het kistje gaf eindelijk mee.

Er brak een rand van het kistje en een matte driehoekige op een robijn lijkende rode steen ter grootte van een handpalm op een fluwelen bedje werd zichtbaar.

Jim pakte de steen op en bemerkte dat ondanks het feit dat de steen de grootte van zijn handpalm had, het bijna niets woog. Een kaartje onder de steen met de tekst: ‘Wie dit leest is voor eeuwig veroemd om te zoeken...’ en eronder de tekst ‘TOC’ maakte de vondst nog vreemder.

Jim had het kaartje nog maar net gelezen of hij zag vanuit zijn ooghoeken een fel wit licht verschijnen vanaf de tafel. Het andere kistje dat daar stond, was ook open gegaan en verblindde beide mannen. In enkele seconden voelden zij de temperatuur in de kamer ondraaglijk worden. Nog voordat zij konden beseffen wat er gaande was, vulde een dikke witte mist de onderzoeksruimte. Met een automatisme voor lijfsbehoud probeerden zij met de handen voor zich uit op de tast de uitgang van de kamer te vinden. De mist verstikte hen echter en dwong hen over de vloer verder te kruipen. Al tastend over de grond voelde John het lichaam van Jim. Even probeerde hij hem met enkele klappen in zijn gezicht bij bewustzijn te brengen maar ook John voelde zijn krachten afnemen. Vlak voordat John het bewustzijn begon te verliezen hoorde hij voetstappen en een geritsel op de tafel. Toen verloor ook hij zijn bewustzijn.

3.

‘Hier zijn twee mannen. Ze leven nog. Neem jij de man in de bruine kleren, dan neem ik die in die spijkerbroek. Ik heb ook een zuurstoffles nodig en een vuurdeken. Snel!’

‘Waar blijft het water? Er is te weinig druk.’

‘Kijk daar is nog iets wat licht geeft. Het schijnt door de rook heen. Ik... Ik kan er niet bij! Het is te heet!’

‘Geen tijd, de boel staat op instorten, snel naar buiten.’

De twee brandweerlieden tilden de bewusteloze lichamen van Jim en John op en klommen de trap van de kelder omhoog op weg naar buiten. De rook was verstikkend en de twee lichamen die zij meeters ten maakte het extra zwaar om de weg naar buiten tijdig te vinden voor het hen zelf noodlottig zou worden. Gelukkig leidde hen de brandslang die zij al lopend vasthielden naar buiten.

Ondanks hun training waarin zij met dit soort zware oefeningen vaker te maken hadden, was de werkelijkheid toch wel anders en kwamen zij uitgeput bij de personeelsingang, waar zij werden opgevangen door collega's die de bewusteloze mannen van hen overnamen.

Het grasveld voor het museum krioelde van de mensen. Enkele politiewagens, een ambulance en verschillende burgerauto's stonden door elkaar geparkeerd. Het lawaai van mobiele telefoons, sirenes en motoren van aggregaten maakte zo veel herrie dat de brandweercommandant alleen door middel van handsignalen kon duidelijk maken wat hij van plan was.

Een ronddraaiende hand, wijzend naar de brandweerwagens duidde er op dat het te gevaarlijk werd voor de brandweermannen en zij zich terug moesten trekken.

Het museum leek in de as op te gaan. Ondanks al het bluswater was de ondergang van het museum niet meer te vermijden.

‘Geef die zuurstof eens aan en kijk naar de brandwonden van die man!’

Een blonde vrouw in een witte jas boog zich over het bewusteloze lichaam van de man in de bruine broek. Met twee handen op de borst drukkend, afgewisseld met mond op mond beademing probeerde ze deze man weer tot leven te wekken. Zijn adem stonk naar rook en hij had er blijkbaar veel van in zijn longen gekregen. Niet bepaald smakelijk voor een mond-op-mond beademing. Zij wilde echter niet opgegeven, voelde zijn polsslag en herhaalde het ritueel. Ze keek naar zijn lichaam. Hoewel hij tussen de vlammen had gelegen, waren zijn kleren niet verbrand en leek hij als door een wonder geen enkel uitwendig letsel te hebben. Althans zijn kleren waren nog onaangetast. Uiteraard zou later in het hospitaal verder bekeken moeten worden of er nog inwendig letsel was. Nu eerst ademen kerel, dacht ze. Ze gaf een paar klappen op zijn borst. Een kuchje gaf het eerste teken van leven aan, wat de blonde vrouw aangreep om met nog meer inzet zijn bewustzijn weer terug te krijgen. Voor de derde keer kreeg hij mond-op-mond beademing. Kuchend en naar zuurstof happend leek hij bij te komen.

‘Wa... waar ben ik?’

‘Je was in het museum. Er was brand en je was bewusteloos. Je hebt geluk dat een van de brandweermannen je tijdig heeft gevonden. Je vriend is er minder aan toe. Die heeft brandwonden en is nog bewusteloos. Ik ben Jessica Johnson, een dokter van het Milwaukee Medical Institute. Zeg maar JJ. Wie ben jij?’

‘Jim, Jim Welsh, taxi chauffeur,’ kuchte hij.

‘Hoe gaat het met... ‘mijn vriend?’

‘Hij heeft enkele brandwonden. Niet levensbedreigend maar moet wel in het hospitaal worden verzorgd. Hoe zijn jullie daar terechtgekomen?’

‘Mijn vriend zocht...’

Nog voordat Jim Jessica kon antwoorden kwam er een slank gebouwde man in keurig drielidig donkerblauw kostuum op hen afstappen en sprak hen al lopend toe:

‘Hoe gaat het met deze meneer, Jessica?’

‘Dat kan je hem zelf vragen!’

‘Mooi u bent dus voldoende bij kennis om mij wat opheldering te geven over datgene wat hier zich heeft afgespeeld.’

‘En u bent?’ vroeg Jim.

‘Sorry, ik ben Jeremiah Johnson. Ik ben de inspecteur die deze zaak onderzoekt. Wij zijn door een onbekend persoon gebeld en die vertelde ons dat er bewegende lichten bij het raam van het museum te zien waren. Toen één van mijn collega’s hier arriveerde, stond het museum in de brand. De brandweer heeft u vervolgens in het museum in de kelder gevonden. Kunt u mij vertellen wat u daar deed?’

Pas nu beseft Jim wat er gebeurd was. Hij keek op in de richting van het museum en zag dat de brandweerlieden met man en macht bezig waren te redden wat er nog te redden viel. De zware rookwolken lieten al blijken dat er niet veel meer over zou zijn van het eens zo glorieuze en statige gebouw.

‘Ik weet eigenlijk zelf niet goed wat er gebeurd is. Ik ben taxichauffeur en bracht die andere meneer, John Grey, naar dit museum. Hij vertelde mij dat zijn vrouw hier werkte en zij hem gevraagd had langs te komen. Ze had om zijn hulp gevraagd. Toen we hier aankwamen was de personeelsingang open en is John naar binnen gegaan. Toen hij na ongeveer een kwartier nog niet terug was, ben ik hem achterna gegaan om te kijken of hij hulp nodig had. We hebben het hele gebouw afgezocht maar helaas hebben we haar niet kunnen vinden.’

‘Hoe heette die vrouw?’

‘Phoe, hij heeft het mij verteld, Amanda... nog wat. Ik ben haar achternaam vergeten!’

‘Amanda Foley? De conservator?’

‘Inderdaad. Die was het!’

Een tweede jonge agent was inmiddels naar Jeremiah gelopen en fluisterde iets in zijn oor.

Jeremiah knikte maar zei niets.

‘Gaat u verder.’

‘Nou ja verder, wat wilt u nog meer weten. Toen wij in de kelder aankwamen...’

Jim dacht even snel na. O jé, zou hij moeten vertellen over die stenen. Hij voelde in zijn hand. Hij had die driehoekige steen nog steeds

in zijn handen geklemd. Straks zou de inspecteur denken dat ze aan het inbreken waren. Zonder iets te laten merken liet hij de steen in zijn broekzak glijden.

‘...eh, zagen we licht branden. De kamer bleek verlaten. Daarna was er een flits van wit licht en moeten toen het bewustzijn hebben verloren. Het volgende moment kwam ik hier weer bij.’

‘Ja, ja. U heeft verder niets bijzonders gezien of gevonden?’

‘Ja,’ antwoordde Jim.

Jeremiah fronste zijn wenkbrauwen; bedoelde hij nu dat hij niets bijzonders had gezien of juist wel! Nog voordat Jeremiah de vraag kon herformuleren, gooide Jim het op een ander onderwerp: ‘Kan ik even naar John om te zien hoe het met hem gaat?’

‘Dat is op dit moment niet mogelijk. Hij wordt behandeld voor zijn brandwonden.’ grompte Jeremiah.

‘Ik zal je wat te drinken geven,’ zei Jessica, ‘en daarna wil ik je eigenlijk nog in het hospitaal verder onderzoeken.’

‘Ik heb liever een sigaret!’ merkte Jim op. Maar Jessica was al weggegaan in de richting van een ziekenauto.

‘Ik verwacht dat u in de buurt blijft. Ik heb straks nog meer vragen voor u!’

Da’s lekker dacht Jim. Als ze in mijn verleden gaan graven dan heb ik een ander probleem...

‘Ik was niet van plan nog ergens heen te gaan,’ mompelde Jim.

Jeremiah fluisterde iets in het oor van de agent en liep vervolgens in de richting van de ziekenauto. Halverwege kwam hij langs Jessica die met een beker water in haar handen in tegengestelde richting liep.

‘Verlies hem niet uit het oog Jessica. Indien nodig kan je de agent om hulp vragen.’

Jessica knikte en liep door.

Jim had opgemerkt dat Jeremiah iets tegen Jessica zei en keek haar vragend aan, terwijl hij de beker water uit haar handen nam.

‘Maak je niet te druk om mijn broer. Hij is net inspecteur geworden en wil zich nu een beetje bewijzen. Daardoor is hij wat kortaf. Alleen wanneer je echt wat op je kerfstok hebt, heb je van hem te vrezen.’

Jim kromp een beetje ineen maar liet niets merken. Hij moest er iets op vinden om hier weg te komen.

‘John Grey?’

‘Ja!’

‘Ik ben Jeremiah Johnson, inspecteur van de Milwaukee Police Department. Gaat het een beetje?’

‘Ik heb van een verzorger een verdovingsmiddel gekregen, maar zoals u aan mijn gezicht en handen kunt zien ben ik nogal verbrand.’

‘Het is inderdaad behoorlijk rood. Volgens de verpleger heeft u echter geluk. Het zijn allemaal eerstegraads verbrandingen. Als wij u iets later hadden gevonden was het daar niet bij gebleven.’

‘Wat is er gebeurd en wat deed u hier in de nacht?’

Ook John kwam met hetzelfde verhaal dat hij zijn vrouw zocht en haar in het museum had moeten aantreffen en ook hij beschreef hetzelfde witte licht waarna ook hij bewusteloos was geworden.

Jeremiah had in die zin geen reden om aan te nemen dat de heren logen. Toch bleef hij achterdochtig. Misschien was het zijn politieachtergrond, maar het leek alsof er niet alles verteld werd over wat er was gebeurd.

‘Heeft u nog iets vreemds opgemerkt?’

‘Afgezien van dat vreemde licht was ik alleen maar geïnteresseerd om mijn vrouw te vinden. Het enige dat ik vond was haar handtas. Is die ook nog gevonden? Ik ben nogal bezorgd dat haar wat is overkomen.’

‘Nee. Die is niet gevonden. Wanneer heeft u haar voor het laatst gesproken?’

‘Vannacht omstreeks een uur of drie.’

‘Het is nu 8 uur in de ochtend. Hoewel vervelend en wellicht frustrerend voor u, heb ik nog geen reden om aan te nemen dat uw vrouw iets is overkomen. Het gebeurt veelvuldig dat personen zich pas na een dag weer melden.’

‘Ze klonk anders aardig nerveus!’ zei John nog in reactie op het koele antwoord van de inspecteur, maar hij had al meteen door dat dit op Jeremiah geen indruk maakte en dat hij er geen extra werk van

zou maken om de verdwijning van Amanda voorrang te geven bij het onderzoek.

‘Ik stel voor dat u zich verder laat verzorgen en wat rust neemt. Wel wil ik u kunnen bereiken voor eventuele verdere vragen. Waar kan ik u bereiken?’

John greep in zijn zak en haalde er een kaartje uit. Toen hij dit wilde geven, bemerkte hij dat dit het kaartje was van Dendermonde, de archeoloog.

‘Sorry verkeerde kaartje. Hier is het mijne.’ John haalde een ander kaartje uit zijn zak.

‘Oké, o ja, nog één ding; Hoe is die brand ontstaan?’

‘Geen idee, inspecteur. Zoals ik al zei, ik zag een wit licht en daarna weet ik niets meer.’

‘Wel, dan laat ik u nu even met rust. Ik spreek u wel weer nadat u verder bent onderzocht.’

Jeremiah liep naar zijn jongere collega.

‘Laat beide mannen in de gaten houden. Ik vermoed dat ze nog wat informatie achterhouden. En laat dat verkoolde lijk, dat ze gevonden hebben, onderzoeken. Ik wil de identiteit weten en hoe laat de dood is ingetreden! Vraag voor de zekerheid meteen ook de gegevens op van Amanda Foley. Ik wil weten of dit haar lijk is!’

De agent knikte begrijpend en wenkte een collega.

John staarde wat gedachteloos rond en speelde met het kaartje van de archeoloog. Hij wist bijna zeker dat hij dat kaartje niet in zijn zak had gedaan, maar in de handtas had teruggestopt. Zijn gezicht voelde aan alsof hij de hele dag in de zon had gezeten en vergeten was zonnebrandcrème te gebruiken. Toch vond hij het niet nodig zich nog langer te laten verzorgen en gebaarde de verpleger dat hij weg kon gaan.

De verpleger keer hem bezorgd aan maar liet hem gaan.

John stond op en keek naar het museum. De dikke rookwolken waren wat opgetrokken, de brandweermannen hadden hun werk gedaan. Veel van het statige gebouw was er niet over.

Even kreeg John een koude rilling over zich heen: ‘Zou Amanda ook onder het puin liggen?’

Hij probeerde dit beeld meteen weer te verdringen. Ze waren bijna overal geweest en hadden veelvuldig haar naam geroepen. Op geen enkel moment was er een reactie. Het kon bijna niet anders of ze was al weg voordat het museum afbrandde, tenzij zij ook bewusteloos was en Amanda hen niet gehoord had. Mijn God!, dacht John en hij kreeg opnieuw rillingen. Als dat maar niet waar was!

‘Dr Grey?’

Jessica onderbrak de gedachten van John.

‘Ja?’

‘Onvoorstelbaar u hier in deze omstandigheden aan te treffen. Door uw verbrande gezicht heb ik u niet direct herkend, maar ik ben Jessica Johnson. Ik heb enkele jaren geleden bij u een seminar gevolgd. Ik vond uw visie op interstellair astronomie zeer boeiend.’

‘Dank je wel. Plezierig te horen dat ik indruk op je heb gemaakt.’

‘Jazeker, ik had later graag iets meer met astronomie willen doen, maar uit praktische overwegingen moest ik helaas medicijnen gaan studeren.’

‘Nou, dat komt nu dan toch mooi van pas. Heb je een pijnstillertje voor mij? Mijn gezicht en mijn nek branden als een gek! En èh, zeg maar ‘je’ hoor!’

Terwijl Jessica in haar tas keek, zag John een ring aan haar linker hand die voorzien was van een ronde helder blauwe steen. Zijn aandacht werd getrokken door een rode flikkering toen er even wat licht van een koplamp van een voorbijrijdende auto in viel.

‘Het valt mij op dat je een bijzondere ring om hebt.’

‘Ja, inderdaad. Ik heb deze van mijn grootmoeder geërfd. Die hem op haar beurt van Mary O’Connely heeft gekregen. Het is inderdaad bijzonder. Er zit namelijk een kleine robijn in die gevangen zit in de saffier. Ik durf te beweren dat er geen tweede van is. Althans ik heb zoiets nog nooit ergens anders gezien. Ik zou hem eigenlijk niet moeten dragen. Met mijn werk is dat niet verstandig, maar ik draag hem al zo lang dat ik mezelf niet lekker voel als hem af doe. Het is dan net of al mijn energie uit mij verdwijnt. Soms lijkt het wel of de steen mij die energie geeft! Ah, hier heb ik wat. Deze pijnstillertje maakt je wel een beetje rozig. Dus niet meer autorijden hoor!’

‘Stik, hoe kom ik thuis?’. Ineens drong het tot John door dat hij met een taxi was gekomen en dat hij samen met Jim beneden in die kelder was geweest. Waar was Jim? Als hij er ook zo aan toe is, kan hij ook niet rijden.

Jessica stelde hem gerust: ‘Je vriend zit in de andere ambulance. Ik ben net bij hem geweest. Hij heeft meer geluk gehad dan jij. Hij heeft helemaal geen verwondingen. Althans niet uiterlijk. Ik moet hem wel nog verder onderzoeken in het hospitaal.’

‘Kan ik naar hem toe?’ vroeg John terwijl hij de pijnstillers innam.

‘Ik loop wel even mee.’

Terwijl Jessica voor John uitliep, viel het hem op dat deze aantrekkelijke jongedame niet veel ouder kon zijn dan een jaar of twintig. Aangezien zij al afgestudeerd was in medicijnen was dit amper te geloven. Zelfs indien je cum laude door de studie heen gaat, zou je al veel ouder moeten zijn. John trok de stoute schoenen aan: ‘Mag ik je vragen hoe oud je bent?’

‘Ik ben drieëndertig. Ja, ik weet waarom je dit vraagt! Ik lijk inderdaad wat jonger. Dat is best lastig als ik een bejaarde dame of heer op consult heb. Ze willen geen advies aannemen van zo’n ‘jong ding’.

‘Ik had je werkelijk niet ouder dan een jaar of twintig geschat!’ zei John.

Jessica grinnikte. Enerzijds vond ze het leuk zo jong geschat te worden, anderzijds was dit een pijnlijke opmerking die ze al vele malen had gehoord en wat de uitoefening van haar beroep als arts niet eenvoudiger maakte.

Jim zat nog steeds bij de tweede ambulance. Een agent wist van geen wijken en stond op korte afstand. Het was duidelijk dat Jeremiah geen risico’s nam om Jim ook maar een kans te geven zomaar te verdwijnen.

‘Jim?’

‘Ha, John. Wow, wat is je gezicht rood!’

‘Hoe gaat het met je?’

‘Met mij goed. Ik heb blijkbaar mazzel gehad. Als ik naar jou kijk kwam je er minder goed af.’

‘Och, ik leef nog. Heb je al kennis gemaakt met Jessica?’

‘Ja, wij hebben elkaar al gesproken,’ kwam Jessica tussen beiden.

Even keek John geërgerd naar Jessica en vond het ook lastig om nu aan Jim te vragen wat er gebeurd was terwijl zij meeluisterde.

‘Snap jij wat er gebeurd is?’

‘Geen idee, John. Ik zag een flits en alles werd wazig. Vervolgens kwam ik hier weer bij bewustzijn. Ik zie dat het museum is afgebrand.’

‘Ja, dat is de derde keer in haar bestaan!’ onderbrak Jessica opnieuw.

‘Uhhh?’

‘Ja, het lijkt wel of er een vloek op rust. De bevolking ziet het niet zo en wil haar inkomsten natuurlijk niet kwijt, maar ik zie het anders. Ik ben hier meerdere keren geweest. Er was altijd wat. Of de verwarming was stuk, of de verlichting deed raar of...’

‘er werd ingebroken’ voegde Jim toe.

‘Juist. Jij kent de verhalen dus ook!’ stelde Jessica vast.

‘Ik heb het zelf meegemaakt. Van het ene op het andere moment voelde ik mij heel moe bij het naar binnengaan van het museum. Het was alsof alle energie uit mij werd gezogen. Eerlijk waar! Ik moest daar zijn omdat een vrouw een beroerte had gekregen,’ voegde Jessica er aan toe om te voorkomen dat ze niet geloofd zou worden.

John en Jim keken elkaar aan. Ze zeiden niets maar in hun blik was geen enkel ongeloof. Sterker, het paste precies in het verhaal wat Amanda had geschreven.

Daar heeft vast die ring van Jessica mee te maken, bedacht John zich. Die stenen hadden iets mysterieus en haar ring ook. Beiden kwamen van origine bij de O’Connely’s vandaan en de stenen hebben krachten die de omgeving beïnvloeden. De plotselinge vermoeidheid bij binnenkomst in het museum van Jessica lijkt ook een aanwijzing. Hijzelf merkte helemaal niets op toen hij het museum inliep.

‘Ik wil naar huis. Ik wil slapen en dan bekijken wat ik nog voor Amanda kan doen. Jim, kan jij mij naar huis brengen?’

‘Ik heb nog weinig slaap. Gek eigenlijk, ik voel me zelfs zeer fit. Ik zet je thuis af en ga dan ook naar huis.’

‘Dat zal niet gaan heren!’ riep Jessica hen toe, toen zij probeerden weg te lopen.

‘Ik vind het niet verstandig dat iemand van jullie gaat rijden. Een half uur geleden waren jullie nog bijna verstikt door de rook. Ik wil jullie eerst verder onderzoeken in het hospitaal.’

‘Maar wij willen niet!’ riep Jim als een kind.

‘Nou dan moeten jullie je toch laten rijden. Ik ben niet van plan jullie zo te laten gaan!’

Agent? Kan ik hen naar huis rijden of heeft u hen nog nodig?’

De agent keek verbaasd en wist niet precies hoe te reageren. Inspecteur Johnson had duidelijk aangegeven dat hij hen in de gaten moest houden...

Maar voordat hij de kans kreeg om wat te zeggen zei Jessica dat hij maar Jeremiah moest vertellen dat zijn zus de mannen een lift had gegeven en hij haar kon bellen als dat nodig was.

‘Heren, mijn auto is die witte Subaru. Loop er maar vast naar toe. Ik moet mij even afmelden bij mijn collega’s. Ik kom er zo aan.’

Voor een kort moment werden John en Jim eindelijk even alleen gelaten terwijl zij naar de auto liepen.

‘Heb jij wat verteld over wat wij hebben gezien?’

‘Alleen dat we op zoek waren naar Amanda en het witte licht in de kelder waarna wij bewusteloos raakten,’ antwoordde Jim.

‘Er gebeuren hier wel rare dingen, Jim. De stenen, de brand, het verkoolde lijk...’

‘En nog iets...’ zei Jim, ‘ik heb die steen uit het kistje nog steeds bij mij in mijn broekzak. Sterker, ik heb het vermoeden dat wij vanwege die steen een bescherming om ons heen hadden, waardoor het vuur ons niet, in tegenstelling tot het verkoolde lijk wel, heeft verbrand.’

‘Niet verbrand?’ zei John. ‘Heb je mijn gezicht gezien?’

‘Dat is slechts een schrammetje. Waarschijnlijk omdat ik die steen vast had, ben ik ongedeerd en jij stond nog net dicht genoeg bij mij om de vlammen geen vat op je te laten krijgen. Bedenk dat de hele tent is afgebrand, wij in de kelder zaten en om ons heen alles in lichtervlaai stond. Dat is wel heel veel geluk! Overigens ontstond de brand nadat wij bewusteloos waren geraakt en dat werden we toen ik die steen in mijn handen nam en het kaartje eronder las. Wat stond daar ook al weer op? Waren we eeuwig gedoemd om te zoeken... Naar wat?’

‘Er is nog iets,’ merkte John op. ‘Ik vond dit kaartje van de archeoloog in mijn zak. Ik weet bijna zeker dat ik het daar niet in gestopt heb, hoe het er dan in komt is mij een raadsel, maar aangezien Amanda het in haar handtas had, kan ik bijna niet anders denken dat wij via dat kaartje misschien nog een aanwijzing kunnen vinden om haar op te sporen.’

‘Wij?’

‘Ja, kan jij mij daarheen brengen?’

‘Hoe had je dat gedacht te doen? Mijn auto staat hier en die dame wil ons naar huis brengen. Omdat jij een taxi nam om hierheen te komen, neem ik aan dat jij ook geen auto hebt.’

‘Het is ochtend. Mijn garage is dichtbij mijn huis en ik kon vandaag mijn auto weer ophalen. We drinken en eten bij mij thuis even wat en dan zal hij wel klaar staan. Jij hebt dezelfde ervaringen gehad als ik vannacht. Ik kan mij niet voorstellen dat jij hier ook niet meer van wil weten! En gezien mijn toestand, kan ik beter niet zelf rijden. De eerste de beste agent die we tegenkomen houdt mij aan vanwege mijn rode gezicht en denkt dat ik te veel gedronken heb of zoiets...’ grapt John een beetje.

In werkelijkheid wilde hij liever niet alleen op pad. Na wat er was gebeurd, zou het hem niet verbazen dat hij in het opsporen van Amanda nog meer bijzondere gebeurtenissen zou gaan meemaken. Ook was het dan handig om een getuige te hebben.

Nog voor Jim ja of nee kon zeggen, kwam Jessica er aan en was er een bliep te horen die de deuren van de witte Subaru ontgrendelden.

‘Waar woont u doctor?’

‘Zeg maar John hoor. Ik woon op de Milwaukee Avenue 148. Weet je die?’

‘Sorry, ik ben niet gewend mensen bij de voornaam te noemen. Milwaukee Avenue? Nee. Weet ik niet maar geen nood. Ik heb een navigatiesysteem.’

De eerste minuten was het stil in de auto. De drukte van de brandweermannen en hun lawaai op de achtergrond waren verdwenen. Langzaam nam de realiteit van het Nu zijn plaats weer in bij het zacht zoemen van de automotor.

Jessica onderbrak de rust. ‘Heren, vertel mij nu eens echt wat er gebeurd is!’

Jim keek John aan. Wat zou ze al weten en wat wilden ze haar vertellen. Allereerst is zij de zus van Jeremiah. Is zij te vertrouwen? En hoe geloofwaardig zou hun verhaal klinken als zij het vertelde? John wilde nog steeds het gebeurde voor zich houden.

‘Niet veel meer dan we al gezegd hebben. Ik kwam naar aanleiding van een noodoproep van mijn vrouw en toen ik aankwam bij het museum was zij in geen velden of wegen te bekennen. We hebben het hele museum doorzocht. We vonden haar niet. Tenslotte vonden we een ruimte in de kelder en is er blijkbaar kortsluiting ontstaan. We zagen een witte flits en...’

‘...het volgende moment werden we buiten bij de ambulance wakker,’ vulde Jim aan.

‘Hebben jullie niets bijzonders gemerkt?’

‘Nou, eh, dat wij veel geluk hebben gehad.’

‘Ik geloof niet in zoveel geluk! Iedereen kent de verhalen van de stenen en iedereen weet dat alle gebeurtenissen rondom het museum vaker voorkomen dan gemiddeld. Vertel mij eens, hebben jullie die stenen wel eens van dichtbij gezien? Ik voel gewoon dat er een kracht in elke steen zit die ze stuk voor stuk uniek maakt en O’Connely heeft dit ook gevoeld. Daarom was hij zo bezeten om ze te vinden.’

‘Nou Jessica, veel heeft hij er niet aan gehad. Toen hij stierf wist hij niets meer dan wij. En er is geen enkel bewijs door hem geleverd of beschreven,’ merkte Jim op.

‘Hoe is hij gestorven?’

‘Dat weet niemand, John,’ antwoordde Jim. ‘Op een dag vlak nadat hij zijn dochter alle stenen had gegeven, was hij verdwenen. Na enkele jaren heeft men hem dood verklaard. Zijn dochter Mary was inmiddels ook al gestorven en dat maakte het commercieel aantrekkelijk om hier allerlei verhalen aan te hangen die weer mensen aantrokken voor het museum.’

‘Ik vraag mij steeds meer af of dit wel het geval is!’ antwoordde Jessica. ‘Mensen houden van mysteries maar stel dat hier nu eens een kern van waarheid in zit? Een aantal stenen zijn onderzocht. Sommige

werkten als magneten op elkaar maar waren niet magnetisch, van sommige stenen was de vormgeving heel onnatuurlijk, zoals bijvoorbeeld van de zeven sterren, maar daarvan kon men niet aantonen dat ze door mensenhanden zijn bewerkt. Ook was niet altijd de samenstelling te achterhalen of was het gewicht niet overeenkomend met de samenstelling voor de soort steen. Kortom, ik vind hier voldoende punten die mijn intuïtie vertellen dat het afbranden van het museum niet van een toevallige kortsluiting komt. Of dat het daar bij blijft, is de vraag!’

‘Jessica, jij hebt mij die ring om je vinger laten zien. Je vertelde dat dit ook een O’Connely-stuk was. Heb jij het gevoel dat dit ook, afgezien van de vorm, nog wat andere bijzonderheden heeft?’

John wilde nog niet zeggen wat hij dacht, maar haar verhaal over haar leeftijd en haar energie gaven hem een idee dat zij, zonder te weten hoe dit mogelijk kon zijn, jonger bleef. Haar leeftijd en zijn schatting lagen te ver uit elkaar. Zo’n miscalculatie kende John van zichzelf niet. Hij zou graag haar genen eens onderzoeken!

Even was het stil. ‘Ja,’ zei Jessica volmondig. ‘Ja, alleen heb ik ze nog niet ontdekt!’

John had op een ander antwoord gehoopt...

Terwijl de auto het huis van John naderde, begon hij zich af te vragen of ze niet van nut kon zijn. Zij was zeer kien en als zij dicht bij hen bleef had hij misschien nog een kans om haar ‘intuïtie’ te gebruiken om Amanda te vinden. Op de één of andere manier had Jessica de uitstraling die hij in Amanda ook altijd had gezien. Dat gaf hem weer de kracht terug, ondanks zijn verbrande gezicht, om verder te gaan zoeken naar zijn vrouw.

‘Ik wil thuis even wat gaan eten, maar ik ga daarna naar Tennessee. Ik wil een archeoloog bezoeken. Ik vond een kaartje in de handtas van Amanda en hoewel ik zeker weet dat ik dat terug heb gestopt, vond ik het in mijn broekzak toen ik bij kwam. Ik wil daar naar toe gaan.’

‘Weet je hoe lang dat rijden is? En wat wil je daar bereiken? Denk je dat Amanda daarheen is gegaan? Misschien heb je dat kaartje per abuis gewoon in je broek gestopt en ga je nu op basis van zo iets voor niets zo’n end reizen!’ overdonderde Jessica John met haar betoog.

‘Wat had jij dan gedacht?’

‘Amanda woont toch wel in de buurt?’ John knikte en keek haar onbegrijpend aan. ‘Laten we eerst eens kijken of zij inmiddels gewoon weer thuis is,’ ging zij verder.

John keek Jessica verbluft aan. Dat klonk wel heel logisch. Waarom dacht hijzelf daar niet aan?

Hij had haar adres destijds nog van zijn schoonmoeder gekregen. Ze wilde dat John en Amanda weer bij elkaar kwamen en had zij, ondanks het verzoek van haar dochter haar adres niet te geven, dit toch gedaan.

Hij had zelf echter nooit de moed opgebracht naar haar toe te gaan en te vertellen dat hij haar graag terug wilde en opnieuw een start met haar wilde proberen. Eigenlijk had hij er zijn baan voor willen opgeven. Had hij dat toen maar gedaan. Dan was ze misschien nu niet verdwenen.

‘Goed idee! Ik wil even wat spullen uit mijn huis pakken en laten we er dan direct heen gaan!’

‘Ho, ho, je had mij wat te eten beloofd!’ herinnerde Jim hem. ‘Ik heb best wel trek en dat half uurtje maakt ook niet uit!’

‘Dan eten we wat onderweg. Ik weet nog een goed koffiehuis dat ’s morgens al open is en heerlijk versgebakken pistoletjes heeft. Ok?’ John wachtte hun antwoord echter niet af en stapte uit de auto voordat zij hem konden vertellen wat zij ervan vonden en om verdere discussies en tijdverlies te voorkomen.

Jessica voelde de bui al hangen. Ze had zich in haar enthousiasme weer veel te snel laten meeslepen. Nu kon ze overal heen gaan rijden. Aan de andere kant had ze eindelijk wat avontuurlijks. Haar levenstje was behoorlijk eentonig. Ze leefde alleen en haar wisseldiensten maakten er een relatie ook niet eenvoudiger op.

Het duurde niet lang of John kwam, voorzien van een ander colbertje en een iets schoongepoetst gezicht, al weer aanlopen.

Jessica keek naar hem. John had blijkbaar niet de tijd genomen om zich geheel te verkleden. Het schone jasje en de nog vuile broek stonden als een vlag op een modderschuit.

‘Waarheen John?’

‘Graham Avenue 24, The Palomar building. Onderweg op de hoek van de 6th street en Gateway Lane staat het koffiehuis.’

John wilde eigenlijk, om geen tijd te verliezen, de broodjes in de auto opeten maar Jessica wilde meteen even naar het toilet en zo kwam het dat ze toch maar even waren gaan zitten en genoten van een uitgebreid ontbijt.

De eetruimte van het koffiehuis leende zich er niet voor om over Amanda te praten. Ondanks het vroege uur waren veel nachtarbeiders op hetzelfde idee gekomen hier een broodje te nuttigen. Er werd niet veel gepraat maar al die mensen leken naar John te kijken en ontnamen hem de lust om te praten. Met zijn vuile broek en nog altijd een hoofd als een biet stak John behoorlijk af tussen het gemiddelde publiek dat in dit etablissement was neergestreken om evenals zij zich te voorzien van een warme kop koffie met een croissant of ander geurig broodje dat hier door de eigenaar werd geserveerd.

De koffie, een melange van geurige Arabica in een pittige espresso, gaf een cafeïnestoot die hen opkikkerde na deze lange nacht. Een poster aan de muur van het koffiehuis trok zijdelings zijn aandacht: ‘Bezoek het Milwaukee Art Museum’.

‘Die kunnen ze nou wel weghalen!’ merkte John op. ‘Alleen de kelder staat er nog!’

Jessica en Jim glimlachten maar zeiden niets.

Nadat John had afgerekend liepen ze terug naar de witte Subaru. Ze stapten net op tijd in toen er opnieuw een kleine donderwolk zich tegen de wereld keerde en in alle hevigheid in een regenbui losbarstte.

De verdere reis verliep voorspoedig en het imposante Palomar gebouw kwam in zicht. Met een lichte schok stopte de Subaru voor de ingang van het imposante gebouw.

John was hier nog niet eerder geweest. Hij keek omhoog. Snel geteld kwam hij uit op een gebouw met zeker vijftig verdiepingen.

Ze liepen naar de deur. ‘Welke verdieping en welk nummer?’ vroeg Jessica.

‘Eerlijk gezegd dacht ik dat nr 24 haar nummer was maar ik weet niet

de etage in dit gebouw. Is er geen brievenbus of zoiets waar we haar naam kunnen terugvinden?’ antwoordde John.

Jessica liet dit niet van haar stuk brengen. ‘We zullen het binnen wel vragen.’

Binnengekomen keek een donkerblonde, enigszins geïrriteerde, jonge vrouw achter de balie verveeld op. Haar duidelijk vermoeide ogen namen de groep op die naar haar toe kwam. Het rode hoofd en de vuile kleding waren haar niet ontgaan en gaven niet bepaald de indruk dat deze figuren voor haar balie van dezelfde goede komaf waren als de bewoners van dit gebouw.

‘Kan ik u help...dr. Johnson!’

‘Uh!’

‘Ik herkende u niet direct, vergeef me!’ De vermoeidheid van de jonge dame verdween als sneeuw voor de zon. ‘Je hebt mijn broertje geholpen bij een botbreuk. Ik kwam je tegen toen ik hem bij de eerste hulp bracht. Dat was een half jaartje geleden. Ik ben Maureen.’

‘Sorry, helaas zie ik zoveel personen dat ik niet meteen weet wie je bent.’

‘Geeft niet. Kan ik wat voor u doen?’

‘Ik wil graag weten welk appartement van Amanda Foley is. Kan je mij dat zeggen?’

De slanke vingers van Maureen gleden over een toetsenbord. Op een beeldscherm verscheen razendsnel het antwoord. ‘Zeventiende etage, nummer 24.’

‘Dank je wel!’

Maureen keek het gezelschap nog even aan. ‘Ik kan u niet zomaar naar boven laten gaan! De inwoners van dit gebouw melden altijd eerst hun visite aan. Ik heb geen melding van u!’

‘Eh, dat klopt. Ik ben gebeld door 911. Er was een, eh, anonieme melding binnen gekomen dat mevrouw Foley niet goed was geworden. Ik was in de buurt en men had mij gevraagd even te gaan kijken of er iets loos was...’

‘Nou ja, aangezien ik u ken van het hospitaal en u mijn broertje ook heeft geholpen, neem ik aan dat ik een arts mag doorlaten. Wie zijn de heren?’

Het voorkomen van John deed hem duidelijk geen goed. Had hij nu maar de tijd genomen om zich thuis geheel om te kleden.

‘Ik ben John Grey, vergeef me mijn uiterlijk. Ik ben onder de zonnebank in slaap gevallen. Deze meneer en ik zijn van de CMIC. Er zijn aanwijzingen dat mevrouw Foley een virus heeft opgelopen dat zeer gevaarlijk kan zijn. Wij verzoeken je iedereen bij haar appartement weg te houden totdat wij klaar zijn met het onderzoek om een mogelijke besmetting te voorkomen!’ fantaseerde John er op los.

Jim keek hem vol verbazing aan. Waar haalde hij dit zo snel vandaan?

Maureen schrok. ‘Is het ernstig?’

‘Dat gaan we onderzoeken. Houdt er rekening mee dat wellicht het gebouw ontruimd moet worden! Heeft u een keycard om te voorkomen dat wij de deur moeten forceren?’

‘Ja. Hier.’

‘Dank voor de medewerking. Wij gaan gauw kijken,’ vulde Jessica meteen aan.

Lopende naar de lift keken ze elkaar gedrieën aan. Ze zeiden niets maar begrepen elkaar zeer goed.

Geschrokken en niet wetend wat ze hiervan moest denken keek Maureen voor zich uit.

Tegelijkertijd dat ze de lift instapten, parkeerde een blauwe Mercedes aan de overkant van de weg.

Twee keurig geklede mannen in zwarte pakken met een evenzo zwarte stropdas pakten beiden een krant en namen de tijd om deze rustig te gaan lezen.

4.

‘18, 20, 22, 24. Hier is het! Heb je de keycard, Jessica?’ zei Jim met een spanning in zijn stem.

‘Ik ben benieuwd wat we daar aantreffen!’

De deur ging geluidloos open. Zonder te wachten stapte John als eerste naar binnen, direct gevolgd door Jessica en Jim.

Het was er nog schemerdonker. Een schemerig zonnetje kierde door de naden van de gesloten gordijnen. Jim liep door naar de turquoise gordijnen en trok ze met een ruk open.

De metalen rail gaf een krassend geluid. Na het openen onthulde zich een fraai zicht op de opkomende zon. Het invallende licht gaf een prachtig effect op het fotobehang op de wand tegenover de grote schuifdeuren die toegang gaven tot het balkon.

Het interieur was modern en precies zoals John zich had voorgesteld. In tegenstelling tot haar beroep, waarbij Amanda veel oudheidkundige artefacts bestudeerde, had zij een goede smaak om modern en nuttig te combineren. Op de koelkast zat een beeldscherm. Het leek wel zo’n modern ding waarmee je de voorraad in de koelkast in de gaten kon houden.

‘Typisch Amanda!’ mompelde John, ‘het zou me niet verbazen als ze niet eens in de supermarkt kwam om boodschappen te doen. Daar had ze altijd een hekel aan.’

‘Laten we eerst eens kijken of we iets bijzonders kunnen vinden dat een hint zou kunnen geven wat er is gebeurd!’

‘Nou dat is er zeker, Jessica. Kijk, een briefje met jou naam erop John en een antwoordapparaat dat zestien berichten heeft,’ sprak Jim opgewonden.

John scheurde de brief open.

John,

Als je dit leest, heb je mij niet gevonden bij het museum. Ik weet dat mijn moeder jou dit adres heeft gegeven en jij niet zal stoppen totdat je mij vindt.

Eerlijk gezegd is dat ook de reden waarom ik jou heb gebeld. Ik weet dat ik ondanks alles nog op jou kan vertrouwen. Ik heb een bijzondere ontdekking gedaan en zal je daarover bellen als ik in het museum ben. Het feit dat je dit leest betekent dat dat ik jou heb gemist in het museum.

Mocht er met mij wat gebeurd zijn, probeer dan contact op te nemen met Marc Stevens. Hij onderzoekt verdwenen beschavingen en andere raadselachtige verdwijningen. Waaronder die van O'Connely. Philip heeft mij met hem in contact gebracht. Je kent Philip. Ik weet dat je hem niet mag maar Philip reist veel en hij weet waar je Marc kan vinden. Philip woont nu in, Tennessee, Wallingtonstreet 68, Je kan hem ook bel-len: 00587885314.

Vergeet alsjeblieft even wat er is gebeurd met Jennifer en help mij.

Amanda.

John pakte het kaartje uit zijn zak: P. Dendermonde, archeologische taxaties, Wallingtonstreet 68, 3TE4ZG Tennessee. Tel. 00587885314.

Hij had er nooit bij stil gestaan dat Philip's achternaam Dendermonde was en zeker niet dat hij blijkbaar nu in Tennessee woonde.

John moest even slikken. Aan Philip vragen waar ene Marc Stevens uithing was niet zijn eerste keuze. Hij zou veel liever op een andere manier gaan zoeken. Echter om Amanda zo snel mogelijk te vinden moest hij zijn wrok tegen Philip toch overwinnen.

'Wie is Jennifer?' vroeg Jessica.

Verbaasd en geïrriteerd keek John haar aan. Hij had niet in de gaten dat zij over zijn schouder had meegelezen.

'Ik wil daar niet over praten!' antwoordde John kortaf terwijl hij het bericht van Amanda opvouwde en in zijn zak stak.

Jessica keek hem indringend aan. Ze was van nature nieuwsgierig, wilde altijd alles weten en dat kon zij niet altijd onderdrukken. Ze

zag wel dat dit een privézaak was en dat ze zich er niet mee moest bemoeien. Haar blik verzachtte.

‘Sorry, dat gaat mij ook niet aan!’

‘Zullen we het antwoordapparaat eens af luisteren?’ kwam de stem van Jim vanuit de andere hoek van de kamer.

Jessica en John waren Jim helemaal vergeten. Hij had zich behoorlijk stil gehouden toen John de brief aan het lezen was. Hij begreep dat elke brief, elke aanwijzing van Amanda een enorme impact op John had.

‘Goed idee.’ Jessica fleurde op. Dit haalde de aandacht van haar af. Johns blik ging nu naar Jim en knikte alleen maar.

Bij de eerste opname herkende John de stem van zijn schoonmoeder.

‘Amanda, als je straks naar mij toe komt, kan je dan even bij de supermarkt nog een bruin brood en een doos eieren meenemen? Ik ben het vergeten. Alvast bedankt.’

Ook de volgende gesprekken waren duidelijk:

‘Oh, ja vergeten. Neem ook nog een flesje Bayleys mee.’

‘Blijf je vanavond eten? Bel me even terug.’

Nadat er nog een drietal keren blijkbaar werd neergelegd alvorens een bericht in te spreken was het wederom schoonmama die nu enigszins haar bezorgdheid uitte.

‘Schat je bent laat, waar blijf je? We hadden toch afgesproken...? Laat even horen hoe laat je bij mij bent?’

Juist toen John zijn interesse begon te verliezen en had bedacht dat hij op deze wijze alleen maar zijn tijd aan het verdoen was, volgde een opname van een nogal luidruchtig gesprek dat vanwege de achtergrondgeluiden van het verkeer waarschijnlijk vanuit een telefooncél was gevoerd:

‘Waar ben je? Ik kan je niet bereiken op je werk! Ik heb het gevonden, Ik moet je spreken. Ik ben morgen in New York op het congres van the International Authority on Archeological and Historical Treasures. Kan je daar naartoe komen? Na afloop wacht ik op je in de lounge. Ik heb de artefact. Het was inderdaad de Mary Celeste...’

‘Overmorgen! Dit gesprek is van gisteren. Kunnen we nog op tijd in New York zijn?’ vroeg Jim.

‘Wie is deze man? Zou dat Marc Stevens zijn? En waar is dat congres?’ voegde Jessica toe.

‘Dat is wel op te zoeken. Willen jullie beiden mee gaan dan?’

John was terneergeslagen en blij te gelijk. Het nare gevoel om nog steeds niet te weten wat er met Amanda was gebeurd, verdween enigszins door de steun van zowel Jessica als Jim die beiden positief knikten.

Weer wist Jessica beide heren te verrassen.

‘Ik heb familie met een luchtvaartbedrijfje dat pakketpost vervoert. Zij wonen een uurtje hiervandaan en kunnen ons naar New York brengen. Althans dichtbij New York. Ze kunnen alleen op lokale vliegveldjes landen.’

‘Moeten we niet nog de rest van het bandje af luisteren?’

Jim wilde voorkomen dat er een belangrijke aanwijzing door alle opwinding vergeten zou worden.

John drukte de -volgende- knop in, maar er waren alleen nog weinig zeggende berichten van zijn ex-schoonmoeder die zich steeds ongeruster maakte en twee meldingen die geen bericht hadden achtergelaten. Hij vroeg zich af of hij zijn schoonmoeder nog moest bellen. Maar ja, hij kon alleen maar zeggen dat zij onvindbaar was en zou niet veel meer kunnen toevoegen dan het vergroten van de ongerustheid over haar dochter.

Voordat John besloot om te vertrekken keek hij nog even rond in de kamer. De geur van de ruimte, de kleuren van de wanden en de inrichting; alles was zo overduidelijk de stijl van Amanda. Hij beseftte dat sinds Amanda hem had verlaten, zijn huis in een puinhoop was veranderd.

Lang wilde hij er niet bij stil staan.

‘Laten we naar New York gaan!’ besloot hij snel.

Gehaast verlieten zij het gebouw. Al lopend langs de balie, vertelde Jessica aan Maureen dat er een loos alarm was en geen reden tot ongerustheid.

Nog voordat Maureen ook maar wat kon vragen, zaten zij al in de auto en waren onderweg naar de familie van Jessica.

De zon was inmiddels behoorlijk in kracht toegenomen. Oranje lichtstralen schenen door de bomen en een wolkeloze lucht zou je bijna doen vergeten wat voor weer het de nacht ervoor was geweest.

De weg was leeg een Jessica gaf flink gas.

Niet veel later veranderde de bosrijke omgeving voor een heuvelachtig landschap. Het bord 'U verlaat Milwaukee tot weerziens' aan de zijkant van de weg gaf aan dat de grens van de stad was bereikt. Direct daarna volgde een afslag met de aanduiding van een toeristische route en een vliegveld.

'Johnson Enterprises, daar is het,' schreeuwde Jessica opgemonterd. 'Wat is het voor bedrijf?'

'Mijn oom Eric heeft in de jaren negentig een vliegtuigje gekocht en omgebouwd voor toeristen. Dat bleek in eerste instantie een gouden greep. Net zoals zoveel personen in deze stad, gebruikte hij ook de verhalen van O'Connely voor rondvluchten. De verhalen over een zogenaamde mysterieuze gloed boven het museum in de lucht die alleen maar vanuit het vliegtuig te zien waren en de elektrische ontlading die vonken veroorzaakten op het vliegtuig wanneer je te dicht bij kwam, waren altijd goed voor veel klanten. De toeristen voelden zich echter bedrogen als er niets gebeurde en na enkele jaren was dit geen goede 'reclame' voor het bedrijf. De zaken gingen slechter en mijn oom probeerde met drank zijn problemen op te lossen maar dat had tot gevolg dat hij zijn brevet verloor.

Nu heeft mijn tante Irma het bedrijf op haar naam overgenomen

en vervoert er nu hoofdzakelijk post mee. Grootste voordeel: geen klachten van de klanten als er weer niets was gebeurd!

John fronste zijn wenkbrauwen maar ging er verder niet op in.

Jessica stopte de auto en liep voor beide heren uit. Blijkbaar had een vrouw Jessica al zien aankomen en kwam hen al tegemoet.

‘Jessica? Wat kom jij hier doen?’

Jessica omhelsde en kustte de vrouw. ‘Hallo tante.’

Jessica werd meteen zakelijk. ‘Wij hebben vervoer nodig naar New York. Wij moeten daar vandaag nog zijn. Zou jij ons daarheen willen brengen?’

‘Dat wordt lastig! Da’s heel kort dag. Het is tenminste vier uur vliegen en ik heb al een klant met postpakketten die ik moet nakomen en Eric ligt weer dronken in de schuur. Als je mij nu eerder had gebeld, dan had ik Patrick gebeld en had hij jullie met de Cessna 172 kunnen brengen.’

‘Verhuur je de Cessna ook?’ vroeg Jim opeens.

‘Eh?’

‘Sorry!’ onderbrak Jessica, ‘dit is Jim en dat is John. Ik ben zo gehaast dat ik je niet even aan hen heb voorgesteld.’

‘Ik heb ook een brevet!’ kwam Jim al handenschuddend tussen beide.

‘Kom je daar nu pas mee!’ mopperde John.

‘Ik was me er niet van bewust en ging ervan uit dat Jessica alles al geregeld had. Ik was voordat ik taxichauffeur was ook copiloot bij een luchtvaartmaatschappij.’

‘Ik heb de Cessna vandaag niet nodig, je mag hem gebruiken.’

John keek vragend naar Irma: ‘Kan ik eerst nog even gebruik maken van internet? Ik wil nog even iets opzoeken voordat we vertrekken!’

‘Ja, binnen is een pc.’ Irma wenkte John om haar te volgen. ‘Ik loop wel even met u mee. Jessica, je weet de weg. Pak de sleutels maar. De Cessna is volgetankt.’

Terwijl John en Irma in de hangar verdwenen richting pc, liep Jim naar de Cessna. Jessica volgde vrij snel met de sleutels.

Alsof Jim nog dagelijks vloog, liep hij rond het vliegtuig, bekeek alle bewegende onderdelen en nam vervolgens plaats achter de stuurknuppel. Hij startte de motor en tikte op wat wijzers.

‘Prima! We kunnen gaan als John eraan komt en... Speaking about the devil...’

John kwam op dat moment juist aanlopen.

‘Het congres is bij Wallstreet in de buurt. Waar kunnen we landen? En hoe lang moeten we dan nog?’

Jim pakte een vliegkaart en zocht naar een nabijgelegen vliegveld waar hij zou kunnen landen.

‘Waar zitten we hier eigenlijk?’

‘Dit veld staat niet op de kaart. Maar ik heb wel de coördinaten!’ voegde Jessica er snel aan toe.

‘Ik moet wel nog even naar het toilet. Daarna kunnen we vertrekken.’

‘Vrouwen!’ bromde Jim. ‘Voor je weg bent...’

Gelukkig duurde het toiletbezoek niet lang.

Jessica gaf Irma nog een snelle kus en stapte in het kleine 4-persoons vliegtuigje.

Terwijl Irma hen nakeek, gaf Jim wat gas en taxiede de Cessna naar het grasveld. Na een laatste check van de instrumenten, keek Jim om zich heen en opende de gashendel volledig. Het toestel steeg snel op en verdween al snel uit het zicht van Johnson Enterprises.

Jeremiah liep vermoeid over het terrein van het museum. Veel nieuwe aanwijzingen over de oorzaak van de brand waren niet gevonden.

Het gevonden verkoolde lichaam was voor autopsie naar het forensisch laboratorium overgebracht.

Het wachten was nu op de eerste resultaten die spoedig zouden volgen.

Met uitzondering van de stenen collectie waren alle verdere artefacten verloren gegaan. Hij bestudeerde een glimmende zwarte steen. Hoewel de hitte van de nasmeulende resten nog voelbaar was, voelde deze steen koud aan. De steen moet ongeveer een halve kilo wegen dacht Jeremiah. De grootte van de steen zou hebben doen vermoeden dat deze zeker twee kilo zou wegen. Hij fronste zijn wenkbrauwen: ‘Vreemd.’

Als de conservator hier was geweest, had hij zeker gevraagd wat dit voor ‘product’ was. Hij stopte de steen in zijn zak met de intentie die

bij de verzameling te leggen van alle andere gevonden voorwerpen die de agenten reeds hadden verzameld.

Jeremiah dacht hier verder niet meer aan, totdat hij in de as van wat eens de entree geweest was een tweede wat kleinere, glanzende bruine steen, ter grootte van een gebalde vuist, zag liggen. Ook deze steen was wonderbaarlijk ongeschonden. ‘Zelfs geen krasje!’ zag Jeremiah toen hij het oppakte. ‘Wow. Deze steen lijkt wel het tegengestelde van de zwarte. Wat een gewicht!’

Toen hij deze steen in zijn zak bij de juist gevonden zwarte steen wilde doen, merkte hij dat de zwarte steen in zijn zak zwaarder leek te gaan aanvoelen en de bruine lichter. Hij haalde de steen weer uit zijn zak, hield de zwarte steen in zijn linkerhand, de bruine in zijn rechterhand en bekeek nu beiden stenen. Afgezien van de kleur en grootte waren ze qua vorm identiek. De zwarte woog nu bijna hetzelfde als de bruine. Jeremiah bewoog de stenen vervolgens van elkaar en naar elkaar toe. Hoe dichter hij zijn handen met de stenen bij elkaar hield hoe zwaarder de één en lichter de andere steen leek te voelen. Omgekeerd, als hij de stenen wat verder uit elkaar hield voelde hij de gewichten van de stenen respectievelijk afnemen en toenemen.

Terwijl Jeremiah de stenen bestudeerde en zich verbaasde over dit gedrag, kwam een jonge agent vergezeld van een kalende, donker geklede, ietwat corpulente man naar hem toe lopen. Jeremiah stopte de stenen in zijn zakken en keek naar de man. ‘Goedendag?’

‘Philip Dendermonde. Ik ben Philip Dendermonde de eigenaar van dit museum. Ik ben door de brandweer gebeld dat mijn museum is afgebrand. Eerst dacht ik dat het om een loos alarm ging. Dat gebeurde wel vaker, maar nu ik dit zie ben ik geschokt. Zijn er nog gewonden gevallen?’

De stortvloed van woorden uit deze Philip overviel Jeremiah. Blijkbaar werd deze man niet erg geraakt door het afbranden van zijn museum.

‘Eh, twee personen zijn gevonden onder het puin. Een persoon had lichte brandwonden, de tweede had wonderbaarlijk geen enkel letsel. Wel is nog iemand vermist, de conservator, mevrouw Amanda Foley is nog niet gevonden.’

‘Zijn de mannen aanspreekbaar?’

‘Ik heb u niet verteld dat het mannen waren. Hoe komt u op dit idee?’

‘Vergeef mij de snelle veronderstelling. Ik ging ervan uit dat een vrouw op dit tijdstip zich hier niet zou begeven!’

‘Uw aanname is juist, maar bent u niet veel meer geïnteresseerd waar uw werknemer is?’

‘Uiteraard. Maar zij is hier niet aanwezig zoals u zei en de heren kunnen mij misschien vertellen wat zich heeft voorgevallen. U zult begrijpen dat ik met name wil weten hoe mijn museum in brand is geraakt.’

Jeremiah fronste zijn wenkbrauwen. De opmerkingen van de heer Dendermonde waren plausibel maar gaf wel aan dat hij minder om personeel gaf dan om zijn eigendommen.

‘Voorlopig is het hele voorval in onderzoek. Tot het moment dat wij het onderzoek hebben afgerond geef ik hun namen niet vrij. Wel kunt u informeren bij de brandweer naar de mogelijke oorzaak van de brand. Sinds wanneer bezit u dit museum?’

‘Vijf jaar. De conservator, Amanda Foley, heeft mijn interesse gewekt voor dit gebouw en de geschiedenis ervan. Ik ben archeoloog van beroep en vond hier een aantal voorwerpen die in samenhang met de vindplaatsen mijn nieuwsgierigheid trokken. Amanda zocht naar budget om apparatuur aan te schaffen voor verder onderzoek.’

‘Wanneer was het de laatste keer dat er loos alarm was?’

Jeremiah leek de leiding in het gesprek weer terug te nemen.

‘Ik heb de afgelopen twee weken drie meldingen gehad. Dit was de vierde. Dat is ook de reden waarom ik hier nu pas ben. Ik verwachtte weer een loos alarm. Ik kan hier nog bij vermelden dat ik naar aanleiding van deze voorvallen Amanda gisterenmiddag nog heb aangesproken. Zij gaf mij aan niet ongerust te zijn. Het is een oud gebouw en wat vochtig. Een kortsluiting in het alarmsysteem is een mogelijkheid. Het heeft de laatste dagen ook flink geregend.’

‘Dat was het laatste gesprek?’

‘Ja.’

‘Ik ga ervan uit dat ik u nog wel een paar keer vragen moet stellen. Waar kan ik u bereiken?’

Philip gaf zijn kaartje aan Jeremiah en las met interesse de tekst.

‘Zo, u komt van Tennessee! Ver weg!’

‘Inderdaad. Maar ik ben er niet zo vaak. Ik reis veel en was nu eigenlijk op weg naar een congres in New York.’

‘Mag ik vragen wat...’

Voordat Jeremiah zijn vraag had afgemaakt viel Philip hem al in de reden.

‘Eén van mijn kennissen heeft een ontdekking gedaan die naar zijn zeggen de wereld op zijn kop kan zetten. Hij wilde mij daarover spreken.’

Jeremiah liet zijn nieuwsgierigheid niet blijken.

‘Heeft u een brandverzekering?’

‘Ja. Maar dat dekt niet de schade. Als u dit vraagt vanwege mogelijke oplichting van de verzekering, dan kan ik u geruststellen dat dit niet het geval is. Historische voorwerpen hebben een onschatbare waarde. Dat is niet te verzekeren.’

‘Aan wat voor voorwerpen moet ik dan denken?’

‘Stenen. Of liever kristallen. Voor een leek niet waardevol, maar voor iemand die de geschiedenis ervan kent, heeft het veel betekenis.’

Jeremiah dacht even aan de stenen die hij in zijn zak had gestopt. Zou hij Philip vragen over deze twee stenen? Hij besloot nog even zijn mond te houden. Hoewel hij één en ander geheel volgens de wet nog in beslag kon houden voor onderzoek, was hij toch in de veronderstelling dat dit wat moeilijk voor de rechter hard te maken was en Philip deze onmiddellijk zou opeisen als hij wist dat Jeremiah ze in zijn zak had.

Alsof Philip gedachten kon lezen, keek hij om zich heen om vervolgens al vragend met gefronste wenkbrauwen naar Jeremiah te kijken: ‘Zijn er nog veel artefacts gevonden tussen de resten?’

‘Eh, eerlijk gezegd weet ik dat niet precies. Ik onderzoek de oorzaak van de brand maar aangezien stenen niet de oorzaak kunnen zijn, tenzij het vuurstenen zijn, hahaha, sorry, ontschoot mij even. Ik hou me daar niet mee bezig. U kunt beter mijn adjudant vragen. Deze

heeft samen met de technische recherche een inventaris gemaakt. Het gebied is verder afgezet voor publiek. Dus mochten er nog artefacten de brand hebben overleefd, dan liggen ze voorlopig nog in bewaring totdat het onderzoek naar de oorzaak van de brand is afgerond. Ik verzeker u dat datgene wat er nu nog gevonden wordt, het terrein niet zal verlaten en u na afloop van het onderzoek zal worden teruggegeven.'

Even overdacht Jeremiah; Die stenen in zijn zakken! Hij wilde die zelf nader onderzoeken!

Meteen bedacht hij wat hij Philip had gezegd. Alles wat er nu nog gevonden wordt verlaat het terrein niet... Hij had de stenen al gevonden! Hij grinnikte zonder het te laten merken om zijn eigen vileine gedachte. Hij had niet gelogen en kon toch de stenen zelf verder onderzoeken.

'Welnu, ik zal twee van mijn medewerkers hier naartoe laten komen om de inventaris op te nemen. Zij kunnen dan samen met de politie bekijken in hoeverre de verzekering de materiële schade dekt. Aangezien ik toch weinig kan doen op dit moment, ga ik naar New York. Het is nog een eind en misschien kan ik daar een lucratieve deal sluiten om mijn geleden schade weer een beetje te compenseren! U kunt mij bereiken via mijn secretaresse op het telefoonnummer dat op mijn kaartje staat. Heeft u mij nog nodig?'

Jeremiah keek Philip aan. 'Eh nee. Op het moment niet.'

Zonder gedag te zeggen, draaide Philip zich om en liep naar zijn auto.

Terwijl Jeremiah al voelend naar de stenen in zijn zak, bedacht dat hij deze verder wilde bekijken op het lab, zag hij Philip zijn mobieltje grijpen.

'Met mij. We hebben een probleem. Het museum is afgebrand. Ik denk dat zij het gevonden heeft. Ik moet Stevens bereiken, voordat hij verbanden gaat leggen. Stuur Mike en Jason naar het museum om de schade op te nemen en huur voor mij een Jet naar New York. Bel mij terug zodra je weet waar die kan landen. Er is haast bij. Ik heb al veel tijd verloren door die trien en vanavond moet ik daar op tijd zijn, voordat hij een en ander openbaar maakt.'

Terwijl de piloot naar het oordeel van John behoorlijk tekeer ging met het kleine toestel, keek hij Jessica aan met een ongeruste blik. Jim voelde dit, zonder dat hij hen kon zien, perfect aan. 'Wees niet bang ik heb jaren gevlogen. Ik weet wat ik doe!'

'Wanneer was de laatste keer dat je gevlogen hebt?' merkte John op.

Jim stamelde een beetje. 'Achtien jaar geleden. Maar fietsen verloor je ook niet hoor! En dit toestel is een degelijk stuk werk. Dus geen paniek.'

'Achtien jaar geleden! Je zei dat je een brevet had! Moet je niet jaarlijks een minimum uren vliegen voor je brevet?'

'Eh, ja, maar ik heb niet gezegd dat ik een brevet had voor een vliegtuig. Ik heb een brevet voor een helikopter. Geloof me, dat is lastiger dan een Cessna besturen. Dit kan een kind hoor!'

'Had ik het maar nooit gevraagd, dacht John. Hij werd nu alleen maar zenuwachtiger. Een donkere wolk die voor hen hing, maakte bij hem dat gevoel er zeker niet beter op!'

'Wanneer zijn we er?' vroeg Jessica die heel wat minder nerveus was en dit avontuur opwindender vond dan haar dagelijks leven. Voor haar kon de trip niet lang genoeg duren.

'Ik schat met drie en een half uur. Dan kunnen we landen nabij New York, maar moeten dan nog zeker twee uur rijden. We zitten dan midden in de drukte en we moeten in het centrum van Manhattan zijn. Ik schat dat wij omstreeks vijf uur in de middag onze plaats van bestemming bereiken. Het congres is dan in volle gang. We hebben dus enige speelruimte. We kunnen zelfs nog wat gaan eten!' zei Jim die alweer honger had.

De vlucht verliep volgens John wonder boven wonder, en ondanks al dat geschommel, verrassend goed. Toch was hij wat misselijk geworden. Toen uiteindelijk het kleine vliegveldje in zicht kwam waar Jim had besloten te gaan landen, was hij duidelijk opgelucht. John had wel vertrouwen in de Cessna, maar minder in de capriolen van Jim. Natuurlijk was hij blij dat Jim kon vliegen en hij daardoor op tijd de 1AAHT kon bereiken, maar als hij had kunnen kiezen had hij toch liever de trein gepakt.

Toen het toestel eenmaal geland stapte Jessica als eerste uit.

‘Ik ga even naar de wc!’

John en Jim keken elkaar aan: Blijkbaar was ze ongeruster dan ze deed vermoeden. Of ze was zwanger, bedacht John even. Hoewel, dat laatste leek niet erg waarschijnlijk.

Terwijl Jim de emolumenten met de plaatselijke autoriteiten op het kleine vliegveld regelde, zorgde John voor een taxi.

Alsof zij weg wilden rijden zonder Jessica, kwam zij afrennen op het wuivende gebaar van Jim.

‘Waar naar toe?’ klonk een vrouwelijke stem vanachter het stuur. Jim keek haar aan. Zei niets maar keek geërgerd. ‘Een vrouw achter het stuur! Jim reed het liefst zelf. Nu zat hij zelf in een taxi en alsof dat al niet een raar idee was, werd die ook nog gereden door een vrouw!’

John gaf aan de taxichauffeuse het adres van het congres op, 1AAHT in Wallstreet.

De taxichauffeuse typte de straat in in het navigatiesysteem en dat gaf meteen de reistijd, afstand en mogelijke stremmingen weer. De techniek heeft duidelijk haar voordelen, bedacht John. Uit de aankomsttijd kon hij afleiden dat het wel heel erg moest tegenzitten wilden ze niet op tijd komen. Een hele geruststelling. John gaf een zucht van opluchting.

6.

Jeremiah liep het terrein af. Hij kon bij het afgebrande museum weinig bijdragen aan de werkzaamheden die door de technische recherche en zijn onderzoeksteam op dat moment werden gedaan. Sterker, hij had het gevoel meer in de weg te lopen en hen te hinderen bij het vastleggen en documenteren van 'bewijzen' dan behulpzaam te zijn.

Bovendien intrigeerden de stenen hem. Hij voelde nogmaals in zijn zakken. Dezelfde grootte en even zwaar. Vervolgens duwde hij zijn zakken naar elkaar zonder de stenen er uit te halen. Zijn linkerzak werd zwaarder, zijn rechterzak lichter.

Waarom? En wat zijn dit voor voorwerpen? Het zijn zeker geen gewone 'huis, tuin en keukenstenen'!

Hij pakte zijn mobieltje en tikte een nummer in.

'Hé, Bommetje. Ben jij op het lab? Mooi. Ik kom naar je toe en heb iets wat je moet bekijken. Ik ben zo bij je. O ja, het is niet explosief. Althans daar lijkt het niet op!' grapte Jeremiah door de telefoon.

Aan de andere kant van de lijn werd nam hij een afkeurend gegrom waar.

Bommetje wilde niet aan de laatste 'misser' in zijn werk herinnerd worden, bedacht Jeremiah met een brede glimlach.

Nog geen half uur later stond Jeremiah voor de deur van het lab. Bommetje deed zelf open.

'Hoi Alex. Ik heb een paar stenen bij mij voor onderzoek. Ik wil graag dat jij er naar kijkt.'

Hoewel het forensisch lab zeer strikte beveiliging kende en weinig zaken het pand konden verlaten zonder opgemerkt te worden, was het daarentegen eenvoudig om zaken in je zak naar binnen te smokkelen, merkte Jeremiah. Maar goed. Hij was hier ook bekend en viel niet

zo op. Eenmaal in de kamer van Alex haalde hij de bruine en zwarte steen uit zijn zak.

Zonder te zeggen wat er zo bijzonder aan de stenen was, gaf hij de stenen aan Bommetje. Heel bewust gaf hij één steen in z'n linkerhand en één in de rechter.

'Wow, wat een verschil in gewicht!'

'Ga nu eens met je armen uit elkaar!' stelde Jeremiah voor.

'This is heavy man!' riep Alex enthousiast.

'Jazeker zwaar. Maar dan een ander soort zwaar en die andere is lichter!' merkte Jereiah op.

Alex liep met de stenen naar een weegschaal en legde ze er één voor één op. 'Zwart 0,8 kilo; bruin 2,6 kilo.'

'Leg ze nu eens dichterbij elkaar' zei Jeremiah.

Alex legde de bruine steen op circa een 30 cm naast de weegschaal en de legde de zwarte steen op de weegschaal. 'Zwart 1,4 kilo.' Nu andersom, op dezelfde afstand werden beide stenen verwisseld. 'Bruin 2,1 kilo! This is crazy man, fucking crazy!'

'Bizar hé!'

Bommetje begon te schuiven met de stenen. Het duurde niet lang of hij vond een evenwicht, op 38 cm van elkaar wogen beide stenen exact 1,7 kilogram. Pas nu zagen beide mannen dat de stenen ook verkleurden. Bij die afstand kregen beide stenen dezelfde glanzende bruin/zwarte kleur. Ze waren nu bijna niet meer van elkaar te onderscheiden.

Alex legde de stenen op een groot vel papier om de afstand beter te bepalen waarop beide stenen een gelijk gewicht hadden. Toen hij met een liniaal een lijn wilde trekken tussen de stenen voelde hij de liniaal lichter worden. Verschrikt liet hij de liniaal los, alsof die was gaan leven. Tot stomme verbazing van beiden bleef de liniaal zweven in het midden van de twee stenen. Direct pakte Alex een ander voorwerp, een koffiekop en een lepeltje. Ook deze voorwerpen bleven zweven.

Het lepeltje draaide eerst als een giroscoop rond om vervolgens in één richting te blijven hangen.

'Shit man, awesome, wacht ik pak een kompas!' Vervolgens werd het lepeltje weggehaald en er kwam een kompas voor in de plaats dat

ook ging zweven. Hoewel het kompas eerst in de richting van het magnetische noorden wees, verdraaide de richting tussen de stenen.

‘Oost- noord- oost!’

Alex haalde het kompas weg en zette het er vervolgens weer tussen. Ook verdraaide hij de stenen zelf en legde nu de stenen in één lijn voor zich uit, dusdanig dat de onderlinge afstand gelijk bleef. Ook nu gaf het kompas ‘oost-noord-oost’ aan.

Alex ogen glinsterden. Vervolgens legde hij de stenen op de grond. Jeremiah begreep wat hij van plan was.

‘Ben je gek geworden? Denk aan de laatste keer toen je dit soort kunstjes uithaalde met het C-4 dat we gevonden hadden!’ riep Jeremiah waarschuwend.

Alex was niet te stoppen. Toen hij de exacte afstand tussen de stenen had bepaald, ging hij precies in het midden van de stenen staan. Een onzichtbare kracht tilde zijn lichaam op, totdat zijn voeten zich op exact dezelfde plaats, waar eerst het kopje, de liniaal en het lepeltje lagen, bevonden.

Alex liet zich hierdoor echter niet van de wijs brengen en zonder blikken of blozen, alsof hij dit al vaker had gedaan, verplaatste hij zijn gewicht naar voren en stapte weer op de grond.

‘Heb je het door?’ vroeg Alex. ‘Aardewerk kopjes, plastic liniaal, organisch materiaal, alles wordt gewichtloos, maar metalen objecten zoals een lepeltje werken als een kompas. Alleen wijst dit kompas niet naar de noordpool maar naar iets anders! Waar heb je dit vandaan?’

Verbijsterd over het gebeurde, hakkelde de politieman: ‘Van het mm-mm-museum.’

‘Kan je ze hier laten? Dan kan ik ze verder onderzoeken. Ik wil weten wat voor mineralen erin zitten!’

Na een korte black-out van zijn onwaarschijnlijke waarneming, kwam Jeremiah weer tot zijn positieven.

‘Nee. Ik weet nu dat ik deze objecten kan gebruiken om iets te vinden. Ik weet niet wat, maar het wijst iets aan en daar ga ik naar toe! Ik ben er zeker van dat dit te maken heeft met de gebeurtenissen en verdwijning van Amanda Foley.’

‘Wacht even!’ riep Alex. Hij liep het lab uit en kwam even later met een rugtas en jas over zijn arm de ruimte weer binnen. ‘Ok, laten we gaan!’

‘Maar Bommetje, wat ben jij van plan?’

‘Ik ga mee! Als je zoiets buitengewoons in mijn lab brengt, kan je mij niet wijsmaken dat er niet nog meer zaken te vinden zijn die een wetenschapper interessant vindt! En stop met Bommetje. Die grap is er nu wel af!’

‘Ok, ok Bomm... éh Alex, maar kan je hier zo maar weg?’

‘Nee. Maar zo’n kans komt ook niet elke dag. Wees nou eens eerlijk. Heb je niet door wat je hier ziet? Dit is het opheffen van de zwaartekracht. Hier liggen gigantische mogelijkheden voor de mensheid. Het kan zelfs het begin van een nieuwe ruimtevaart betekenen, minder brandstofverbruik, het bevolken van andere planeten, het einde van de wereldoorlogen, het oplossen van het voedselprobleem!’

Alex draafde helemaal door. Jeremiah had dit niet zo bedacht. Maar evengoed is dit wel een zeer opmerkelijke vondst. Voorzichtigheid is geboden. Je hoeft geen genie te zijn om te bedenken dat dit ook veel duistere personen aantrekt of zelfs het leger. Nu begon Jeremiah ook door te draaien.

‘Wat zit er allemaal in die koffer?’

‘Wat ‘speelgoed’ van mij. Je weet nooit waar het van te pas kan komen! Wat nu?’

‘Eerst een helikopter regelen,’ bedacht Jeremiah. ‘En jij maakt een plank waar de stenen op vastgezet kunnen worden. We nemen een paar lepels mee en kijken waar dit ‘kompas’ ons naar toe leidt. Aangezien de tafel en de weegschaal ook niet zijn gaan vliegen, zal de helikopter dit uit de kluiten gewassen kompas ook wel kunnen weerstaan en dan eens zien waar dit kompas ons naar toe brengt.’

Jeremiah pakte zijn mobieltje en drukte een paar toetsen in. ‘Met Jeremiah Johnson, Milwaukee PD. Ik wil graag een volgetankte helikopter bij het Forensisch Lab. Ja, nu meteen en nee, ik vlieg zelf!’

Terwijl hij zijn I-phone weer in zijn binnenzak stopte, bedacht hij, dat het verkoolde lijk al eerder die dag naar het lab was gebracht.

‘Weet jij iets van het lijk dat we hebben laten brengen voor onderzoek?’

‘Nee,’ antwoordde Alex. ‘Ik ben geen patholoog-anatoom. Ik ben technisch laborant. Maar als je je emailadres achterlaat, kunnen ze je berichten via je mobiel zodra er wat te melden is.’

Meteen ging Alex achter een beeldscherm zitten, logde in en keek bij de afdeling pathologie. Doctor de Wit heeft de opdracht gekregen om het onderzoeksteam samen te stellen. Ik zal hem mailen dat alle informatie over een lijk naar jou komt.’

‘Het verkoolde lijk wat net is binnengebracht!’ voegde Jeremiah snel toe. Straks kreeg hij informatie over een verkeerd lijk, er lagen er daar per slot van rekening meerdere lichamen op autopsie te wachten, en dat zou een domper zijn als hij daar te laat achter kwam.

Alex keek Jeremiah aan, keek vervolgens weer naar het beeldscherm en voegde het woord ‘verkoold’ in de zinsnede. ‘Moet de informatie over een beveiligde lijn?’

‘Doe maar. Als blijkt dat dit lichaam iets te maken heeft met onze stenen, vrees ik dat we voorzichtig te werk moeten gaan om niet te veel aandacht van andere partijen te wekken, die hier misschien meer vanaf weten.’

‘Great, met code. Ok aangevraagd. Kunnen we nog koffie drinken voordat de heli komt?’

‘Ik hoef niet, maar neem jij gerust. De heli is onderweg en zal hier pas over een kwartiertje zijn. Heb jij dan ook voldoende tijd om een plank te pakken en daarop de stenen vast te zetten?’

‘Eitje. Een lat met daarop de stenen op exacte lengte van elkaar vastgebonden is voldoende.’

Terwijl de espressomachine een sputterend geluid liet horen, pakte Alex wat spullen uit een kast en bond hierop de stenen op precies 38 cm van elkaar. Als test pakte Alex een metalen vulpen. Nog steeds verbaasd over hetgeen ze zagen, draaide de vulpen enkele keren rond en bleef vervolgens opnieuw in de richting oost-noord-oost staan.

De espresso was nog niet op of het kloppende geluid van de wicken van een helikopter kondigde zijn komst al aan. Met nog een laatste slok van zijn koffie nemend, gebaarde Alex Jeremiah achter hem

aan te komen, wijzend naar de trap en het plafond. Het dak van het lab was uitgerust met een landingsplaats. Alex liep naar de trap maar Jeremiah volgde hem niet meteen.

‘Wacht ik haal nog even wat uit de auto. Loop maar vast naar boven. Ik kom zo!’ riep Jeremiah Alex na.

Even later kwam Jeremiah op het dak aan. Hij had een langwerpige zwart koffertje in zijn handen.

‘En wat is dat?’ vroeg Alex nieuwsgierig.

‘En dat is mijn speelgoed!’ antwoordde Jeremiah triomfantelijk. Als ik niet weet wat jij allemaal meesleept, mag je ook naar de inhoud van mijn koffer raden dacht hij enigszins gniffelend.

Zonder zich nader te verklaren, liep Jeremiah naar de naast de heli staande piloot. Hij krabbelde iets op een blocnote en kroop vervolgens achter de stuurknuppel.

‘Ga jij achterin zitten, Alex. Dan heb je meer ruimte voor de lat en stenen.’

Alex nam achterin plaats en klemde de lat tussen zijn benen. Het zat niet comfortabel maar zo kon het knutselwerkje niet vallen tijdens de vlucht.

Terwijl Jeremiah alle voorgeschreven checks deed en het geluid van de wiken begon toe te nemen, legde Alex de vulpen in het midden van de lat. Direct gaf de zwevende vulpen weer een richting aan.

‘Ik neem aan dat dit weer oost-noord-oost is, ga maar naar links!’ schreeuwde Alex om boven het geweldige lawaai van de wiken uit te komen.

Jeremiah gebaarde naar de koptelefoon die aan de zijkant van de heli hing.

Onwetend in welke richting dit avontuur zou leiden, steeg de helikopter op en vlogen Jeremiah en Alex in de richting die de vulpen aangaf.

‘Wall Street. Zet ons hier maar eruit!’ zei Jim tegen de chauffeuse. Om de hoek lag het gebouw waar ze moesten zijn. Het was vijf uur en er was nog genoeg tijd om wat te gaan eten.

Zoekend naar een passend etablissement waar zij een rustig plekje konden vinden om wat te eten, kwamen zij allerlei bistro’s en restaurants tegen, maar omdat het etenstijd was, zorgde dat overal voor volle zaken. Vrije tafeltjes waren niet te vinden zodat zij uiteindelijk besloten voor een snelle hap in het bekende fastfood restaurant met het vrolijk geleverde hoofd. Half staand en half leunend aan een kruk aten zij het vrij smakeloos gevulde broodje met een minimum aan vlees en een maximum aan onverzadigde vetten. Alleen Jim leek deze maaltijd te kunnen waarderen. Terwijl Jim schrokken het broodje naar binnen werkte, alsof hij bang was dat ze het van hem af zouden pakken, namen Jessica en John meer tijd om deze hap te verorberen. John keek Jim aan. Zei niets maar het verduidelijkte het beeld van wat hij al had van het imago van een taxichauffeur. Veel fastfood en haastig eten om vooral niet te veel tijd en klanten te verliezen. Ook zijn tafelmanieren waren representatief voor deze arbeidersgroep. In tegenstelling tot wat John gewend was, wanneer hij met de hogere klasse aan het dineren was, nam Jim geen gelegenheid om de koffie met kleine slokjes te drinken en de vloeistof door de mond te rollen om de smaak ervan beter tot zijn recht te laten komen, maar klokte in een volle teug de inhoud ervan naar binnen. Normaliter zou John zich hiervan distantiëren en niet eens de moeite nemen om met een taxichauffeur een gesprek te beginnen. Nu zat hij enerzijds met Jim opgescheept maar was tegelijkertijd met het wat uitbundiger gedrag van Jim blij dat hij erbij was. Ook de wijze waarop hij tegen alle gebeurtenissen aankeek en zijn manier van oplossingen zoeken, waren voor John verwarrend maar vulden tegelijkertijd zijn eigen, misschien te analytische werk-

wijze, prima aan. Daarbij moest hij bekennen dat hij er zelf nu met zijn vervuilde kleren ook niet als een aristocraat uitzag.

‘Hoe komen we binnen?’ vroeg Jessica. ‘Ik ben hier geen bekende, zoals bij de receptioniste van de Palomar building, diens broertje ik toevallig een been heb gezet!’

‘Maar ik kom hier wel binnen!’ antwoordde John. ‘In de tijd dat ik nog samen was met Amanda, ben ik verschillende keren meegegaan naar een congres van de IAAHT. De organisator van het congres, Mick Degree, was een persoonlijke vriend van Amanda en kent mij ook. Ik weet zeker dat hij als organisator ook hier aanwezig is. Als ik naar hem vraag komen we wel binnen!’

‘Maar niet in deze kleren!’ merkte Jessica, kijkend naar Johns kledij, op. ‘Voor een congres hebben we gepaste kleding nodig.’

‘Inderdaad. Daar heb ik nog niet eens aan gedacht! Ik zag net op de hoek wel iets wat op een kledingzaak leek.’

‘Ik moet je eerlijk bekennen dat ik daarvoor niet genoeg muntjes bij me heb!’ zei Jim met enige schroom. ‘De laatste week waren de verdienen met de taxi niet erg hoog.’

‘Geen probleem. Jullie helpen mij toch ook met het vinden van Amanda? Ik heb een creditkaart. Zodra jullie je maaltijd op hebben, gaan we even shoppen.’

Nog geen half uur later was het gezelschap in nieuwe kleren gehuld en klaar om naar het congres te gaan. Terwijl John afrekende, keek Jim nog eens in de spiegel. De laatste keer dat hij zich in zulke kleren had gewurmd, was bij de begrafenis van zijn moeder. Het was niet het soort kleding waar hij voor koos, maar hij moest wel toegeven dat het er slijk uitzag. Hij leek plotseling een heel ander persoon en voelde zich alsof hij zo uit de beurs van Wall Street was gestapt. Zelfs de baardstoppels die hij inmiddels had, deden daar geen onrecht aan.

Gedrieën liepen zij de winkel uit en begaven zij zich in de richting van waar het congres zich zou moeten bevinden. Het duurde niet lang of zij vonden een bord met een verwijzing naar het congresgebouw. Een tweede bord bij een groot gebouw markeerde de ingang voor de genodigden van de IAAHT.

Het was er niet druk. De meeste bezoekers waren natuurlijk al de hele dag op het congres. Alleen diegenen die voor een speciale spreker kwamen, stonden in een kleine rij voor de ingang. Niet helemaal meer zo zeker van zijn zaak, misschien was hij iets te optimistisch om binnen te komen, melde John zich bij de portier. Jessica en Jim bleven wat verder weg staan en lieten deze taak aan John over.

Jessica zag John wat gebaren maken waarna de portier zijn oor vasthield en iets in een microfoontje, wat hij blijkbaar in de kraag van zijn kostuum had zitten, sprak.

Even later kwamen er twee kleerkasten aan waarmee het cliché van een bodyguard of uitsmijter weer werd bewaarheid: groot, brede borst, zonnebril, zwart pak en stropdas en natuurlijk weer het bekende draadje in het oor. Zelfs al zou je hen gewoon op straat tegenkomen, aan de uitstraling te zien wist je meteen wat het beroep van deze heren was. Weer zagen Jim en Jessica dat er wat heen en weer werd gepraat door microfoontjes. Een van de kleerkasten knikte bevestigend, alsof de spreker aan de andere kant van de microfoon kon zien dat hij het begrepen had. Hij gebaarde John hem te volgen. Voordat hij echter de bodyguards volgde, wenkte John op zijn beurt naar Jessica en Jim om mee te gaan.

Gedwee liepen Jim en Jessica tussen bodyguards. Zij wilden hen vooral niet provoceren. Je weet maar nooit met zulke personen. Het leek erop of zij waren volgepompt met anabolen en dat zij bij de minst verkeerde indruk meteen in de aanval zouden kunnen springen.

Met een gezicht waar geen glimlachje vanaf kon, wat bijna kenmerkend is voor het stereotype imago van een bodyguard, wezen beide heren tegelijk naar een kamer aan het eind van de gang. Nadat het gezelschap naar binnen was gegaan, liepen de heren weg en sloten zij de deur achter zich die niet veel later werd geopend door een voor John bekend persoon.

Een gezette, kalende man stapte de ruimte binnen.

‘John, wat heb ik jou lang niet gezien!’

‘Mick, blij je te zien.’

‘Jij bent wel de laatste persoon die ik hier verwacht tegen te komen!’

‘Dit zijn Jessica en Jim.’

‘Aangenaam. Waar kan ik je mee helpen?’

John vertelde: ‘Amanda is verdwenen. Ik kreeg een telefoontje van haar midden in de nacht met een vraag om hulp. Toen ik naar haar toeging, was zij inmiddels verdwenen. We vonden wel een aanwijzing dat zij hier een afspraak zou hebben met een man die na afloop van het congres haar zou opwachten in de lounge.’

‘Zo! Kan je mij vertellen wie die man is? Er lopen hier een kleine vierhonderd man rond!’

‘Nee helaas. Maar hij zou iets voor haar hebben dat mogelijk kan onthullen wat er aan de hand is.’

‘Dat wordt dan toch lastig. Maar je kan wat mij betreft blijven wachten in de lounge en wat rondkijken. Er is nu nog een spreker met een interessante bijdrage over een spookschip aan de gang, daarna is er een pauze en...’

‘De Mary Celeste?’

‘Ja?’

‘Is die spreker Marc Stevens?’

‘Ja!’

‘Dan twijfel ik er niet aan dat dat de persoon is die wij moeten hebben!’

‘Kan jij hem aanwijzen?’

‘Meer dan dat; zijn poster met de uitgave van zijn nieuwste boek en een foto van de auteur hangt in de lobby! Je bent er net langsgelopen!’

‘Daar hadden wij niet zo op gelet.’

‘Kom dan maar met mij mee. Ik breng je achter de coulissen. Dan kan je daar hem opwachten. Loop maar met mij mee.’

Even later stond het gezelschap aan de zijkant van het podium.

Zij zagen een lange, magere man met middellang lichtblond en krullend haar. Hij stond voorover gebogen voor de sprekersstoel. Regelmatig zwaaide hij zijn handen, kijkend over zijn bril met kleine ronde glazen, om de aandacht van de aanwezigen in de zaal vast te blijven houden.

Vanaf de plaats waar John stond, was het niet mogelijk om de powerpoint presentatie te zien. Sommige reacties uit de zaal gaven echter met ‘oh’s en wow’s’ aan dat de presentatie op zijn minst boeiend was.

Het duurde niet lang of het applaus liet blijken dat de presentatie ten einde was. Een korte buiging en dankwoord voor de aandacht maakte het verhaal van de man op het podium compleet, waarna hij zich in de richting van John begaf.

‘Marc Stevens?’

‘Ja?’

‘Ik ben John Grey, de man van Amanda’

‘Amanda? Amanda heeft geen man!’

‘Toch wel. We waren eh, zijn een tijdje uit elkaar! Kan ik u even spreken?’

Wantrouwend keek Marc John aan.

‘Dit zijn Jessica Johnson en Jim...’

‘Welsh, Jim Welsh,’ viel Jim John in de rede die zich nu pas realiseerde dat hij niet eens de achternaam van Jim kende.

Al lopend richting koffiecorner, wilde John het aanvankelijke wantrouwen van Stevens wegnemen.

‘Amanda heeft mij gisteren gebeld dat zij hulp nodig had. Toen ik haar te hulp kwam, was zij onvindbaar. In haar appartement vonden wij een briefje waarbij zij naar u verwees.’ John haalde het opgevouwen briefje uit zijn zak en liet het Stevens lezen.

‘Dus je hebt mij gevonden via Philip?’ bemerkte Stevens na het lezen van het briefje.

‘Nee, eigenlijk niet. Je sprak een bericht in op het antwoordapparaat van Amanda, dat je hier was en ook een aanwijzing had: iets over artefact? En Mary Celeste?’

‘Eh, ja. Van de Mary Celeste heb je net gemist, maar de artefact van Tim o’Connely zou ik morgen op de derde dag van het congres bespreken.’

‘Heeft de verdwijning van Amanda met het artefact te maken?’

‘Ja, John. Ik vermoed dat met haar hetzelfde is gebeurd als wat de bemanning van de Celeste is overkomen. Zijn jullie bekend met het verhaal van de Mary Celeste?’

‘Alleen wat bij iedereen uit de schoolboeken bekend is, denk ik: dat het schip op zee, nabij Gibraltar, verlaten werd aangetroffen door een

passerend schip, de Dei Gratia. Het schip leek zeer plotseling verlaten. De bordjes met een deel van de maaltijd stonden nog op tafel. Tegelijkertijd was er geen enkele aanwijzing die het verlaten van het schip kon verklaren; er was geen storm, geen aanwijzing van muiterij of iets dergelijks. De bemanning is nooit gevonden. Men hield het op een verzekeringsfraude. Overigens bedenk ik mij nu ineens dat ik een logboek van de Mary Celeste, van kapitein Briggs, en een soort zeekaart waarop de gevaren route stond uitgestippeld, in de kelder van het museum heb gevonden!’

‘Wat? Heb je dat? Laat eens zien! Ik wist niet dat Amanda die ook had gevonden!’ Stevens was meteen dolenthousiast.

‘Ik moet je teleurstellen. Ik had het boek op een tafel gelegd in een onderzoeksruimte in de kelder van het museum toen het museum afbrandde. Ik ben bewusteloos geraakt en toen ik bijkwam lag ik in een ambulance. Ik heb er tot op heden ook helemaal niet meer aan gedacht!’ antwoordde John teleurgesteld.

‘Afgebrand? Hoe is dat gebeurd?’

‘Dat vragen wij ons ook af. Jim opende een kistje met een driehoekige rode steen erin waarna een ander kistje dat op de tafel stond, zich ook opende. Voor zover ik mij kan herinneren, kwam daaruit een lichtflits en daarna waren Jim en ik bewusteloos. Het volgende moment werd ik buiten wakker en lag het museum smeulend in de as!’

‘De Celeste was in ieder geval niet zo maar verlaten. De bemanning was, net als Amanda nu blijkbaar, van de aardbodem verdwenen. De reddingssloep of restanten ervan werden, evenals de bemanning, nooit terug gevonden. Amanda en ik deden onderzoek naar deze verdwijningen. Amanda onderzocht de achtergebleven zaken die op het schip gevonden waren en ik zocht ‘in het veld’ naar aanwijzingen. Zo sprak ik in Engeland een achterkleinkind van kapitein Morehouse, Andrea Morehouse. Hij was de kapitein van het brigantijnschip ‘Dei Gratia’ en heeft de berging van de Celeste gedaan. Zij vertelde mij dat de lading van de Celeste niet alleen uit vaten alcohol bestond wat in de geschiedenisboekjes staat. Er was een kist aan boord met bijzondere stenen. Niemand zag er de waarde van in en ieder bemanningslid heeft een steen genomen als aandenken aan de berging. De steen van

Morehouse was een witte kubus en stond nu als boekensteun bij de nazaat van Morehouse op de schoorsteenmantel.

Overigens is dat eenzelfde steen als Amanda ook heeft. Vervolgens verklaarde Andrea mij bij hoog en bij laag dat zij die steen af en toe hoorde zoemen. Ik mocht de steen meenemen voor onderzoek en heb inmiddels meer aan deze steen ontdekt en ben op zoek naar de andere nazaten van de Dei Gratia, die ook een steen uit de kist hebben genomen. Drie personen heb ik achterhaald. Ook zij hebben bijzonderheden waargenomen bij de stenen die zij bezaten. Ik heb alle documentatie in mijn hotel en bespreek dat ook morgen hier op het congres.'

Stevens nam een slok van zijn koffie die inmiddels behoorlijk was afgekoeld.

'Interessant is ook dat ik een ingegraveerde saffieren ring met de tekst 'Mary Celeste' heb gevonden in de middencirkel van... Stonehenge! Iets wat je normaliter niet van je vinger afdoet om daarna zelf te verdwijnen en vervolgens honderden kilometers van de haven waar de Celeste binnenliep, vindt. Het is dankzij deze gravering dat ik kon achterhalen dat de ring daadwerkelijk van een bemanningslid op de Celeste was. Ik heb de ring opgestuurd naar Amanda voor onderzoek.'

'Wat heeft die Philip Dendermonde hiermee te maken?' vroeg Jim terloops.

'Hij is de eigenaar van het museum in Milwaukee financiert mijn onderzoek.'

Stevens keek op zijn gouden zakhorloge.

'Ik heb nu weinig tijd. Ik moet nog deelnemen in een forum na de pauze. Dat zal ongeveer een uur duren. Mijn hotel, The Wallstreet Inn, is hier vlakbij in de Wiliamstreet. Wacht daar op mij in de foyer en dan kan ik het een en ander uitleggen. Ik heb in mijn aantekeningen nog enkele opzienbarende zaken van de bemanning van de Dei Gratia die u zal interesseren en wellicht op het spoor kan brengen van Amanda.'

John wilde eigenlijk nog meer vragen maar Mick kwam inmiddels op het viertal toelopen en gebaarde Stevens mee te komen om het ongeduldig wachtend publiek haar vragen te kunnen laten afvuren op het beloofde panel van deskundigen.

Terwijl Stevens wegliep, riep hij het gezelschap nog toe dat zij wat drankjes in zijn hotel op zijn kamernummer 1-23, konden bestellen en verdween vervolgens in de menigte.

John, Jim en Jessica keken elkaar aan; wat een verhaal!

Aangezien Mick Degree ook in geen velden of wegen meer te be-
kennen was, besloten zij, zonder hem verder te bedanken het hotel
van Stevens op te zoeken en daar te wachten onder het genot van het
hen beloofde drankje.

‘Meneer Dendermonde? Uw auto staat gereed. Wilt u mij volgen?’

Philip knikte, nam zijn colbert onder de arm, stapte uit de Gulf-
stream en volgde de man in een oranje uniform door de gate lopend
naar de uitgang van LaGuardia Airport. Een huilende baby en twee
ruziënde reizigers die een onenigheid hadden met een steward, waren
voor Philip een reden om zijn pas te versnellen. Eigenlijk had hij een
hekel aan reizen via een airport. Normaliter zou hij gekozen hebben
voor een privé landingstrip bij een klein vliegveld maar de tijd was te
krap. Het congres was al in volle gang en Philip wilde absoluut Marc
Stevens spreken voordat hij het congres zou verlaten. Toen hij bij een
klaarstaande verlengde versie van een Oldsmobile met geblindeerde
ramen was aangekomen, ging zijn telefoon af.

‘Met Jason. Ik heb een update voor u van de brand bij het museum.
Voor zover ik kan zien, zijn er zeven artefacts nog niet teruggevon-
den waaronder: de moedersteen, de driehoekige smaragd en de kom-
passtenen. Wel hebben we onverwacht onder de smeulende resten van
de onderzoeksruimte in de kelder een verborgen ruimte gevonden.
De politie heeft daar een verbrand lijk gevonden, dat voor onderzoek
naar het lab is gebracht.’

‘Stop alle artefacts in verschillende stalen kisten. Stop ze niet bij
elkaar in één kist, hoor je mij? Breng ze naar mijn opslagplaats in
Ayers Rock en laat niemand ervan weten. Maak een inventaris van
alle artefacts. Sms die naar mij. Ik wil weten welke stenen Amanda
Foley heeft gebruikt toen ze verdween. Logischerwijs moeten dat de
ontbrekende artefacts zijn.’

De chauffeur opende de deur van de limousine, Philip stapte in. Een

blonde vrouw van middelbare leeftijd, gekleed in een luchtmachtuniform en voorzien van de nodige medailles en strepen, keek op van een dossier dat zij in haar handen had.

‘Als ik het dossier lees, heb je je beloften nog niet waargemaakt, Philip! De financiers van je activiteiten worden ongeduldig. Als er niet snel resultaten komen, dan wordt project Blackstone stopgezet!’

Ze gaf het dossier aan een man die naast haar zat die het in een koffer stopte.

Philip keek de vrouw aan. ‘Amanda heeft te snel, zonder mijn goedkeuring, gehandeld. Ze is verdwenen met de moedersteen. Ik weet dat Stevens ook een moedersteen heeft gevonden. Daar ga ik nu naar toe en ik zal vervolgens een team samenstellen om Amanda achterna te gaan.’

‘Weet je dan waar ze is?’

‘Alle moederstenen leiden naar de megakristallen. Met de steen van Stevens kan ik haar dus achterna reizen. Zolang zij niet weet waarvoor de megakristallen gebruikt kunnen worden, is er niets aan de hand!’

‘Je krijgt nog een week. Je levert dan het kristal in of het project wordt stopgezet. Ik hoef je niet te zeggen dat de financiers hun geld dan terug zullen eisen... Ik verwacht dat je iedereen die je tegenwerkt op een gepaste wijze op andere gedachten brengt.

Ik laat Parker met je meegaan. Hij zal je de komende week helpen je afspraken na te komen.’

De chauffeur naast de vrouw knikte.

‘Stop hier de auto maar Parker.’

Tijdens het uitstappen herhaalde de vrouw nogmaals het gene wat zij al tegen Philip gezegd had nadrukkelijk: ‘Denk eraan, één week!’

Achter de limo stopte een andere wagen. Een deur werd geopend, de vrouw stapte in, waarna de wagen direct weer wegreed.

Philip keek Parker aan die tegenover hem zat. Hij fronste zijn wenkbrauwen en voelde zich ongemakkelijk. Vervolgens riep hij naar de chauffeur: ‘Snel naar de IAAHT.’

Vlak voor de ingang van het congresgebouw bracht de chauffeur de wagen tot stilstand. Nog voordat hij de deur van het portier open kon maken, waren Philip en Parker al uitgestapt. Philip hoopte dat Parker

bij de limo zou blijven wachten, maar Parker volgde de instructies van de blonde vrouw nauwkeurig op. Zonder acht te slaan op alle omstanders die met verbazing keken hoe deze man de wagen zo kon parkeren en de doorgang belemmerde van de congresgangers, volgde hij op korte afstand Philip.

Bij de ingang aangekomen haalde Philip een uitnodiging uit de binnenzak van zijn colbert. Na het zien van dit document, stapte de daar nog steeds aanwezige portier die het John veel moeilijker had gemaakt binnen te komen, opzij en maakte de weg met een royaal gebaar vrij voor Philip. Kort erachter, voordat de portier het in de gaten had, stapte Parker ook naar binnen.

Philip liep direct door naar de zij-ingang van het bordes waar het forum nog bezig was vragen uit de zaal te beantwoorden. Hij wenkte Stevens toen hij even opkeek in zijn richting. Marc knikte.

Nog geen vijf minuten later eindigde de voorzitter de avond met een dankwoord van het publiek en een gevraagd applaus voor het panel.

Stevens stond op en liep naar Philip toe.

‘Jij hier? Je bent te laat. Mijn voordracht over de Mary Celeste heb je gemist!’

‘Ik wil je even spreken. Heb jij de artefact van de Celeste bij je?’

Al lopend naar de kledkamer antwoordde Stevens met een vragende blik in zijn ogen:

‘De kubus bedoel je? Nee, die ligt in de kluis in het hotel, waarom?’

‘Ik heb die nu nodig. Kan je hem nu gaan halen?’

‘Dat gaat niet. Ik ga het morgen aan de genodigde wetenschappers tonen en hen van de bijzondere krachten ervan op de hoogte stellen. Zelfs enkele heren van het Massachusetts Institute of Technology zijn geïnteresseerd, omdat het alle natuurwetten tart. Heb je gezien dat het de zwaartekracht kan beïnvloeden in combinatie met andere artefacts die gevonden zijn op de Celeste? Onderzoek hieraan levert mij een nominatie voor de Nobelprijs voor natuurkunde. Bovendien hadden wij trouwens een afspraak. De artefact zou in mijn bezit blijven totdat ik de andere stenen zou hebben opgespoord en mijn onderzoek is afgerond!’

Bij de kleedkamer aangekomen, opende Philip voor Stevens de deur. Stevens nam plaats op de enige stoel die in het kleine kamertje aanwezig was. De kleedkamerdeur sloot zich door middel van een dranger automatisch en Parker bleef buiten voor de deur staan wachten.

‘Ik voel me zo net een beroemde zanger met die kleerkast voor de deur!’ zei Stevens spottend tegen Philip terwijl hij make-up van zijn gezicht haalde. ‘Waarom zo’n haast ineens, Philip?’

‘Amanda is verdwenen en ik denk dat ik met deze steen haar kan vinden!’

‘Ik heb van de verdwijning gehoord. En ook dat het museum is afgebrand, voor de derde keer trouwens!’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg Philip verbijsterd.

‘In de pauze kwam de man van Amanda, John Grey, naar mij toe en vertelde mij over haar verdwijning. Ik heb overigens straks een afspraak met hem.’

Philip schrok. Dit had hij niet voorzien. Hij kende John wel van naam. Amanda had wel eens over hem gesproken maar hij verwachtte niet dat er nog een relatie was met Amanda. Dat hij hier ook was en naar haar vroeg betekende dat hij sneller moest handelen.

‘Vanwege die verdwijning wil ik nu de artefact meenemen en onderzoeken of ik Amanda hiermee kan opsporen.’

‘Begrijp ik. Alleen zal dat ook nog niet gaan. Ik heb de artefact in een stalen kistje in de kluis staan. Om veiligheidsredenen en om het ongewild openen te voorkomen heb ik besloten om de sleutel van het kistje met een speciale koerier morgen bij het congres af te leveren. Bovendien is het gevaarlijk de kist zonder bescherming te openen. Er zijn te veel momenten geweest waarbij in de directe aanwezigheid van een artefact iets mis ging. Denk jij maar eens aan je museum! Denk je nu écht dat het toeval is dat dit gebouw voor de derde keer afbrandde?’

Philip was zich heel bewust van de bijzondere krachten en gevaren die er schuilden in de stenen van o’Connely. Uiteraard kon hij daarentegen de belangrijkste reden om nu de artefact te willen hebben niet vertellen. Als Stevens wist dat hij eigenlijk door Defensie werd gefinancierd, had hij nooit willen meewerken aan het onderzoek. Dus ra-

tionaliseerde Philip zijn antwoord: 'Het is in het belang van Amanda dat ik geen tijd verlies. Wellicht verkeert zij in gevaar en verliezen wij kostbare tijd door langer dan noodzakelijk te wachten met actie ondernemen.'

Philip keek vervolgens zo bezorgd als hij maar kon acteren; 'Zij is mijn werknemer en vriendin. Zij deed onderzoek voor mij. Als haar iets is overkomen, kan ik het niet verkroppen dat het mijn schuld is en ik niet van alles heb geprobeerd haar weer te vinden!'

'Amanda is voor mij net zo belangrijk als voor jou. Ik werkte nauw met haar samen. Maar het gevaar is te groot dat jou ook iets gebeurt of dat er iets escaleert. Bedenk dat we hier praten over een zelfde witte kubus als de steen die Amanda de moedersteen noemde.'

Stevens veegde de laatste hoekjes van zijn gezicht schoon en stond op.

'Wat wel kan is dat je mee gaat naar mijn hotel en kennis maakt met John Grey en zijn gezelschap. Aangezien we allemaal willen weten wat er met Amanda is gebeurd, is het misschien handig om gezamenlijk af te spreken wat we kunnen doen om haar te vinden.'

Philip dacht even na. Daar had hij nou helemaal geen trek in. Het was niet de bedoeling om de artefact te delen met de anderen.

'Dan doen we dat... maar voor we gaan, wil ik nog even naar het toilet. Kan jij hier even op mij wachten?'

Stevens knikte.

Philip liep naar buiten. Voor de deur stond Parker nog steeds als een waakhond ter voorkoming dat er op een onbewaakt moment iemand naar binnen kon glippen. De deur sloot zich achter Philip, waarna hij naar Parker keek.

'Stevens mag vanavond het hotel niet meer bereiken! Kan jij dat even duidelijk maken aan onze vriend hierbinnen! En eh, zijn hotelsleutels heeft hij verder niet meer nodig als je begrijpt wat ik bedoel....'

Parker knikte. Hij opende de kleedkamerdeur en liep naar binnen. De deur sloot zich opnieuw automatisch achter Parker.

Philip hoorde de blazende klank van een geluidsdemper en het geluid van een doffe klap. Even later kwam Parker naar buiten met de hotelsleutels in zijn hand.

Hij deed zijn stropdas recht en gaf de sleutels aan Philip.

‘Kamer 1-23, The Wallstreet Inn...’ mijmerde Philip, ‘je hebt toch niet...?’

Parker knikte.

‘Laat maar. Ik wil het niet weten. Ik wil nu snel naar de Wallstreet Inn en de artefact uit het kluisje halen zonder dat John Grey mij ziet.’

‘Hadden we maar zijn telefoonnummer gevraagd! We zitten hier nu al bijna twee uur. Wie weet is het nog niet afgelopen en zitten we hier over een uur nog!’

Jessica keek de anderen aan. Zij was niet het type om enkele uren achterover te leunen in een comfortabele fauteuil met niets anders te doen dan een krant lezen of babbelen met andere hotelgasten.

‘We hebben tenminste lekker gegeten en gedronken!’ zei Jim die na zijn hamburger van die middag al weer lang aan eten toe was en er geen moeite mee had om een gratis aangeboden maaltijd aan te nemen.

John had geen trek. Hij wilde maar één ding weten: Waar is Amanda?

‘Hij zal ons toch niet voorbij gelopen zijn zonder ons gezien te hebben?’ opperde Jessica opnieuw.

Jim keek haar aan. ‘Dat kan ik niet geloven. De foyer is niet zo groot en hij had ons gevraagd om hier op hem te wachten.’

‘Ik loop even naar de informatiebalie. Eens navragen of zij misschien een telefoonnummer van hem hebben.’

‘Goed idee, John,’ zei Jessica ongeduldig. ‘Vraag meteen eens of zij hier nog kamers vrij hebben. Ik weet niet hoe het met jullie is, maar vanavond naar huis gaan, zit er niet meer in en ik wil niet de hele nacht in deze fauteuils blijven hangen!’

Nog geen vijf minuten later was John al weer terug. Hij had een verbaasde blik in zijn ogen.

‘En?’ vroeg Jessica nog voor hij kon gaan zitten.

‘De receptioniste zei dat zij Stevens niet heeft zien binnenkomen maar zij kon wel zien dat er iemand een half uur geleden de kamer van Stevens binnen is geweest. Dat zou dan betekenen dat Stevens ons voorbij is gelopen zonder dat wij dat hebben gemerkt!’

‘Hoe kan de receptie dat zien dan? Hebben ze daar camera’s hangen of zo?’ vroeg Jim nieuwsgierig.

‘De deuren hebben een electronisch slot. Elke keer dat je de deur opent, wordt dat geregistreerd. En op jouw vraag Jessica, nee er zijn geen kamers meer vrij. In verband met het congres zijn alle kamers hier en in de nabij gelegen hotels volgeboekt.’

‘Dan moeten we maar eens naar zijn kamer gaan en eens aankloppen,’ stelde Jim voor. ‘Misschien is het een vergeetachtige professor en heeft hij niet meer aan ons gedacht.’

‘Vreemd, maar hier blijven zitten totdat hij naar beneden komt, is zeker geen goed idee!’ beaamde John.

Nog voor de heren wat konden zeggen, liep Jessica al naar de trap in de hoek van de lobby.

Toen zij bij de kamer van Stevens op de eerste verdieping waren aangekomen, bleek de deur nog op een kier te staan.

John klopte op de deur. ‘Stevens?’

Er kwam geen antwoord. John keek Jessica en Jim vragend aan.

Jim gebaarde John de deur verder te openen en naar binnen te gaan. De kamer was donker. Nadat John het lichtknopje had gevonden, schrok hij. De hotelkamer bleek overhoop gehaald. Een klerenkast was geopend en de kleren lagen door de hele ruimte. Een geopende attachékoffer en allerlei documenten lagen over het bed verspreid. Een kluisje in de klerenkast was geopend en leeg. Terwijl John zich nog niet realiseerde wat zich hier had afgespeeld, liep Jim naar de badkamer om daar polshoogte te nemen.

Zelfs in de badkamer lag de tandpasta op de grond. Toch ook niet een plek waar je die normaal neerlegt, dacht Jim nog.

‘Het is wel duidelijk dat hier iemand wat gezocht heeft en dat deze ravage niet door Stevens zelf is aangericht.’

Jessica keek in de koffer en de papieren die op het bed lagen.

‘Het is niet om de aantekeningen van Stevens gedaan. Die heb ik hier!’

John keek naar de kluis. ‘Waarschijnlijk was het om de inhoud van de kluis te doen.’

‘Niets aanraken!’ riep Jim. ‘Als ze onze vingerafdrukken vinden in deze kamer, krijgen wij nog veel uit te leggen.’

‘Da’s al te laat. Ik heb de aantekeningen in mijn handen. Wat nu?’

Jessica realiseerde zich ineens dat de verdwijning van Amanda geen spelletje was en dat deze gebeurtenissen ook voor haar consequenties konden hebben. Ze had zich ingelaten met twee heren die zij eigenlijk amper kende, hadden min of meer ingebroken in het appartement van Amanda en waren nu bij een inbraak in de hotelkamer van Stevens betrokken. Voor je het wist werd zij zelf een verdachte en dat kwam haar carrière als arts ook niet ten goede.

‘De receptie bellen en zeggen wat er aan de hand is!’ was het eerste wat in John opkwam.

Liever niet, dacht Jim stilletjes. Voor je het weet trekken ze mijn verleden na en heb ik weer grote moeite één en ander uit te leggen...

Jessica kreeg een beter idee: ‘Ik bel mijn broer. Ik vraag hem om raad.’

John kon daarmee leven en wilde wel weten wat Jeremiah van deze situatie vond.

Jim daarentegen vond ook deze oplossing niet om vrolijk van te worden. Hij wilde zo ver mogelijk uit de buurt van het wettelijk gezag blijven.

Jessica type het rechtstreekse nummer van haar broer in, maar kreeg geen gehoor. Toen zij vervolgens het nummer van Milwaukee Police Department belde, had zij meer succes en zij werd doorverbonden via een radioverbinding.

‘Jeremiah? Tjonge, wat een lawaai op de achtergrond! Kan ik je storen? Ik heb een probleem.’

Jessica legde het hele verhaal aan haar broer uit.

‘Je zit nu in een hotel in New York? Bizar. Ik ben met een onderzoek bezig en vlieg boven New York! John en Jim zijn bij je? Dat had ik niet verwacht. Ik wil hen ook nog spreken. Oké, raak niets aan. Ik vlieg boven Manhattan. Ik kan bij de East River pier landen en ben dan met een kwartiertje bij je!’

John had zijn twijfels toen hij hoorde dat Jeremiah zo dicht in de buurt was. Was dat toeval? Hij had ze de dag ervoor gesproken in

Milwaukee en nu was hij 'toevallig' ook hier in de buurt. Zou hij hen gevolgd zijn? En hoe deed hij dat dan? Nou ja, met een kwartiertje werd dat vast wel duidelijk.

Tot die tijd maar hopen dat zij niet gestoord zouden worden door het hotelpersoneel...

Jim bestudeerde ondertussen aandachtig de documenten die over het bed verspreid lagen.

'Ik denk dat ik weet wat de inbreker heeft meegenomen. Stevens spreekt van een aantal artefacts, een aantal stenen. Ik zie die stenen nergens liggen. Ik vermoed dat ze in de kluis hebben gelegen. Één van die stenen is zo'n zelfde steen als waarvan Amanda al sprak. De moedersteen oftewel de witte kubus.

In de documenten lees ik verder dat volgens bemanningsleden van de Dei Gratia een geopende kist is gevonden op de Mary Celeste, er een groene gloed van de kist afkwam en de kist warm aanvoelde.

In de kist zaten negentien stenen, waaronder een witte kubus, enkele stervormige stenen, een blauwe bolvormige steen, een oranje driehoekige steen, een drietal zwarte 'eieren' en robijnen, smaragden, een saffier, een ring waarin een saffier met robijn erin was verwerkt, twee kleine granieten steentjes gemerkt met twee sterren en een groot geslepen kristal. De twee steentjes heeft Stevens al achterhaald en zitten in een vakje van zijn attachékoffer.'

John keek in de koffer en opende een klein vakje bedoeld voor wat schrijfgerei.

'Inderdaad twee stenen met sterretjes erop gebrand. Zeer bijzonder. In graniet kan je niet zomaar een figuur branden. Daar is een enorme temperatuur voor nodig!'

Omdat John Jim niet wilde verstoren in zijn verhaal, stopte John de granieten steentjes in zijn zak om die later verder te bestuderen.

'Aangezien de kist niet op de vrachtbrieven voorkwam en er een verdenking tegen de bemanning van de Dei Gratia vanwege frauderen met bergingsrechten van de Celeste bestond, hebben zij de stenen onderling verdeeld. Zo hadden zij, voordat zij na lang touwtrekken door de verzekeringsmaatschappijen voor de berging betaald zouden krijgen, tenminste toch iets van enige waarde gekregen voor hun ber-

ging. De robijnen, smaragden en andere waardevol lijkende stenen verdeelden zij en de rest hebben zij verkocht. Verder spreekt Stevens in zijn aantekeningen van ene Jarvick uit Groenland, Morehouse en Mcleod uit Engeland, Barros uit Gibraltar, allen nazaten van de bemanning van de Gratia en in het bezit van een artefact.'

Jim keek de anderen aan: 'Van Morehouse had Stevens al verteld, die had de witte kubus. Van de andere drie vermeldt Stevens dat hij na het congres een afspraak met hen had gemaakt. Hij zou morgen na het congres afreizen naar Groenland en vervolgens naar Schotland en Gibraltar gaan. Zijn tickets zitten hier ook in de attachékoffer!'

'Zie jij hierin aanwijzingen dat wij hiermee Amanda kunnen vinden? Dat is het enige wat mij boeit.' moest John eerlijkheidshalve bekennen.

'Nee. Helaas niet. Maar ik heb nog niet alles gelezen. Geef me even de tijd. En neem anders zelf ook een deel van de documenten!' merkte Jim enigszins geërgerd op. Hij dacht net een paar interessante zaken te hebben voorgelezen en nu werd zijn enthousiasme alweer meteen de kop ingedrukt door deze opmerking. Terwijl hij een stapel documenten tussen Jessica en John verdeelde, werd er op de deur gebonkt. Nog voordat iemand ook maar de deur kon openmaken, werd deze al geopend en stapte er een man de kamer binnen. Hij keek even om zich heen en nam de situatie in zich op.

'John Grey? Ik ben Stanley Woodward, New York PD.'

'Hallo? Eh ja?'

John vroeg zich af of deze man bij Jeremiah Johnson hoorde maar kreeg geen tijd om dit te vragen.

'U bent aan het begin van deze avond bij het congres van de IAAHT geweest en heeft daar met een mijnheer Marc Stevens gesproken. Dit heeft de organisator, Mick Degree, ons medegedeeld.

De heer Stevens is neergeschoten en in coma in zijn kleedkamer aangetroffen. Vervolgens heeft de receptie van dit hotel de foto van Stevens op het nieuws herkend, ons gebeld en aangegeven dat zij drie personen naar de kamer van Stevens hebben zien gaan. Nu zie ik u hier in de kamer van Stevens staan en is de kamer blijkbaar doorzocht. Ik verzoek u en uw metgezellen mee te komen naar het bureau voor een verklaring!'

‘Wacht even. Ik kan u best één en ander uitleggen. Maar kan dat niet hier?’

‘Nee deze kamer wordt afgesloten. Ik verzoek u nogmaals vriendelijk mee te komen, anders arresteer ik u op verdenking op een poging tot moord op de heer Stevens!’ zei Woodward kortaf.

Nog voordat er verder een woord gewisseld kon worden werd het drietal vriendelijk de kamer uitgeduwd en kwamen enkele agenten de kamer binnen voor sporenonderzoek.

8.

Op het moment dat het gezelschap het hotel zou verlaten, stapten Jeremiah en Alex het hotel binnen en zagen dat Jessica onder begeleiding van de NYPD naar buiten werden gebracht.

‘Jessica?’

Jeremiah liet zijn badge zien aan de politieagenten. ‘Jeremiah Johnson, Milwaukee PD. Deze mensen hebben mij al gebeld en ik neem hen in bewaring. U kunt hen niet meenemen!’

Stanley stapte op Jeremiah af. ‘Dat gaat zo maar niet! Dit is niet Milwaukee. U heeft hier geen bevoegdheid.’

‘Jawel, wacht even.’

Jeremiah pakte zijn mobieltje, zonderde zich wat af van de groep en mompelde wat door de telefoon.

Even later werd Stanley gebeld. Hij nam zijn mobiel op: ‘Hallo? Ja, ik heb... oh! Maar... hoe... ja, ok.’

Stanley keek op naar Jeremiah. ‘Blijkbaar heb je belangrijke connecties! Je kan hen meenemen. Wel wil ik op de hoogte worden gehouden. Ik heb nog steeds een poging tot moord op te lossen.’ Stanley gaf Jeremiah zijn visitekaartje. ‘Wat gebeurt er nu met de kamer van Stevens? Ik heb daar drie man lopen voor onderzoek,’ zei Stanley.

Jeremiah dacht even na. Wat was er met de kamer van Stevens? Hij kwam zelf net aanlopen en had eigenlijk geen idee wat zich daar had afgespeeld. ‘Ik zal zorgen dat er geen belangrijke zaken verdwijnen uit de kamer en zodra ik met mijn onderzoek klaar ben, je vragen de kamer te verzegelen,’ bedacht hij ter plekke.

Stanley keek om zich heen. ‘Nou, dan ben ik hier dus overbodig!’ Hij riep via de walkie talkie zijn collega’s op om zich te verzamelen in de foyer en huiswaarts te keren. Nog even keek hij Jeremiah recht in zijn gezicht aan en verliet met een misprijzende blik in zijn ogen het hotel.

‘Heren, nu zie ik u beiden wéér! Jessica, wat is er aan de hand? Waarom zijn jullie hier?’

Alex keek Jeremiah aan: ‘Eh hm!’

‘O ja, by the way, dit is Alex Wong, technisch laborant van het forensisch lab in Milwaukee’ legde Jeremiah snel uit.

‘Ik vind het hier wat onhandig praten bij de ingang van het hotel. Het lijkt me een beter idee om terug te gaan naar de kamer van Stevens!’ stelde Jessica voor.

Al lopend naar de trap, werden allen aan elkaar voorgesteld voor zover men elkaar nog niet kende.

Kamer 1-23 opnieuw binnenkomend, bleef Jeremiah even staan.

‘Wow, er heeft hier duidelijk een misdrijf plaatsgevonden!’

Jessica knikte. ‘Ja, maar niet door ons. Wij troffen het zo al aan. Toen heb ik jou gebeld!’

‘Dat geloof ik best. Maar vertel mij eerst nu nog maar eens hoe je hier terecht bent gekomen. Je hebt mij in de helikopter wel één en ander verteld, maar ik mis nog wat details.’

Jessica somde alle feiten nog eens op; van het moment dat het museum afbrandde en zij voor het eerst John en Jim zag, tot het moment dat zij de ravage hier in de hotelkamer aantroffen. Ook vertelde ze over de verbanden die zij zagen tussen de stenen, de brand in het museum en de aanslag op Stevens.

Philip begaf zich ondertussen terug naar LaGuardia Airport.

‘Laat mijn jet volgetankt klaarstaan. We vertrekken vannacht nog naar Ayers Rock.’

Ik kom over ongeveer dertig uur aan. Laat een team van vier specialisten klaarstaan. Een geoloog, een arts, een historicus en een natuurkundige. We vertrekken deze avond.’

Philip keek Parker aan. ‘Jij gaat ook mee. Dan kan je zien dat de investeringen goed zijn besteed en kan je dat ook terugrapporteren naar de financiers.’

Parker knikte.

Philip had het kistje waarin zich de artefact bevond, bekeken. Zo zwaar was dit kistje niet en zeker niet zo onmogelijk te openen als

Stevens hem had willen doen geloven. Hij zou graag het kistje nu geopend hebben om de artefact te bestuderen maar hij kon zijn nieuwsgierigheid bedwingen. Hij kende de effecten niet die het openen tot gevolg konden hebben. Daarom besloot hij het kleine kistje als een Russische matrushkapop in te pakken tijdens de reis naar Ayers Rock. Het kleine kistje had hij verpakt in een tweede kist die gevoerd was met lood tegen mogelijke straling, vervolgens verpakt in het houten kist voor isolatie en een derde kist gemaakt van staalplaat die moest werken als een kooi van Faraday. Voldoende voorzorgsmaatregelen, maar toch had Philip de artefact liever verzonden per boot en niet bij hem aan boord van zijn vliegtuig gehad.

Eigenlijk had hij de aantekeningen van Stevens ook mee moeten nemen van zijn hotelkamer. Maar vanwege de haast en de tijd die Parker nodig had om de kluis te openen, was dit niet meer mogelijk geweest. Juist voordat ze de voetstappen deur 1-23 hoorden naderden, konden zij via het raam de kamer verlaten.

Nu was hij aangewezen op alle kennis die hij tot op heden over de stenen al had verzameld en de bevindingen van zijn team op Ayers Rock in Australië.

Jason had inmiddels een sms gestuurd met de lijst van gevonden artefacts. Het stemde Philip tevreden dat de 'zeven sterren' niet verloren waren gegaan bij de brand en nu samen met enkele andere artefacts op de sms-lijst te samen met Jason onderweg waren naar Ayers Rock.

'Wilt u nog iets eten, meneer Dendermonde?' was de vriendelijke stem van de stewardess die je automatisch bij de huur van een privé jet erbij kreeg.

Philip schrok op. Hij was zo in gedachten dat hij haar helemaal was vergeten. 'Eh, ja doe maar.'

'En u meneer?'

Parker keek de liefvallige stewardess aan en knikte bevestigend.

'Kan jij niet eens een keer een woord zeggen in plaats van knikken!' merkte Philip nog op. Maar Parker liet geen woord los.

Even later werd een uitstekende maaltijd geserveerd, compleet met koffie in een aardewerk kopje en een cognac in een echt cognacglas.

Parker zei niets tijdens het eten maar Philip kon toch een glimp van waardering op zijn vrijwel emotioneel gezicht ontdekken die liet blijken dat ook hij de maaltijd kon appreciëren .

Zonder verder nog moeite te doen om te kijken of er misschien toch geluid uit Parker kon komen, leunde Philip achterover in zijn comfortabele fauteuil in het vliegtuig. Er was niets anders mogelijk dan de lange reistijd uit te zitten en wat te gaan slapen. Na aankomst in Australië zou hij het waarschijnlijk te druk krijgen om nog te rusten.

Jeremiah kon zijn oren niet geloven. Hij had het verhaal van zijn zus zonder onderbreking aangehoord.

Bovendien verduidelijkte het briefje dat John liet zien dat ze in het appartement van Amanda hadden gevonden veel voor Jeremiah. Vervolgens vertelde hij hen zijn bevindingen. Vooral datgene over de gevonden bruine en zwarte steen en de slimme wijze waarop zij van deze stenen een kunstmatig kompas hadden geconstrueerd, maakte indruk op het gezelschap. Het begon nu duidelijk te worden dat die stenen een bepaalde vorm van energie of iets dergelijks in zich hadden die invloed uitoefende op de buitenwereld. Het werd ook heel wat waarschijnlijker dat de stenen die zij hadden gevonden in het kistje in de kelder van het museum de brand zouden hebben veroorzaakt. Tenslotte pakte Jim de driehoekige oranje steen uit zijn broekzak. Hij was ervan overtuigd dat deze steen bescherming bood tegen vuur en dat hij en John dankzij deze steen nog in leven waren.

‘Dit is echt groovy!’ merkte Alex op. ‘Het kan niet anders dan het kompas leidde naar deze kamer waarin de kluis met de steen zich bevond. De stenen trekken elkaar aan en we waren al bijna hier toen Jessica belde.’

‘Dan kunnen we het kompas nu toch weer gebruiken om de dief op te sporen?’

‘Zou moeten kunnen, Jim’ zei Jeremiah terwijl hij Alex aankeek.

Alex haalde het provisorisch in elkaar geknutselde kompas uit de koffer die hij al die tijd bij zich had.

Opnieuw legde Alex de vulpen in het midden van de plank waarop de zwart/bruin glanzende stenen bevestigd waren. Er gebeurde niets.

De vulpen zweefde op geringe hoogte tussen de stenen maar bewoog niet.

John was onder de indruk van de zwevende vulpen, hoewel hij bedacht dit soort 'trucjes' ook wel eens met magneten te hebben gezien. Jeremiah was daarentegen teleurgesteld. Ze waren zo gemakkelijk hier gekomen en nu leek er geen 'muziek' meer in het kompas te zitten.

'Dit gaat niet werken. En nu?' stelde Jeremiah.

'Naar Groenland. We volgen de aantekeningen van Stevens.'

'Goed idee, John. Hoe gaan we daar naartoe?' vroeg Jim. De Cessna is daarvoor niet geschikt.' Jeremiah keek op: 'We nemen eerst de helikopter. Die staat hier een paar straten vandaan op de East River pier.

Vervolgens vliegen we naar Halifax, Nova Scotia in Canada en dat ligt op de route naar Groenland. Vandaar uit kunnen we een vliegtuig pakken.'

'Waarom niet vanuit New York vliegen?'

'Kan ook, Jim, echter vanuit New York vertrekken niet zoveel vluchten naar Groenland.

Halifax ligt direct op de route naar IJsland en Noorwegen. Ik verwacht meer vluchten die van daaruit naar Groenland gaan.'

'Ok. Zullen we dan maar gaan?'

Jim griste alle documenten bij elkaar en deed ze terug in de attaché-koffer. Die ga ik in het vliegtuig nader bestuderen, nam Jim zich voor.

'Mag jij zover vliegen met een helikopter van de zaak? Wat zegt Milwaukee PD hiervan? Krijg jij hiermee geen problemen, Jerry? Je hebt net je positie als inspecteur gekregen!' vroeg Jessica zich af.

'Daar maak ik me later wel zorgen om. Mijn 'fingerspitzengefühl' zegt mij dat deze zaak uiteindelijk wel vruchtbaar zal blijken. En, ik laat de helikopter wel ophalen vanaf Halifax.'

John bekeek de anderen eens. De tocht die John aanvankelijk was begonnen om Amanda te ondersteunen in het museum, nam wel een heel bizarre wending aan. Amanda nog steeds in geen velden of wegen te vinden maar intussen kwamen er wel een heleboel mysterieuze zaken op zijn pad. Het verbaasde hem het meeste dat alle aanwezigen zich zo inzetten om de stenen te vinden. Men was er zelfs toe bereid zijn baan voor op het spel te zetten. John zag dat er zich al een be-

gin van een vorm van obsessie begon te ontwikkelen. Natuurlijk, de stenen vormden de basis van de verdwijning van Amanda, dat was wel zeker. Maar zouden zij hem ook hebben geholpen als de oorzaak niet door de stenen was veroorzaakt? En hoe zouden zij reageren als Amanda gevonden is en de stenen daar niets mee te maken bleken te hebben?

John kwam weer tot zichzelf. 'Wat doen we met deze kamer?'

'Ik zal een bericht achterlaten voor Stanley. Hij kan alles verzegelen en van hieruit onderzoeken wie Stevens heeft neergeschoten en zijn kamer heeft beroofd. Wellicht vindt hij nog sporen. Ik zal ook zeggen dat wij de documenten en de attachékoffer meenemen voor verder onderzoek. Zo kunnen we hem in ieder geval het idee geven dat wij niets achterhouden.'

'Dan kunnen we wat mij betreft gaan. Jeremiah, wil jij ons voor- gaan. Ik heb geen idee waar de East River pier is!' voegde Jessica eraan toe.

Zonder verdere tijd te verliezen, bereikte het gezelschap de politie- helikopter die netjes naast enkele helikopters van een toeristenbedrijf, dat hier gevestigd was voor rondvluchten over New York, stond.

Binnen een half uur nadat zij het hotel hadden verlaten, waren zij onder weg naar de volgende stop: Halifax airport, Nova Scotia. Canada.

Deze keer zat Alex voorin bij Jeremiah. Hij nam het kompas nog- maals uit de koffer. Tot zijn grote teleurstelling bleek het nog steeds geen reactie te geven. Jeremiah keek hem met een teleurgestelde blik aan. Ook hij was teleurgesteld. Hij was er zo van overtuigd dat het kompas het antwoord op alles was en daarmee ook zijn superieuren zou hebben kunnen overtuigen zijn daden te ratificeren. Als mocht blijken dat uit dit onderzoek geen resultaten kwamen, zou hij wellicht weer in rang teruggezet worden. Hoewel hij overtuigend naar John vertelde dat hij zich daar geen zorgen over maakte, dacht hij inwendig toch wel een beetje anders.

'Kijk nou eens achter je Alex. Ondanks het lawaai van de 'kopter' ligt het drietal achterin te slapen.'

‘Laat maar. Ik houd je wel wakker!’ zei Alex tegen Jeremiah. ‘Als je moe wordt, neem ik het stuur, eh de knuppel, wel over.’

‘Kan jij dan vliegen?’

‘Nee. Dus des te meer reden voor jou om niet in slaap te vallen, haha!’

Het drietal bleek echt in diepe slaap. Zelfs een tussenlanding in Boston om te tanken, merkten ze nauwelijks op.

Halverwege Boston-Halifax, schrok John wakker. Het duurde niet lang of ook Jim en Jessica kwamen uit hun ‘power nap’.

‘Waar moeten we eigenlijk in Groenland zijn?’ vroeg John aan Jim.

‘Eens kijken wat de documenten zeggen over Jarvick.’

Jim bekeek opnieuw de papieren die hij van het bed in de hotelkamer had gegrist.

‘Isaac Jarvick, geoloog en getrouwd met de kleindochter van José Alvez. Een Portugees bemanningslid van de Dei Gratia. Volgens deze papieren bezit hij een witte smaragd. De ongeslepen steen is een familiebezit sinds 1872. Pas vanaf 1999 wist Jarvick dat deze steen een smaragd was. Smaragden zijn normaliter groen en worden in een ster met zes punten geslepen. Toen hij trouwde met Alma, de kleindochter van Alvez, liet hij de waarde van de ruwe steen onderzoeken en deze bleek exact de samenstelling van een smaragd te hebben; een beryllium/aluminium-silicaat, maar de afwijkende kleur was niet verklaarbaar. Bij een poging de smaragd te slijpen bleek de hardheid 8,3 te zijn. Iets dat meer dan voor een smaragd gebruikelijk is. Tijdens het bewerken van de steen hoorde de slijper een diepe zucht, alsof de steen ademde. Hij weigerde vervolgens de steen verder te bewerken. De half afgewerkte smaragd is vervolgens als een hanger om de nek van Alma gedragen. Niet lang daarna bleek Alma progeria te hebben. Een ziekte die versnelde ouderdom te gevolg heeft en normaliter, zij het zeldzaam, alleen bij kinderen voorkomt. Deze kinderen bereiken gewoonlijk niet eens de volwassen leeftijd. Alma stierf in 2006.

Na de dood van zijn vrouw heeft Jarvick een studie geologie gevolgd en is naar Groenland verhuisd. Tijdens een congres op IJsland over mineralogie en vulkanisme kwam hij Stevens tegen. Deze was, zoals ons al bekend, bezig met onderzoek naar de Celeste en heeft gevraagd de steen te mogen onderzoeken. Hij woont nu in Qaqortoq.’

‘Waar?’

‘Joost mag weten waar, Jessica,’ antwoordde Jim die ook geen flauw benul had van de plaats, anders dan dat het in Groenland moest zijn.’

‘Qaqortoq is Inuit. In het Deens heet het Julianehab oftewel vrijvertaald: Julianahaven. Het ligt in het zuiden van Groenland, circa 450 kilometer van Nuuk, hoofdstad van Groenland.’ las Alex voor vanaf zijn I-phone.

Weer wat geleerd dacht Jessica, die niet anders wist dan dat Groenland alleen maar koud kon zijn.

Alex vervolgde: ‘Het is er onbewolkt en achttien graden!’

‘Wedden dat het dragen van die hanger progeria tot gevolg had!’ zei John, zijn vermoeden weergevend, zonder eigenlijk van de anderen een antwoord te verwachten. ‘Jessica, jouw ring lijkt toch ook invloed te hebben op jouw leven. Voelde jij je soms ook niet ineens uitgeput of juist heel energiek? Bovendien omgekeerd aan de smaragd lijkt het erop dat jij juist jong blijft, althans zoals eerder gezegd, zie je er juist jonger uit dan je bent!’

‘Halifax komt in zicht!’ merkte Jeremiah op. De vermoeidheid was nu in Jeremiah's gezicht af te lezen. Hij had niets gezegd, maar hij zou blij zijn als hij straks even kon slapen. Er was inmiddels sinds zijn oproep van Milwaukee PD om bij het museum te gaan kijken tot de landing op Halifax bijna achttien uur verstreken zonder te rusten. Het was nu 2 uur in de nacht. De komende uren zou er geen mogelijkheid zijn direct door te reizen en dat kwam Jeremiah eigenlijk wel goed uit.

Op het helihaven aangekomen, liepen ze direct door naar de aangesloten gate. Het vliegveld leek verlaten. De enige aanwezige persoon was een schoonmaker die op een borstelmachine de gang doorreed. Bij de informatiebalie zat een dame in de bekende groene kleding van de Canadese luchtvaartmaatschappij.

Zoals reeds bij de IAAHT gedaan, stapte ook deze keer John als eerste op deze persoon af om voor zijn gezelschap het vervolg van de reis te regelen. Bovendien wilde hij Jeremiah even op adem laten komen van de lange reis.

Nog voordat zij op de banken waren gaan zitten, kwam John al terug.

‘De volgende vlucht naar Nuuk gaat pas over 10 uur. Daarna hebben we een binnenlandse vlucht naar Qaqortoq. Maar er is ook een mogelijkheid om morgen een watervliegtuig te huren en deze kan ons direct naar Qaqortoq brengen. Dat scheelt een binnenlandse vlucht en veel reistijd. Een overnachting kan in een hotel op de eerste verdieping van het airport geregeld worden. Ik stel voor daar een paar kamers te nemen en morgenochtend het vliegtuig te regelen.’

Toen iedereen hiermee instemde, ging John meteen op pad om ook dát te regelen. Hij kwam terug met vijf kamersleutels.

Ze waren verheugd dat ze zich even konden terugtrekken en spraken af de volgende dag bijtijds op te staan. Zonder verder veel te praten gingen ze naar hun kamers waar zij van een welverdiende nachtrust konden genieten.

Alleen John kon de slaap niet snel vatten. Zijn gedachten dwaalden steeds af. Het feit dat Stevens was neergeschoten, in coma lag en er uit zijn kamer een artefact was gestolen, betekende ook dat er nog iemand van de stenen wist en er veel voor over had deze stenen te bemachtigen. Het kon ook zijn dat deze dief hen al een stap voor was en al in Groenland was aangekomen. Hun reis zou dan voor niets zijn geweest en kostbare tijd om Amanda te vinden zou verloren zijn gegaan.

John besloot alle aantekeningen van Stevens nog eens door te nemen. De enige aanwijzing waren de namen van de nazaten van de bemanningsleden van de Dei Gratia. Opeens kreeg John een idee. Dát zou hij aan de anderen voorstellen. Als zij daaraan wilden meewerken... In ieder geval was het tijdens het ontbijt het bespreken waard. Meteen na deze laatste gedachte voelde hij zijn oogleden zwaarder worden en viel John uiteindelijk in slaap.

De volgende ochtend stond Jessica als eerste naast haar bed en wist met hard bonken op de haar aangrenzende kamers de aandacht te trekken van haar metgezellen.

‘John, Jim, Alex, broertje; zijn jullie al wakker?’

John verwelkomde Jessica meteen, maar uit de kamer van Alex was alleen een gebrom te horen.

Toen ze nog een keer op de deur van Jim wilde kloppen, kwam Jim net de gang in lopen.

‘Hey guys! Ik kon niet meer slapen. Ik lig aan de verkeerde kant van het hotel. Het kabaal van de eerste landingen op Halifax maakte mij al een uur eerder wakker, waarop ik besloot het vliegveld maar eens te verkennen.’

‘Waar is Jerry?’

‘Die is beneden aan het bellen. Hij wacht daar op ons bij het ontbijtbuffet,’ antwoordde Jim aan Jessica.

‘Als iedereen zover is, laten we dan ook maar naar beneden gaan, jongens. Ik heb eerlijk gezegd wel trek en het kan wel weer eens een lange dag worden!’

Jim en John konden zich wel in het voorstel van Jessica vinden waarna zij zich in vrij snelle pas naar de restauratie van het hotel begaven. Die was niet moeilijk te vinden. De zoete geur van gebakken broodjes kwam hen tegemoet. Het gekletter van kopjes en borden wees hen de weg naar het einde van de gang.

Jeremiah zag hen aankomen en wees naar een tafel die hij voor hen bezet hield.

Toen zij hun ontbijt naar binnen hadden gewerkt en van een smakelijke koffie nagenoten, vroeg John hun aandacht.

‘We staan nu op het punt met vijf personen naar Qaqortoq te gaan voor die Jarvick. Om daar nu met vijf man sterk aan te komen, vind ik een beetje overkill. Aangezien Stevens ook een McLeod in Engeland en een Barros in Gibraltar noemde, stel ik voor of wij ons niet beter kunnen opsplitsen. Op die manier kunnen we sneller de stenen verzamelen waar Stevens over sprak.’

‘Goed plan. Gaan jullie naar Groenland, dan gaan Alex en ik naar Engeland. Daarna kunnen we in Gibraltar afspreken bij Barros. en bekijken wat dit alles heeft opgeleverd.’

‘Over Alex gesproken; waar is hij?’ vroeg Jim aan Jeremiah.

‘Die heeft altijd moeite met opstaan voor de middag, Jim!’

Net toen zij dit hadden gezegd, zagen ze Alex aan komen lopen. Ongeschoren, haren door de war en zijn hemd uit zijn broek hangend.

‘This is shit man. Dit is zo vroeg. Je zei dat er pas om 12.00u een vliegtuig ging!’ Alex keek John geïrriteerd aan.

‘De ochtendstond heeft goud in de mond, Alex!’ opperde Jeremiah. Maar Alex kon er niet om lachen.

‘Hier is koffie om je wakker te maken. Extra sterk..! Alex, we hadden het net over jou. Jij en ik gaan niet naar Groenland maar naar Engeland om sneller alle nazaten van de Dei Gratia te vinden.’

Alex was opslag wakker. ‘Niet naar Engeland, Jeremiah. Ik, eh, kan niet tegen de Britse humor. En eh, ik heb nog een hoge boete open staan waar ik het overigens niet mee eens ben. Als ik dat land aan doe, staan ze mij bij de gate al op te wachten!’

‘Wat heb jij dan wel niet gedaan?’ vroeg Jessica benieuwd.

‘Ik was op vakantie in Engeland en wilde een fotootje maken van Windsor Castle. Toen ik niet dichterbij mocht komen, heb ik een radiografisch vliegtuigje genomen en er een camera op gebonden. Helaas verloor ik radiocontact en het vliegtuigje ging dwars door een raam en belandde in het kasteel. Het haar van Elisabeth was behoorlijk in de war en zij kon er niet om lachen. Daarna werd mijn camera in beslag genomen en hebben zij mij een brief gestuurd dat ik niet meer welkom ben in Engeland alvorens de ravage te hebben vergoed. Ze rekenden duizend pond boete voor het in war brengen van het kapsel van Elisabeth. Ik heb toen nog verteld dat ik haar wel mee wilde nemen naar een kapsalon waar zij voor veel minder een veel beter kapsel kon krijgen maar men was ‘not amused’.

De groep moest lachen. ‘Bommetje deed weer zijn naam eer aan,’ dacht Jeremiah. Hij besloot dit maar niet hardop te zeggen.

‘Als de anderen het goed vinden, Jim, wil jij dan met mij mee en kan Alex met John en Jessica naar Groenland. Of heb jij ook wat op je kerfstok Jim?’ vroeg Jeremiah lachend.

‘Eh, nee. Nee hoor!’

Nog niet in Engeland, dacht Jim nog even. Maar met een inspecteur mee op pad was ook niet bepaald zijn eerste keuze. Als hij naar zijn verleden gaat vragen, is er wel degelijk een probleem...

‘Ik had alleen eigenlijk al een watervliegtuig geregeld toen ik vanmorgen bij de balie was. Die heb ik op mijn naam laten zetten!’

‘Geen probleem Jim. Regel ik verder wel. Ik zal ook voor jou en Jeremiah een vlucht boeken naar Engeland.’

‘Eh, Glasgow, Schotland,’ voegde Jim er nog aan toe. ‘McLeod woont in Glasgow. Dat heb ik gelezen in de stukken van Stevens.’

‘Is goed. Van hieruit is dat in ieder geval met een lijnvlucht te boeken. Zijn er verder nog zaken van belang?’

‘Ja John. Goed dat je dat zegt...’ vulde Jeremiah nog aan. ‘Ik heb vanmorgen gesproken met het forensisch lab. Het verbrande lijk uit het museum is nog niet geïdentificeerd, maar de verwachting is dat de eerste resultaten morgen bekend zullen zijn. Er wordt dan contact met je opgenomen.’

John keek wat sip. Nu wist hij nog niet of het Amanda was. Hoewel hij zich niet kon voorstellen hoe zij in een kist in de kelder terecht zou zijn gekomen, hield hij rekening met een misdrijf waarvan zij het slachtoffer was geworden. Zeker na het horen van het neerschieten van Stevens, hield hij hier ernstig rekening mee.

‘Nou, als er verder niets meer is dan spreken we af elkaar weer te zien over twee dagen in Gibraltar.’

Nadat John dit had gezegd, wisselde de groep telefoonnummers en adressen uit van de plaatsen waar ze naar toe zouden gaan en spraken af tenminste twee keer per dag elkaar te bellen voor een update.

Vervolgens gingen beide groepjes hun weg.

Bijna gelijktijdig vertrok het gehuurde watervliegtuig richting Qaqortoq en de lijndienst van Canada Air naar Glasgow. Beide groepen op zoek naar aanwijzingen die de verdwijning van Amanda kon ophelderen, de persoon die de aanslag op Stevens op zijn geweten heeft op te sporen en de eigenschappen van al die raadselachtige stenen te verklaren.

9.

Hoewel het geen wedstrijd was en al had het watervliegtuig weliswaar een lagere vliegsnelheid, zagen toch John, Jessica en Alex als eerste de bestemming in het zicht verschijnen. Terwijl het vliegtuigje aanstalte maakte om te gaan dalen, begon er iets te trillen in de koffer van Alex.

Toen hij de koffer opende, zag hij dat de stenen die nog altijd vastgebonden zaten op de plank, iets trilden. Alex pakte meteen zijn vulpen en legde die weer in het midden tussen de vastgebonden stenen. De pen begon te tolleren en wees voor het eerst sinds de landing in New York weer een richting aan.

Triomfantelijk begon Alex al zittend een vreugdedansje met zijn handen. 'Awesome, het kompas doet het weer!'

'Zou dat betekenen dat de artefact van Stevens hier ook is?' vroeg Jessica.

'Geen idee. Zou kunnen. In ieder geval hebben we een nieuw spoor.'

De piloot zette de daling in en landde het toestel op het roerloze water dat in kleine golven veranderde. Al sputterend kwam het eenmotorig toestel tot stilstand precies naast de kade in de haven van Qaqortoq. Jessica stapte als eerste uit.

'Zonnig en achttien graden had je toch gezegd, Alex? Nou ik vind het erg koud!' was de vinnige opmerking van Jessica die in het haven-tje al om zich heen keek waar zij een winkeltje kon vinden dat warme kleding verkocht.

De kenmerkende gekleurde houten huisjes van Groenland, die op dezelfde wijze waren gebouwd als die van hun Deense voorvaders, stonden er goed onderhouden bij. Helaas zag Jessica, voor zover ze kon zien, geen enkele winkel.

'Wat nu?' vroeg Jessica.

'Stevens had een kamer geboekt in een hotel...' zei John. 'Een folder van het hotel, hotel Qaqortoq, zat ook in zijn attachékoffer. Eens

kijken... Als we hier de kade aflopen en dan een straatje omhoog, dan moet het hotel al te zien zijn.'

John keek voor zich uit. Het hotel, een vrij groot blauw gebouw, liet zich gemakkelijk vinden tussen de kleinere huizen.

'We zullen hier voor vandaag inchecken,' vervolgde John zijn verhaal; 'Oorspronkelijk zou Stevens hier pas vanavond aankomen. Aangezien wij diezelfde avond al zijn vertrokken, zijn wij hier vroeger dan gepland. Jarvick zou Stevens vanavond om acht uur ontmoeten in de lounge van het hotel. Ik ga ervan uit dat hij Stevens nog nooit eerder heeft gezien. Ik heb ongeveer de leeftijd van Stevens. Als ik nou vanavond voor Stevens speel, dan vang ik hem op! Als jullie ondertussen eens kunnen bekijken waarom het kompas ineens weer tot leven is gekomen en wat het aanwijst?'

Alex knikte. Hij vond het prima. Hij was sowieso liever aan het onderzoeken dan aan het babbelen.

Jessica keek om zich heen terwijl zij een omhoog lopende straat in liepen. Ze had nog steeds geen winkel gezien maar keek wel haar ogen uit naar een halve volkswagen die uit een muur van de 'Arctic bar' stak.

'Ik weet niet of de eigenaar van de auto hierin is gereden na zijn bezoek aan de bar of dat hij het hier geparkeerd heeft voor zijn bezoek,' grapte Jessica.

Toen zij in het hotel waren aangekomen, sprak de eigenaar gelukkig behalve Inuït en Deens ook Engels.

John vertelde de eigenaar dat hij Stevens was en liet de reservering zien die hij ook tussen de documenten had gevonden.

Zonder verdere vragen te stellen, kreeg hij de sleutel tot de kamer. Voor Alex en Jessica werd een afzonderlijke kamer geboekt.

'Gelukkig heeft u nog kamers beschikbaar! Zijn er nog berichten binnengekomen voor mij?'

'Nee, meneer Stevens!'

'Prima. Hoe laat gaat de bar open?'

'De lounge is vanaf 8 uur open. Het restaurant is wel al open.'

'Uitstekend. Ik verwacht een gast, de heer Jarvick, kunt u mij waarschuwen als hij is gearriveerd?'

De eigenaar knikte en maakte een notitie.

‘Dan rest ons niks anders dan te wachten tot vanavond!’ merkte John op. ‘Laten we onze spullen naar de kamer brengen en nog even de stad bekijken.’

‘De dagen op Groenland zijn zeer lang in deze tijd van het jaar. Het is maar een paar uur donker. De lage zonnestralen op het bijna stilstaande water in de haven is een bijzonder mooi gezicht!’ riep de man achter de receptie hen nog na.

‘Gelukkig is zelfs hier in dit stadje aan het eind van de wereld toch nog een pinautomaat te vinden en heb ik een ongelimiteerde creditcard!’ zei John nadat hij in de stad nog kleren voor hen had gekocht. De kleding die zij aanhadden was in de kille avond zeker niet warm genoeg en toen Jessica eenmaal een winkel had gevonden waar zij haar dunne jack kon vervangen voor een winddichte gewatteerde jas, was zij de kou weer snel vergeten.

Samen met Alex bekeken zij het kompas. Deze gaf een richting zuid-oost aan ten opzichte van Qaqortoq. John had te kennen gegeven toch maar te wachten met het zoeken naar het object dat het kompas aangaf, totdat hij met Jarvick had gesproken.

Om het wachten te bekorten konden zij zich vermaken in de Arctic bar.

Terwijl Alex en Jessica naar de bar gingen, liep John terug naar het hotel. Het was inmiddels kwart voor acht toen John achter een tafeltje in de lounge ging zitten in afwachting van Jarvick.

John zat maar net of de receptionist kwam naar hem toe.

‘Meneer Stevens; er is iemand voor u bij de receptie!’

‘Dank u, ik loop met u mee.’

Een lange slanke man bij de receptie in een lichtbruin pak en bijpassende bruine schoenen, stond de receptionist op te wachten die op zijn beurt naar John wees. ‘Hier is meneer Stevens!’

‘Meneer Jarvick?’

‘Isaac Jarvick. U bent Marc Stevens?’

‘Ja,’ antwoordde John kort om niet door de mand te vallen. ‘Loopt u mee naar de lounge, dan kunnen we verder praten.’

‘U heeft een artefact, dat mij bijzonder boeit. Kunt u mij er eens iets meer over vertellen?’

Met de achtergrondinformatie uit de notities van Stevens kon John zijn rol goed spelen.

‘De witte smaragd is zoals ik u reeds vermeldde, van mijn vrouw geweest. Het was een erfstuk maar sinds ik het wilde laten slijpen voor haar, lijkt het allemaal misgegaan te zijn. Een diamantbewerker die de steen voor mij wilde splijten scheen een krijgend angstaanjagend geluid tijdens het slijpen te hebben gehoord alsof de steen leefde. De diamantair overleed ter plaatse aan een hartaanval. Toen heb ik de half afgeslepen steen doorboord om er een hanger van te maken. Mijn vrouw heeft het sierraad altijd gedragen, maar kreeg een zeldzame ziekte, progeria. Ik kon mij niets anders bedenken dan dat dit door de smaragd werd veroorzaakt. Helaas wilde mijn vrouw het sierraad tot haar dood aan toe mij het niet meer laten onderzoeken. Ze stierf vier jaar later aan ouderdomsverschijnselen. Ze was toen pas 38 jaar oud maar leek wel 75! Het laatste jaar voor haar dood leed ze aan Alzheimer, maar ze begon steeds meer te praten over Groenland, over een viking ruïne bij Hvalsey en over een waterval bij Igaliku. Beiden hier vlakbij. Aangezien zij nooit in Groenland is geweest en de bijzonderheden van de omgeving die zij mij vertelde zo gedetailleerd beschreef, kon ik niets anders bedenken dan dat dit met de smaragd te maken had. Omdat mij allerlei verwijten werden gemaakt door mijn schoonfamilie, besloot ik op onderzoek uit te gaan in Groenland.

Ik ben geologie gaan studeren en heb de rotsen bij Igaliku onderzocht. Er is daar ook een grot. Maar hoe ik ook zocht. Ik kon geen aanwijzingen vinden. Ik voel dat de smaragd mij ook versneld verouderd. Ik heb de steen een tijd verborgen, ver van mij vandaan, maar ik voelde mij nog steeds sneller ouder worden. Ik ben nu 43 en heb al last van reuma en artritis en nog enkele andere ouderdomskwalen. Ik moet de steen dus kwijt. U heeft aangegeven de steen van mij te willen kopen. Als ik u vijf jaar eerder was tegengekomen, dan was mijn prijs enkele tienduizenden Deense kronen geweest. Nu ben ik al blij als u het wil overnemen voor het symbolisch bedrag van één Deense kroon. Maar ik moet u waarschuwen: u zult ook versneld verouderen. U kunt het niet lang voor uw onderzoek in eigen bezit houden!’

John schrok enigszins van de verklaring van Jarvick. Maar om Amanda terug te vinden, wilde hij wel risico's nemen. Bovendien had hij nog één troef, de ring van Jessica die het omgekeerde leek te bewerkstelligen.

'Ik zal voorzichtig met de smaragd omgaan. Ik denk ook dat u de wetenschap een dienst bewijst door de steen aan mij te verkopen. Mag ik hem eens zien?'

Isaac pakte de smaragd uit de binnenzak van zijn blazer. Op het moment dat hij de steen aan John gaf om te bekijken, gebeurde er nog niets maar toen hij een muntstuk van één Deense Kroon in de andere hand van Jarvick legde, voelde hij onmiddellijk een vermoeidheid in hem opkomen. Tegelijkertijd was heel even een glans te zien in de smaragd. De steen leek de levensenergie uit John te zuigen!

Een kleine schok van wat de steen bij John teweeg bracht, bleef ook Jarvick niet onopgemerkt.

'De smaragd was ongevaarlijk, totdat ik in mijn zucht naar rijkdom het wilde laten slijpen om het waardevoller te maken. De steen is nu beschadigd en haar oorspronkelijke schoonheid kwijt. Niets kan de afgeslepen delen vervangen en vernietigen lukt ook niet. Bij ieder stukje dat ik er af brak, voelde ik een stukje van mijn leven afgenomen werd. Het lijkt erop dat de steen daarmee zichzelf probeert te herstellen tot zijn oorspronkelijke vorm terug is. Ik heb u over het gevaar van de smaragd verteld. Ik hoop dat u weet wat u doet. Mijn advies: verkoop hem weer snel door!'

John keek Isaac aan. 'Ik zal uw woorden onthouden! Dank voor uw komst en uitleg.'

John liep met Isaac naar de uitgang van het hotel, schudde Jarvick de hand en liep naar zijn hotelkamer om Jessica te bellen.

Even later waren Alex en Jessica terug bij John op zijn kamer.

'Groenlanders zijn groovey mensen! Hun eigen brouwsel bier is lek-kerrrrr!'

John reageerde hier niet op. Hij legde de smaragd op tafel en deed zijn verhaal.

Jessica pakte de steen vast. 'Niets bijzonders aan te zien. Nu wil jij zeker dat ik de steen van je koop!'

‘Uiteraard kan ik deze beslissing niet van je verlangen maar ik ben ervan overtuigd dat jouw ring een tegengif is van de smaragd. Mocht het niet werken dan koop ik het weer van je terug.’

‘Maar dan verouder jij weer?’

‘Dat risico is voor mij! Zolang ik een kans heb Amanda te vinden, draag ik de gevolgen!’

Jessica zag er geen gevaar in de smaragd voor enige tijd van John te kopen en vertrouwde hem hierin wel. Hij zou haar niet in gevaar willen brengen.

‘Geef maar op, hier is een dollar!’

Opnieuw voelde John een kleine schok bij de overgang van het steentje in de handen van Jessica en het dollarbiljet in zijn andere hand.

‘Bizar. Voelde jij dat ook Jessica?’

‘Ja. Bizar!’

‘Als je wilt dat ik hem terugkoop?’

‘Ja. Voor duizend dollar kan je hem krijgen!’ lachte Jessica.

John lachte terug. ‘Da’s wel een hele snelle winst maken. Ik denk dat je hem dan mag houden voor die prijs...’

‘Wat is er verder met het verhaal over die grot bij Igaliku of de ruïne bij Hvalsey, John?’ kwam Alex tussenbeide.

‘Geen idee. Isaac Jarvick wist het ook niet. Hij was ervan overtuigd dat daar het antwoord op het overlijden van zijn vrouw te vinden was. Wellicht was het ook een diep schuldgevoel dat het overlijden van zijn vrouw aan hem te verwijten was en kon hij zijn schoonfamilie niet meer onder ogen komen. Dan is zijn vlucht naar dit dunbevolkte gebied verklaarbaar.’

‘Ik vraag mij af of we misschien toch niet de mogelijkheid om het verhaal van Jarvick te staven moeten onderzoeken!’ merkte Alex op. ‘We zijn nu hier en we weten ook niet of ons volgende doel in Gibraltar ons dichterbij Amanda brengt. Laten we ook hier naar kijken voordat we weer vertrekken. Bovendien hebben we nog ons kompas dat weer begon te leven. Ik wil wel eens weten wat dat te betekenen heeft!’

Volgens de GPS op mijn mobiel liggen Igaliku en de ruïne bij Hvalsey hier op nog geen dag reizen vandaan. Ik stel voor tenminste die plaatsen te onderzoeken alvorens weer te vertrekken.’

Voor het eerst bleek dat Alex ook serieus kon praten, zonder overdreven superlatieven, dacht Jessica. 'Alex' idee klinkt interessant, John. Wat vind jij?

'Als jullie het zo vertellen en er geen bezwaar tegen hebben om nog langer onderweg te zijn, zal ik wat kampeerspullen regelen en vertrekken we morgen naar Igaliku.'

'Moeten we nog even contact opnemen met Jerry en Jim en zeggen dat we meer tijd nodig hebben in Groenland?'

'Zal ik ook doen. Mochten er bijzonderheden zijn, dan weten zij ook waar zij ons kunnen vinden,' antwoordde John. 'Hoe zijn de verbindingen hier Alex?'

'Voor zover je anders had verwacht, blijken de Groenlanders nog veel te moeten investeren in mobiele verbindingen. In de dorpskern geen probleem, maar bij Igaliku verwacht ik geen technische hoogstandjes. GPS is wel beschikbaar via de satellieten.'

Met deze informatie op zak nam John contact op met Jeremiah en vertelde hen de stand van zaken en het plan om enkele plaatsen verder te onderzoeken.

'Uitstekend John. Wij zijn inmiddels in Glasgow en zijn onderweg naar McLeod. Met een taxi? Nee, met een politieauto. Hij zit op dit moment vast op het politiebureau! Ik weet niet waarvoor maar de inspecteur was zeer meewerkend. We konden hem vanavond nog spreken. Zodra wij meer weten, bel ik je. Houd mij op de hoogte van jou vorderingen.'

'We zijn er heren!'

Een agent opende de deur van de auto en een andere agent hield de deur open van het politiebureau.

Wat een service dacht Jim. 'Waar hebben we die behandeling aan te danken?'

'Ik heb een oom die werkt voor Scotland Yard. Hij staat hier in hoog aanzien. Eigenlijk is er geen generatie in mijn familie die niet bij het corps heeft gewerkt! Ik heb zelfs een neef die werkt bij de politie in India. Misschien komt dat ook nog van pas als de volgende steen uit India komt, hahaha.'

‘Goedenavond. U komt voor Timothy McLeod? Onze vaste klant! Loopt u maar door. We zullen hem halen.’

De agent achter de balie pakte de telefoon en mompelde wat on-verstaanbare woorden. Daarna nam hij Jim aandachtig op. ‘Ken ik u ergens van?’

‘Eh, nee hoor. U moet mijn eh partner hebben. Hij is Jeremiah Johnson.’

Bij het horen van de naam keek de agent meteen met enig ontzag naar Jeremiah. U bent de neef van commissaris Christoffer Johnson?

‘Ja,’ merkte Jeremiah kort op.

‘Een hele eer. Als u hem weer eens spreekt, doet u hem de groeten van sergeant Abe Taylor. Ik heb tijdens mijn opleiding veel van hem geleerd;

U wilde McLeod spreken. Hij is in cel 3. Ik doe nu de gangdeur voor u open dan kunt u er door.’

Jim en Jeremiah wandelden door de gang en liepen de cel met nummer 3 binnen. In de cel stond een metalen tafel en vier stoelen. Aan een zijde zat een roodharig, gebaarde man met een blauwgekleurde timmermans-overall.

‘Timothy McLeod? Ik kom namens Stevens. Hij had een afspraak met u maar is... verhinderd! Mijn naam is Jeremiah Johnson.’

‘Ga je mij hieruit halen?’

‘Dat wordt moeilijk maar ik zal zien wat ik voor je kan doen. Waarvoor zit je hier?’

‘Voor openbare dronkenschap.’

‘Kunt u mij vertellen welke artefact u heeft en hoe u er aan gekomen bent?’ Jeremiah ging niet verder op de vraag van McLeod in.

‘Mijn achter-achter grootvader heeft het gestolen van ene Manuel d’Albo. Nou ja geleend, laten we zeggen dat d’Albo de artefact was vergeten op te komen halen. Ik begrijp wel waarom. Het brengt ongeluk en geeft dorst.’

‘Dorst?’

‘Ja, sinds ik het van mijn vader heb gehad, heb ik altijd dorst. Voor een pint vertel ik je meer...’

‘Ik kan koffie voor je laten halen!’

‘Ook goed voor deze keer omdat de bar hier gesloten is!’

Jim liep naar de deur van de cel en klopte op de deur. Een agent die aan de andere kant van de deur de wacht hield, keek door het veiligheidsglas in de deur naar binnen. Jim gebaarde door het raam om wat te drinken te krijgen voor McLeod. De agent knikte en liep weg.

‘Die artefact die Stevens zo graag wil hebben, is een zwarte glanzende steen in de vorm van een druppel. Drie jaar geleden kreeg ik de steen van mijn vader zaliger. Na die tijd heb ik mijn vrouw, mijn baan en mijn huis verloren. Ik geef de schuld aan de steen.’

Op dat moment was het metalen geluid van een sleutel in de celdeur te horen en de agent kwam weer binnen met een heerlijk geurende koffie in een plastic beker. Helaas voor Jim, was alleen aan McLeod gedacht en kon hij alleen maar ruiken aan de koffie.

‘Waarom denk je dat?’

‘Wat kan het anders zijn? Ik had alles wat mijn hart begeerde. Van de een op de andere dag verloor ik aandelen, de waarde van mijn huis zakte in, mijn hypotheek ging omhoog, bij een reorganisatie verloor ik mijn baan, mijn vrouw kon met de schulden niet meer leven en ging er vandoor met mijn baas! Dat is toch duidelijk!’

Volgens mij had iedereen door de recessie daar last van. Dat ging bij mij ook zo, dacht Jim.

‘En die dorst?’

‘Als ik niet genoeg drink dan mag ik hier niet slapen van de agenten! Ik moet dus flink blijven drinken. Had ik die steen niet gehad, dan had ik ook niet zoveel hoeven drinken! Ik wordt nog alcoholist door die verdomde steen!’

Een logica van mijn schoenzool, dacht Jim weer, maar geen speld tussen te krijgen.

‘Waar is die steen nu?’

‘Die moest ik inleveren bij mij ‘bezoek’ aan dit etablissement. Stevens wilde hem van mij kopen. Wil jij.....?’

‘Hangt er van af hoeveel je er voor wilt hebben.’

‘Tien flessen whiskey, Scottish wiskey en tien staatsloten. Dan kan ik hier nog een weekje blijven tot de trekking van de volgende loterij en dan koop ik mijn huis terug!’

‘Dat kan ik wel regelen. Alleen kan ik je dat niet in de cel geven.’

‘Geen nood. Als ze mij morgen weer vrijlaten haal ik de flessen op bij de balie. Als je er voor wilt zorgen dat ze mijn kamer even bezet houden voor die dag, dan kan ik ’s middags weer naar mijn vaste kamer, hihi.’

Het was niet de gewoonte van Jeremiah om personen dronken te voeren maar deze manier om aan de artefact te komen was wel heel eenvoudig en hij wilde deze kans niet voorbij laten gaan.

‘Ik ga het voor je regelen.’

Jeremiah nam afscheid van McLeod en gaf hem een hand terwijl Jim weer op de celdeur klopte. De agent deed open.

Bij de balie stond Abe de heren al op te wachten.

‘Kan jij tien flessen Scottish wiskey en tien staatsloten regelen, Abe?’

‘Uh?’

‘Voor Timothy McLeod.’

Die Amerikanen houden er wel heel bijzondere verhoortechnieken op na, dacht Abe bij zichzelf. Iemand dronken voeren ná een verhoor!

‘En ik wil graag de spullen inzien van McLeod. Kunt u die brengen?’

Abe knikte en hoopte dat Jeremiah door al die medewerking van Abe een complimentje aan Christoffer Johnson zou geven over de goede hulp die hij van hem heeft gehad.

‘Die liggen in de kluis. Ik zal ze halen!’

Behalve een horloge, mobieltje en andere spullen die je kan verwachten bij persoonlijke zaken, zat er in een verfrommeld zilveren kauwgompapiertje een druppelvormige zwarte steen van ongeveer twee centimeter.

‘Nou die is kleiner dan ik had verwacht,’ bromde Jim. ‘Ook nog zwart en niet eens glimmend.’

Hij pakte de steen op, maar kon er niets bijzonders aan zien. De steen voelde niet warm of koud aan, gaf geen elektrische schok en was niet magnetisch: het trok een schaar die op het bureau lag niet naar zich toe.

‘Het is gewoon een lelijk steentje! Zonde van onze tijd,’ bromde Jim verder.

‘We nemen het in ieder geval mee. Abe, je kan alles weer in de kluis leggen behalve dit steentje. Die gaat voor nader onderzoek mee!’

‘Ik weet niet of dat kan!’

‘Timothy weet ervan. Ik zal een ontvangstbewijs tekenen.’

‘Ok. Ik zal er even eentje opmaken!’

Abe startte de computer die naast hem op de balie stond. ‘Wilt u misschien ook nog een kopje koffie terwijl ik de pc opstart?’

‘Nee hoor, dank je,’ zei Jeremiah. ‘Wel wil ik even bellen met de luchtvaartmaatschappij. Kan dat?’

‘Uiteraard. De telefoon is om de hoek. U nog koffie meneer?’

‘Ja graag.’ Zo haal ik het geld van al mijn bekeuringen er weer een beetje uit, dacht Jim.

Terwijl de computer nog rustig het opstartprogramma afdraaide ging Abe naar de koffieautomaat die zich ook in dezelfde ruimte bevond.

Nadat de knop voor koffie was ingedrukt maakte het apparaat een hoop herrie en kwam er enkel stoom in het bekertje. Veel stoom maar koffie, ho maar!, dacht Jim.

Abe keek verbaasd. ‘Blijkbaar is de koffie op. Excuses, ik kan u geen koffie aanbieden!’

Abe liep terug naar de pc. De personal computer ratelde nog steeds maar op het beeldscherm stond de tekst: ‘System error. Reboot your system’ vermeld.

‘Het zit niet mee vanavond. Ik zal wel een bon met de hand opmaken. Gaat eigenlijk nog sneller ook.’

‘Dank voor de medewerking.’

Abe knikte en schoof een formulier naar Jim. ‘Wilt u hier even tekenen voor ontvangst. Houdt u er rekening mee dat McLeod zijn eigendom kan terugvragen!’

Dat zag er niet naar uit, dacht Jim, maar die discussie zal ik maar niet aangaan.

Nadat Jeremiah zich weer bij het gezelschap had gevoegd, maakten Jim en Jeremiah aanstalten om te vertrekken. Jim wikkelde het steentje weer in het kauwgompapiertje om het onbeduidende steentje makkelijker te herkennen en stopte het in zijn zak tezamen met een afschrift van het ontvangstbewijs.

‘Zal ik een agent u laten wegbrengen?’ vroeg Abe om nogmaals een wit voetje te halen bij Christoffer Johnson.

‘Nou als dat zou kunnen, wij willen weer naar het vliegveld. Wij zullen uw hulp niet vergeten.’

Jeremiah had de bedoeling van Taylor goed begrepen.

De weg naar de luchthaven van Glasgow verliep zonder veel problemen. Daar waar wat oponthoud zich voordeed, zette de politicauto even de zwaailichten aan en alsof Jeremiah een VIP was, ging al het verkeer voor hem opzij.

Zelfs op de luchthaven had Abe geregeld dat zij, zonder in de gebruikelijke rijen te staan, zonder de reguliere controles, direct werden geëscorteerd naar het vliegtuig dat met een tussenstop in Londen naar Gibraltar zou vertrekken.

Met een laatste bedankje aan de agent en de complimenten aan hun sergeant konden Jeremiah en Jim heerlijk ontspannen als eersten, voor de andere passagiers arriveerden, het vliegtuig instappen.

Ook boven aan de trap werden zij opnieuw opgevangen door een vriendelijk lachende stewardess die hen naar het eerste klas compartiment aan de voorkant van de 737 bracht.

Even keek Jim verbaasd. ‘Eerste klas?’

‘Met de complimenten van de luchtvaartmaatschappij en van de heer Taylor!’ begroette de stewardess hen.

‘Wilt u iets drinken voor wij vertrekken?’

Beide heren gaven hun bestelling op en keken elkaar aan.

‘En ik maar denken dat Schotten gierig waren. We worden als een koning behandeld. Heb jij dat vaker Jeremiah?’

‘Ja.’

‘Dan wil ik wel vaker met je reizen!’

Jeremiah glimlachte maar ging er verder niet op in.

Jim keek even om zich heen. Hij had nog nooit eerder eerste klas gevlogen. Ergens viel het hem een beetje tegen. Hij had een ander beeld van de eerste klasse. Hij verwachtte een veel luxere omgeving. De stoelen zagen er al redelijk versleten uit. De 737 was ook nog niet voorzien van enkele ‘high-tech’ zaken zoals een televisie ingebouwd in zijn stoel. Slechts één groot beeldscherm in het midden van het

gangpad, met wel meer zitruimte dan in economie-klasse, maar toch minder zitruimte en comfort dan hij had verwacht.

Jeremiah keek Jim aan en begreep zijn verbazing. 'Dit is 'Eerste klas' geen 'Business Class!'

'Oh, nou ja. Als het eten aan boord maar goed is!'

'Next stop: Gibraltar. Eens kijken of we daar net zo worden ontvangen! Wie moesten we daar bezoeken?' vroeg Jeremiah.

Jim bestudeerde zijn papieren. 'Ramirez Barros, nazaat van de eerste stuurman van kapitein Morehouse. Hij schijnt een ander artefact te hebben. Het zou de theorieën van Stevens bevestigen. Verder staat er niet beschreven om wat voor artefact het gaat in de aantekeningen van Stevens.'

'Gibraltar. Dat is toch waar de Dei Gratia met de Mary Celeste de haven binnenvoer?' merkte Jeremiah op.

'Volgens de aantekeningen van Stevens wel. Vervolgens is de Celeste aan de ketting gelegd en werd de bemanning van de Dei Gratie ervan verdacht onder een hoedje te hebben gespeeld met de bemanning van de Celeste om zo bergingsgelden te ontvangen. De verzekeringsmaatschappij wilde niet uitbetalen tot er een nader onderzoek was gedaan. Volgens Stevens was er geen reden om aan het verslag van de kapitein van de Dei Gratia te twifelen en moet de oorzaak ergens anders hebben gelegen.'

'Meer informatie heb ik niet!' zei Jim nadat hij alle aantekeningen had doorgenomen.

Terwijl Jeremiah overwoog wat zij met de informatie van Jim aankonden, stond de stewardess naast Jim en wachtte totdat hij was uitgesproken.

'Hier is uw aperitief. De vlucht zal over ongeveer een half uur vertrekken. Wilt u nog een tijdschrift?'

'Dank u wel. Prima. En nee, hoor. Dank u wel!' Jim voelde zich nog steeds een VIP.

Even later trilde het mobieltje van Jeremiah. Hij keek naar de afzender.

'Een sms doctor de Wit van het forensisch lab. Eens kijken. Ze hebben het lijk uit museum onderzocht. Het blijkt al heel oud te zijn

en het is het lichaam van een man. Dus niet van Amanda! Ik zal het sms'je doorzenden naar John. Hij zal blij zijn met dit bericht!

Terwijl Jeremiah het sms-bericht nog aan het typen was, ging deze keer zijn mobiel ook af.

'Het is druk!' lachte Jeremiah terwijl hij Jim aankeek. 'Met Jeremiah. Hey Stanley. Wat? Dat is goed nieuws. Wanneer is hij bijgekomen? Oh. Dat is interessant. Eh, Wil jij direct een internationaal opsporingsbericht uitsturen? Ik kan dat nu even niet regelen. Dank je. Ik hoor het wel zodra je meer weet.'

Jeremiah keek naar Jim.

'John kan weer gerust zijn. Stevens is uit zijn coma gekomen. Hij vertelde de NYPD dat Philip Dendermonde de schuldige is van de aanslag op zijn leven. John en Jessica en jij zijn dus geen verdachten meer!'

'Inderdaad een goed gevoel. Dendermonde. Dat was die vent die op het briefje van John stond en waarnaar we in eerste instantie toe zouden gaan om Stevens te vinden.'

'Juist. En de eigenaar van het museum dat in de hens is gevlogen én de werkgever van Amanda!'

'Wow. Waar is hij nu, is hij al opgepakt?'

'Nee. Hij is volgens Stanley naar Australië gevlogen in een privé-jet. Stanley Woodward zal een opsporingsbericht uitsturen naar de Australische autoriteiten met een verzoek tot arrestatie.'

De stewardess kwam de lege glazen ophalen en wees de beide heren op het lampje boven hun hoofd:

'Fasten your seatbelt please!'

Terwijl zij hun gordel omdeden, merkte Jim nog op dat deze man gevaarlijker bleek en tot meer in staat was dan hij had verwacht. 'Zou hij zijn eigen museum in de fik hebben gestoken om de verdwijning van Amanda te verdoezelen?'

'Geen idee, Jim. Dat moeten we nog uitzoeken. Ik zal nog een sms sturen naar John, dat hij geen verdachte meer is. Hij zal nu wel slapen.'

Het vliegtuig vertrok. De motoren gromden en terwijl zij naar de startbaan reden, deed de stewardess haar gebruikelijke toneelstukje over de veiligheid van het toestel, waar de nooduitgangen zaten en hoe het reddingvest werkte.

Even later voelden beide heren de G-krachten toenemen en werden ze dieper in hun stoel gedrukt.

Eenmaal op kruishoogte kregen Jim en Jeremiah de keuze voor een snack en werden opnieuw van een smakelijk aperitief voorzien.

Terwijl Jeremiah een slok nam van de wijn, pakte Jim de steen uit zijn zak. Hij haalde de kauwgomwikkel ervan af en bestudeerde de steen nog eens aandachtig.

‘Wat moeten we hier nu mee?’

‘Geen idee. Misschien is de steen niet compleet en moeten we nog een ‘onderdeel’ vinden.’

Jim luisterde naar Jeremiah, maar keek ondertussen ook met een schuin oog naar de stewardess. Hij wenkte haar met zijn vinger.

Net toen zij naast hem stond om te vragen waar zij hem mee van dienst kon zijn, was er een lichte schokkende beweging en trilden de vleugels een beetje. De stewardess verloor haar evenwicht en viel parades in de schoot van Jim.

‘Sorry, Excuus!’

Jim lachte. ‘Geen nood hoor. Ik vind het niet erg!’

‘We hebben blijkbaar een beetje turbulentie. Geen probleem hoor. Het vliegtuig is er op gebouwd!’ reageerde de stewardess snel.

‘Heeft u voor mij nog een glaasje wijn?’ vroeg Jim.

‘Natuurlijk.’ De stewardess had zich weer in de hand en trok haar strakke, knalrode British Airways uniform recht. Vervolgens liep ze naar de pantry om nog wat drankjes te halen.

Jeremiah lachte naar Jim. ‘Je hebt geluk. Het is voor mij lang geleden dat een vrouw spontaan op mijn schoot ging zitten!’

‘Nou ja spontaan... Wel leuk,’ glimlachte Jeremiah.

Terwijl ze zich nog een keer verontschuldigde, schonk zij het glas van Jim nog eens vol.

Het glas was nog maar net volgeschonken of er kwam een bericht van de kapitein van de 737.

‘Helaas hebben wij last van een kleine technische storing. Hierdoor zullen wij met wat vertraging onze eindbestemming Gibraltar bereiken. Er is geen gevaar voor u!’ verzekerde de kapitein. ‘Wel vragen wij u voor uw veiligheid uw gordels om te doen in verband met enige turbulentie.’

Jim keek Jeremiah verschrikt aan. Daarna keek hij naar het kleine zwarte steentje en dacht aan het eerdere voorval op het politiebureau. Jim wikkelde het steentje weer in het zilverkleurige kauwgompapier.

‘Dit kan toch niet waar zijn!’ Jim trok zijn gordel nog wat vaster aan en kneep zijn handen om de leuning van zijn stoel. ‘Als dit maar goed gaat!’

IO.

Dendermonde en Parker werden opgewacht door een groep heren, allen gekleed in een safari-outfit.

De aangename koelte in het vliegtuig had plaats gemaakt voor een zeer warme windstille omgeving aan de voet van Ayers Rock. Terwijl Philip zijn mobiel aan zijn oor hield, gebaarde hij een paar mannen om enkele zaken uit het vliegtuig te halen. Hij schudde enkele handen en wees op zijn mobiel dat hij in gesprek was en hen nu even niet te woord kon staan.

‘Jason, vertel.’

‘Oh. Wat? Stevens is wakker geworden! Hij heeft over mij verteld. Verd...*. Een arrestatiebevel?’ Philip keek Parker geërgerd aan, zijn blik zei voldoende. ‘Waar is John Grey? In Groenland. Dan heeft hij wat ontdekt. Volg hem. Zodra hij een ontdekking doet grijp je in. Ik wil dat jij er zelf heen gaat en de leiding neemt. Bel verder Defensie voor mij. Generaal Jacklyn Smyth. Laat haar ervoor zorgen dat het arrestatiebevel wordt ingetrokken! Bel mij weer als je John Grey hebt gevonden!’

Nadat de mannen de apparatuur en wat proviand uit het vliegtuig hadden gehaald, werden de motoren weer gestart en vertrok de Gulfstream naar zijn volgende opdrachtgever.

Geërgerd liep Philip een grote goed geoutilleerde tent binnen. De staande ventilatoren draaiden op maximum vermogen en dat hield het enigszins koel in de tent. Desalniettemin was de temperatuur onaangenaam.

‘Bijna winter in Australië en nog zo verdomd heet!’ mopperde Philip. Voor hem zat een breed lachende, donkere kale man in een militair uniform, bijtend op een grote sigaar achter een tafel. Hij gebaarde Philip te gaan zitten en trok, zonder het te vragen, een blikje bier open en goot de goudkleurige vloeistof met een witte kraag in

een glas. De koude drank vormde meteen voor een condenslaag op het glas. Philip nam een paar slokken en hield het glas tegen zijn voorhoofd. Nu kon hij weer een beetje nadenken. Philip ging niet graag naar deze plaats in de 'middle of nowhere'. Alle luxueuze zaken die waar hij zich altijd mee omringde en hem een aangenaam verblijf gaven, waren hier ver te zoeken.

'Hallo Greg. Maak me blij. Gaat hier alles wel volgens planning? Kan je mij een update geven?'

Greg liet de sigaar door zijn mond rollen.

'Yep mate, de ingang van de grot is open! De kist met artefacten van het museum is door Jason opgestuurd en die arriveerde net voordat jij kwam met een straaljager.'

Greg zag hier wel iets komisch in: een straaljager gebruiken voor transport van een kist in plaats van bommen en granaten.

'Dus de ingang van de rots ligt open. Werkte de lokale bevolking nog veel tegen?'

Greg liet een brede lach zien waarbij zijn witte tanden afstaken tegen zijn donkere huidskleur.

'Toen wij de ingang vol dynamiet hadden gestopt, waren ze snel verdwenen. Zij kozen toch voor het hazenpad in plaats van hun heilige grond, hahaha! Helaas liepen twee aboriginals te langzaam! Zij waren nog bezig wat poeder bij de ingang van de grot te strooien en riepen wat woorden die wij niet konden verstaan. Nu zijn zij poeier, hahaha!'

Philip kon hier minder om lachen. 'Zijn de specialisten aangekomen?'

'Yep. Drie mannen én een vrouw,' benadrukte Greg, 'zij treffen de laatste voorbereidingen en staan allen klaar voor de ingang van de grot. De jacht kan beginnen! Haha.'

Philip keek Greg aan. Greg had al meer klussen geklaard voor de defensie die politiek gevoelig lagen en waarbij bij voorkeur de naam van Defensie niet mocht vallen. Over het algemeen had Philip liever een wat minder op steroïden lopende huurling in zijn team gehad. Maar generaal Smyth had een grote invloed op het project en met Greg en Parker wist zij haar belangen goed veilig te stellen.

'Dan heb ik verder nog twee mannen nodig voor proviand en kam-

peerspullen en jij en Parker gaan mee om onze belangen te... eh, beschermen.'

Greg keek opzij en gebaarde een van zijn mannen twee personen aan te wijzen die voorraden mee moesten nemen. Vervolgens wees Greg naar de uitgang van de tent.

'Zal ik je aan de specialisten voorstellen? Dan lopen we naar hen toe.'

Bij de ingang van de grot stonden onder een provisorisch afdakje drie mannen en een vrouw hun spullen te bekijken en te wachten op instructies.

Greg wees hen één voor één aan.

'Mark Weiss, geoloog; Hank Foster, arts; Kim Jansen, historicus en Wun-Cho Min, natuurkundige.

Allen de besten in hun vakgebied!' voegde Greg er aan toe, alsof hij ze zelf had uitgekozen.

Philip schudde hen de hand.

Inmiddels waren ook de provianddragers en Parker bij het gezelschap komen staan.

'Mijne heren en dame, ik zal u vertellen waarom ik u heb gevraagd hier te komen.'

'Gevraagd? Ik ben letterlijk van mijn bed getild. Ik mocht nog net mijn broek aantrekken!' merkte Mark op. De anderen knikten instemmend.

'U staat voor Ayers Rock. Deze ijzerhoudende rots staat al honderduizenden jaren in de woestijn van Australië. Een deel van deze rots ligt ver onder de grond. Twee jaar geleden vond een historicus, Marc Stevens, een tekening op de rots, overwoekerend door planten. Deze tekening bestond uit zeven sterren getekend in een cirkel en een vierkant blokje in het midden van deze cirkel. Onder de tekening stond een onleesbare tekst.

Toen hij van deze ontdekking een foto rondzond, herkende ik de zeven sterren als stenen die in het Archeologisch Museum van de O'Connely Foundation tentoongesteld lagen. Onlangs heeft de conservator van het museum, Amanda Foley een witte kubusvormige steen gevonden die lijkt op het vierkantje blokje in het midden van de cirkel. Ook heeft zij een deel van de tekst kunnen vertalen.

Het is geschreven in Papoea, een van de talen van de Aboriginals en men beschrijft een wereld in de rots die groter is dan de rots zelf. Er worden beschrijvingen gegeven van reizen, waar je met een paar stappen van het ene land in het andere kan komen te staan. Ook wordt er beschreven hoe elke steen een eigen unieke energie heeft die materie kan veranderen. Er zijn in totaal Zestien verschillende stenen die, wanneer ze allen bij elkaar, in de goede volgorde worden gelegd, macht geven over tijd en ruimte.'

'En in de verkeerde volgorde?' onderbrak Kim.

'Dan werkt het niet,' zei Philip geagiteerd om de onderbreking van zijn verhaal.

'Verder was nog te ontcijferen dat de rots een doorgang bleek te hebben en de zeven sterren en de kubus nodig waren om hier binnen te komen. Deze doorgang hebben we gevonden en het rotsblok dat de ingang versperde, is opgeblazen.'

'Waar zijn wij nu dan voor nodig?' vroeg Kim weer.

'Ik heb jullie nodig om deze ontdekkingen vast te leggen en te onderzoeken. Als ook maar een tiende deel waar is, van wat er was beschreven, dan is het niet alleen wetenschappelijk zeer waardevol maar kan het jullie ook financieel voordeel opleveren. Jullie worden allen door je collega's gezien als prominenten op jullie vakgebied en kunnen hiermee de gevestigde orde op hun bolwerk laten schudden. Natuurkundige wetten moeten worden herschreven. Reizen worden stappen, in plaats van uren in een vliegtuig.

Metingen in de Ayers Rock hebben aangetoond dat er uranium houdend materiaal in de rots zit. Ik heb een arts nodig om onze gezondheid in de gaten te houden.

Omdat de stenen allen van een ander materiaal zijn en wij er nog een aantal moeten vinden, die hierbinnen moeten liggen, maar ik er geen idee van heb hoe ze eruit zien, heb ik een geoloog nodig.

Op het moment dat we de stenen in een goede volgorde hebben gelegd verwacht ik dat er zich ongewone verschijnselen voordoen. Een natuurkundige kan ze het beste verklaren. Daar heb ik jou voor nodig, Wun-Cho...'

'Zeg maar Cho'

‘Eh, okey... Cho, éh...’ Even was Philip de draad van zijn betoog kwijt, maar herstelde zich snel

‘En eh, tenslotte, mochten we kunnen reizen zoals in de schriften beschreven, dan kunnen wij op plekken komen die alleen een goed historicus kent.

Om de veiligheid te garanderen en voldoende proviand mee te nemen heb ik nog een paar mannen nodig die ons helpen.’

‘En als wij nu niet willen?’

‘Dan mag je hier op ons blijven wachten, Hank. Let wel. Het kan even duren en er is hier verder geen mogelijkheid om naar de bewoonde wereld te gaan. Het dichtstbijzijnde dorp, Alice Springs is circa 350 kilometer hiervandaan. En de bevoorrading benzine voor de auto’s komt pas over een week. En o ja, jullie ‘gewone’ mobieltjes werken hier niet in de woestijn. Maar dat hadden jullie vast al gemerkt!’

‘Maar ik mag dan arts zijn, ik heb geen specifieke kennis van straling en heb ook geen apparatuur om dit te meten!’

‘Daar is allemaal voor gezorgd. Pendosimeters en geigertellers, kleine microscoop en andere meetapparatuur, wapens en voldoende voedsel!’

‘Ik heb ook het Papoea gelezen. Er staat dat wanneer je eenmaal naar binnen gaat, je via die weg niet meer terugkomt en ben je voor altijd gedoemd om te reizen. Wat dat ook moge betekenen,’ zei Kim nog verontrust.

‘Natuurlijk kom je wel terug! Dit is alleen maar bangmakerij van de Aboriginals om hun heilige grond tegenover de blanken te beschermen. Dacht je dat ik hier naar binnen zou gaan als ik wist niet meer terug te kunnen komen?’

De wetenschappers keken elkaar aan. Achterblijven in de woestijn was ook geen aantrekkelijke optie. Hoewel zij de keuze kregen, was er geen ander besluit mogelijk dan mee te gaan.

‘Ja? Ok. Genoeg gesproken! We gaan over een half uur weg. Greg, zorg dat alle spullen en je mensen bij de ingang staan.’

Philip was vastberaden. Het vooruitzicht om hier te blijven met de dreiging van Jacklyn in zijn achterhoofd was voor hem sowieso ook geen lekker idee. Dus hij had niets te verliezen en was ervan over-

tuigd dat hij, na dit avontuur, er niet alleen financieel beter van werd maar vooral ook in aanzien zou stijgen bij zijn collega's en voor de Nobelprijs worden voorgedragen.

Een half uur later stond een groep van negen man klaar om naar binnen te gaan. Alleen al het idee om de koelte binnen te gaan, vond Philip een verademing.

Philip liep voorop, gevolgd door Greg met een geweer in de aanslag en de vier specialisten. De mannen die de proviand en kampeerspullen droegen, volgden op korte afstand en Parker sloot de rij.

Philip knipte een zaklamp aan en scheen op de rode rotswanden in de tunnel. Een vochtige lucht sloeg neer op zijn warme gezicht waarbij kleine zweetdruppeltjes zich in zijn sik vormden.

Het licht aan het begin van de tunnel verdween snel en al snel bleef alleen een strakke witte lichtbundel van de led-lampen over. De grond lag vol met kleine steentjes. Het leek een gravelveld. Op sommige plaatsen werd de tunnel erg smal en leek die meer op een spleet dan een doorgang. De mannen die het proviand droegen, konden nauwelijks met hun rugzakken door de opening. Op andere plaatsen was het Hank die met zijn lengte van twee meter moeite had om niet steeds zijn hoofd te stoten aan uitstekende rotspunten die zich aan het plafond bevonden. Vervolgens liep een glibberig paadje verder naar beneden en leidde hen dieper de rots in. Even verloor Kim haar evenwicht maar werd stevig bij haar arm gegrepen door Mark voor zij kon vallen. Zij keek Mark geïrriteerd aan en rukte zich van hem los zonder hem te bedanken voor het voorkomen van haar eventuele val. Mark keek naar Hank die glimlachend zijn hoofd schudde en hoorde hem denken dat hij haar de volgende keer zou laten vallen.

Even later verbreedde het pad zich weer en rook de groep een penetrante geur.

'Zwavel!' riep Mark.

Toen zij verder liepen veranderden de kleur van de bruinrode wanden in de grot naar groen en geel. Mark voelde aan de wanden en die verpulverde bij zijn aanraking.

'Sporen van koper en zwavel. Deze rots is rijk aan mineralen!'

Naarmate zij dieper de grot binnendrongen, daalde de omgevings-temperatuur eerst tot een aangenaam niveau maar sloeg al snel om naar kil en vochtig waar schimmels zich zeer op hun gemak zouden voelen.

Even later stonden zij voor een eerste hindernis. De grot splitste zich in twee tunnels. Eén leek zich naar boven te begeven, de andere liep min of meer rechtdoor.

Philip en Greg keken elkaar aan.

‘Zal ik de tunnel naar boven verkennen, Philip?’

‘Ja en Parker, ga jij de andere tunnel in. Het is nu 13 uur 10. Kom hier met een half uur terug en meld dan wat je bent tegengekomen. Wij wachten hier.’

Parker knikte, zoals Philip al verwachtte, zonder verder een woord te zeggen.

Hank was blij met de verplichte rustpauze. Een groot deel van de tocht moest hij bukkend lopen en dat was zeer vermoeiend.

Cho deed zijn rugzak af en ging erop zitten.

Ondertussen beklom Greg het pad naar boven en even later verdween ook Parker uit het zicht.

Omdat er verder weinig werd gezegd, viel Kim het geluid van druppelend water komend uit de recht vooruit lopende tunnel op. Het regelmatige gedruppel werd na vijf minuten irritant en deed haar denken aan de tikkende klok die vroeger thuis op haar nachtkastje stond en haar uren uit haar slaap hield.

Greg scheen met zijn zaklamp verder de doorgang in. Toen hij zijn lamp enigszins heen en weer bewoog, bemerkte hij een weerkaatsing van het licht aan het einde van de tunnel waarin hij zich bevond. Hij liep voorzichtig verder en hield zich zoveel mogelijk aan de wanden vast om niet te struikelen over de stenen en rotsblokken die zich overal bevonden. Toen hij op een grote rots was geklommen om de weerkaatsing beter te kunnen zien, verloor hij net niet zijn evenwicht maar wel zijn zaklamp die met een doffe klap op de grond viel.

‘Verd...*’ verwenste Greg.

Het licht van de zaklamp was te zien maar vanaf de rots, moest Greg voorzichtig tastend in het duister de rots weer naar beneden

klimmen. Even keek hij voor zich uit. Zijn ogen, nu wat gewend aan het donker, zagen witte schimmen op de plaats waar hij even daarvoor een weerkaatsing van zijn zaklamp had gezien. De schimmen kwamen dichterbij Greg toe en begonnen om hem heen te dansen. Greg beet op het stompje van zijn sigaar en loste een aantal schoten. De dansende schimmen leek het niet te deren. Snel liet hij zich, op hoop van zegen, de rots afglijden en pakte zijn zaklamp weer op. Meteen daarna scheen hij in de richting van de plek waar hij de schimmen had gezien. Niets. Nu toch minder op zijn gemak dan bij zijn laatste opdracht in het midden van jungle van Bolivia, liep hij schichtig om zich heen kijkend door.

Even later stond hij bij een grote ruimte in de grot. Het licht van zijn lamp werd gereflecteerd op het plafond dat bleek te bestaan uit luminiserend gesteente. Hij kon nu zelfs zijn lamp uitdoen. De hoeveelheid licht die van het plafond bleek te komen was meer dan je wandelend op een heldere avond van de sterrenhemel kon verwachten. Even was hij verbijsterd over dit wonderschone schouwspel van lichtflikkeringen toen hij opnieuw schimmen op zich af zag komen. Deze keer hoorde hij zoemende geluiden die als flink opgeschoten muggen om zijn hoofd vlogen. Greg begon om zich heen te slaan waarbij hij ook zichzelf meerdere keren onbedoeld sloeg. Het zoemen werd steeds sterker en Greg begon steeds wilder om zich heen te slaan. Hij gaf zichzelf daarbij een behoorlijke klap en stootte daarbij zijn hoofd tegen een rots. Duizelig viel hij op de grond. Hij voelde zijn hoofd bloeden. Op het moment dat hij een doekje pakte om de bloeding te stelpen hield het zoemen weer net zo snel op als het begonnen was. Ook de schimmen waren verdwenen. Alleen het licht van de luminiserende stenen en zijn zaklantaarn bleef over in een ijzige stilte. Iemand moet toch de schoten hebben gehoord, dacht Greg. Waarom komt niemand deze kant op om te kijken wat er aan de hand is? Vanwege de bloeding aan zijn hoofd besloot hij terug te gaan naar de anderen en de dokter de wond te laten verzorgen.

Nog steeds duizelig en met zijn handen langs de wanden tastend, om niet weer te vallen, liep hij voorzichtig terug in de richting waar hij vandaan kwam.

Parker liep in de richting van het druppelende water wat al eerder ook door Kim was waargenomen. Naarmate hij verder in de grot doordrong werd het druppelende water luider. Even later stond hij met zijn voeten in een plas water. Met zijn zaklantaarn scheen hij op het water. De vloeistof zag er donker uit en reflecteerde geen licht van de zaklantaarn. Toen hij twee stappen verder liep, stond hij al tot zijn enkels in het 'water'. De substantie begon stroperig te worden. Het werd steeds moeilijker zijn voeten uit de vloeistof te trekken. Hij keek naar voren en luisterde naar het geluid van het druppelende water. Parker scheen zijn zaklantaarn recht vooruit. Van verbazing liet hij bijna zijn lamp vallen: Een gordijn van zwart water liep aan het einde van de tunnel omhoog de muur op waarbij het ter hoogte van het plafond in een scheur verdween.

Aangezien de tunnel niet verder liep, wilde Parker zich omdraaien en terug naar de groep lopen.

Met veel moeite trok hij zijn voeten uit de vloeistof en liep terug in de richting van waar hij gekomen was. Echter bij zijn volgende stappen kwam hij tot zijn knien in de vloeistof te zitten. Hij scheen de zaklamp in de richting van zijn herkomst. De verbazing was nu veranderd in een angst: ook aan deze kant was nu water te zien dat omhoog liep langs de wanden naar het plafond. Parker scheen de lamp schuin over zijn schouder en keek nogmaals naar de andere kant van de tunnel waar hij de eerste keer het water naar boven zag lopen. Hier was nu de tunnel zoals die eruit leek te zien bij zijn binnenkomst. Blijkbaar had hij zich niet omgedraaid zoals hij dacht. Parker raakte zijn gevoel voor richting kwijt.

Met veel moeite trok hij zijn voet uit de vloeistof en draaide hem een kwartslag om zo de andere kant op te kunnen lopen. Zijn voet zakte bij het neerzetten tot de bovenkant van zijn knie, vlak onder zijn knie, weg. Met het gevoel nu een kwartslag gedraaid te zijn verzette hij zijn andere voet die ook tot zijn knie onder water kwam te staan. Opnieuw scheen Parker de lantaarn voor zich uit. Tot zijn schrik zag hij de muur van water opnieuw voor hem de verdere doorgang blokkeren. Toen hij over zijn schouder keek, bleek opnieuw de gang die terug liep naar de groep zich achter hem te bevinden.

Nu sloeg de angst ook bij hem toe. Hoe meer hij zich bewoog, hoe dieper hij wegzakte en steeds bleek de ingang achter hem te zitten. Parker dacht na en loste een paar schoten om aandacht te trekken. De situatie begon penibel te worden. Het galmende geluid drong tot diep in de grot door. Dit moest de groep gehoord hebben en hij hoopte dat zij snel zouden komen. Hij kon niet anders dan wachten op zijn redding.

Nog steeds hevig bloedend kwam Greg terug bij de groep.

‘Je bent snel terug!’ riep Cho.

‘Je bloedt! Wat is er gebeurd?’ wilde Mark weten.

Hank pakte zonder verder wat te vragen direct zijn EHBO-kist. Terwijl Mark met zijn lamp het voorhoofd van Greg verlichtte, bekeek Hank de wond.

‘Een lelijke diepe snijwond maar niet ernstig. Ik zal het wel moeten hechten.’

Greg keek er niet van op. Hij had al zoveel verwondingen en hechtingen in zijn leven gehad.

Net op het moment dat Hank de laatste hechting in het hoofd van Greg had gezet, hoorde de groep schoten uit de richting van de tunnel, die Parker onderzoekt.

‘Parker!’ riep Cho.

De groep pakte de spullen op en rende in de richting van Parker. Na enkele minuten kwamen zij aan het einde van een doodlopende tunnel.

Verbaasd keek Cho naar Philip. ‘Dit loopt dood, er is geen andere gang en geen Parker!’

Als laatste kwamen nu ook Greg en Hank bij het einde van de tunnel. Alsof Greg nog niet genoeg pech had, struikelde hij over een uitstekende steen op de grond. Greg viel op de grond en stootte opnieuw zijn hoofd. ‘Verd..*.’ Hij keek achterom om te zien waarover hij zojuist struikelde. Toen de lichtbundel de grond bestreek, zag hij in plaats van een steen een stalen buisje.

‘Dat lijkt de loop van een geweer. Aan de bovenkant zit zo’n punt waar je mee richt!’ merkte Kim op.

Mark pakte zijn schep en begon te graven. Het buisje zat diep in de grond. De grond was redelijk hard en maakte het graven moeizaam. Na een kwartier graven waren ze een halve meter diep gekomen en zagen zij tot hun verbijstering de kolf van een geweer. Zelfs Philip was geschokt. Dat was het geweer van Parker. Zij begonnen nu met z'n allen als een wilde te graven. Nog een kwartier later zagen zij het hoofd van Parker. Hank voelde aan het hoofd van Parker. Het voelde koud aan. Zijn mond en neus zaten vol zand. Hij was dood...

Een moment was het stil. Niemand begreep wat er was gebeurd.

'Ik wil hier weg!' gilte Kim uit. 'Jullie kunnen mij wat. Ik wacht wel buiten op de bus van volgende week!'

'Ik denk dat de schoten het plafond hebben doen instorten,' zei Mark. 'Vervolgens is hij eronder gestikt.'

'Onwaarschijnlijk, Mark. Dan was de grond niet zo hard maar een berg los zand,' merkte Cho op.

Kim keek Cho aan. 'Ik vind het hier in ieder geval niet prettig. Waarom heeft Parker geschoten?'

'Dit loopt in ieder geval dood en hier is verder niets. Greg, hoe ging het met jouw doorgang?'

Philip was niet blij met een dode, maar hij wilde er niet te lang bij stilstaan. Voor Parker was alle hulp te laat maar voor hemzelf was er ook een tijdslimiet.

'Waar is het water?' onderbrak Kim.

'Uh?' Philip keek verbaast naar Kim. 'Wat bedoel je?'

'Ik hoorde uit de richting van deze doorgang duidelijk water druppelen toen wij aan het wachten waren op Parker en Greg,' zei Kim.

'Nou je het zegt, dat heb ik ook gehoord!' verklaarde Cho. 'Hier is alles kurkdroog!'

Philip scheen met de zaklamp om zich heen en bekommerde zich eigenlijk niet om die futiliteiten.

'Nogmaals Greg, hoe ver kwam jij in die andere doorgang?'

Greg probeerde te denken. Die tweede klap deed hem ook geen goed en het duizelde hem nog steeds.

'Ik, eh, ben niet tot het einde gekomen. De gang liep nogal ver door

en ik kwam tot een grote open ruimte waarin het plafond oplichtte. Vervolgens ben ik uitgegleden, gewond geraakt en teruggekomen.'

Philip keek de anderen aan: 'Hier blijven staan heeft geen zin. We zullen de andere doorgang proberen!'

Terwijl Philip aanstalten maakte om weer terug te gaan naar het begin van de splitsing, keek Cho nog eens om zich heen. De plotselinge dood van Parker was te bizar en zo makkelijk het voorval vergeten en weer weggaan was niet zijn manier. Hij keek nog eenmaal om zich heen en scheen op het plafond, waar volgens Mark dan kogelgaten zouden moeten zitten.

'Kijk eens,' riep Cho de anderen toe die al de tunnel weer waren ingegaan. 'Kijk eens wat een rare gleuf in het plafond. Het is alsof er een mes in heeft gesneden. Overigens zie ik ook geen kogelgaten!'

Hij scheen erin met zijn lamp maar het gat was te diep. Er was geen 'bodem' in het plafond zichtbaar.

Mark bestudeerde de gleuf aandachtig. Voor een geoloog was zo'n gleuf in het plafond geen natuurkundig verschijnsel. Het leek welhaast door speciaal gereedschap in de rots te zijn gesneden.

Toen Mark verbaasd bleef kijken, gebaarde Philip dat hij geen tijd had om aan zulke zaken aandacht te besteden.

Aangezien niemand anders hiervan deze bijzonderheid op zijn waarde wist te schatten en allen snel achter Philip aanliepen, om toch vooral niet in deze gang bij een dode achter te blijven, kon Mark niets anders dan hen volgen.

Even later was het gezelschap opnieuw op het punt waar de grot zich in twee tunnels splitste. Nog steeds duizelig van zijn val, nam Greg toch het voortouw om weer als eerste de gang naar boven te beklimmen. Ondanks zijn eigen ongelukjes was Greg niet te beroerd om de anderen te waarschuwen voor de gladde rotsen en hen daarvoor te behoeden.

'Voorzichtig mensen, het is een zeer lange klim!'

'Lang? Pfff. Je was nog geen tien minuten weg. Zo lang is dat niet en zo oud zijn we nou ook weer niet!'

Greg rolde het laatste puntje van zijn afgeknauwde sigaar door zijn mond en keek Cho aan. 'Ik was zeker een half uur weg!' Greg keek

op zijn goudkleurige en met diamanten bezette horloge. 'Yep, dik een half uur!'

Nu was het Philip die zich toch ongerust voelde. 'Het is nu vijf voor twee. We zijn ongeveer een half uur aan het graven geweest en we hebben in iets meer dan tien minuten heen en weer gelopen van Parker naar dit punt. Die klap op je hoofd moet wel erger geweest zijn dan ik dacht. Hank kan jij nog eens naar hem kijken?'

Philip wist niet wat hem allemaal nog te wachten stond en met Parker dood en Greg in een niet al te beste conditie was er, voor zover het nodig zou zijn, ook geen goede schutter meer die hen kon beschermen in tijden van nood.

Greg keek nogmaals op zijn horloge. 'Nee. Het is tien voor half drie op mijn klokje!'

Zonder dat de anderen de kans kregen om over dit merkwaardige feit na te kunnen denken was het Cho die al zijn antwoord klaar had: 'Voor jou is de tijd langzamer verlopen dan voor ons! Althans, of voor ons is de tijd sneller gegaan. Dat zou natuurlijk ook nog kunnen!' Cho lachte triomfantelijk om zijn ontdekking.

De anderen keken hem ongeloofwaardig aan.

'Zijn klokke loopt gewoon niet goed!' riep Kim uit.

'Mijn klokke is een Zwitsers precisiewerk! Persoonlijk gekregen van de Minister van Defensie voor bewezen diensten!'

Toevallig, dacht Philip met een enigszins afgunstige blik. Ik heb ook zo'n relatiegeschenk gehad voor bewezen diensten alleen de zijne is mooier!

'Heren,' zei Cho, 'was jij het niet Philip, die zei dat er verschillende stenen zijn die, wanneer ze allen bij elkaar, in de goede volgorde worden gelegd, macht geven over ruimte én tijd! Welnu, Het kan een defect horloge zijn, maar dit is wel toevallig. Bovendien zou dit kunnen verklaren waarom Parker in minder dan een kwartier buiten ons zicht in een dikke laag hard zand zit die voor ons gevoel al tijden daar lag.'

'Ik begrijp het niet,' zei Hank. Het ging de arts allemaal boven zijn pet.

'Nou...' ging Cho verder: 'Het verhaal van Philip over 'de beschrijvingen die worden gegeven van reizen waar je in een paar stappen van

het ene land het andere kan staan' en 'hoe elke steen een eigen unieke energie heeft die materie kan veranderen' zouden hiermee verklaard kunnen worden. We weten dat materie de zwaartekracht en de tijd beïnvloedt en stel dat we terug zouden gaan in de tijd, of zelfs vooruit, dat maakt niet uit, er komt een moment dat Ayers Rock er nog niet was of er niet meer zou zijn. Een paar stappen voor ons kan betekenen dat de tijd zo traag of snel om ons heen is gewijzigd dat we ineens in een ander land, of omgeving, kunnen staan.'

Philip's ogen glinsterden. 'Zie heren, een belangrijk moment. We komen in de buurt. Laten we verder gaan!'

Philip was niet meer te stoppen. Nu Greg voor de tweede keer dezelfde rotsblokken moest beklimmen was hij behoedzamer. Hij wilde geen tweede keer zijn lamp laten vallen met alle gevolgen van 'hersenschimmen' van dien. Bovendien wilde hij niet ten opzichte van de anderen laten blijken dat hij best wel wat nerveus was en zelfs wat bijgelovig. Die schimmen die hij eerder had gezien waren geen goed omen.

De rotsblokken gepasseerd, zonder noemenswaardig voorval, kwamen zij in een grote ruimte.

Deze 'kamer' werd nu verlicht door zes led-lampen waardoor de wanden en het plafond een schitterende schakering van allerlei lichtgevende gesteenten blootlegde. De oh's en ah's van de specialisten en zelfs de dragers was er een van bewondering van de schoonheid en verbazing van de reflectie die deze gesteenten gaven en het gezelschap zelfs bijna verblindden.

Mark pakte zijn hamertje en tikte een stukje van de rots weg om het te onderzoeken. Met een lange haal brak het gesteente direct in stukjes. Enkele stukjes stopte hij in zijn rugzak om later beter te kunnen onderzoeken. Hank pakte ondertussen zijn geigerteller. De lichtgevende rotsen bleken wel licht af te geven maar geen straling. Een hele geruststelling vond Hank.

Nadat de bewondering weer plaats had gemaakt voor de realiteit, zochten Kim en Cho naar een verdere doorgang. Toen Kim op een stuk rotswand achterin deze ruimte scheen, waren een tekening en enkele letters te zien. 'Dit is Papoea geschrift. Het ziet er redelijk 'vers' uit.'

De tekeningen waren vrij diep gekerfd en daarmee was duidelijk

dat de erosie nog weinig vat had gekregen op dit stukje historische waarde. Aan de zijkant van het geschrift was een eivormige holte ter grootte van een handpalm.

Zonder te vragen wat de betekenis van de tekst was, pakte Philip een gesloten doosje uit zijn rugzak.

Hij opende het doosje en pakte een zwarte steen in de vorm van een ei en ongeveer even groot als op de tekening. Vervolgens paste hij de steen in de vorm op de wand. Hij paste precies. 'Dat is één!' riep Philip in een eureka stemming.

Met een luid gekraak opende zich een gat in de vloer. Precies op de plaats waar Mark en een van de provianddragers stonden. Met een luid gegil vielen beiden naar beneden maar Hank kon in een snelle reactie Mark vastpakken aan zijn rugzak. Bungelend aan de rugzak moest Mark eerst van de schrik bijkomen. Philip en Greg sprongen bij en trokken Mark naar boven. Het volgende moment zittend op de grond, pal naast de gapende opening in de bodem, beseftte hij dat hij een enorm geluk had gehad dat Hank zo snel reageerde. De provianddrager had minder mazzel. Alle leden van het team waren geschokt door de gebeurtenis en werden ervan doordrongen dat deze onderneming niet zonder levensgevaar was.

Kim keek in de gapende opening. Er was geen einde te zien. Ook was er geen klap van de provianddrager op de bodem van de opening te horen. Het werd even heel stil.

Nog voordat allen bijgekomen waren, rommelden de rotsen achter hen met een diep geluid. Een wand waarlangs zij net waren binnengekomen sloot zich. Cho rende er in reactie naar toe maar kon niet meer verhinderen dat de ingang zich volkomen sloot.

Cho draaide zich om en keek met gefronste wenkbrauwen naar de anderen: 'Eén ding is duidelijk. Er is nog maar één weg hieruit...'

Met geen andere keus dan in de opening af te dalen in de hoop op een uitgang, pakte Philip een touw uit de rugtas van Greg. Hij bond er een zaklamp aan vast, ging langs de rand van de opening liggen en liet het touw langzaam vieren. Al na enkele meters touw te laten verdwijnen in de diepte, zag Philip langs de randen van de opening een stenen trap die verder de duisternis in leidde.

‘Aha. In het midden is een groot gat maar langs de randen loopt een soort van trap. Als we ons aan een touw laten afdalen en vervolgens heen en weer zwaaien, dan kunnen we op de richel springen en de uitgehouwde trap gebruiken.’

Greg bond een uiteinde van het touw aan een uitstekende rots en hield het touw strak.

‘Jij gaat eerst Mark.’

Aangezien zij allemaal geen andere keuze hadden, had Mark er geen moeite mee om als eerste te gaan. Hij maakte een lus in het touw en deed dit om zijn voet. Vervolgens liet hij zich langzaam door de opening naar beneden zakken. Na enkele meters dalen, begon hij heen en weer te zwaaien. Een moment later kon hij op de richel springen. Na zijn evenwicht weer te hebben gevonden, legde hij enkele zaklampen rond de richel. Er was nu voldoende licht voor de anderen om zich eveneens te laten afzakken door de opening en meteen grip te vinden op enkele plaatsen rondom de richel.

Niet veel later stond het hele team aan de rand langs de opening. Kim keek de afgrond in en kreeg kippenvel. Hoe ze ook met haar lamp naar beneden scheen; er was geen bodem te zien. Het feit dat er geen leuning aan de trap zat om je vast te houden, liet haar gevoelsmatig al haar evenwicht verliezen.

Vervolgens scheen zij langs de wanden. Haar ogen vergrooten zich en zij wees met haar vinger naar beneden.

‘Kijk daar eens! Als we de trap volgen zie je daar een tunnel.’

‘Prima. We zullen nu het touw aan ons vastmaken zodat we, als we uitglijden, elkaar kunnen opvangen. Laten we maar daar naartoe gaan,’ riep Philip enthousiast.

Zo gezegd, zo gedaan, het gezelschap liep behoedzaam, zoveel mogelijk langs de wanden, naar beneden. Halverwege de tweede ronde van de trap kwamen zij bij de ingang van de tunnel. Ook hier was weer een tekst zichtbaar. Kim keek er meteen naar.

‘Hier staat: ‘de weg naar alle wegen’. Geen idee wat daarmee wordt bedoeld.’

Ondertussen keek Hank ook naar de trap die nog enkele rondjes verder de diepte in leek te gaan.

‘Wow, kijk eens verder naar beneden jongens. Twee rondjes lager is nog een tunnel en een ronde daaronder weer één en nog één en nog één!’

Zo ver als zij maar zien konden, bleken op elke ronde die de trap verder afliep een nieuwe tunnel en een nieuwe uitweg te genereren.

‘Wat nu?’ vroeg Hank.

‘Gewoon deze eerste tunnel eerst onderzoeken. Mocht dat niets opleveren dan gaan we terug en dalen we een rondje verder af om de volgende tunnel te bekijken. ‘De weg naar alle wegen’, klinkt als een uitweg uit deze rots. Dat vind ik voldoende!’ zei Mark. ‘Bovendien loop ik weer liever in een tunnel dan langs een afgrond, ook al zitten we aan elkaar met een touw. Het geeft mij geen geruststellend gevoel. Voor hetzelfde geld gaan we er allemaal aan omdat de een de ander mee kan slepen.’

Greg was het daarmee eens en vervolgens begon iedereen instemmend te knikken.

Niet veel later liepen zij voorzichtig de tunnel binnen.

Het duurde niet lang of zij stonden in een grote ruimte. Deze keer waren de wanden zwart en reflecteerden nauwelijks. De reflectie was zo beperkt dat het leek of zij door ruimte liepen. Aan alle kanten was er een diepzwarte omgeving. Het was dankzij de zaklampen dat zij zich enigszins konden oriënteren.

‘Kijk nou! Een fakkel!’ riep Cho verbaasd uit.

Hank kreeg een glimlach om zijn gezicht. ‘Dat kan onze batterijen sparen.’

Philip ontstak een lucifer en zette de fakkel in vlam. De strakke bundels van de led-lampen die weinig licht verstrooiden, werden nu vervuld voor de brede lichtstralen die de fakkel verspreidde. De ruimte gaf nu iets meer van haar geheimen prijs. Er bleken nog meer fakkels te hangen en de ruimte bevatte wederom meer uitgangen. Bij iedere uitgang stond een tekening of een tekst. In de ruimte tochtte het behoorlijk. De wind voelde evenwel warm aan.

Greg pakte nu de fakkel en zette daarmee ook de andere fakkels in vuur en vlam. Een bijna rechthoekige ruimte lichtte op. Er bleken zes tunnels in deze kamer samen te komen. Bij iedere tunnel stond een uitholling in de vorm van een ster met zeven punten in verschil-

lende groottes en een geschreven tekst. In het midden van de kamer stond een afgezaagde stalactiet met daarin eveneens een uitgeholde stervorm. Kim bestudeerde de teksten.

‘De teksten hebben verschillende talen. Deze lijkt op Russisch. Deze op spijkerschrift en deze op Spaans. Helaas ken ik geen van deze talen. Iemand anders misschien?’

De anderen schudden allen ontkennend het hoofd.

‘Hier is er nog eentje met iets wat op tekeningen lijkt van holbewoners!’ riep Hank, die een tunnelingang verder stond, de anderen toe. Kim pakte haar fototoestel en maakte van alle teksten en tekeningen foto’s.

‘Zullen we even lachen Kim?’ merkte Cho op.

Kim keek Cho aan: ‘Het is belangrijk alles vast te leggen. Misschien kunnen we later één en ander ontcijferen.’

‘Hier staat een tekst bij de tunnel waar we uitkwamen. Volgens mij zijn dat dezelfde tekens als die waar wij dat zwarte ei in hebben gestopt.’

Kim liep meteen terug naar de tunnel waar zij vandaan gekomen waren.

‘Je hebt gelijk Mark. Dit is Papoea. Hier staat iets over een rode rots. Dat is ongetwijfeld Ayers Rock.’

Greg pakte een nieuwe sigaar en beet er een punt vanaf. ‘Heren, dit lijkt op een wegbewijzing. Alleen is mij niet duidelijk waarheen dit allemaal leidt. Ik sta hier bij iets wat op braille lijkt. Ik heb helemaal geen tekens. Alleen maar zeven uitstekende punten op de wand. En die andere heeft ook geen tekst, maar iets wat op golfjes water lijkt. Schiet mij maar lek!’

Kim bestudeerde de ‘braille’-tekens maar het was Mark die als eerste er iets in zag. ‘Kijk eens om je heen. De punten op de wand lijken precies op de tunnels hier met in het midden ook een punt. Dat is de plaats van de stalagmiet. Het lijkt op sterrenbeeld Orion!’

‘Wie zou dit hebben gemaakt? De fakkels, de teksten. Iemand moet hier toch zijn geweest?’

‘Geen idee, Hank,’ antwoordde Cho. ‘Maar iets zegt mij dat we daar nog wel achterkomen.’

‘Maar alle tunnels hebben een ster en één staat in het midden op de stalactiet. Zeven sterren in totaal.’

Philip greep wederom in zijn rugtas. Hij pakte een kistje eruit.

Hierin zaten zeven paarse stervormige stenen. Allen verschilden enigszins van elkaar. Net als in de box met gaten in verschillende vormen die kleine kinderen wordt gegeven, zag deze ‘puzzel’ er ook zo uit. Philip bekeek de vormen naast de deuren. Eén ster had een lange punt aan de bovenzijde, een andere had er twee enzovoort. Er waren geen twee gelijk aan elkaar. ‘Da’s een gelukje,’ mijmerde Philip. ‘Elke steen past maar op één plaats. Laten we allemaal een steen nemen en tegelijk in de wand drukken op de plaats van de uitholling. Ik weet niet of dat uitmaakt maar het lijkt mij veiliger!’

Allen pakten een paarse ster en zochten er hun ‘tunnel’ bij.

‘Iedereen op mijn teken...’ riep Philip. ‘3, 2, 1, nu!’

Er gebeurde niets.

‘Het ziet ernaar uit dat we alle tunnels apart moeten gaan bekijken,’ merkte Cho teleurgesteld op.

‘Nee nog niet. Ik heb de moedersteen nog!’ glimlachte Philip. Hij greep naar een metalen hermetisch gesloten kistje en haalde daar de witte kubus uit.

‘Moeder... wat?’

‘Maar waar moet ik dat ding zetten. Ik zie geen specifieke plaats!’

‘Heb ik iets gemist? Kan iemand mij vertellen wat dit is?’

Nog voordat Philip Cho antwoord kon geven, begon de kubus te stralen en werd als een magneet aangetrokken tot het plafond. De kracht was zo sterk dat de steen bijna uit Philips handen werd getrokken. Alsof het plafond leefde en vloeibaar werd, ontstond nu op het plafond, recht boven de stalactiet een vorm van een vierkant ter grootte van het formaat van de kubus.

Philip plaatste de steen in de lege vorm. Onmiddellijk daarna begon er langs hun voeten water te stromen. Aan de randen van het plafond liep het langs de wanden omhoog. Precies op de plaatsen waar de ingangen van de tunnels waren.

Verbaasd keken zij allen naar dit onnatuurlijk schouwspel. Echter veel tijd was er niet om zich te verbazen, aangezien het water begon

te stijgen. In een reflex trok Philip de kubus weer uit het plafond en stopte de kubus weer in het metalen kistje.

Helaas bleek dit geen invloed te hebben. Het water bleef stijgen.

Greg hield zijn hoofd enigszins koel en liep door de waterval bij zijn tunnel. Even verdween hij volledig, maar kwam direct erna weer terug.

‘Bij elkaar blijven mensen! Kom hierheen, hierachter loopt geen water!’

Kim, Hank en Philip waren de eersten die door de omhooglopende waterval liepen. Mark stond wat verder weg evenals Cho en de tweede provianddrager.

Terwijl het water steeg, waadde Mark zich al ploeterend naar de tunnel waar de anderen reeds door gegaan waren. Bijna bij de tunnel aangekomen hoorde hij Cho en de provianddrager schreeuwen. Het water werd zwart en ondoorzichtig rondom Cho.

‘Ik krijg mijn voeten niet uit het water! Ik zak steeds verder weg.’

Mark dacht niet na en liep terug naar Cho. Het zwarte water verspreidde zich in de richting van de provianddrager. Mark stond nog in helder water en trok zo hard als hij kon aan de arm van Cho. Met veel pijn en moeite wong Cho zich los en hield steun aan de arm van Mark.

Het water was nu tot hun middel gestegen. Terwijl Cho zich in de richting van de tunnel begaf, keek Mark naar de provianddrager. Het zwarte water had hem inmiddels volledig in zijn greep en bij iedere worsteling zag Mark de man verder onder de vloeistof verdwijnen.

Geschrokken en beseffend dat hij niets meer voor hem kon doen, draaide hij zich om en bracht zichzelf ternauwernood in veiligheid door door de waterval heen te springen.

Aan de andere kant was het droog. Dankzij het licht van de waterdichte zaklantaarns konden zij elkaar bestuderen. Zij waren nat en stonden te druipen op de vloer.

Gelaten vertelde Mark de anderen dat hij niets voor de arme drager kon doen.

‘We zullen creatief moeten worden! Met twee dragers kwijt en daarmee bijna alle proviand, zullen we hier snel uit moeten komen voordat we sterven van de honger!’ merkte Hank gelaten op.

‘Waar zitten we nu? Kunnen we nog terug?’

‘Met een ingestorte grot en overstroming achter ons wordt de weg terug afgesneden, Kim’ gaf Mark hopeloos toe.

‘Nou ja, de grot is niet ingestort. Er schoof ‘een deur’ dicht. Misschien kunnen wij die weer openmaken?’

‘Dan vergeet je dat hierachter een zee aan water ligt. Hoe wil je daar doorheen komen en weet je nog welke tunnel je moet hebben? Er zit niets anders op dan door te gaan. Er is geen weg terug!’ wist Cho nog aan de situatie toe te voegen.

‘Verbaast niemand zich over dat water dat de wanden opliep in plaats van naar beneden?’

‘Natuurlijk wel, Kim. Als natuurkundige zie ik meer zaken die volledig de natuurwetten tarten, maar ik kan er niets aan veranderen. Het is logischer ons te concentreren op een uitweg!’

‘Je hebt gelijk Cho,’ kwam Philip tussen beide. ‘We moeten verder!’

‘Jij kan makkelijk praten,’ schreeuwde Kim bijna uit. ‘Jij hebt ons in deze rotzooi gebracht. Ik wilde nooit hierheen!’

‘Schreeuwen helpt niet Kim. We moeten nu gewoon verder. Hier blijven heeft ook geen zin.’

Kim kalmeerde. Ze zag wel in dat Cho gelijk had, maar bedacht zich dat wanneer zij terug was in haar eigen land, als ze hier ooit uit zouden komen, Philip nog niet van haar af zou zijn. Dit was gewoon ontvoering!

Enigszins opgedroogd liep het gezelschap verder de klaarblijkelijk enige uitweg in.

Greg liep als laatste achter het gezelschap verder de tunnel in. Opeens hoorde hij achter zich een geruis. Hij draaide zich om. Verschrikt zag hij dat de oplopende waterval weer was veranderd in een stenen muur.

De anderen draaiden zich ook om en keken allen naar de stenen wand. Greg voelde er met verbijstering aan alsof hij zijn ogen niet wilde geloven en de waarheid niet in wilde zien. Hij kon niet anders dan concluderen dat er geen weg meer terug was.

Zelfs voor een getraind commando, voor wie vechten een tweede natuur was geworden, was een gevecht tegen de natuurelementen, als je het zo kon noemen, geen gelijke strijd. Hij wist dat dit ook hem

fataal kon worden. De gedachte zijn meerdere te hebben gevonden benauwde hem.

'Iedere keer als wij een stukje verder zijn door de tunnels, wordt de pas achter ons afgesneden. Het lijkt wel of wij in een bepaalde richting 'geduwd' worden!' merkte Cho op.

Hank keek hem aan: 'Het heeft nu geen nut hierbij stil te staan. Ik ben veel bang dat wij straks iets voor ons vinden waardoor we niet meer verder kunnen. Dan zijn we ingesloten.'

'Goed opgemerkt, Hank. Dus we kunnen beter voort maken!'

Philip wist nu in ieder geval zeker dat ze hem zouden volgen en hier niet achtergelaten zouden willen worden.

Met schijnwerpers voor hen uit gericht liepen zij voorzichtig door. Niet veel later zag Kim licht aan het einde van de tunnel. Zonder op de anderen te letten begon zij te rennen.

'Pas op Kim. Wacht op ons. Misschien ben je ons straks kwijt!' schreeuwde Hank haar achterna.

'Of wij jou!' voegde Cho nuchter toe.

Om haar niet alleen te laten, begonnen de anderen nu ook naar het licht te rennen. Inmiddels stond Kim weer stil en wenkte de anderen te komen kijken.

'Wat is het?' vroeg Hank nu nieuwsgierig.

Kim wees naar voren zonder wat te zeggen. De verlichte ruimte werd veroorzaakt door gloeiende stenen. Merkwaaardig genoeg was het er niet warmer dan in de tunnel. Toen Mark de rotsen zag, pakte hij een infrarood thermometer uit zijn tas. Hij wees ermee op de rotsen. Op het display las hij de temperatuur af: '16°C. Je kan je niet verbranden!'

Kim sloeg een zucht van verlichting.

'Maar die gloed ontstaat toch niet zo maar?' vroeg Hank zich af en pakte zijn geigerteller. Echter ook de geigerteller wees geen noemenswaardig gevaar aan.

'We kunnen in ieder geval verder om een uitweg te vinden!' stelde Hank vast.

Gerustgesteld en behoedzaam liepen zij door de verlichte ruimte. Al gauw werd de ruime zo groot dat zij gemakkelijk met z'n allen naast

elkaar konden lopen. Nu veranderde de grond ook in een rode gloed. Alle zijden van de tunnel zagen er nu hetzelfde uit en desoriënteerde de groep. Het leek op een glazen doolhof zoals Kim en Cho zich van de kermis herinnerden, maar dan van rood glasachtig materiaal. Opeens leek de vloer onder Greg open te schuiven. Verschrikt deed hij een paar stappen opzij maar de grond bleef solide. De bodem werd doorzichtig waardoor het leek of zij in de lucht hingen. Onder hen werd een maquette van een eiland zichtbaar. Het was Kim die het eerste opviel dat er op het eiland allerlei merktekens stonden. Enkele witte stippen, kleine rode cirkels, iets wat op stokjes leek en enkele kuiltjes in een zandachtig landschap. Alle markeringen stonden door elkaar, maar op een gelijkmatige afstand van elkaar, verdeeld over de hele kustlijn van het eiland. Alleen aan de onderkant van de maquette van het eiland was bij een zandkust een enkel kruisje getekend, dat op de rest van de maquette niet voorkwam.

Cho pakte zijn camera en legde enkele beelden vast om later te bestuderen.

‘Paaseiland. Dit is Paaseiland!’ riep Kim in een eureka-stemming alsof zij het ei van Columbus had gevonden. ‘Die markeringen staan voor de beelden, de Moai, die zich daar bevinden. Alleen lijken er hier meer markeringen te staan dan er in werkelijkheid op het eiland aan beelden is gevonden.’

Nu zag Philip, die ook de historie van het eiland kende, eveneens een gelijkenis met datgene wat hij zich kon herinneren van foto’s die hij over dit eiland had gezien.

‘Waarom staat dit hier?’ vroeg Hank zich af.

‘Ik denk niet dat iemand van ons dat op dit moment kan beantwoorden,’ zei Philip. ‘Ik denk wel dat het aangeeft dat hier iemand is geweest die dit heeft gemaakt. En als hier iemand is geweest die dit heeft gemaakt, is er een uitweg!’

Meteen keek Philip weer om zich heen en liep een stukje van de glasachtige plaat vandaan waarop zij stonden. Een ander deel van de vloer werd nu ook doorzichtig, precies onder de voeten van Philip. Hij keek naar beneden door de vloer.

‘Je hebt gelijk Kim. Het is Paaseiland!’

De anderen kwamen nu ook naar Philip toegelopen.

Onder hen zagen zij een afbeelding van een Moai liggen. Op de afbeelding was een rode cirkel getekend en ernaast lag een klein figuurtje van steen dat een miniatuur Moai moest voorstellen.

‘Fascinerend!’ was het enige wat Hank kon zeggen. Zijn kennis van Paaseiland was blijkbaar niet zo groot als van de anderen. Voor hem was het meer een stoffig beeldje wat al lang geleden daar door iemand moest zijn neergelegd. Omdat hij hier geen betekenissen in zag, liep hij nog wat verder.

‘Haha, nu heb ik wat. Voetafdrukken!’ zei Hank jubelend.

‘Verse voetstappen,’ voegde Greg toe.

Alsof alle ontdekkingen van het eiland en het beeldje weer vergeeten waren, liep de groep nu snel de voetafdrukken volgend naar de volgende ruimte. Juist toen het licht van de gloeiende rotsen minder werd en zij hun zaklampen weer wilden ontsteken, voelde Mark tocht in zijn nek. Hij liep een stukje terug en keek waar de tocht vandaan kwam. Hij maakte zijn vinger nat en hield het in de lucht.

‘Daar, een muur met gaten erin. Die zijn erin gemaakt door mensen!’ was zijn directe conclusie. ‘De gelijke vorm en afstand van elkaar kan geen natuurlijke oorzaak hebben. Bovendien leidden de gaten in de wand naar boven. Dat zou wel eens onze uitweg kunnen zijn!’

Greg liet zich dat geen tweemaal zeggen. Hoe eerder hij uit deze omgeving weg was, hoe liever. Hij zette zijn voeten in de gaten en klom als een aap naar boven. Hank scheen met zijn zaklantaarn Greg bij. Toen Greg helemaal boven was, een meter of vijftien boven de grond, stootte hij bijna zijn hoofd aan het plafond. Zich met één hand vasthoudend aan de wand, voelde hij aan het plafond. Het voelde als een stalen plaat. Hij duwde ertegen en voelde dat de plaat wat los kwam te zitten. Met alle kracht die hij kon geven, verschoof hij de plaat een beetje. Een straal van daglicht verblindde hem een moment en een windvlaag woei om zijn gezicht.

‘Een uitweg!’ Kim sprong in de lucht van blijdschap.

Niet veel daarna stond de groep zich te verdringen voor de trap die hen naar het daglicht leidde.

Greg stond inmiddels buiten en keek voor zich uit. Hij stond vlak voor een afgrond en zag het blauwe water van de oceaan. Een koude harde wind blies hem bijna omver. Maar het deerde hem niet. Hij was weer buiten. Toen hij zich omdraaide en landinwaarts keek, stond Greg ineens oog in oog met een Moai.

Inmiddels waren ook de anderen uit het gat in de grond geklommen. Ook Kim keek het enorme, drie meter hoge, roodbruine beeld van de Moai aan.

‘Geen twijfel mogelijk,’ zei Kim. ‘We zijn op Paaseiland, dertien-duizend kilometer van Ayers Rock vandaan!’

‘Heren, dame...’ sprak Philip met bedrukte toon: ‘Ik ben blij uit de grotten te zijn, maar we zijn nog lang niet bij ons doel. Laten we naar een plek lopen waar het minder winderig is en in de luwte ons kamp op slaan. Voor zover ik weet is Paaseiland niet verlaten. Laten we niet te veel de aandacht trekken. Morgen kunnen we ons oriënteren en kijken hoe wij verder gaan.’

Zo gezegd, zo gedaan, liep de groep achter elkaar, en Greg toch met zijn geweer in de aanslag voorop, in de richting van een heuvel. Aan de andere kant konden zij uit de wind hun eerste kamp opslaan. Er was nu eindelijk een moment van rusten mogelijk. Wat morgen komt zien we dan wel, dacht Mark. Hij was al lang blij weer in de open lucht te kunnen slapen.

II.

Ondanks de korte nacht, kon John toch redelijk gemakkelijk opstaan en voelde hij zich fit. De hotelkamer was zeer comfortabel en het bed was een weldaad voor zijn rug. Als hij niet zoveel te doen had, zou hij het bed willen kopen en mee naar huis nemen.

Hij kleepte zich aan en liep naar de tweede verdieping waar Jessica en Alex hun onderkomen voor de nacht hadden gevonden.

John klopte op de deur van Alex die even daarna opendeed. Alex keek met kleine ogen naar John. 'Ben je daar nu alweer! Ik sliep net.'

Alex is duidelijk geen ochtendmens, bedacht John. 'Het is al zeven uur in de ochtend, de zon is al bijna vier uur op. Het ontbijt staat klaar!'

'This is not funny men!'

Jessica had de stemmen in de gang gehoord en kwam naar John, volledig gekleed en nog met natte haren van de douche, toelopen. 'Gaan we?'

John keek weer naar Alex. 'Jullie zijn echt elkaars tegengestelde: Jessica al fit en monter en jij bent volgens mij voor de koffie niet aanspreekbaar...'

Alex gromde wat, deed zijn deur even dicht en kwam enkele momenten later gekleed, en voorzover hij spullen bij zich had alles ingepakt, weer naar buiten.

'Gaan we?'

'Je kan wel snel zijn, dat moet ik toegeven!' concludeerde John.

Terwijl zij de trap afliepen, deed John gewoontegetrouw zijn mobiele telefoon weer aan.

Het mobieltje liet meteen horen dat het opladen in de nacht niet voor niets is geweest.

'U heeft twee nieuwe sms'jes', liet het ding weten.

John keek ernaar maar was pas bereid de teksten te lezen nadat hij

zijn koffie en warme broodjes van het ontbijtbuffet had gepakt en aan tafel de eerste slokken van het zwarte vocht door zijn keel had laten glijden.

Johns ogen verwijdden zich: 'Jeremiah heeft mij ge-smst. Het verkoolde lichaam wat Jim en ik vonden was van een man!'

'Uh?' riepen Jessica en Alex in koor.

'Dat vertel ik jullie nog wel. Het is in ieder geval niet Amanda. Daar was ik wel bang voor. Het tweede bericht is ook van Jeremiah; Stevens is bijgekomen en heeft Stanley verteld dat Dendermonde bij hem is geweest. Zijn assistent zou in zijn opdracht op hem hebben geschoten. Philip is dus gevaarlijker dan ik dacht en Jeremiah geeft aan dat we op onze hoede moeten zijn!'

'Waarvoor dan? We zitten in de 'middle of nowhere!'" voegde Jessica eraan toe.

'Geen idee. Maar als hij ook een kompas zou hebben, zou hij in theorie natuurlijk ook naar dezelfde plaats geleid kunnen worden!' was het nuchtere logische antwoord van Alex.

Gegeten en wel, stond het drietal nog geen drie kwartier later voor het hotel klaar te wachten op de hoteleigenaar die het gezelschap een gehuurde Landrover compleet met een grote hoeveelheid survivalmateriaal voorreed.

Eenmaal onderweg pakte Alex het kompas dat meteen als een bezetene begon te tolleren. Het duurde niet lang of het kompas leek zijn bestemming te willen aangeven: noord-noord-oost.

De weg werd even na het verlaten van Qaqortoq al slechter. Het geasfalteerde deel van de weg werd snel vervangen door hobbels en kuilen hetgeen de snelheid van de voorgenomen expeditie dramatisch vertraagde.

De enige weg was een hobbelig pad langs de kust. Hoewel het niet erg opschoot, kon je wel de route goed bepalen. Zolang de kust aan de linkerkant bleef en de zee rechts, reed je de goede kant op.

Behalve het motorgeronk waren er alleen enkele zeemeeuwen te horen die de stilte verstoorde. Het gebrek aan vegetatie, anders dan grasvlakten en wat struiken, maakten de rit monotoon en gaf ook weinig lust om veel tegen elkaar te zeggen.

Na circa twee uur rijden was het Jessica die de stilte onderbrak. ‘Kijk een ruïne!’

‘Dat moet Hvalsey zijn. Dan zijn we ongeveer halfweg. Aangezien Jarvick hier ook over sprak en we zeker nog vier uur moeten rijden naar Igaliku, kunnen we hier wel even een stop maken en de ruïne meteen onderzoeken. Toch?’

‘Goed idee John. Bovendien wil ik wel even mijn benen strekken,’ voegde Alex eraan toe.

Alex keek op het kompas dat hij op zijn schoot had.

‘Het kompas geeft een andere richting aan. We zullen hier zelf naar clou’s moeten zoeken.’

Gelukkig hoefde het gezelschap niet ver te zoeken. Er was een groot bord bij het monument geplaatst.

Terwijl John enkele foto’s nam en Alex de stenen ruïne bekeek, las Jessica de belangrijkste zaken die op het bord stonden hardop aan hen voor:

‘Hvalsey is voor het eerst beschreven rond het jaar 1000 en was een nederzetting van de vikingen. De ruïne was een kerk en is in tegenstelling tot andere houten kerken in die tijd van steen gebouwd begin 11^e eeuw. De kerk werd tot midden 15^e eeuw gebruikt. Halverwege de 13^e eeuw was het bezit van de Noorse koning en in 1408 nog wordt een bruiloft beschreven van twee IJslandse inwoners. Daarna raakte de kerk in vergetelheid. Wat er met de inwoners na 1408 is gebeurd, is niet bekend. Pas in 1723 werd Hvalsey verlaten teruggevonden en werd de ruïne van het kerkje herontdekt. Het staat deze nu op de werelderfgoedlijst van Unesco.’

‘Golly, als Unesco hier nu ook nog een friettent had neergezet, dan hadden er misschien wat meer toeristen gekomen! Het is hier erg verlaten,’ sneerde Alex.

John stond in het midden van de ruïne die ongeveer 16 bij 8 meter groot was. Hij keek naar een ronde stenen plaat die op de grond lag. ‘Hier moet een altaar hebben gestaan!’

‘Die staan normaliter toch niet in het midden van de kerk?’ vroeg Jessica zich af. ‘Het lijkt mij meer een vuurplaat, waarbij iedereen zich warm kon houden.’

‘Whatever. Het kompas kan hier niets mee en ik zie ook alleen maar stenen. Wat zou Jarvick hier gezocht moeten hebben? Jessica haal jij je ring eens te voorschijn. Voel jij hier iets?’

‘Nee, Alex. Ook de witte smaragd geeft geen teken van leven. Het enige wat ik voel is een frisse wind.’

‘Dat komt omdat er nog een raam openstaat,’ grapte Alex, wijzend naar een deel van de ruïne waar oorspronkelijk een raam moest hebben gezeten.

Voor de zekerheid maakte John nog wat extra foto’s die hij wellicht later nog eens nader kon bestuderen. Enkele shots konden meedoen aan prijsvragen vanwege de prachtige wijze waarop de stilte en het zonlicht zich in de foto’s lieten gelden, maar zij hadden geen directe meerwaarde voor nader onderzoek. Verder nam John enkele gedetailleerde foto’s die de structuur van de bouw nauwkeurig vastlegde. John keek naar de plaats waar een raam gezeten zou moeten hebben. Het verwonderde hem dat de mensen uit die tijd, met weinig kennis van techniek, toch de structuur van een boog zo wisten te bouwen, zonder dat de stenen erboven weer niet net zo hard naar beneden zouden komen.

Helaas viel er niet veel meer te bezichtigen dan deze enkele ruïne. De rest van de nederzettingen had de tand des tijd niet overleefd.

Niet veel later vervolgden zij hun weg in de richting van Igaliku. Zonder veel problemen bereikten ze na enkele uren een kleine nederzetting waar nog wel wat leven in scheen te zitten: Igaliku.

Een klein, op het eerste gezicht, nietszeggend dorp met weinig inwoners. Toch bleek uit de ruïnes van de nederzettingen, waar zij bij binnenkomst van het dorpje langsreden, dat dit dorp al een lange geschiedenis moest hebben. Enkele dorpelingen keken nieuwsgierig naar het drietal. Het was echter niet het drietal waar men naar keek maar de wijze van transport. Normaliter kwamen toeristen per boot. Aan de kleine havenkade stonden wat kraampjes met souvenirs uitgestald. Nu deze toeristen van een andere kant kwamen, zouden zij hun verkoopkansen missen. Nog voordat de plaatselijke bevolking hen welkom kon heten, waren zij al doorgereden naar de andere kant van het dorp en kwam een bergmassief in zicht. Het kompas diri-

geerde hen onverstoord deze kant op. Een kleine waterval van sijpend ontdooit ijswater werd langzaam groter, toen zij het bergmassief dichter naderden. Toen zij bij een wal van stromend water langs een bergwand uitkwamen bij een meertje dat naar de zee leidde, leek het kompas zijn bestemming te hebben gevonden.

‘Niets te zien,’ opperde Jessica.

John liet zich echter niet zo snel uit het veld slaan. Hij keek omhoog in de richting van de oorsprong van het vallende water. Halverwege zag hij, op een hoogte van circa vijftig meter, een kleine nis in het bergmassief. Hoewel het kompas horizontaal de weg wees en niet naar boven of beneden, leek deze nis wel degelijk een aanwijzing te zijn om verder te onderzoeken.

John pakte handschoenen, een touw, een pikhouweel, metalen pinnen en wat karabijnen en klom naar boven. Hoewel John jarenlang als een ervaren klimmer in de plaatselijke klimmuur had geklommen, durfde hij na een meter of dertig te hebben geklommen toch niet meer naar beneden te kijken, zonder zich eerst goed vast te sjoeren aan de in de muur geslagen pinnen.

De kleine nis die hij had gezien vanaf de grond bleek een diepe spelonk, waarvan hij het einde niet kon zien. Zittend en even op adem komend keek hij naar beneden. Een kleine Jessica en Alex gebaarden hem naar beneden te komen. Hij bekeek nogmaals de spelonk. Zijn fingerspitzengefühl verraadde hem dat hij op de goede weg was, maar hij wilde ook niet verder gaan in zijn eentje.

Vervolgens gebaarde hij Alex en Jessica om langs het touw dat John had bevestigd naar boven te komen. Jessica liet zich dat geen twee keer zeggen, maar Alex had zijn bedenkingen.

John schreeuwde naar beneden dat Alex enkele tassen met spullen moest pakken en aan het touw moest bevestigen. Zonder veel vragen te stellen werden alle zaken naar boven getrokken door John en Jessica, die zich inmiddels bij John had gevoegd. Als laatste kwam Alex uiteindelijk toch maar omhoog. Halverwege verkrampde hij echter toen hij naar beneden keek.

‘Alex, niet naar beneden kijken. Kijk naar ons!’

Alex kneep zijn ogen dicht en verzette geen meter meer.

Er zat voor John niets anders op dan weer naar beneden te gaan om hem moed in te spreken en over te halen toch door te gaan in plaats van daar te blijven hangen.

Het kostte John zeker een minuut of tien om hem te overtuigen, maar uiteindelijk lukte het John om hem min of meer naar boven sjoierend op de uitsparing in de nis te zetten.

‘Lijkt me logisch dat Jarvick dit niet heeft gezien toen hij in Igaliku was. Als het ijs niet gedeeltelijk was gesmolten, dan is deze spelonk, zeker van beneden uit, niet te zien!’ zei Jessica.

‘En dit is niet de grot waarover hij sprak. Dus had hij op de verkeerde plaats gezocht!’ voegde John eraan toe.

‘Laten we hier maar even een kamp opslaan, heren, en dan de spelonk eens nader onderzoeken,’ stelde Jessica voor.

John en Alex knikten en na enige zaken van hun uitrusting verder te hebben achtergelaten gingen zij naar binnen. Alex ging voorop met het kompas dat strak vooruit wees.

De spelonk werd snel donkerder en de zaklampen werden ontstoken. De glimmende weerkaatsing van de wanden verraadden dat zij nat waren en dat deze spelonk in de wintertijd volledig volgelopen en dichtgevroren zou moeten zijn. Zij waren in de juiste periode van het jaar hier aangekomen, anders waren zij net zo onverricht terzake terug gegaan naar Qaqortoq als Jarvick.

Na een minuut of tien te hebben gelopen, begon het wat harder in de tunnel te waaien.

Alex keek naar zijn kompas. Deze begon rond te draaien.

‘Het kompas geeft geen aanwijzingen meer! Maar er is maar één kant die we op kunnen gaan. Doorgaan?’

‘Natuurlijk!’ schreeuwde Jessica bijna. ‘Ik heb niet voor niets dat hele stuk geklommen!’

Alex nam het voortouw en liep verder. De wind werd sterker en aan het einde van de tunnel leek wat licht te komen.

‘Yes, we’re getting there!’ riep Alex vol plezier.

‘Maar goed ook. De wind is koud en ik begin te bevriezen. Ondanks mijn goede gewatteerde kleding!’ merkte John op.

Toch had de tunnel nog niet al zijn geheimen prijs gegeven. Elke

stap in de richting van het lichtpunt leek moeizamer te gaan. De wind werd een huilende storm die hen bijna omver blies en leek te moeten voorkomen dat het gezelschap het einde van de tunnel kon bereiken.

John gebaarde Alex en Jessica zich aan zijn touw vast te binden, zodat zij elkaar konden ondersteunen.

‘Bizar!’ schreeuwde Jessica. ‘Hoe kan het nou zo zijn dat wij aan het begin van de spelonk geen wind hadden en hier amper nog kunnen staan?’

‘Misschien stak de storm net pas op!’ schreeuwde Alex terug.

Inmiddels kreeg het haar van Jessica ook een totaal andere vorm en had zij moeite het haar van haar ogen weg te houden. Ze leek boos te worden op haar haar dat daar toch echt niets aan kon doen...

Met vereende krachten trokken zij zich langs de wanden verder in de richting van het lichtpunt dat inmiddels was gegroeid tot een duidelijke uitgang van deze tunnel.

De koude wind maakte zelfs het ademen moeilijk en uitputtend. Jessica schoof langzaam terug de tunnel in. Ze was niet in staat zich tegen deze windkracht te verzetten. Gelukkig zat zij aan een touw en trokken Alex en John haar mee.

Ineens, even plotseling als het was begonnen, hield de wind op. Alsof zij zich gewonnen gaf.

De ijzige koude lucht had zich omgezet in een mistige laag waterdamp die rondom hun voeten hing.

Met nog enkele stappen te gaan keken ze elkaar aan. ‘Yep, we hebben het gered!’ lachte Alex en voelde een moment van persoonlijke overwinning tegen de elementen.

Het volgende moment keken allen over een groene vlakte die de naam Groenland eer aandeed.

Een schemerig maar toch wat warm aanvoelend zonnetje maakte het uitzicht vanaf de spelonk nog fraaier vanwege de reflectie van glinsteringen die de waterdamp op het natte gras veroorzaakte.

Vanaf een hoogte van een meter of dertig lieten zij zich via een vastgebonden touw langzaam naar beneden glijden totdat zij met beide benen weer stevig op de grond stonden.

Het kompas leek de storm te hebben overleefd en gaf een nieuwe directie aan: noord-noord-west.

John keek om zich heen. Er lag een bergmassief achter hen, een grote grasvlakte voor hen maar hij zag geen kustlijn. Ergens had hij die wel verwacht. Zijn gevoel voor richting mocht dan in de grot enigszins verward zijn geraakt, vanaf de plaats waar zij de grot betraden was er voor driekwart een kustlijn tegenover het bergmassief. Ook waren hier volgroeide struiken van een ras dat zij onderweg nergens waren tegengekomen.

Het kompas volgend liepen zij de grasvlakte over. Alex pakte een verrekijker uit zijn rugzak. In de verte zag hij rook. Met de kijker scherper gesteld bleek een aantal blokhutten in een cirkel te staan. In het midden van de hutten was men een stapel hout aan het verbranden. Niet veel daarna kon Alex enkele personen ontdekken die paarden aan het verzorgen waren die daar ook rond liepen.

Blijkbaar hadden de personen die Alex had ontdekt betere ogen dan zijn verrekijker, want het gezelschap was ook niet onopgemerkt gebleven.

Voordat Alex nog wat kon zeggen, zag hij een viertal mensen te paard op hen af komen.

‘O, jéh. This ain’t good, men! Die gasten die op ons afkomen, hebben speren en zwaarden bij zich en dragen vikinghelmen. Ze zien er niet erg vriendelijk uit!’

John en Jessica keken elkaar aan. ‘Laat ons eens kijken?’ riep Jessica alsof zij Alex niet geloofde.

‘Hebben wij iets waarmee we ons kunnen verdedigen als het nodig is?’

Alex keek in zijn tas. ‘Alleen een luchtpistool en enkele fakkels om af te schieten.’

Veel tijd om nog verder wat te zoeken in de tassen was er niet, want een groot manspersoon met een evenzo grote helm op zijn hoofd, gekleed in dierenhuiden en zittend op een paard was hen al genaderd. Hij schreeuwde naar hen in een taal die Keltisch leek maar was niet te verstaan.

De andere drie mannen hadden blijkbaar wat langzamere paarden

maar waren nu ook dichterbij gekomen. De 'helm' schreeuwde nu ook naar de andere mannen, waarna zij hun zwaarden vooruitstekend het drietal benaderden. Inmiddels was het de helm ook niet ontgaan dat zich bij het gezelschap een vrouw bevond. Jessica trok nadrukkelijk zijn aandacht.

'Rustig blijven!' riep John Jessica en Alex toe. 'Geen rare bewegingen maken.'

John stak zijn handen omhoog. Zelfs als je de taal niet spreekt was dit toch een universeel teken dat zij geen geweld in de zin hadden, kon hij zich bedenken.

De drie mannen stapten van hun paarden, paktten touwen en knevelden het gezelschap. Zonder zich te laten provoceren, stonden zij dit toe.

'Hé, zo strak is niet nodig hoor!' kraamde Jessica uit.

Met een aantal kleine duwtjes werd hen duidelijk gemaakt dat zij moesten gaan lopen in de richting van de nederzetting. De mannen gromden wat in volstrekt onverstaanbare taal. Aangezien praten tegen hen geen zin had, legden ze zonder verder wat te zeggen de afstand af.

Toen zij de nederzetting waren genaderd, bleek deze eruit te zien als op de gravures van de middeleeuwse plaatjes die Jessica kende. De blokhutten waren besmeurd met aarde en de hele omgeving stonk naar uitwerpselen en half verrotte etensresten.

Er was geen enkele vorm van beschaving tot hen doorgedrongen dacht Jessica nog.

John, Alex en Jessica werden een blokhut binnen geduwd. Binnen zat een vrouw met drie kleine kinderen. Even leek zij hen toe te lachen met iets wat op tanden in haar mond leek, maar deze lach verdween weer toen de helm naar binnen stapte. Hij sprak de vrouw aan waarop zij snel naar buiten liep en terugkwam met iets wat op een waterige warme soep leek.

Nog steeds geboeid en met beide handen tegen elkaar, kon John het bakje met de warme substantie net aan vasthouden. Het zag er niet lekker uit, het rook evenmin lekker maar toch liet John zijn goede manieren zien door naar de gastvrouw een glimlach uit zijn te persen.

Wederom bulderde de helm naar het drietal. Alex liet met een ge-

baar blijken dat ze hem echt niet konden verstaan. De gastvrouw keek Jessica aan terwijl zij haar de soep serveerde. Jessica voelde een competitie tussen de vrouw en haar. Op zich niet vreemd als je de schone huid van Jessica en haar mooie haar bekeek, tegenover een vrouw met enkel rotte tanden, een huid vol modder en een dos haar die al weken niet was gekamd. Ook de blik in de ogen van de helm gaf haar een onbehaaglijk gevoel.

Ineens keek de helm in de richting van de rugtassen die het drietal bij zich had gedragen. Hij stond op en liep erheen.

John zag hem op zich afkomen, begreep wat hij wilde doen, maar had ook wel door dat tegenstand bieden geen enkele zin zou hebben.

Om ervoor te zorgen dat de tassen niet zouden beschadigen, opende hij de ritsen in de rugzak.

De helm keek verbaasd naar de ritssluiting. Hij pakte het vast en maakte de beweging die hij John had zien maken. De rugzak sloot zich weer. Vervolgens herhaalde hij deze beweging nog enkele keren waarna hij luid begon te lachen.

Hij brulde weer iets naar buiten en wenkte zijn soortgenoten. Drie mannen kwamen snel naar binnen lopen en de helm liet hen het openen en sluiten van de rits zien. Allen keken verbaasd en begonnen ook te lachen.

‘Het lijkt wel of zij nog nooit een ritssluiting hebben gezien!’ merkte Jessica op.

Ook Alex en John keken verbaasd over de onbekendheid van deze mensen met een ritssluiting.

Nieuwsgierig haalde de helm nu ook een aantal spullen uit de rugtas. Een Zwitsers zakmes, een zaklamp, een aansteker en een gastoestel om op te koken.

Het zakmes had niet zijn interesse maar de Maglite die eruit zag als een knuppel trok zijn aandacht. Toen hij vervolgens de aan/uit knop induwde en de zaklamp begon te stralen, liet hij de lamp direct uit zijn handen vallen alsof hij nog nooit een zaklamp had gezien.

Toen de lamp eenmaal op de grond lag, pakte de helm zijn zwaard en wilde erop slaan. Hierop schreeuwde Alex dat hij dat niet moest doen.

De helm keek Alex aan. Alex keek naar hem en pakte de lamp langzaam op. Vervolgens deed hij de lamp weer uit en weer aan. De helm leek het te begrijpen. Hij bulderde weer van het lachen. Uiteraard lachten de andere mannen weer met hem mee.

De helm keek nu nieuwsgierig naar de andere zaken die hij reeds uit de rugtas had gehaald. Hij nam de aansteker in zijn handen en keek deze keer naar Alex alsof hij aan hem wilde vragen wat dit werktuig voor gebruiksvoorwerp was.

Behoedzaam liet Alex de werking van de aansteker zien. Hij opende de aansteker. Een kleine vlam verlichte de schemerige omgeving in de blokhut. De helm keek vol ontzag naar Alex die de indruk had gegeven dat de vlam uit zijn hand kwam.

De helm deed twee stappen achteruit. De andere mannen stapten eveneens, hun leider volgend, achteruit. Vervolgens begon de helm weer bulderend te lachen en sloeg Alex hard op zijn schouder.

Alex zakte bijna door zijn knieën. Daarna pakte de helm zijn zwaard. Even leek het erop of Alex laatste uur was geslagen maar de helm sneed hiermee het touw van de handen van Alex en deed hetzelfde bij John en Jessica.

De helm lachte weer en tikte zichzelf op zijn borst: 'Hormot' wees vervolgens naar de vrouw: 'Mirte'

Jessica, John en Alex knikten en sloegen zichzelf daarna op de borst en noemde hun naam.

Hormot gebaarde hen te eten.

Hormot klapte in zijn handen, gebaarde een van de mannen. Niet veel later werd een klein schaap binnengebracht. Hormot knikte waarna het schaap weer naar buiten werd gesleept. Een wild gekrijs was even later te horen en de bedoeling was duidelijk. Hormot liet eten bereiden.

Terwijl Alex Hormot aan bleef kijken, zei hij zachtjes tegen John en Jessica dat hij een idee had waar ze terecht waren gekomen.

'We zijn terug in de tijd gegaan. Ik vermoed dat dit is gebeurd nadat wij uit de grot waren gekomen. De mensen leven niet in onze tijd. Ze kennen geen ritssluiting, zaklamp of aansteker. Zelfs de grootste idioot op aarde kent wel één van deze drie zaken.'

Hormot probeerde te verstaan wat Alex vertelde, maar dat was verloren moeite. Hij keek geïrriteerd maar maakte geen gevaarlijke bewegingen. Het leek erop dat hij accepteerde dat deze vreemdelingen een andere taal bezigden.

Alex ging verder. 'This is really cool man! Deze gasten zijn vikingen, wedden!'

'Nou daar zou ik niet al te veel op willen wedden. Hun reputatie staat nou niet bepaald te boek als een vredelievend volk, zeker niet voor vrouwen!' gaf Jessica te kennen.

John begon te rillen. 'Ik ben bang dat Alex gelijk heeft. Misschien was het niet slim om klakkeloos het kompas te volgen zonder te begrijpen wat er kon gebeuren. Ik heb mogelijk jullie leven in gevaar gebracht in mijn obsessie om Amanda terug te vinden!'

'We zijn volwassen genoeg om de beslissing met jou mee te willen gaan, zelf te verantwoorden hoor. Dat hoeft jij je niet aan te trekken!' voegde Jessica er achteraan.

Alex keek John aan. 'Wat nu?'

'Voorlopig houden onze gadgets ons in leven. Althans dat denk ik. Hij had ontzag voor de vlam in je hand en de zaklamp. Als ik het goed begrijp, denkt hij dat wij de macht hebben over vuur en licht. Zolang hij nog niet in de gaten krijgt dat zijn zwaard sterker is dan onze aansteker, zal hij ons liever te vriend houden. Dat laat hij ook blijken door een maaltijd aan te bieden.'

Terwijl John en Alex praatten, bleef Hormot naar Jessica kijken. Hij bestudeerde aandachtig haar hele lichaam.

Je hoeft geen vwo gestudeerd te hebben om te begrijpen wat deze vent in zijn gedachte heeft, dacht Jessica. Zijn gestaar benauwde Jessica. Om zijn aandacht naar iets anders toe te leiden, keek Jessica nadrukkelijk in de richting van John en probeerde zij zich in het gesprek te mengen.

'Ik ben eerder benieuwd wat er na het eten gaat gebeuren!'

'Hoezo Jessica?'

'Nou, die viking heeft te veel aandacht voor mij.'

Hoewel Hormot niet kon begrijpen wat ze zeiden had hij wel door dat het over hem ging.

Hormot bulderde wat naar de andere vikingen. Één van de mannen keek wat verschrikt, maar knikte en liep de blokhut uit om even later met twee jonge vrouwen terug te komen. De viking die de vrouwen bracht, keek niet blij maar durfde geen bezwaren te maken tegenover Hormot, dat was uit zijn gezicht af te lezen. De vrouwen werden tussen John en Alex gezet.

Hormot gebaarde met zijn handen. De vrouwen kropen dichtertegen de mannen aan. John keek vriendelijk naar de blonde vrouw maar wist hier niet echt raad mee. Alex had er duidelijk minder moeite mee en kon eigenlijk de leefstijl van de vikingen wel waarderen.

Toen Alex min of meer liet blijken dat hij geen bezwaar had tegen de 'geste' van Hormot, kroop de vrouw nog dichtertegen hem aan en betaste zijn haar.

Hormot zag deze actie als een acceptatie en greep vervolgens de hand van Jessica.

Nog voordat John of Alex hier wat tegen konden ondernemen om Hormot op andere gedachten te brengen, gloeide de ring van Jessica rood op en brandde in de handpalm van Hormot een afdruk. Met een schreeuw liet Hormot haar weer los. Hormot tierde en pakte zijn zwaard. Even leek hij haar te willen doden maar keek verschrikt naar de ring van Jessica. Het volgende moment ging de brede en gespierde vikingleider door de knieën en draaide het zwaard om, om aan Jessica te geven.

Alex en John wisten niet wat de zagen. In enkele seconden was de agressie van Hormot omgeslagen in een onderwerping aan Jessica.

Jessica zelf kon haar ogen en haar ring ook niet geloven. Nooit eerder was de ring op deze wijze opgelicht. Blijkbaar genoot zij bescherming van de ring. Waarom zij die bescherming kreeg wist ze niet, maar daar kon zij zich nu niet druk om maken. Hormot zou haar niet meer lastig vallen.

Toen Hormot het heft van het zwaard in de handen van Jessica wilde leggen, zag John dat er zeven sterren in het heft waren gegraveerd. Twee aan de top van het lemmet, drie in het midden bij het kruis en twee bij het begin van het zwaard zelf.

De vorm van de sterren kwam hem bekend voor. John haalde de

twee kleine granieten steentjes uit zijn zak, die hij nog steeds bij hem droeg. De vormen van de sterren kwamen overeen met de bovenste en onderste graving in het zwaard.

Hormot keek naar de steentjes en herkende ook de gelijkenis met de sterren op zijn zwaard. Hij begon druk te wijzen, maar zag dat het gezelschap hem niet begreep. Daarop pakte hij Alex voorzichtig vast -hij wilde niet nogmaals een brandwond of iets dergelijks oplopen- en trok hem naar buiten. Al gebarend probeerde hij de herkomst van het zwaard te verklaren aan Alex. Door met zijn handen achtereenvolgens naar zijn ogen, zijn zwaard en naar de horizon te wijzen en met zijn handen een vorm van een groot huis te maken, bleek een gelijke taal niet meer nodig: Een glimlach van Alex verraadde dat hij het had begrepen.

Terug in de blokhut legde hij het 'verhaal' van Hormot uit aan John en Jessica.

'Het lijkt erop dat we op de goede weg zijn. De herkomst van de stenen of het zwaard is hier dichtbij.

Ik begrijp ook dat Hormot ons er wel heen wil brengen.'

Alex was weer gaan zitten naast de vrouw die hem 'was toegewezen'. Hij keek haar lachend aan.

'Maar ik begrijp dat dat niet vandaag zal worden, het wordt buiten inmiddels donker en het eten is al voorbereid.'

Nog geen minuut later stapte Mirte inderdaad met een gebraden speenschaap binnen. Hoewel de wijze van bereiding en het opdienen van het gebraden vlees niet bepaald hygiënisch gebeurde, lieten John, Jessica en Alex de maaltijd zich prima smaken.

Terwijl John de vrouw die naast hem zat niet te veel aandacht probeerde te geven, stelde Alex de aandacht van de vrouw naast hem juist op prijs.

Hij keek in haar gezicht. Haar helder blauwe ogen en haar lange rood-bruine haar verraadde een min of meer Keltische afkomst. Ze kon hooguit twintig of eenentwintig jaar oud zijn en was daarmee minstens tien jaar jonger dan hij. In tegenstelling tot Mirte zag zij er schoon en bloedmooi uit, vond Alex.

'Ik, Alex, jij?'

‘Iri, hihih!’

‘Zou jij je niet een beetje inhouden? Kijk eens naar die viking naast Hormot. Hij kijkt niet zo blij!’

‘Ik probeer alleen maar vriendelijk te zijn Jes, hihih,’ antwoordde Alex. Blijkbaar had hij weinig ervaring met vrouwen. Hij genoot van deze aandacht en wilde dit moment nu even niet geconfronteerd worden met een nors kijkende viking die tegenover hem zat en hem inderdaad continu in de gaten hield.

‘Bovendien ben ik de man die licht en vuur kan maken en brand jij de gaten in iemands hand, dus houden ze zich wel even in!’

‘Wees niet te overmoedig, Alex. Als ze door hebben dat wij geen tovenaars zijn, kan de sfeer hier nog wel eens omslaan. En éh, als ik naar de neus en kin van de viking kijk, kan dit wel eens haar vader zijn. Het lijkt erop dat hij toch andere plannen had met zijn dochter!’ fluisterde Jessica in Alex’s oor.

Daarop keek Alex nog eens goed naar de Viking naast Hormot en probeerde meteen het ijs te breken.

‘Ik ben Alex en jij?’

‘Iek bien Thor.’ Er verscheen een kleine glimlach om de mond van Thor.

Alex stak zijn hand uit en Thor begreep het gebaar sneller dan gedacht. Zijn handen, niet eens afgeveegd van het vette schaapsvlees, schudde de hand van Alex.

Alex voelde de glibberige hand in de zijne, maar bleef lachen.

‘Cool. Blijkbaar had ik eerst schoonvader moeten aanspreken, Jessica. Kijk er komt al een lachje los!’

‘Ik vertrouw hen nog niet. Ze doen alleen maar aardig omdat wij vooralsnog kennis hebben waar zij angstig voor zijn. Als wij onze campingspullen en ik mijn ring niet had gehad, hadden jullie mogelijk al schaapsvoer geweest en was ik een nieuwe trofee van Hormot geworden.’

Omdat de gebarentaal vermoeiend is, probeerde Hormot met muziek en iets wat op een alcoholisch genotmiddel leek, de sfeer nog wat losser te maken.

De muziek was meer een tromgeroffel en wat gefluit maar na twee

bekers van de drank, leken de tonen die uit trommels en de fluit kwamen ineens een veel mooier geluid te geven.

John bleef op zijn hoede. Wellicht zou de drank hen bedwelmen en zouden zij de volgende morgen niet meer ontwaken... Toch leken de vikingen vooralsnog geen kwaad in de zin te hebben.

De tijd verstreek en een lichte schemering deed zijn intrede. Het was onduidelijk hoe laat het precies was, maar voor de vikingen leek de avond langzaam in de nacht te zijn overgegaan. Zij waren behoorlijk aangeschoten en zelfs de gebarentaal begon steeds onbegrijpelijker te worden. De vrouwen deden nog een dansje maar voor één viking kwam dit al te laat. Hij was omgevallen en de onsamenvangende woorden die hij uitkraamde, maakten bij hem plaats voor een diep gesnurk.

Alex trachtte het drankje nog verder te analyseren en kwam tot de conclusie dat het een voorloper van bier zou kunnen zijn. De bittere smaak van bier was er wel in te herkennen, alleen de schuimkraag was ver te zoeken. Toen hij plotseling twee bekers van dit vocht voor zich zag en steeds naar een beker greep die er niet scheen te staan, had hij door dat dit drankje toch zijn zintuigen beïnvloedde.

Het duurde niet lang of Alex viel daarna om en landde precies met een brede glimlach op zijn hoofd in de schoot van Iri. Het leek alsof hij dit expres deed. Iri vond het niet erg, krabbelde een beetje door zijn zwarte haar. Het was zichtbaar dat Iri wel wat zag in deze vreemde deling. Hij was zo anders dan de onbehouwen vikingen die met hun ongeschoren baard en vervuilde gezichten het tegenovergestelde boden van Alex.

John hield zich redelijk rustig. Hij probeerde nuchter te blijven en min of meer ervoor te willen zorgen dat Jessica en Alex wat konden rusten, terwijl hij de wacht over hen hield. Want een vertrouwen in de goede bedoelingen van Hormot had hij nog niet.

Jessica keek John aan. Hij zag aan haar dat zij ook niet lang meer wakker kon blijven. De drank had haar ook suf gemaakt. Ze had liever wat anders gedronken, maar wilde haar proviand uitsluitend in nood gebruiken en gewoon schoon water leek in geen velden of wegen te bekennen.

De vrouw die John toegewezen had gekregen, kroop dicht tegen hem aan. John zag haar bedoelingen wel maar probeerde haar toch van zich af te houden. Hormot gromde wat toen hij dit tafereel zag en John begreep niet of dit tegen hem of tegen haar bedoeld was. Om de vrouw niet in verlegenheid te brengen sloot hij vervolgens haar dan toch maar in zijn armen. Een bijzonder rare gewaarwording vond John: Een vrouw van wie hij niet eens de naam wist lag in zijn armen, terwijl hij in zijn zoektocht naar Amanda, de vrouw die hij zo graag in zijn armen had willen sluiten, nog geen enkele aanwijzing had gevonden die dat moment dichterbij zou hebben gebracht.

Langzaam maar zeker voelde hij zijn slaap opkomen. Hij vocht er tegen zoveel hij kon, maar ook hij moest zich uiteindelijk gewonnen geven aan Klaas Vaak.

Toen Hormot zag dat iedereen om hem heen in slaap was gevallen stond hij op. Hij liep naar buiten en glimlachte alsof hij een drinkwedstrijd had gewonnen. Hij liep naar de paarden en controleerde de hekken die om de viervoeters heen stonden. Terwijl hij een deel van de drank die hij naar binnen had gewerkt vervolgens terug gaf aan een struik, keek hij naar de sterren. Op de rand van de horizon waren zeven heldere sterren te zien in dezelfde formatie als de gravure in zijn zwaard. Hij pakte zijn zwaard vast, mompelde wat en liep terug de blokhut in. Hij snoof de parfum van Jessica, raakte even haar haar aan, maar liet het ook meteen weer los toen hij zich het vuur van haar ring herinnerde. In de blokhut was inmiddels het laatste tromgeroffel ook veranderd in een luid gesnurk van dronken vikingen en ging Hormot naast de slapende Mirte liggen. Hij keek haar aan en keek nogmaals naar Jessica. Geïrriteerd besloot hij zich deze keer monogaam te gedragen en viel naast zijn eega in slaap.

Hoewel de nachten in Groenland op deze breedtegraad in de zomermaanden niet lang duurden, had de alcohol zijn werk gedaan en lagen de mannen nog knock-out toen de veestapel de eerste geluiden als gevolg van de zonsopgang alweer lieten horen.

Iri was zachtjes opgestaan en duwde tegen Mirte. Mirte keek op en begreep haar. Samen liepen ze naar buiten. Terwijl Mirte een schaap ging melken, was Iri een soort van brood gaan bakken.

Met een pijn in zijn hoofd werd Alex wakker. Zijn bril stond scheef op zijn neus.

‘This is not funny man!’

Duizelig liep hij naar buiten waar hij direct in de armen van Iri liep, die juist op het punt stond een stuk brood naar de mannen te brengen. Beiden moesten lachen. Alex was zijn hoofdpijn direct vergeten. Iri hield een vinger voor haar lippen en pakte zijn hand. Ze had plotseling een heel andere bedoeling dan het brood bij de slapende mannen naar binnen te brengen.

Toen de zonnestralen de schaduw aan de oostkant van de blokhut had verdreven, kwam ook John bij zijn positieven. Hij keek opzij en zag dat de vrouw die zich gisteren in zijn armen had gelegd nog steeds in dezelfde houding tegen hem aan lag. Hij tilde haar voorzichtig op en legde haar hoofd even voorzichtig op de grond. Aan de overzijde zag hij zijn drinkebroers nog steeds bewusteloos liggen. De bedwelvende dranklucht die nog in de blokhut hing, bezorgde hem een lichte duizeling en hij snakte naar frisse lucht. Moeizaam stond hij op en liep in de richting van de met dierenvellen afgedekte opening van de houten blokhut.

Hij schoof de vellen opzij en stond oog in oog met een verblindend laag hangende zon. John was meteen helemaal wakker. Aangezien zijn blaas had aangegeven dat het tijd was om een toilet te vinden, keek hij om zich heen. Omdat er behalve enkele andere blokhutten in de nederzetting niets te vinden was wat ook maar in de verste verte op een ruimte leek waar je je even ongestoord terug kon trekken, zocht hij naar een alternatief. Hij vond aan zijn rechterzijde een gebouw wat op een stal leek. De geluiden die uit het gebouw kwamen, leken zijn vermoedens te staven. Net toen hij naar binnen wilde stappen kwamen Alex en Iri lachend naar buiten. Alex zag John en keek meteen weer serieus.

‘Iri liet me even de stal zien en éh...!’

‘Ik hoef het niet te weten. Weet echter wat je doet. Ik zou niet graag

een schreeuwende schoonvader met een scherp zwaard achter mij aan hebben lopen!’

‘Iri wil met ons mee. Of liever, bij mij blijven..’

‘Je kan haar al goed verstaan..!’

‘Groovy hé’

Alex was duidelijk nog in dromenland, dacht John.

‘Vertel mij liever, of vraag haar eens waar ik hier iets wat op een toilet lijkt, kan vinden.’

‘Achter de schuur. Daar ben ik zelf ook geweest. Men kijkt hier niet zo nauw.’

‘Dat ruik ik, inderdaad.’

John voelde zich er niet gemakkelijk bij en liep naar de achterkant van de schuur.

Nog wat giechelend pakte Iri de broden weer op en liep naar de blokhut. Ze duwde haar hand tegen de borst van Alex en gebarde hem even te wachten met naar binnen gaan.

Alex begreep de boodschap.

Terwijl Alex buiten nog stond te wachten, kwam John inmiddels opgelucht weer teruglopen. Samen liepen zij de blokhut weer binnen.

Hormot zag hen binnenkomen, stond op en voordat zij konden gaan zitten, sleepte hij hen weer naar buiten.

Hormot maakte enkele gebaren, wees naar de sterren op zijn zwaard en vervolgens in de westelijke richting. Hij liep naar de paarden wees een paard aan en vervolgens ook naar John. Daarna herhaalde hij het gebaar voor Alex. Een derde paard was bedoeld voor Jessica. Daarna pakte hij wat spullen en liet zien dat hij ook van plan was hen de weg te wijzen.

‘Kan jij paardrijden, Alex?’

‘Ik heb vroeger wel eens op een pony gezeten. Da’s alles.’

‘Dan gaan we blijkbaar iets nieuws leren want een ander vervoermiddel is er niet. Ik wist overigens ook niet dat vikingen paard reden!’

‘Voor zover mij bekend hebben vikingen ook geen nederzettingen zoals hier. Misschien is dit een afvallige groep,’ voegde John er nog aan toe.

Jessica kwam naar buiten en keek met kleine ogen in de richting van John en Alex.

‘We gaan paardrijden, Jes,’ riepen Alex en John in koor.

‘Uh?’ Jessica was nog niet helemaal wakker.

Terwijl John Jessica uitlegde wat de bedoeling was, keek Alex ineens op, alsof hem ineens iets te binnen schoot. Hij liep naar binnen en kwam terug met het kompas.

Hormot keek naar dit rare attribuut van stenen, een plank en een pen, maar was al minder verwonderd van al die gadgets die het gezelschap bij zich leek te dragen dan de dag ervoor.

‘Yep. Het kompas wijst in dezelfde richting als de richting die Hormot aangaf.’

‘Zo zie je maar: toeval bestaat niet!’ merkte John op.

Op dat moment kwam Mirte de blokhut uitstappen en wenkte allen naar binnen te komen. Ze hield haar hand bij haar mond. De geur van warm brood kwam hen tegemoet. Blijkbaar was het etenstijd.

Nadat allen de eenvoudige maar voedzame broodmaaltijd hadden gegeten, wenkte Hormot al dat zij mee moesten gaan. Hij wilde blijkbaar niet te veel tijd verliezen. Onduidelijk waarom hij zo’n haast had, volgden zij Hormot. Ditmaal stond ook Iri op en wilde hen volgen maar werd tegengehouden door Thor. Er volgde een zondvloed aan onverstaanbare woorden. Blijkbaar was Iri het er niet mee eens en voordat het gezelschap kon ingrijpen, had zij al een enorme klap van Thor gekregen. Iri viel met een pijnlijke schreeuw op de grond. Alex stond op en liep zonder na te denken op Thor af. Hierop pakte Thor zijn zwaard en maakte duidelijk dat Alex zich niet moest bemoeien met familieaangelegenheden. Alex pakte zijn aansteker en wilde dezelfde truc nog een keer uithalen, maar nu met een grotere vlam.

Hormot begreep al de bedoeling en sprong tussenbeide. Heen en weer geschreeuw tussen de vikingen was het resultaat. Nu greep ook Hormot zijn zwaard en zwaaide ermee in de richting van Thor.

‘Alex, ga achteruit en kom bij ons staan!’ commandeerde John, die wilde voorkomen dat de hele zaak verder escaleerde. Alex bleef Thor aankijken terwijl hij achteruit liep. Hij bood Iri een hand en trok haar

overeind. Hormot bleef dreigend naar Thor kijken en tussen hen in staan. Thor gromde en tierde. Hij vond zijn 'eer' aangetast doordat Hormot de kant van de vreemdelingen leek te kiezen.

De goede stemming tijdens het eten was omgeslagen en zij moesten nu op hun hoede zijn.

Hormot wees dat zij naar buiten moesten gaan. Het gezelschap pakte snel hun tassen en deed wat hen gevraagd werd. Iri pakte ook een rugtas van Alex en liep mee naar buiten.

Hormot volgde als laatste en gebaarde hen naar de paarden te gaan. Jessica en Iri pakten als eerste een paard en beide vrouwen leken jaren ervaring in paardrijden te hebben. John en Alex hadden daar meer moeite mee. De doctor astrofysica had niet alleen grote moeite met het opstappen, ook het paardrijden op zich was niet aan hem besteed. Door het ontbreken van een zadel leek het of hij er constant af zou vallen. Het paard had dit ook in de gaten en werd nerveus.

Jessica hielp John door zijn teugels vast te houden en het paard tot kalmte te manen.

Hormot die als laatste een paard pakte, keek naar Iri. Hij schreeuwde naar haar maar zij liet zich niet van de wijs brengen en schreeuwde terug. Hormot bleek niet tegen de roodharige jonge dame opgewassen en gaf het op. Thor bleef vanaf een afstand staan kijken en kon alleen met lede ogen aanzien hoe de groep vertrok.

De zon stond al wat hoger aan de hemel toen de groep na enkele uren van hobbelen op een paard voor een hindernis kwamen te staan. In de verte leek het land op te houden en veranderde in een zee.

'Moeten we nu per boot verder?' vroeg Jessica zich af.

Terwijl zij een heuvel afliepen, kwam een nederzetting in zicht en Hormot wees ernaar.

Alex keek nog eens op het kompas.

'Ook het kompas wijst naar de plek die Hormot aanwees. Ik ben er zeker van dat Hormot ons naar deze plek wil brengen.'

Op het moment dat Alex het kompas weer opborg in zijn rugtas, zag hij dat Iri dit rare gebruiksvoorwerp met twee stenen en een vulpen in het midden ook had gezien en hem vragend aankeek.

'Ik weet wat je wil vragen, maar dat is wat moeilijk uit te leggen.'

Met veel gebaren probeerde hij haar duidelijk te maken dat dit product niet gevaarlijk was en slechts een richting aanwees. Iri leek echter meer geïnteresseerd in de aandacht die ze trok van Alex dan het gebruiksvoorwerp zelf. Voor haar was Alex meer een soort van tovenaars die met allerlei apparaten haar wereld kon beïnvloeden. Alex was nog druk met gebaren bezig toen zij het dorpje kwamen binnenrijden.

Het dorpje bleek uit een twaalftal houten huizen te bestaan met in het midden een stenen gebouw.

Twee vrouwen kwamen toelopen op het gezelschap en Hormot hield zijn handen omhoog. Hij lachte, stapte van zijn paard, omarmde de vrouwen en liep op een van de huizen af. Voordat hij binnenstapte, gebaarde hij de anderen om af te stappen en bij Iri te blijven en liep zelf een huisje binnen. John, Alex en Jessica bleken de bezienswaardigheid van de dag, want het hele dorp liep uit om hen te verwelkomen. Ook Iri stapte af en omarmde eveneens een van de twee vrouwen.

‘Misschien familie!’ opperde John.

‘Kijk eens. Ik zie hier alleen maar vrouwen en een paar kinderen! Geen mannen.’

Misschien zijn ze vissen of op jacht!’ was het eerste wat in John opkwam.

Ook in deze nederzetting stond het gezelschap een warm onthaal voor.

‘Ik moet mijn beeld over vikingen gaan herschrijven. Zij zijn niet zo agressief en wreed als ik altijd in verhalen heb gelezen!’ voegde Alex toe. Hij keek naar Iri. Zij kruiste haar twee wijsvingers. ‘Familie,’ zei Iri.

‘Dat woord kennen we. De klank is wat anders, maar te begrijpen!’

Vervolgens herhaalde Alex het woord ‘familie’ om Iri duidelijk te maken dat hij het begreep. Twee jonge meisjes liepen naar hen toe en pakte de handen van Iri en Alex. Jessica en John keken elkaar aan. ‘Wat heeft hij dat ik niet heb!’ vroeg John zich af.

‘Jij bent ouder!’ gaf Jessica aan terwijl ze, zonder hem aan te kijken voor zijn reactie, doorliep.

Ze werden meegenomen naar een van de blokhutten. Ineens bleef

John stilstaan en keek naar het stenen gebouw in het midden van het dorp.

‘Dit is Hvalsey! Hier zijn we gisteren geweest. Alleen toen was het een ruïne! En nu is het nog geheel in tact. Kijk, die boog boven in het raam! Die heb ik gefotografeerd. Waar is mijn camera?’

John griste tussen de spullen uit zijn rugzak. Hij vergat volkomen dat deze technologie de lokale bevolking niet bekend was en zij hier verkeerd op konden reageren.

Hij zette de camera aan en keek op het beeldscherm. Vervolgens ging hij alle foto’s langs.

‘Kijk, kijk. Dit is het raam. En kijk eens naar de wijze waarop de stenen zijn neergelegd om de andere stenen erboven te stutten. Dít is het kerkje van Hvalsey!’

Meteen daarna kwam er een schok door John heen. ‘Dan zijn we dus inderdaad terug in de tijd gegaan!’ Opgewonden keek John naar Jessica en Alex. Alle drie waren ze geschrokken. Het bewijs was nu overduidelijk.

Voordat zij van hun schok bekomen waren, trok Iri aan de hand van Alex. ‘Komme!’ Hoewel Iri de camera en het plaatje dat erop getoverd werd wel had gezien, had zij andere zaken in haar gedachten.

Alex werd bijna meegesleurd om het huisje, rechts van het huis waar Hormot naar binnen was gegaan, binnen te stappen.

Hoewel John eigenlijk iets anders wilde doen, werd hij eveneens verzocht met Jessica de blokhut binnen te gaan.

Eenmaal binnen zag Alex een oude vrouw, en twee jonge meisjes, waarvan een gelijkenis te zien was met Iri.

‘Min søster Nâty, min søster Øka, min grandma, Øta.’

De meisjes, beiden een jaar of twaaf, keken elkaar aan, giechelden alsof zij nog nooit een man hadden gezien en zeiden iets onverstaanbaars tegen Iri. Iri knikte en lachte terug.

Alex wist niet wat hij ervan moest denken. Hij voelde zich een trofee van Iri. Vervolgens pakte Iri de hand van Øta en legde die op het hart van Alex. Øta wachtte een moment. Er verscheen een lach op haar gezicht maar ze keek Alex echter niet aan. Toen knikte ze goedkeurend. Iri kneep zo hard in de hand van Alex dat hij bijna een schreeuw gaf.

De twee meisjes liepen daarna op Alex toe en gaven hem allebei een kus op de wangen.

‘Gefeliciteerd. Alex. Je bent getrouwd!’ grapte Jessica.

Alex keek verrast. Hij was niet het type dat veel uitging en in aanraking kwam met vrouwen, maar een relatie en een bruiloft had hij zich iets anders voorgesteld.

‘Ik ben benieuwd wat mijn moeder zegt als ik met Iri thuiskom!’

‘Was jij dan serieus van plan haar mee te nemen naar huis?’

‘Nou, Jessica, ik moet zeggen dat ik dit aan het begin van ons avontuur niet had voorzien, maar dat wil niet zeggen dat ik deze situatie vervelend vind. Iri is een mooie vrouw van wie ik alleen maar heb kunnen dromen. Als dit echt betekent dat wij bij deze een ‘goedkeuring’ voor een relatie hebben gehad van grootmoeder, dan wil ik wel de schoonzoon spelen!’

John had alles aangezien maar had geen behoefte zich hierin te mengen. Hij wilde naar het kerkje.

Alsof zijn gedachten werden beloond, pakte Nåtý Jessica en John bij de hand en pakte Øka grootmoeder bij de hand en liepen naar buiten in de richting van het kerkje. Alex en Iri bleven even achter. Iri pakte vervolgens beiden handen van Alex en omhelsde hem.

‘De vrouwen laten er hier geen gras over groeien. En ik maar denken dat vikingmannen het voor het zeggen hadden. Blijkbaar zijn de vrouwen thuis de baas en de mannen op zee!’ sprak Alex hardop tegen zichzelf.

Op hetzelfde moment dat Alex en Iri in de richting van het kerkje liepen, kwam ook Hormot de andere blokhut uitlopen. Hij deed zijn kleding recht en rende naar John toe. Bij de kerk van Hvalsey angekommen, wees Hormot op een opening in de stenen muur naast de deur waarop twee sterren waren getekend. Vervolgens gebaarde hij naar de broekzak van John. John snapte de bedoeling en pakte de twee granieten steentjes uit zijn zak.

Opnieuw gebaarde Hormot ‘Kømme!’ en wilde hij dat John hem volgde. Aan de achterzijde van het kerkje was eveneens een kleine opening tussen de stenen waar ook een afbeelding van twee sterren was getekend.

Terwijl Hormot nog druk bezig was in gebarentaal aan John uit te leggen wat dit allemaal zou betekenen, riep Iri schreeuwend naar Hormot dat hij moest komen met John. Het was duidelijk dat zij ook naar binnen moesten komen.

De kerk was eenvoudig. Geen gouden beelden of kleurrijk geschilderde beeltenissen, maar meer een plaats waar men samenkwam en onder een droog dak met elkaar kon praten. Aan de houten vaten, de grote hoeveelheid aardewerk en bekers die in de hoek van de kerk stonden, en de geur van alcohol, bleek de kerk ook voor andere gelegenheden gebruikt te worden.

‘Het lijkt meer op een kroeg dan een kerk!’ merkte Alex op. Zachtjes legde Iri de hand op de lippen van Alex en maakte hem duidelijk dat hij hier niet moest praten. Ze pakte zijn rechterhand vast en liep met Alex voor de ronde stenen tafel in het midden van de kerk.

Aan de zijkant van de kerk ging een deur open. Een helder wit licht verblindde John en Jessica kort. Blijkbaar stond de zon op dat moment exact op de deur te schijnen. Even later kwam een vrouw naar binnen lopen. Haar gezicht, haar handen en haar haar waren bijna net zo wit als het gewaad dat zij droeg.

De vrouw, blijkbaar een priesteres, liep naar de tafel. Ze deed een gouden ring, bezet met drie doorzichtige kristallen steentjes, van haar vinger en legde die in een gleuf in het midden van de tafel, de steentjes naar boven gericht. Vervolgens sprak zij enkele onverstaanbare woorden en pakte de linkerhand van Alex en de rechterhand van Iri. Toen zij een driehoek hadden gevormd, lichtten de kristallen oranje op. De lichtstralen afkomstig van de steentjes raakten het plafond en weerkaatsten op metalen plaatjes die aan het plafond bevestigd waren. Vervolgens schoten de lichtstralen terug in de vorm van een driehoek. Één lichtstraal kwam op het hoofd van Iri, één op Alex’ hoofd en één op het hoofd van de priesteres. Enkele minuten bleven zij bewegingloos staan. Vervolgens keek de priesteres Iri en Alex aan en sprak hen tegelijk aan: ‘Nomen enclara cumeni jotta arangi. Dekem elima turan loempo.’

John en Jessica keken naar elkaar en waren even sprakeloos.

Hormot had de ceremonie waarschijnlijk vaker meegemaakt. Hij gaapte en was niet onder de indruk.

Kort daarna verbrak de priesteres de lichtstralen door haar ring weer op te pakken. Zonder verdere aandacht te schenken aan de aanwezigen, liep zij terug naar de zijdeur van de kerk en verdween weer even snel als zij gekomen was.

De zusjes en grootmoeder klapten en lachten. Hormot gebaarde John dat het nu tijd was om te gaan drinken en liep samen met de anderen mee naar buiten. Ook Iri begon aan Alex te trekken om hem mee te nemen naar buiten, maar zag dat John en Jessica hem even wilden spreken. Begrijpend keek zij naar Alex.: ‘Jeg er enig med Øka og Nåty til Øta.’ Waarop Alex direct haar antwoordde: ‘Er god. Jeg ser du så.’ Terwijl Iri achter haar zusjes aanging en nog even naar hem zwaaiend een handkus gaf, konden John en Jessica hun verbazing niet meer bedwingen. ‘Wat zei jij nou allemaal?’ zeiden Jessica en John tegelijk.

‘Geen idee hoe ik de taal van Amala moet noemen maar ik weet wat zij bedoelde. Zij heeft mij de afgelopen uren alles verteld over Iri haar volk.’

‘Amala?’

‘De vrouw in de witte kledij.’

‘Kerel, je hebt nog geen vijf minuten voor het altaar gestaan, als je het zo mag noemen!’ merkte Jessica verbaasd op. ‘Ik heb nog nooit zo’n korte bruiloftsceremonie gezien!’

‘Bruiloftsceremonie? Welnee. Deze ceremonie, als je het zo noemen wilt, maakt het mogelijk dat twee personen elkaars taal kunnen gaan verstaan.’

‘Uh?’

‘Owsome he! Moeten we thuis ook invoeren. Hebben we geen tolken meer nodig. Ben benieuwd wat de vakbond voor tolken hiervan zou zeggen!’

‘Dus jij spreekt nu de taal van Amala en Iri?’ vroeg Jessica weer.

‘Nou, niet helemaal. Amala komt niet van hier. In feite was ze hier niet eens. Haar taal kon ik begrijpen, maar kan ik niet spreken. Zij is een soort van hologram en komt aanlopen op het moment dat twee personen voor de tafel gaan staan die elkaars taal niet spreken. De taal van Iri is overigens Deens en geen Noors. Bovendien zijn de mensen hier geen vikingen maar afkomstig van IJsland en Denemarken.

De eerste bewoners waren overigens wel vikingen en hebben dit dorp gesticht omstreeks 985 na Christus. Ze gebruikten de nederzetting in Groenland als tussenstop in de route als zij naar Amerika gingen. Aangezien er ook in Amerika in die tijd weinig te halen viel, verlegden zij hun koers vanuit Noorwegen meer naar het zuiden van Europa en plunderden daar alles wat los en vast zat. Rond het jaar 1100 kwamen hier de Denen. Een deel van hen vestigde zich hier, omdat zij verban-
nen waren uit Denemarken en een deel kwam hier om aan de geweld-
dadigheden van, onder andere, de vikingen te ontsnappen. De Denen
leven vooral van de visserij. De kledij die zij dragen is afkomstig van
achtergelaten voorraden van de Noormannen en wordt gebruikt om
andere volksstammen te misleiden en te voorkomen dat de vrouwen
worden gestolen.

Ook dit gebouw stond er al toen de Denen zich hier vestigden. Volgens de overlevering ligt onder de plaats waar nu het altaar staat, een stenen plaat die bescherming biedt aan het volk. Het waren de vikingen die hier een, wat zij een 'sanctuarium' noemen, omheen bouwden. Het gebouw wordt nu gebruikt voor feestelijkheden, als gebedsruimte en dient ter bescherming bij slecht weer. Het is eigenlijk een soort van gemeenschapsruimte.

Ongeveer een jaar geleden, in 1504, terwijl de meeste mannen op zee aan het vissen waren, kwam er een enorme elektromagnetische storm. Het Noorderlicht was ongewoon fel en de zee zeer woest. De vrouwen zochten allen een veilig heenkomen in dit gebouw. Op dat moment verscheen er op de stenen plaat een man. Hij sprak de taal niet en moest zich net als wij met gebarentaal redden. Samen met de vrouwen maakte hij dit altaar en plaatste het boven de stenen plaat. Samen met een vrouw met wie hij een sterke band had ontwikkeld ging hij voor dit altaar staan. Vervolgens deed hij een ring met drie kristallen stenen in een gleuf in dit altaar, waarbij Amala voor de eerste keer verscheen en ervoor zorgde dat hij de anderen kon verstaan. Amala verdween maar nam ook de ring mee.

Het moet tegelijkertijd gebeurd zijn dat alle mannen die aan het vissen waren, verdwenen zijn. Na de verschijning van deze man en het noorderlicht zijn de vissers, hun mannen, nooit meer teruggekeerd.

De man is nog enkele maanden gebleven om de vrouwen bij te staan. Hij heeft daarbij ook een paar aanpassingen in dit gebouw aangebracht waaronder de tekeningen van de sterren die aan de buitenkant van dit gebouw staan.'

'Dat klopt. Die heeft Hormot mij zoëven nog laten zien!' onderbrak John.

'Echter tijdens een volgend noorderlicht...' ging Alex verder, 'verdwene de man zoals hij gekomen was en werd niets meer van hem vernomen.'

'Wie was die man nou?' vroeg Jessica, die nog steeds geen naam had gehoord, maar wel een donkerbruin vermoeden had.

'Tim o'Connely.'

'Ik wist het! Ik wist het!' schreeuwde Jessica uit. 'Ik wist het!'

'En Amala?' vroeg John.

'Zij is een soort van beschermer voor deze mensen.'

'Nou ze heeft dan niet erg haar best gedaan. Alle mannen zijn verdwenen!' voegde Jessica aan Johns vraag toe.

'Dat gebeurde gelijktijdig of nadat o'Connely was verschenen. Amala was daarvoor nog niet hier verschenen! Ik heb niet de idee dat het onopzettelijk is gebeurd, maar o'Connely moet er mee te maken hebben gehad. Ik vermoed ook dat hij vanwege een schuldgevoel wat langer is gebleven om de vrouwen bij te staan.'

'Anyway. Het enige dat ik verder van Amala weet is dat het haar volk was dat de stenen plaat onder het altaar heeft geplaatst. Het doel is mij niet duidelijk geworden!' voegde Alex tot slot nog toe.

'Kan jij je kompas nog eens loslaten op deze plaat?'

'Dat kan. Moet ik wel even mijn tas halen. Die ligt bij de grootmoeder van Iri. En, eh o ja, Thor is niet de vader van Iri maar haar oom. Haar vader was één van de visser die is verdwenen!'

Op het moment dat Alex naar buiten wilde lopen, kwam Iri net terug om te kijken waar Alex bleef.

'Hey Alex, kom je nog?'

'Spreek je Engels?' Jessica was ondanks de uitleg van Alex nog niet overtuigd dat iemand in vijf minuten een nieuwe taal kon leren.

'Ja zeker. Het is één van de manieren van Amala om oorlogen te

voorkomen. Als je je tegenstanders taal kent, is er minder kans op oorlogen, toch? Maar komen jullie nog? Mijn zusters hebben wat brood voor jullie en warme soep!’

‘Jullie zijn goed voor ons!’ merkte John op.

‘Er komen hier weinig mannen. Thor en Hormot zijn familie en kunnen geen goed nageslacht geven!’ antwoordde Iri zonder emotie.

Alex keek opeens anders naar Iri. ‘Is dat het? Word ik alleen maar gebruikt voor een soort van fokprogramma? En ik dacht nog wel dat ik misschien.....’ Alex voelde zich beetgenomen.

Terwijl allen naar de blokhut liepen, keken John en Jessica Alex aan. Zij begrepen zijn teleurstelling maar zeiden niets.

John wilde een ander onderwerp aansnijden. ‘Kan jij ons wat vertellen over o’Connely, Iri?’

‘Tim vertelde dat hij van heel ver weg kwam en zocht naar een manier om terug bij zijn dochter te komen. Hij wilde ook een aantal zaken die verkeerd waren gegaan, ongedaan proberen te maken. Hij was zijn aantekeningen kwijt en vertelde dat hij niet terug kon omdat hij stenen miste. Verder hielp hij ons met heropbouwen van ons dorp. Toen de mannen verdwenen waren, moesten de vrouwen namelijk ook kunnen vissen, netten maken, en zelfs wat huizen kunnen repareren. Hormot, Thor en enkele andere mannen zijn nog steeds op zoek in de omgeving naar aanwijzingen waar de anderen gebleven zijn.

Tim was altijd vriendelijk tegen ons. Hij verfraaide bijvoorbeeld ook het zwaard van Hormot met de sterren en vertelde dat dit op een dag belangrijk zou zijn, maar verder was hij weinig spraakzaam over zijn herkomst. Het was duidelijk dat hij terug wilde naar waar hij vandaan kwam. Op een dag toen er weer een noorderlicht kwam, was hij verdwenen. Ik hoop dat hij weer bij zijn dochter is!’

Terwijl Jessica het stokje leek over te nemen van John en allerlei zaken vroeg over de manier van leven in de nederzetting, bedankte Alex Øta voor de soep en stond, nog steeds teleurgesteld zonder verder veel te zeggen, op. Hij pakte zijn spullen en liep terug naar de gemeenschapsruimte. Niet veel later werd hij gevolgd door John. Op het moment dat hij eveneens het kerkje binnenstapte, had Alex zijn kompas al gepakt.

‘Wow. De vulpen lijkt bijna als een magneet te trekken op de steenplaat onder het altaar.’

‘Wacht... Ik heb een idee.’

John was nog niet binnen of liep alweer naar buiten.

De twee steentjes van Stevens. Die had o’Connely op de muren getekend. De opening was voor die stenen bedoeld!, sprak John in zichzelf.

‘De gaten voor de stenen liggen op gelijke hoogte met het altaar. Dat moet een betekenis hebben.’

John legde aan beide zijden van het gebouw de ontbrekende steentjes in de muur. Toen hij het tweede steentje in de muur had gestopt, hoorde hij een schreeuw van Alex.

‘Wauw.’

John rende naar binnen. Het altaar begon te gloeien en lichtte op en er kwam een zoemend geluid. Precies zoals hij al eerder had gezien in het museum. Alleen deze keer vloog de boel niet in brand.

Opnieuw rende John naar buiten, riep Jessica en gebod haar alle spullen mee te nemen. Zelf pakte John de overige spullen.

‘Wat is er?’

‘Ik denk dat ik een mechanisme in de kerk heb opgestart! En als we niet snel zijn, zouden we zomaar eens het moment kunnen verliezen dat we hier weg kunnen komen!’

Jessica hoefde geen tweede uitleg. Ze rende zo snel zij kon naar het kerkje. Toen zij daar aankwam had zich boven het altaar een lichtstraal gevormd in de vorm van een gelijkzijdige driehoek. Één lichtstraal schoot van de metalen plaat op het plafond door de tafel en eindigde op de vloer. Twee stralen schenen vanuit het plafond door de muren waarachter zich de steentjes bevonden.

Nu begon ook de ring van Jessica weer op te lichten. Deze keer was er een blauwe gloed die van de ring afkwam...

Het luider wordende gezoem trok ook de aandacht van Hormot. Hij stapte de kerk binnen en zag het drietal rondom het altaar staan. Hormot leek te weten wat er gebeurde en gooide het zwaard naar John. John begreep niet wat hij ermee moest doen, maar Hormot gebaarde dat dit in het midden van de tafel gestoken moest worden. Onmiddellijk deed John wat Hormot aangaf. De gleuf in het altaar waarin de ring

werd gestoken bleek groter te zijn geworden. Het zwaard gleed gemakkelijk door de gleuf in de tafel. De punt van het zwaard raakte precies de stenen plaat onder het altaar. Het heft van het zwaard begon nu ook te gloeien en het geheel leek één grote machine te worden. De ronde stenen plaat waarop het altaar stond begon te draaien. Rondom het altaar verscheen een witte mist.

John bedacht zich geen moment maar wat wilden Alex en Jessica? Als zij niet mee wilden, bleven zij misschien voor eeuwig achter. Als zij wel meegingen zou het ook verkeerd kunnen aflopen als deze machine een val blijkt te zijn.

Gelukkig hoefde hij zich niet lang over deze kwestie te buigen. Alex ging al naast hem staan. Ook Jessica hoefde niet lang na te denken: De ring van Jessica verlichtte nu met een blauwe gloed het mistige altaar. Iets zei haar dat de blauwe kleur een goede betekenis had en de rode kleur haar zou waarschuwen tegen gevaar, zoals dat ook gebeurde toen Hormot haar vijandig benaderde. Op het moment dat zij de kring wilde sluiten, dook ineens Iri tussen hen en hield de handen vast van Alex en Jessica. Terwijl het zoemende geluid steeds luider werd schreeuwde Iri boven het lawaai uit:

‘Jullie gaan niet zonder mij! Mijn vader is verdwenen en ik weet dat ik hem met jullie hulp kan vinden. Ik ga mee!’

Op dat moment was er geen mogelijkheid om haar tegen te houden en werden zij gedwongen haar aanwezigheid te aanvaarden.

Hoewel Alex nog bedenkingen over haar houding had tegen hem, hield hij haar hand stevig vast om er toch voor te zorgen dat zij allen goed aan de ‘andere kant’ zouden komen.

Deze keer hadden ze geen black-out en beleefden ze elke seconde. Het leek alsof ze in een achtbaan zaten. Ze werden door elkaar geschut, konden af en toe bijna geen adem halen en zagen in de mist overal lichtflitsen. Het enige wat ontbrak waren kermisgeluiden.

De seconden leken minuten maar uiteindelijk trok de mist op. Wat zij zagen leek een droom. Ze stonden op een ovale platte steen in een bergachtige streek. De lucht had een groene kleur, de bomen gele stammen, de planten zwarte bloemen en het water in een kabbelend riviertje was enigszins rood gekleurd.

Niemand in het gezelschap zei wat, maar allen dachten ze hetzelfde:
Waar waren zij in hemelsnaam terechtgekomen?

12.

Ze stapten van de steen af en keken in het rond. Er was geen enkel punt van herkenning. Niet van plaatsen die zij zelf ooit hadden bezocht, maar ook niet van plaatsen die zij eens in hun jeugd in de geschiedenis- en aardrijkskunde lessen of zelfs maar op televisie hadden gezien.

Jessica rook aan de bloemen. Ook de geur was onbekend. Iri liep vol verbazing naar de bomen. Zij had nog nooit bomen gezien. In Groenland stonden alleen wat struiken. Deze meters hoge houten 'torens' met bladeren hadden een betoverende werking op haar fantasie en ze begon tegen de bomen te praten. 'Hallo!' De bomen zeiden niets terug. Net toen Alex en John haar wilden vertellen dat bomen niet praten, klonk er een stem achter het gezelschap:

'Hallo.'

Geschrokken draaiden zij zich om. Ze zagen een vrouw in een wit gewaad staan. Het was dezelfde persoon als de priesteres die ook in het kerkje in Hvalsey was verschenen. Zij droeg een ketting van een groen glinsterend op diamant lijkend sierraad, waarvan de onderste buitengewoon groot was en zij had een witte staf in haar hand die boven haar uitstak. Aan de top van de staf zat een plat, groen en ruitvormige kristal.

'Ik ben Amala.'

John was de eerste die zijn nieuwsgierigheid niet meer kon bedwingen. 'Waar zijn wij?'

'Je bent bij de Naviri. Het is eigenlijk niet de bedoeling dat jullie hier komen, maar jullie aanwezigheid was voorzien en ook niet te voorkomen.'

'Wij zijn John Grey...'

'U bent John Grey, Jessica Johnson, Alex Wong en Iri. Dat weet ik. Wij hebben jullie al enige tijd gevolgd. U bent op zoek naar uw vrouw Amanda.'

‘Ja. Is zij hier?’

‘Nee.’

‘Waar is zij?’

‘Ik zal jullie dat straks uitleggen. Voordat ik dat kan doen moet ik echter eerst vertellen waar u nu bent.’

‘Leeft zij nog?’ onderbrak John weer.

‘Ik begrijp dat u vele vragen hebt en hoewel het ongebruikelijk is, zullen al uw vragen beantwoord worden maar eerst moet u meekomen naar een andere plaats. Deze plaats is niet geschikt om uw vragen te beantwoorden. De wereld zoals je nu ziet is uitsluitend om u op uw gemak te stellen en geeft een gelijkenis met uw wereld.’

‘Nou dat is dan niet goed gelukt. De bomen, het gras de lucht en het water zien er bij ons anders uit!’ merkte Jessica op.

Amala wenkte het viertal haar te volgen.

‘Is dat wel een goed idee?’ vroeg Jessica aan John.

‘Hier blijven staan heeft ook geen zin. Ik weet niet hoe ik terug zou moeten komen en ik wil mijn vrouw weerzien. Ik heb ook niet het idee dat deze vrouw iets kwaads in de zin heeft.’

Iri keek ademloos maar ook wat angstig om zich heen. Had ze er wel goed aan gedaan om mee te gaan?

Amala bleek haar gedachte te kunnen lezen. ‘Ja, jouw vader leeft ook nog, Iri.’

Na enkele minuten lopen, kwamen allen bij een bruggetje dat over het rode water leidde. Aan de andere kant was een grasveld. In het grasveld lagen verschillende platte stenen in kringen. Allen in een andere vorm. Één kring bestond uit zes stenen granietachtig materiaal in een stervorm, een tweede kring van zes cirkelvormige stenen leek op glanzend zwart marmer en een derde kring van zes vierkante stenen bestond uit een groen glasachtig materiaal. In alle kringen met stenen lag in het midden van een zevende grotere stenen plaat van dezelfde samenstelling.

Amala verzocht allen op een vierkante plaat te gaan staan, waarna zij zelf op de middenplaat ging staan. Ze tikte met haar staf op de steen. De top van haar staf begon licht te geven en scheen een lichtstraal op elke stenen plaat in de cirkel.

Deze keer verscheen er een groene wolk die warm aanvoelde en het gezelschap voor korte tijd blindeerde. Niet veel later verdween de wolk zoals hij gekomen was en bevonden zij zich in een enorme kathedraal. Vier grote stalen pilaren hielden het plafond, voorzien van allerlei ornamenten en was zeker vijftien meter hoog. De vloer was van zwart marmer met daarin in rode lijnen vierkanten getekend in een grootte die overeenkwam met de vierkanten waar zij zoëven nog op stonden voor het verschijnen van de groene wolk. De ruimte waarin zij zich bevonden was cirkelvormig en de wand was rondom volledig van doorzichtig materiaal. Het uitzicht was fenomenaal.

Aan alle zijden was een moderne stad te zien. Het zag ernaar uit dat het gezelschap zich in een toren bevond, die in het centrum van de stad stond en ver boven de andere gebouwen uitstak.

Amala begreep de verwarring en realiseerde zich ook dat zij enige tijd nodig hadden om het gebeuren tot zich door te laten dringen.

John was zo onder de indruk dat hij Amala even niet eens meer zag staan en alleen maar van het adembenemende uitzicht kon genieten.

Hij zag dat het gebouw waarin zij zich bevonden tenminste een kilometer hoog moest zijn. In de straten kon hij geen mensen of verkeer waarnemen. Er stonden twee zonnen aan de hemel. Één gaf een helblauw licht. De andere was twee keer zo groot als de eerste en straalde een rode gloed op de stad. De combinatie deze twee sterren gaf de stad een buitengewone kleurschakering, waarbij delen van de stad aan één zijde een rode kleur en aan de andere zijde van hetzelfde gebouw een blauwe kleur meekreeg.

Alex voelde aan het glasachtige materiaal. Hij wilde er zeker van zijn dat hij niet naar beneden kon vallen. Even leek hij om te vallen. De hoogte duizelde hem.

Jessica hield Iri vast. Voor Iri was de verwerking nog moeilijker. Er was totaal geen bevattingvermogen voor wat zij zag. Deze wereld was zo anders dan Hvalsey. Ze trilde en Jessica voelde dat. Jessica zelf bleef ook niet onberoerd en had ook moeite om de emotie van de verblindende schoonheid, de twee sterren en de kleurenpracht van de stad voor zich te houden.

‘Welkom in het Sanctuarium!’

Amala vond dat het gezelschap voldoende tijd moest hebben gehad om de eerste indrukken te verwerken.

‘Jullie bevinden je op Naviri Prime. Een planeet die zich bevindt in wat jullie het sterrenbeeld Orion noemen bij de sterren Betelgeuze en Naviri.’

‘Naviri?’ vroeg John. In al zijn kennis van astronomie was hij de naam van dit sterrenstelsel nog nooit tegengekomen.

‘Naviri is door ons afgeschermd en daarom vanaf jullie planeet niet te zien.’

‘Hoe kan je nu een ster afschermen?’

‘De ster en haar planeten bevinden zich niet in jullie tijd-ruimtedimensie. Wij hebben vele plaatsen en sterren afgeschermd. We laten de planeten in jullie dimensie alleen zien wanneer dat noodzakelijk is.’

‘Zijn er dan meer bewoonde planeten?’

‘Meneer Grey, ik verwachtte van u deze vraag niet. Het is arrogant om te denken dat slechts één planeet in de kosmos leven zou bevatten. Ik begrijp echter wel dat er beperkingen zijn in uw inzicht, omdat u slechts één tijdlijn kunt waarnemen.’

John fronste zijn wenkbrauwen. Hij was enigszins in zijn eer aangetast. Volgens collega's werd John alom gerespecteerd vanwege zijn enorme kennis op het gebied van astronomie en astrofysica. Nu werd hem verteld dat hij ‘beperkt inzicht’ had!

Amala ging verder.

‘Wij zijn ‘Beschermers van het Steenrijk’. Samen met de ‘Beschermers van de Tijd’ houden wij de materie van de derde graad in de gaten en in stand.’

‘Materie van de derde graad?’ vroeg Jessica nieuwsgierig.

‘Jullie noemen het de drie dimensies. Lengte, breedte en diepte. Jullie staan op het punt het begrip tijd toe te voegen als vierde dimensie maar het inzicht ontbreekt nog. De Namiri zijn astrale wezens van de vijfde graad. Door jullie volk worden we ook wel geestverschijningen of spoken genoemd. Soms kunnen jullie in bijzondere gevallen ons waarnemen. Dat is normaal gesproken niet de bedoeling, omdat dit de meeste mensen het bevattingsvermogen te boven gaat met als gevolg negatieve effecten.’

‘Zoals?’ vroeg Jessica weer.

‘Paranoia, schizofrenie en dergelijke.’

‘Oh.’ Jessica dacht meteen aan een patiënt van haar. Als zij haar patiënt zou weerzien, zou ze nu toch anders over haar symptomen gaan denken.

‘Wat heeft mijn vrouw daarmee te maken en waarom zijn wij hier?’ John werd ongeduldig.

‘Daarvoor moet ik eerst iets uitleggen; Het begrip tijd zoals jullie dat kennen is een verkeerd begrip. Alle materie is een trilling van golven die vaste vormen kunnen aannemen. Afhankelijk van de hoogte van de trilling, de frequentie, kan je materie of tijd waarnemen. Denk aan een televisie of radiozender. Door af te stellen op een frequentie kan je een kanaal horen. Je hoort alleen dát kanaal. Zo kan je ook de frequentie van de tijd veranderen en zie je andere beelden. In feite zijn alle tijdslijnen tegelijk aanwezig. Zoals ook jullie radio- en televisiezenders tegelijk aanwezig zijn. In sommige gevallen merken jullie dat ook als je zelf iets ziet wat je al denkt meegemaakt te hebben. Jullie noemen dat een *déjà vu*. In andere gevallen dringen erg krachtige beelden, waar veel energie in zit, door andere tijdslijnen heen en zie je gebeurtenissen die al in jullie geschiedenis zijn gebeurd of binnenkort zullen gaan gebeuren. Meldingen in jullie geschiedenis van zogenaamde profeten en helderzienden zijn hiervan voorbeelden.

Op enkele uitzonderingen na mag er niet worden ingegrepen om een tijdlijn te onderbreken. Iedere intelligentie, plant dier en mens moet zich kunnen ontwikkelen op zijn eigen manier en met zijn eigen snelheid. Anders gaat men zijn bevattingsvermogen te boven en is het resultaat een verlies van de realiteit in jullie wereld. De Beschermers van de Tijd hebben de taak om dit proces te begeleiden.

De tijdsfrequenties vertonen echter af en toe zwakke plekken en gaan zich dan vermengen. Dit gebeurt bij zwarte gaten maar ook bij enorm krachtige magnetische velden. Op die plaatsen kan je door verschillende tijden lopen. Elke planeet heeft zulke plaatsen. Met name op de plaatsen waar het magnetisch veld van een planeet versterkt wordt door ijzerhoudende aardlagen of bergen. Soms heeft dat een gevolg dat er mensen verdwijnen of ergens anders uit het niets lijken op

te duiken. Jullie hebben zo'n plaats gevonden in Igaliku, Groenland. Om te voorkomen dat deze mensen de tijdslijnen gaan beïnvloeden met de kennis die zij hebben van een andere tijdslijn moeten de Beschermers van de Tijd deze mensen terughalen of overbrengen naar een plaats waar zij geen schade aan de tijdslijn kunnen aanrichten.

Als astrale wezens kunnen zij over de tijdslijnen waken maar normaliter niet fysiek binnendringen of in een bepaalde tijd stappen. Anders zouden zij zelf de tijdslijnen onbedoeld beïnvloeden. Om toch de tijdslijnen te kunnen binnentreden, zijn op de planeten op verschillende plaatsen stenen neergelegd in de omgeving van zo'n zwakke plek, zogenaamde 'tijdstenen'. Elke tijdsteen heeft een speciale, kritieke massa en concentreert energie zich op één frequentie, op één tijdstip op de tijdslijn. Als er opdracht wordt gegeven in te grijpen in een bepaalde tijd, kan een Tijdbeschermer door middel van een ander element, een kristal of steen, de kritieke massa overschrijden en opent daarmee de toegangspoort tot die tijd die in het element is vastgelegd. De hoge frequentie van ons astrale lichaam wordt verlaagd naar een frequentie waar die op die tijdlijn een humanoïde vorm aan kan nemen. Denk maar aan waterdamp. Je kan er doorheen kijken, maar als je de frequentie van de moleculen gaat verlagen, door bijvoorbeeld afkoeling, bevriest het water en wordt het wit als sneeuw en massief.

Alleen is voor ons het krijgen van deze vaste vorm maar tijdelijk vast te houden. Zoals het water bij het opwarmen weer doorzichtig en vloeibaar wordt, zo gaat bij ons de frequentie weer naar haar originele frequentie en worden wij weer astraal.

Dus op elke plaats waar zich een zwakke plek bevindt in de tijdlijn hebben wij een tijdsteen neergelegd om daar naartoe te kunnen reizen op het moment dat iemand ongeoorloofd door deze zwakke plek in de tijd reist. Helaas is voor ons een zwakke plek ook pas herkenbaar als het zich voor de eerste keer voordoet. Er is dus altijd iets of iemand die ongelukkigerwijs door de tijd is meegenomen alvorens wij een tijdsteen, zoals de stenen plaat in Hvalsey, kunnen plaatsen.

De frequentiestenen hebben allen voor ons wel een herkenningsvorm, maar zijn voor de planeetbewoners niet interessant genoeg of te groot om iets waardevols in te zien. En de frequentiestenen werken

alleen indien zij in de buurt van een tijdsteen met kritische massa komen. Wel kan je met verschillende frequentiestenen of in combinatie met verschillende frequentiestenen naar verschillende tijden reizen.

In principe kunnen zij van allerlei materie door ons worden gebouwd maar rotsen, stenen, kristallen en andere vaste stoffen hebben een langere levensduur en overleven organische stoffen of andere materialen.

Wie niet weet welk element bij welke steen geplaatst moet worden, kan onbedoelde reacties veroorzaken. De witte smaragd van Jarvick is daarvan een voorbeeld. Deze steen is gekleefd en heeft een deel van haar kritische massa verloren en is daarmee een onstabiel element geworden. Om weer stabiel te worden, trekt het elementen of moleculen weg uit de directe omgeving. Het gevolg was dat de bewerker van de steen overleed en de eigenaar van de steen, Alma Jarvick, versneld oud werd. Indien een onstabiel element bij een andere frequentiesteen wordt geplaatst, kan dit heftige reacties veroorzaken zoals brand of juist elkaar stabiliseren zoals de ring van Jessica met de witte smaragd.

Wij, de Beschermers van de Stenen, proberen deze stenen weer op te sporen en terug te brengen naar de oorspronkelijke frequentie of stabiele vorm waarvoor zij bedoeld waren.

In de tijdslijn 1853 kwam een man Tim o'Connely bij toeval tijdens een van zijn expedities op twee verschillende plaatsen twee stenen, die erg veel op elkaar leken, tegen. Hij nam ze mee naar huis en thuisgekomen legde hij ze naast elkaar om ze te vergelijken. Hij bemerkte dat één steen lichter werd en de andere zwaarder naarmate hij de stenen van afstand veranderde. Het duurde niet lang of hij kreeg door, dat beide stenen samen in evenwicht kwamen bij een bepaalde afstand en als kompas kon worden gebruikt.'

'Zijn dat...?' vroeg Alex

'Ja Alex. Het zijn diezelfde frequentiestenen die jij nu in je bezit hebt. o'Connely heeft met deze stenen een groot aantal andere stenen gevonden, waaronder een witte kubus, die nooit gevonden had mogen worden. Door ze weg te halen bij de zwakke plekken in de tijdlijn en op andere plaatsen te gebruiken waar ze voor bedoeld waren, zijn er op verschillende plaatsen breuken in de tijd ontstaan en zijn kostbare ele-

menten verloren gegaan. De breuken hebben verdwijningen tot gevolg gehad van mensen zoals in Hvalsey en wellicht zijn jullie ook enkele andere verdwijningen in één van de twaalf plaatsen met sterke magnetische krachtvelden op jullie planeet bekend: bij de Bermuda-eilanden.

o'Connely had in de gaten dat de stenen die hij door middel van het kompas gevonden had, over speciale krachten beschikten. Hij wist alleen nog niet wat het potentieel van de stenen was. Hij nam een deel van de stenen mee in een kist en wilde deze stenen laten onderzoeken in Madrid, waar een beroemde geoloog en vriend van hem woonde, Carlos Ramos

Hij kocht zichzelf een plaats als passagier aan boord van de Mary Celeste, dat op weg was naar Gibraltar. Toen de Celeste via de Bermuda eilanden naar Gibraltar wilde varen om een storm te ontwijken, kwamen de Frequentiestenen van o'Connely in het sterke magneetveld dat zich daar bevond met als gevolg dat de stenen een opening in de tijd veroorzaakten. De Celeste voer in een dikke mist en haar kompas draaide als een tol rond. In de mist raakten zij de koers kwijt en bereikten zij met behulp van de kompasstenen van o'Connely, die wel een richting aangaf, een haven. Zij zijn hier allen aan land gegaan in afwachting totdat de mist zou wegtrekken. Doordat o'Connely met de kompasstenen het schip verliet en de kist met stenen aan boord was gebleven, veranderde de frequentie van de overige stenen en veroorzaakten deze een tweede opening in de tijd. Het schip keerde terug op zijn originele koers zonder bemanning, waarna het werd gevonden door het brigantijnschip de Dei Gratia.

Het kompas van o'Connely leidde naar de tweede witte kubus die in de buurt van de haven verborgen was.'

'Waarom wees het kompas van o'Connely de steen aan boord van de Celeste dan niet aan? Die was toch dichterbij?' vroeg Alex zich af.

'Omdat die in een verzegeld kistje zat, dat werkt als een kooi van Faraday, magnetische velden worden eromheen geleid. Vanaf het moment dat o'Connely de stenen op hun krachten begon te herkennen, bouwde hij allerlei kisten, van lood, van hout en van andere materialen om de stenen in 'bedwang' te kunnen houden. Het kistje van de kubus was een kleiner kistje en zat in de kist met de overige stenen.

De kubussen zijn een soort lopers die op alle sloten passen. Het zijn de enige stenen die naar alle tijden kunnen reizen en die je weer terug kan brengen naar de oorspronkelijke tijd waarop een tijdsprong is gemaakt.

Wij gebruiken ze om naar plaatsen te gaan waar een Tijdsteen gelegd moet worden en er nog geen andere mogelijkheid is om daar te komen. Er zijn er voor jullie planeet maar drie kubussen en o'Connely wist nu van het bestaan van twee van de kubussen. Eén was al aan boord van de Celeste, maar verdween met de Celeste terug in de tijd waar de Dei Gratia de steen oppikte en kwam uiteindelijk bij Stevens terecht, de tweede had o'Connely met behulp van de kompasstenen gevonden in Antropolis waar ook een Tijdsteen ligt die de zwakke plek bij de Bermuda eilanden moet compenseren.'

'Antropolis?' vroeg John. Hij had die naam ergens eerder gelezen.

'Dat is een plaats in een andere tijdlijn die jullie nog niet hebben gezien. Om zoveel mogelijk tijdparadoxen te voorkomen, wil ik hier niet op ingaan.'

'Wat je weten moet is dat o'Connely met de kubus bij de tijdsteen naar elke tijd kon reizen. Met zijn kennis van archeologie kon hij bovendien plaatsen van artefacts met historische waarde vinden die enkele jaren later pas door een ander ontdekt hadden moeten worden. Voordat hij deze tijdsprongen ging maken, wilde hij eerst zijn dochter Mary van zijn vondst vertellen en haar meenemen. Maar voordat hij haar over zijn ontdekking kon uitweiden, vertelde Mary toen hij thuis kwam, dat zij inmiddels verloofd was en wilde gaan trouwen. Tim o'Connely was hier niet gelukkig mee en in een moment van woede gebruikte hij twee stenen om vuur te laten ontstaan, waarbij hij de aanstaande schoonzoon verbrandde. Een inbraak werd in scène gezet om tijd te winnen en het verkoolde lichaam heeft hij in een kist gestopt die u enige tijd geleden heeft gevonden in de kelder van het museum. Toen o'Connely beseftte wat hij had gedaan, opende hij een tijdpoort naar het verleden, naar Hvalsey om precies te zijn. In zijn haast om de politie te ontkomen stapte o'Connely door de dimensiepoort maar liet de kubus liggen. De Tijdsteen in Hvalsey kwam in werking precies op het moment dat er een elektromagnetische storm

plaatsvond, de Aurora Borealis oftewel het Noorderlicht. Het gevolg was dat tegelijkertijd het schip met vissers onbedoeld verdween.

Tim o'Connely was ontdaan van alle ellende die hij had veroorzaakt. Zittend op de tijdsteen was er voor ons, Naviri, een mogelijkheid om met hem te communiceren. Wij kunnen immers verschijnen bij een tijdsteen.

De Beschermers van de Tijd hebben hem de mogelijkheid gegeven om de taal van de bevolking te leren en zo er voor te zorgen dat hij bij een vrouw in Hvalsey bleef op wie hij zeer gesteld was. Op deze wijze zou hij ook geen verder kwaad in de tijdlijnen kunnen aanrichten. Dit had echter een averechts effect, omdat hij behalve de kennis van de taal als neveneffect ook enige kennis van de Naviri meekreeg op dezelfde wijze als Alex dat ook van ons kreeg. Hij leerde van de krachten van de stenen en welke stenen hij kon gebruiken voor tijdsprongen. Ook wist hij dat twee kleine stenen met twee sterren, die hij al eerder had gevonden en zich aan boord van de Celeste bevond, specifiek bedoeld waren voor de Tijdsteen van Hvalsey en een opening konden maken naar de Naviri. Hij vertelde het belang van deze steentjes aan de bevolking en maakte een ruimte in de muren van het kerkje precies op de hoogte zoals hem ingegeven was door de Naviri. Tenslotte graveerde hij de sterren in het zwaard van Hormot. Hij wist dat deze frequentiestenen zich op een dag in de buurt van de Tijdsteen zouden bevinden en hij hulp nodig had van de Naviri om deze vissers terug te halen. Als het hem niet zou lukken, dan was er hopelijk iemand na hem die deze vrouwen kon helpen.

Toen de vissers na enkele maanden nog niet waren weergekeerd besloot hij te trachten alle gedane zaken terug te draaien, de vissers naar hun eigen tijd terug te krijgen en ook zijn dochter terug te winnen door het gebeurde ongedaan te maken.

Tim beseftte dat de vissers waarschijnlijk net zoals hij door de tijd waren gereisd. Wetend dat hetzelfde was gebeurd met de Mary Celeste en dat hij vanuit Hvalsey de vrouwen niet meer kon helpen, zocht hij naar een manier om de Tijdsteen weer in werking te krijgen. Hij vond de zwakke plek in de tijd in een tunnel in het ijzerhoudende gebergte waar jullie ook doorheen zijn gelopen. Met enkele gesteenten die de

zwakke plek in het gebergte veroorzaakten, bouwde hij een altaar in het kerkje van Hvalsey. Aangezien echter deze stenen bij lange na geen krachten als de kubus bezat moest hij wachten op een elektromagnetische storm, het Noorderlicht. Door het Noorderlicht kreeg o'Connely wel een opening in de tijd, maar gaven de stenen een wisselende frequentie. Hierdoor ontstond gedurende korte tijd een opening naar een andere tijd. Hopend in die andere tijd een oplossing te vinden is o'Connely in de opening gesprongen. Door de wisselende frequentie konden wij hem echter niet volgen en konden we niet zien welke paradoxen zouden ontstaan.

Mary vond de kubus en nog meer bijzondere stenen in de kelder van haar ouderlijk huis. Hoewel ze een vermoeden had dat de stenen met de verdwijning van haar vader te maken hadden, kende zij echter de krachten van de stenen niet. Aangezien niet bekend was of o'Connely nog leefde en haar ook niet meer onderhield, was het voor Mary een goed idee de stenen tentoon te stellen en genereerde hiermee nog enige inkomsten en aanzien in de stad. Een deel van de stenen borg zij goed op. Om ook de verdachtmakingen van o'Connely te voorkomen, vertelde zij dat hij weer op reis was en regelmatig voegde zij uit haar voorraad verborgen stenen uit de kelder een deel aan de collectie toe om te laten lijken dat haar vader nog leefde.

Om nog meer ongelukken te voorkomen verborg ze de kubus in een metalen kist die veel later gevonden zou worden door Amanda. Mary kon echter uiteindelijk het verlies van haar geliefde en de kennis dat haar vader dit verlies had veroorzaakt, niet aan en besloot de stad te verlaten. Om niet achtervolgd te worden, heeft ze haar ring in verkoold as gelegd en deed het voor alsof zij zichzelf had verbrand.

Tim o'Connely had na de tijdsprong in Hvalsey inmiddels door hoe hij naar verschillende tijden kon reizen. Bovendien kon hij, omdat hij geen astraal wezen is, gedurende een langere periode in een bepaalde tijdslijn blijven.

In zijn zoektocht om weer thuis en bij zijn dochter te komen, zal hij nog meer tijdsprongen gaan maken. Hierbij heeft hij een aantal tijdslijnen al beïnvloed, zoals de tijdlijn in Hvalsey die de verdwijning

van de vissers tot gevolg had. o'Connely zal niet stoppen met tijdreizen totdat hij een weg terug heeft gevonden en al zijn handelingen ongedaan kan maken.'

'Maar wat heeft dat allemaal met ons te maken?' vroeg John weer.

'Zoals ik al zei, heeft o'Connely niet alle stenen meegenomen tijdens zijn reis. Een deel bleef achter bij zijn dochter. Amanda beschikte nu over de stenen in het museum en de stenen die zij vond in de kelder, waaronder een kistje met de witte kubus die o'Connely meebracht uit Antropolis.

Toen zij het kleine kistje van de kubus opende, begon een aantal stenen te resoneren. De gevolgen ken je al. Het uiteindelijke resultaat is dat Amanda en haar assistente een tijdsprong hebben gemaakt.'

'Haar assistente? Is er nog iemand verdwenen?' riep Jessica verbaasd.

'Cylia. De assistent-conservator. Zij was eigenlijk de veroorzaker van de opening in de tijd en Amanda is haar achterna gegaan om haar terug te halen.

Omdat zij de sprongen hebben gemaakt zonder de kubus mee te nemen, zitten zij vast in een tijdslijn en weten wij, totdat in een tijdslijn wijzigingen zijn ontstaan, ook niet waar zij zich bevinden. De enige manier om hen terug te halen, voordat zij teveel schade aanrichten in de tijd waar zij zich nu bevinden, is te achterhalen in welke tijd zij zitten door de zwakke plek in haar tijdslijn te vinden, haar na te reizen en haar mee terug nemen naar haar eigen tijd.

Omdat jullie al kennis hebben genomen van de magische krachten van de stenen en wij slechts gedurende korte tijd een materiële vorm kunnen aannemen, terwijl jullie wel gedurende een langere periode in een tijdlijn kunnen blijven, willen wij, de Beschermers van de Stenen en de Beschermers van de Tijd, dat jullie de tijdslijnen weer in orde brengen en de frequentiestenen weer terugplaatsen bij de tijdstenen. O'Connely beseft niet dat elke kleine verandering in het verleden grote gevolgen kan hebben voor het verdere verloop van de tijdslijnen. Jullie noemen dat het 'butterfly-effect'. Als Mary o'Connely de stenen niet had gehad, was er geen museum en was ook Amanda nooit conservator geweest in het museum en zou ze nooit een tijdsprong hebben gemaakt.'

‘Maar dat kunnen wij toch niet meer ongedaan maken! Als wij dat zouden doen, veranderen wij de tijdslijn,’ stelde Alex vast.

‘Dat is juist, Alex. Alles wat al beleefd is, kan niet meer gewijzigd worden. Hoe graag je het soms ook zou willen. Het is dus onmogelijk om de geschiedenis te wijzigen. Je kan geen vader van een dictator doden om de zoon niet meer geboren te laten worden. Ook al probeer je het. Het zal niet lukken omdat je anders ook nooit van het bestaan van de dictator had geweten. Wij hebben het ook op verschillende momenten geprobeerd om oorlogen te voorkomen en mensenrassen te beschermen tegen natuurrampen. Slechts enkelen luisterden en konden ontvluchten, maar de natuurrampen en oorlogen vonden toch plaats. En zoals in de tijdslijnen al voorzien was, waren het ook deze enkelen die overleefden. Echter wat nog niet is gebeurd of in gang is gezet, kan nog worden voorkomen voor jullie tijdslijn. o’Connely is nog steeds op zoek naar de derde kubus. Hiermee hoopt hij uiteindelijk terug te kunnen komen in zijn eigen tijd.

Dan is er nog een tweede probleem: ene heer Dendermonde heeft een deel van de stenen die op de Celeste aanwezig waren via ene heer Stevens opgespoord en in zijn bezit gekregen, waaronder de kubus van de Celeste die Stevens voor onderzoek naar Amanda wilde sturen.

Met de kubus van Stevens kan hij nu bij de tijdstenen en ook tijdsprongen maken. Bovendien heeft hij een zwakke plek gevonden in de tijdslijn bij het sterk ijzerhoudende gebergte Ayers Rock in Australië. Zoals jullie naar Hvalsey gingen door de tunnel, is Dendermonde met een gezelschap in de tunnels van Ayers Rock door de tijd gegaan en uitgekomen op Paaseiland. Wij hebben nog geprobeerd te waarschuwen en het gezelschap tegen te houden als een geestverschijning bij een van de groepsleden in de tunnels, maar zij lieten zich niet afschrikken. Gelukkig kent Dendermonde nog niet alle krachten van de kubus.

Om te voorkomen dat Dendermonde de derde kubus vindt, willen wij dat jullie hem achterna reizen en hem de kubus afnemen, zodat hij niet meer bij de derde kubus kan komen en de schade die hij zal gaan aanrichten, voorkomen. Tot op heden heeft hij gelukkig de kracht van de kubus nog niet ontdekt en dat willen wij ook zo houden.’

‘Waar ligt de derde steen?’ vroeg John weer.

‘Wij hopen dat het niet nodig is je dit te vertellen. Mocht je in een situatie komen dat Dendermonde je deze informatie ontfutselt, dan kan dat grote gevolgen hebben. Wat je weten moet, is dat wanneer de drie stenen worden samengebracht in dezelfde tijdslijn, alle tijden gaan versmelten en de wereld zoals je die nu kent ophoudt te bestaan.

Maar de tweede kubus ligt nog steeds in het museum onder een hoop as. Wij hebben de kubus verplaatst en onder de veraste kast gelegd die zich in de onderzoeksruimte bevond, waar jij samen met Jim het bewustzijn verloren. Zodat wij zeker wisten dat de kubus niet door de verkeerde persoon gevonden zou worden. Jij, John, kunt die kubus dus daar vinden en gebruiken om ook naar Paaseiland te gaan.’

‘Die voetstappen die ik hoorde voordat ik het bewustzijn verloor..?’

‘Dat waren wij. Wij hebben de kubus verplaatst en alle bewijzen van tijdreizen meegenomen.’

‘De zeekaart en het logboek van de Celeste!’

‘Inderdaad. De weg naar Antropolis stond er ook op beschreven en dat zou op termijn nog meer ongewenste ‘bezoeken’ hebben gegeven.’

Terwijl John zich nog afvroeg wat Amala met ongewenste bezoeken bedoelde, ging Amala verder:

‘Let op, de politie zal over twee dagen de plek vrijgegeven als het onderzoek is afgerond. Dan zullen de opruimingsdiensten beginnen en uiteindelijk ook de kubus vinden. Het is voor jullie dus noodzakelijk om voor die tijd bij het museum aan te komen. Pak de kubus, houdt de kubus vast, focus je aandacht op Paaseiland en de tweede kubus die Dendermonde heeft en je zult in de tijdslijn van Dendermonde komen.

Eerst zal je echter terug moeten gaan naar Hvalsey.’

‘Terug naar Hvalsey!’ riep John verbaasd.

Amala zwaaide nu met haar staf en de ruimte waarin zij zich bevonden werd eerst donkerder en vervolgens veranderde de glazen wand in een enorm projectiescherm waarin de nederzetting dicht bij Hvalsey te zien was. Vervolgens leken zij over de grote groene vlakte te vliegen om bij de tunnel, waar zij in de tijd van Iri binnenkwamen, te stoppen. Het gezelschap zag een groep van vier gewapende mannen uit de tunnel komen.

‘Dit zijn handlangers van Dendermonde. Zij zijn in zijn opdracht op zoek naar jullie en hebben de zwakke plek in de tijd ook gevonden bij Igaliku en zijn onderweg naar Hvalsey.’

John fronste zijn wenkbrauwen: ‘Hoe hebben zij ons gevonden?’

‘Je hebt nogal een spoor achtergelaten. De helikopterpiloot die jullie naar Qaqortoq bracht, zag het kompas en heeft hiervan Dendermonde op de hoogte gebracht. Dendermonde heeft op zijn beurt zijn handlanger Jason achter jullie aan gestuurd. Vervolgens stond jullie terreinwagen geparkeerd bij de waterval en hing er een touw dat naar de spelonk leidde. Zij mogen de Tijdsteen niet ontdekken. De sterrensteentjes zitten nog in het kerkje en Hormot kan met zijn zwaard opnieuw de tijdslijn openen. Wanneer zij de Tijdsteen zouden vernietigen dan is er ook geen mogelijkheid meer voor jullie om terug te keren.’

‘Geen mogelijkheid terug te keren naar huis.’

‘Ja Alex. Alleen via die weg en door de zwakke plek bij Igaliku kom je weer terug in jouw eigen tijd. Vervolgens kan je naar het museum en de kubus halen om door de tijd te reizen naar Dendermonde.’

‘Jullie hebben het allemaal wel al goed bedacht hé! Wie zegt dat wij het spelletje mee willen spelen?’ vroeg Jessica zich af.

‘Alex en jij hebben daar geen belang bij maar voor John en Iri betekent dit dat zij hun dierbaren terug kunnen krijgen.’

Deze keer keek Iri op. Ze hoorde haar naam vallen en hoewel zij nog steeds in een soort van roes alles aanhoorde, zonder te kunnen bevatten wat er allemaal besproken werd, begreep zij nu dat er toch een kans was haar vader weer terug te zien.

‘Ga ik mijn vader weer zien?’

‘Jouw vader en de andere vissers zitten gevangen in een tijdslus. Als de tijdslijnen hersteld zijn, zullen zij terugkeren naar Hvalsey met als enig verschil dat zij zich niet bewust zullen zijn wat er is gebeurd, omdat voor hen de tijd stil heeft gestaan. Voor hun gevoel zijn ze maar een paar dagen weggeweest. Voor Hvalsey is het echter enkele jaren geweest!’

‘En wanneer zie ik Amanda dan weer?’

‘Terwijl jij je met Dendermonde bezighoudt, zijn Jeremiah en Jim druk bezig met het zoeken naar aanwijzingen waar Amanda zich be-

vindt. Zij zullen niet stoppen te zoeken en aanwijzingen vinden waar zij zich bevindt.'

Het gezelschap werd stil. Er werd zoveel verteld door Amala dat het hen duizelde. De werkelijkheid zoals zij die kenden en hen al die jaren van jongs af aan was aangeleerd, bleek een heel andere waarheid te bevatten. Het was alsof je je hele leven had geleerd dat de snelheid van het licht het allersnelste was en nu blijkt dat deze veronderstelling onjuist was. Het is dan moeilijk al je eigen veronderstellingen los te moeten laten en toe te geven. Alle theorieën over de lichtsnelheid moeten worden herzien.

Er viel niet veel meer te zeggen en min of meer wisten allen waar ze aan toe waren: terug naar Hvalsey.

Amala maakte aanstalten om hen terug te zenden. Zij hield haar staf omhoog en verzocht allen weer in de vierkanten te gaan staan.

Al lopend naar de gemarkeerde delen op de vloer, had Alex toch nog een opmerking:

'Kunt u nog niet iets vertellen over de plaats waar wij ons nu bevinden?'

'Nee. Nu nog niet. Het zou je alleen maar verwarren. De kennis die wij je zouden geven heeft grote gevolgen op de rest van je leven. Te zijner tijd, als alle tijdslijnen hersteld zijn, zullen wij je nog één keer bezoeken. Het is dan aan jou of je deze kennis wilt hebben of terug wilt gaan naar je eigen leven.'

Amala hief haar arm omhoog. 'Bij Hvalsey zal ik vijf steentjes in de vorm van rode bolletjes achterlaten. Gebruik ze alleen wanneer je ze nodig hebt!'

'Waarvoor dienen die?' vroeg Jessica

'Het zijn gedachtenste....' liet Amala nog weten voordat zij haar staf op de grond tikte en verdween. John, Jessica, Iri en Alex verdwenen in een mist...

13.

Na een tussenlanding, een extra uitvoerige controle in Londen en een vertraging van ruim een uur, ging de 737 onderweg met bestemming Gibraltar.

De vlucht verliep verder prima. Hoewel Jim niet bijgelovig was, liet hij het zwarte steentje in het kauwgomwikkel om de Goden niet verder te verzoeken...

De film die vertoond werd, kende hij al en daarom besloot Jim nog even te gaan slapen. Ondanks het voorval lukte het hem om in een diepe slaap te komen.

Het gesnurk werd Jeremiah te veel waarop hij opstond en een praatje ging maken in de pantry met de kapitein toen deze even een rondje liep en voor zichzelf een koffie inschonk.

Het toestel was slechts half gevuld. De nachtvlucht naar Gibraltar was nooit echt overboekt, wist de kapitein te vertellen. Toen Jeremiah vertelde zelf ook helikopter te vliegen, was de kapitein meteen enthousiast en begon allerlei technische specificaties van de '73-400' te vertellen.

'Was ik maar nooit hierover begonnen,' dacht Jeremiah.

Jeremiah bleef uit beleefdheid de kapitein aankijken. De technische specificaties van het vliegtuig interesseerden hem eigenlijk helemaal niet. Nu had hij de keuze tussen het aanhoren van een saaie opsomming van feiten en een snurkende medepassagier.

Na enige tijd verontschuldigde Jeremiah zich.

'Ik vind het zeer interessant captain, maar ik moet hoognodig naar de wc!' bedacht Jeremiah ter plekke.

'If you got to go, you got to go! Maar kom straks gerust even in de cockpit, dan praten we verder...' merkte de kapitein op die een mede-enthousiast voor vliegen had gevonden, 'maar let op; over een half uur ga ik de landingsprocedure inzetten.'

‘Ik begrijp het. Dan zal ik niet storen.’ Da’s mazzel, dacht Jeremiah nog terwijl hij zich in het kleine kamertje terugtrok.

Op zijn weg terug naar de stoel hoorde hij dat Jim weliswaar nog net zo hard snurkte, maar zag dat hij in zijn slaap toch onbewust zijn handen nog steeds in de leuningen kneep.

Zonder hem te storen, zakte Jeremiah weer in zijn stoel en zette een koptelefoon op die zorgde voor wat lichte muziek die de reis enigszins veraangenaamde. Precies een kwartier later ging het lampje ‘Fasten your seatbelts’ weer branden en zette het toestel de landing in. Jeremiah maakte de gordels van de nog altijd slapende Jim vast.

De eerste zonnestralen schenen en de korte landingsbaan, die half in zee leek te liggen, was goed te zien over de linkervleugel toen de kist zijn koers veranderde.

Toen het toestel eenmaal op de grond stond, werd Jim pas wakker.

‘Zijn we er al? Nou dat viel toch wel mee hé!’

‘Heb je niet gemerkt dat de boutjes van je stoel los gingen zitten? Je stoel ging helemaal schuiven! We konden je nog net grijpen voordat je door de lucht vloog!’ grapte Jeremiah.

‘Leuk hoor. Mijn knokkels doen nog zeer van het knijpen in de stoel! ...Waar nu heen?’

‘Je zei dat Ramirez werkt voor de marine en is gelegerd op de militaire basis. Gibraltar is maar zes vierkante kilometer. Dus dat moet niet zo moeilijk te vinden zijn. Ik moet even regelen dat wij daar naar binnen mogen.’

Jeremiah liep naar een telefooncel op het vliegveld en opende daar een telefoonboek. Gelukkig is Gibraltar Engels, bedacht Jeremiah zich. Jim zag hem wat nummers intikken op zijn mobiel en bleef, onverstaanbaar voor hem, enkele minuten babbelen.

Lachend kwam Jeremiah terug. ‘Geregeld! We kunnen ons bij de poort aanmelden. Er liggen pasjes voor ons klaar.’

Terwijl ze meteen doorliepen naar een taxistandplaats, klapte Jims mond open van verbazing. ‘Heb jij hier ook weer kennissen?’

‘Nee. Maar een kennis van mij wel! Ramirez werkt op de basis als

kok. Grote kans dat hij vanwege ontbijttijd in de kantine is. Met een beetje geluk kunnen we meteen wat eten daar,' bedacht Jeremiah.

'Dank je, maar ik zit nog vol!'

De taxi bracht hen in een klein kwartier rijden naar de militaire basis. Jim kon zich niet aan de indruk onttrekken dat de chauffeur enigszins omreed, maar wilde er geen ophef van maken.

De bezoekersspasjes lagen inderdaad al klaar en na legitimatie kwam een officier aanlopen om hen te begeleiden naar de kantine.

'Goedemorgen. Ik ben sergeant Hawk. Welkom bij het Gibraltar Squadron. Wij zijn een kleine eenheid met maar twee patrouilleschepen, maar altijd paraat. Aan de linkerzijde lopen wij langs het huis van de commandant van de basis. Het huis is gebouwd in...'

'Sergeant. Wij komen voor Ramirez Barros. Niet voor een rondleiding!'

'Natuurlijk, natuurlijk, mister Johnson. Volgt u mij maar naar de kantine. Ramirez is denk ik nog aanwezig. Zijn dienst is net afgelopen. Mag ik vragen wat hij heeft uitgevreten? Met permissie, maar als een agent van de NSA helemaal hier naar toe komt om de kok enkele vragen te stellen dan...'

'Wij zijn uitsluitend met een onderzoek bezig waarbij meneer Barros ons mogelijk kan helpen. Ik verzeker u dat zijn staat van dienst niet in gevaar zal zijn!' antwoordde Jeremiah snel.

Jim keek Jeremiah aan en fluisterde: 'De NSA, de National Security Agency van Amerika?'

'Ssst. Dat leg ik later wel uit Jim!'

'Dit is wellicht de kleinste marinebasis van de wereld, maar dat heeft ook zo zijn voordelen: u hoeft niet ver te lopen heren. Hier is de kantine. Ramirez, er zijn twee heren voor je!'

Een man in kokskleding keek op.

'Heren ik laat u verder met de heer Barros alleen. Mocht u mij nodig hebben, dan wacht ik buiten.'

'Dank u wel sergeant. We roepen u wel!' Jeremiah glimlachte. Het is wel heel makkelijk om ergens binnen te komen als je de juiste mensen weet te benaderen.

'Goedendag. Wij zijn Jeremiah Johnson en Jim Welsh.' Jeremiah

liet even kort zijn badge zien, opdat Ramirez onvoldoende tijd kreeg om te lezen wat er op stond.

‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Wij weten dat u vanmiddag een afspraak zou hebben met de heer Stevens. Helaas is de heer Stevens wat overkomen en kan hij u vanmiddag niet ontmoeten.’

‘Wat is hem overkomen?’

Jeremiah dacht even snel na. Zou hij hem de waarheid vertellen of er een mooi verhaal van maken? Hij besloot het eerste.

‘Stevens is neergeschoten. In het kader van een onderzoek en aantekeningen in zijn notities komen wij bij u. U zou een belangrijk artefact bezitten en daarin kan mogelijk een aanwijzing zitten die ons naar de dader leidt.’

‘Ik denk dat ik dan niet veel kan helpen, heren. Ik heb alleen maar met Stevens gesproken over een logboek van kapitein Morehouse en een boek met aantekeningen van de Mary Celeste. Daarin staat alleen maar wat geschiedenis. Er staat niets in over Stevens, laat staan over een aanslag op hem!’

‘Mogen wij die boeken inzien?’ vroeg Jim nieuwsgierig.

‘Ze liggen op mijn kamer hier op de basis. Maar... u wilt ze toch niet meenemen hoop ik? Het is namelijk het enige bezit wat ik van mijn betovergrootvader, die stuurman was op de Dei Gratia, heb. Ik ben er, éh, nogal aan gehecht...En bovendien had Stevens mij een leuke aanvulling op mijn pensioen beloofd indien de boeken een historische waarde bezaten.’

Jim voelde de bui al hangen. Dat gaat geld kosten!

Lopend naar de kamer van Ramirez, liet Ramirez spontaan al weten hoe hij de emotionele waarde van het bezit inschatte.

‘Stevens beloofde mij een koopsompolis ter hoogte van £5000,-’

‘Mocht blijken dat de historische waarde van de boeken inderdaad van wetenschappelijk belang zijn, dan denk ik dat wij wel mogelijkheden hebben om aan uw wens te kunnen voldoen!’ antwoordde Jeremiah. ‘Maar waarom heeft u deze boeken nog niet eerder aan een museum of andere archeologische autoriteit aangeboden?’

‘Tot op heden waren de boeken voor mij uitsluitend een stukje fa-

milieugeschiedenis. Ik wist niet dat anderen er ook in geïnteresseerd waren totdat ene Marc Stevens mij belde en vertelde dat hij bezig was met een onderzoek naar de Mary Celeste en vroeg of ik nog informatie had, die het mysterie van de verdwenen bemanning kon verklaren. Toen ik vertelde dat ik wel wat informatie had, die waardevol kon zijn, maakte hij meteen een afspraak met mij om een week later bij mij langs te komen. Dat zou vandaag, vanmiddag om precies te zijn, het geval zijn geweest!

‘Heeft de aanslag op Stevens met deze boeken te maken?’

Jeremiah keek Ramirez direct in de ogen: ‘Wij sluiten dat niet uit.’

‘Loop ik ook gevaar?’

‘Heeft u nog anderen gesproken over uw afspraak met Stevens?’

‘Nee.’

‘Dan denk ik dat dat wel meevalt.’

Ramirez opende zijn kamerdeur en liep naar een kluisje dat in de muur achter een schilderij verborgen was. Hij opende de safe en haalde er een lederen omslag uit met erin gebrand de woorden:

‘Logboek Dei Gratia, kapitein David Reed Morehouse’.

De oorspronkelijk soepele omslag had door de tand des tijds duidelijk flexibiliteit verloren en ging met het kenmerkende geluid van krakend leer open. Het logboek bleek een losbladig aantal vellen van perkamentachtig materiaal. Zonder laboratoriumonderzoek kon Jeremiah de authenticiteit van het logboek niet vaststellen maar hij had vooralsnog geen redenen om aan de geloofwaardigheid van Ramirez en de echtheid van het document te twijfelen.

‘Kunnen wij even de tijd nemen om dit logboek op ons gemak door te nemen en wat aantekeningen maken?’ vroeg Jeremiah vriendelijk.

‘Dat is geen probleem. Ik zal een kan koffie zetten en dan kunt hier het één en ander doornemen. Wel wil ik dat dit logboek voorlopig deze kamer niet verlaat. Het is mijn enige erfstuk, begrijpt u!’

Jim en Jeremiah gingen op de bank zitten en begonnen te lezen.

Jeremiah scande de eerste bladeren over en zocht naar de woorden ‘Mary Celeste’ en ‘kapitein Briggs’. Op pagina zeven kwamen beide woorden voor en begon hij aandachtiger te lezen:

—4 december 1872. 13.00 uur—

We hebben we wind mee en varen 15 knopen. Met de verre kijker kan ik net een brik voor ons zien varen. Volgens mij is het de Celeste die vijf dagen voor ons vertrok uit New York. Als dat zo is heeft ze slecht in de wind gelegen.

5 december 1872. 13.05 uur

We zijn de Celeste voorbij gevaren. Onze vlag en lichtsignalen worden niet beantwoord, vreemd.

—15.00 uur—

De afgelopen 2 uur heb ik geprobeerd contact te maken met de Celeste. Geen enkele reactie. Ik heb besloten terug te varen naar de Celeste. Hoewel het weer goed is en vanaf deze afstand geen averij te zien is, ben ik ongerust.

—17.00 uur—

We zijn aan boord van de Celeste geweest. Er is niemand meer aan boord.. De lading was nog in tact. Ook de zeilen waren gehesen en in de kajuiten lagen persoonlijke zaken zoals een fotoalbum van Briggs met zijn vrouw. In de kombuis lag half opgegeten eten op borden die nog op tafel stonden. We hebben alleen de hond van Benjamin Briggs gevonden. Het ziet er naar uit dat zij het schip hebben verlaten. Er is geen spoor van geweld of mouterij. Ik heb het logboek van Briggs en de ladingspapieren van de Celeste meegenomen. Ik zal dat vanavond lezen. Het wordt nu donker en we moeten zorgen dat het schip geborgen wordt. Met een sloep hebben we geprobeerd enkele persoonlijke zaken van de bemanning over te brengen naar de Gratia voor de achtergebleven familieleden. Mocht er iets mis gaan met de Celeste onderweg, dan blijven deze zaken voor de nabestaanden bewaard. Onze sloep kapseisde en zonk bij het overladen dus hebben we de sloep van de Celeste genomen. Ik vind het billijk om deze om te schilderen naar onze sloep en te confiskeren, aangezien wij onze sloep bij het bergen hebben verloren.

—23.00u—

Ik heb de ladingspapieren doorgenomen. Het grootste deel van de lading zijn vaten met ruwe alcohol, balen katoen en wat postzakken. Op het achtersteven heb ik een grote houten kist gezien met stenen waarvan enkele er waardevol uitzagen. De kist heeft alleen een inscriptie in het sluitingswerk: -ToC-. Deze kist staat echter niet op de ladingspapieren. Ik vermoed dat deze stenen gesmokkeld worden.

De bemanning is ongerust. Ze zijn bang dat hen hetzelfde overkomt als de Celeste.

Ik heb hen beloofd dat de beloning voor de berging onder allen verdeeld zal worden. Omdat we nog vijfhonderd mijl uit de kust zijn, heb ik besloten de bemanning een voorschot te geven op de beloning als zij zonder tegenspartelen de rest van de reis afmaken. Aangezien de kist met stenen niet op de lading staat, heb ik deze verdeeld. Mochten de stenen niet illagaal zijn, dan kan de melder tegen een beloning zijn waren terugkrijgen.
—6 december 1872. 03.00 uur—

We varen langzaam naar Gibraltar met de Celeste op sleeptouw. De stuurman en drie bemanningsleden zijn aan boord van de Celeste. Alles lijkt goed te gaan. De vooruitzichten voor het weer zijn goed. Als alles mee zit zijn we in drie dagen in Gibraltar.

Op de daaropvolgende pagina's stond weinig bijzonders. De reis naar Gibraltar verliep goed. Op 8 december bereikten zij de havenplaats.

Alleen een aantekening op 1 januari was nog interessant:

—1 januari 1873. 13.00 uur—

Loyds wil ons niet betalen. Men verdenkt mij en mijn bemanning van bedrog om bergingsgelden los te krijgen. Een onderzoek kan nog wel een jaar in beslag nemen. Mijn bemanning wordt nog gehoord. Helaas heeft Benjamin Briggs geen enkele aanwijzing in zijn logboek staan die onze onschuld kan bewijzen. Aangezien ik niet zolang kan wachten, heb ik een nieuwe bemanning geronseld voor de terugtocht naar New York. Ik heb inmiddels begrepen dat de kist met stenen eigendom zijn van een heer Tim o'Connely. Hij was passagier op de Celeste en is ook verdwenen. Aangezien de kans groot is dat deze man niet meer terugkomt, lijkt de verdeling van de inhoud onder de bemanning het enige is wat ze zullen krijgen als beloning voor de berging.

Terwijl Ramirez nog een tweede kop koffie inschonk, keken Jim en Jeremiah elkaar aan.

‘Wat nu?’

‘Dir kan toch niet alles zijn!’ riep Jim kribbig.

Jeremiah keek nog eens in de lederen omslag. Het viel hem op dat de bovenzijde van de omslag veel stugger was dan de onderzijde. Jeremiah probeerde de omslag wat te buigen en daarna de onderzijde. De bovenzijde kraakte veel meer. De onderzijde was soepeler en maakte nagenoeg geen geluid.

Jeremiah keer naar Jim. Ineens had hij een idee.

‘Mag ik een klein stukje van de omslag openmaken?’ vroeg Jeremiah beleefd.

‘Nou eigenlijk liever niet!’ antwoordde Ramirez.

‘Ik heb het idee dat er nog iets in de omslag zit!’ legde Jeremiah uit.

Als dat zo zou zijn, had Ramirez misschien wel al heel lang zonder het te weten een belangrijke boodschap van zijn betovergrootvader.

‘Oké.’ Ramirez bedacht zich snel. ‘Maar wees alstublieft voorzichtig!’

Jeremiah pakte een Zwitsers zakmes uit zijn zak, opende een klein schaaftje en knipte vervolgens voorzichtig een draad tussen twee aan elkaar genaaide leren delen van het logboek door. Het uitgedroogde garen was daarna eenvoudig uit elkaar te trekken.

Jeremiahs gevoel was juist. Tussen de leren lappen van het logboek zaten enkele vellen papier.

Hij bekeek het schrift aandachtig terwijl Ramirez over zijn schouder meekweek.

‘Helaas geen brief van de betovergrootvader. Het zijn aantekeningen van o’Connely!’

Beteuterd keek Ramirez naar Jeremiah en ging zonder verder wat te zeggen weer op de bank zitten.

Nu was het Jim die nog snel een slok van zijn koffie nam en over de schouder van Jeremiah wilde meelesen;

Beste Carlos,

Hoe gaat het met jou, mijn beste vriend?

Hoe is het aan de universiteit van Madrid?

Enkele weken geleden heb ik je een briefgestuurd, waarbij ik je vertelde dat ik van plan was naar jou te komen. Als je deze brief onder ogen krijgt, kan je begrijpen dat het mij niet gelukt is je te bereiken.

Ik hoop dat je na het lezen van deze brief ook mijn dochter Mary wilt vertellen dat het mij spijt wat ik gedaan heb en dat ik helaas ook niet meer terug kan komen naar haar. Alleen als ik terug kan draaien wat ik misdaan heb, kan ik haar weer recht in de ogen kijken en hopen dat zij mij vergeeft. Helaas zijn al mijn pogingen tot op heden mislukt en hebben het alleen maar erger gemaakt.

Ook nu ik weer voor de tweede keer op de Mary Celeste ben, blijkt dat ik het gebeurde nog niet heb kunnen terugdraaien: Ik ben nu op het schip gekomen op het moment dat alle bemanningsleden nog in Antropolis zijn en bevind ik mij midden op zee op de verlaten Celeste. Alleen Tifus, de hond van Briggs, is aan boord. Aangezien ik dit schip niet alleen kan besturen, zal ik straks opnieuw een tijdsprong proberen te maken, voordat het schip zal vergaan.

Omdat ik ook niet weet of mijn zoektocht ooit resultaat zal geven, schrijf ik hier mijn verhaal en hoop dat mijn kennis niet verloren gaat.

Ik ben op het spoor gekomen van iets wat wel de verklaring zou kunnen zijn van een van de grootste mysteries van het leven op aarde. Als je dit leest is het mij echter nog niet gelukt dit ook openbaar te maken en dan zit ik waarschijnlijk nog vast in een andere tijd.

Op 1 december 1872, was ik met de bemanning van de Mary Celeste op een in de mist gehuld eiland aangekomen. De mensen hier zijn vriendelijk en lijken allemaal van verschillende plaatsen te zijn gekomen. Het lijkt een soort toevluchtsoord te zijn. Doordat wij hun taal niet spreken, kunnen we slechts enkele woorden van hen verstaan. We konden er ook niet precies achterkomen waar we waren. De inwoners van de stad spraken van 'Antropolis' en volgens hen was het het jaar 2222. De plaatselijke inwoners leken allemaal een verschillende taal te spreken en elkaar toch goed te begrijpen. Ik heb nu sterk het vermoeden dat de mensen hetzelfde was gebeurd als wat met de vissers gebeurde in Hvalsey. (alleen wist ik dit toen nog niet) De stad leek een ark met mensen van allerlei verloren gegane beschavingen. Ik zag hier mensen die afkomstig leken van de Maya's, Azteken, Rapa Nui en wellicht zelfs Atlantis. De gebouwen van de stad zien er vreemd uit. Ze zijn van glimmend metaal en heel erg hoog. Ook in de haven liggen boten

van glimmend metaal. Ik geloof niet dat de stad gebouwd is door de huidige inwoners. Aan dit alles te zien was ik door de tijd gereisd. Ik wist het nu wel zeker. De stenen die ik had meegenomen aan boord van de Celeste moesten dit veroorzaakt hebben. Ook het plotselinge verdwijnen van het schip kwam daardoor. De bemanning van de Celeste vond het prima en wilde niet meer weg, maar ik was niet van plan hier te blijven. Ik wilde mijn fouten rechtzetten en mijn dochter weer zien. Een kompas dat ik zelf had gemaakt, wees mij een richting die ik ben gaan volgen en leidde naar een berg die ik buiten de stad zag liggen. In een ruïne, die ik daar zag, vond ik rotstekeningen van dezelfde makelij als van de Majas in Peru. De tekeningen zouden dan minstens 4000 jaar oud moeten zijn.

Er stonden tekeningen van Megalieten zoals ik ook kende van Stonehenge in Engeland, iets wat op zeven sterren leek in de vorm een hoofdletter 'H' en ook enkele figuren met een staf in hun handen. Op de top van de staven stond iets wat veel weg had van glimmende edelstenen. Althans er waren lichtstralen omheen getekend en ik vermoedde dat dit van dezelfde makelij was als een zwarte scherf die ik op de vlakte van Nazca in Peru had gevonden. Aan de andere kant van de figuren stond een tekening die op de hele hoge gebouwen leek, zoals ik ook hier heb gezien en een drietal piramides waarbij ik Cheops herken. Tenslotte stonden er tekeningen van twee hoofden zoals ik die kende van de Moai op Paaseiland. Als dat waar was, hadden al deze plaatsen een verband met elkaar of liever: leken deze plaatsen op de een of andere manier met elkaar verbonden. Alle tekeningen hadden met elkaar gemeen dat het verdwenen bevolkingsgroepen en culturen betroffen.

Aan de bovenzijde van de tekening van de figuur met de staf zat zachte rode aarde precies boven de staf. Toen ik dat weghaalde, verpulverde de aarde in zeer fijn rood zand en vond ik onder dit zand een witte kubus verstopt. Precies dezelfde als de kubus die ik in een kistje heb meegenomen op de Celeste. Dit was geen toeval meer. Aangezien de Celeste was verdwenen, zag ik hierin een kans om naar huis te komen. Met de kubus in mijn hand en mijn gedachten aan mijn dochter, werd ik van het ene op het andere moment in tijd verplaatst en bevond mij weer thuis.

Een enorm gevoel van macht over tijd en ruimte overmeesterde mij. Op deze manier kon ik de grootste kunstschaten vinden, nog voordat ze op

de door de archeologen beschreven plaatsen werden gevonden die door hen in de geschiedenisboeken werden beschreven.

Ik vertelde mijn dochter Mary dit alles en vroeg haar mee te gaan. Zij vertelde mij echter dat zij tijdens mijn langdurige afwezigheid verliefd was geworden en zou gaan trouwen.

Met het horen van dit bericht verloor ik mijn verstand en in een vlaag van woede en heb ik iets gedaan waarvan ik heel veel spijt heb gekregen. Uit angst voor de consequenties had ik met behulp van de kubus een nieuwe opening gemaakt in de tijd. In mijn haast, met de politie op mijn hielen, heb ik nog snel een tas met wat spullen gepakt en ben door het geopende tijdgat gesprongen maar vergat de kubus mee te nemen. Vervolgens kwam ik toen, zonder mogelijkheden om mij nogmaals te verplaatsen in de tijd, terecht in Hvalsey, Groenland.

Tegelijkertijd met mijn aankomst in Hvalsey bleek een groep vissers met mijn komst verdwenen.

Hier kwam ik na enige tijd pas achter, toen een vrouw mij de taal van de lokale bevolking leerde en iets vertelde over haar volk, de Naviri.

Ik besefte mij dat ik door mijn hebzucht en gevoel van macht over tijd en ruimte opnieuw anderen veel verdriet had aangedaan.

Ik besloot te proberen alle ellende die ik had veroorzaakt goed te maken. Nadat ik begon te begrijpen hoe het springen door de tijd werkte, probeerde ik terug te springen naar de Celeste voor het moment dat zij in de mist verdween en voor het moment dat ik mijn dochter al verdriet had gedaan.

Ik belandde echter weer op het schip toen het de haven van Antropolis had verlaten en zonder bemanning op zee voer.

Ik verwacht over een dag op dezelfde plek te komen als waar het schip de mist invoer. Op dat moment kan ik waarschijnlijk opnieuw een tijdsprong maken. Met de groene diamant als enige waardevolle steen uit mijn kist zal ik opnieuw de sprong wagen en mag ik hopen dat ik in een andere tijd alle ellende die ik heb veroorzaakt weer ongedaan kan maken.

Mocht dit schip niet vergaan, dan zal jou gevraagd worden het logboek van Briggs als eerste te onderzoeken en zal jij deze brief vinden. Alleen jij weet van de stenen af en weet waarom ik onderweg was naar jou.

Ik heb het kistje met de kubus voor jou achtergelaten, zodat je deze kan onderzoeken en hopelijk mij ook terughalen uit mijn penibele situatie.

Ik heb alle vertrouwen in jou.

Nb. Ik heb de zwarte scherf van Nazca die ik in de kist die ik meenam op de Celeste in de lederen omslag bij deze brieven gestopt. Raak de scherf niet aan met je blote handen! De scherf is de punt van een staf die door de Naviri wordt gebruikt om je te verplaatsen. Maak van ebbenhout een staf die boven je hoofd uitkomt en plaats daarin de scherf. Ga met de staf naar één van de plaatsen waar de aarde haar sterkste magnetische velden heeft. Vanuit Madrid is dit Stonehenge of Gizeh. Vanwege jouw voorliefde voor het Engelse klimaat tegenover de hitte in Egypte, houd ik het erop dat je liever voor Engeland kiest. Ik zal er dan alles aan doen om ook daar te belanden en een rendez-vous met jou te hebben. Ik zal in de binnencirkel van de megalieten een ring plaatsen, die als baken dient en kan afstemmen op mijn plaats op de tijdlijn waar ik mij bevind. Eenmaal in Stonehenge plaats je de staf in het centrum van de binnenste cirkel tijdens volle maan. Wanneer de maan loodrecht boven Stonehenge staat en schijnt op de scherf, zal zich een opening vormen en kan je naar mij toe komen. Ik hoop dat je mij kunt helpen.

Je goede vriend Tim.

Jeremiah keek in de lederen omslag. Hij voelde aan de buitenzijde of er nog ergens een ‘bult’ zat die veroorzaakt werd door de scherf. Hij voelde niets. Vervolgens hield hij de omslag op z’n kop boven de salontafel. Pas toen hij enkele keren aan de bovenzijde wat klappen gaf, viel met een lichte heldere toon een zwarte glanzende glasachtige scherf in de vorm van een ruit op de tafel.

‘Het lijkt qua geluid wel op een stemvork!’ zei Ramirez die meteen zijn hand uitstak en een gebaar maakte om de scherf op te pakken.

Jim duwde zijn hand weg.

‘Niet aanraken stond er op de brief van o’Connely!’ zei Jim met een lichte stemverheffing.

Ramirez schrok. 'Ik bedoelde er niets mee! Ik wilde even kijken of de scherf waardevol was!' Tenslotte zat de scherf in het logboek van Morehouse en beschouwde Ramirez zich toch als de eigenaar van alles wat erin zat. Hij kreeg echter geen kans.

Jeremiah bleek, zoals een goed inspecteur betaamt, een latex handschoen in zijn zak te hebben en deed vervolgens de scherf in een plastic zakje die hij sloot met de seal die eraan zat.

'Dat gaat zomaar niet. U kunt dit niet zomaar meenemen!' opperde Ramirez.

'Het logboek en de gegevens van kapitein Morehouse zijn niet van belang voor ons onderzoek, maar de brief van o'Connely en de scherf lijken wel een verband te hebben met de aanslag op Stevens en die gaan vooralsnog mee voor verder onderzoek. Nadat het onderzoek is afgerond en als er geen verband is gebleken, kunt u het terugvorderen,' maakte Jeremiah duidelijk aan Ramirez.

Ramirez keek weer beteuterd. Daar ging zijn hoop op een goede koopsompolis.

'Wij danken u voor uw medewerking en zullen u vertellen wanneer het onderzoek is afgerond.' Jeremiah stond op, gevolgd door Jim. Ramirez leek weinig anders in te brengen te hebben, schudde beide heren de hand en leidde hen naar buiten alwaar sergeant Hawk nog steeds op hen wachtte.

Hawk nam een laatste trek van zijn sigaret en nam aanstalte om Jeremiah en Jim naar de poort van de basis te brengen.

Kijkend naar de uitgetrapte sigaret van Hawk, dacht Jim ineens hoe het mogelijk was dat hij de afgelopen dagen geen enkele sigaret had opgestoken. Zou hij zich in 'verkeerd gezelschap' bevinden die een 'slechte' invloed op hem hadden?

Al lopend keek Jim Jeremiah aan: 'Nu terug naar Engeland?'

'Ja. Als wij o'Connely weten op te sporen, kan hij ons vast vertellen wat er met Amanda gebeurd zou kunnen zijn en ons op weg brengen om haar te vinden!' antwoordde Jeremiah.

'En wat doen we met hem?' vroeg Jim weer.

'Niets. Hij mag dan een verdachte zijn voor een moord op de verloofde van Mary, die moord moet plaatsvinden in de 19^e eeuw. Hij

leeft, als hij nog leeft, in Stonehenge vierduizend jaar eerder. Technisch gezien heeft de moord nog niet plaatsgevonden.'

'En, gesteld dat we inderdaad vierduizend jaar terug kunnen in de tijd. Hoe komen wij daarna weer terug in deze tijd?'

'Tim o'Connely sprak van een ring. Dat is de ring die Stevens heeft gevonden in Stonehenge. We weten nu dat o'Connely die daar heeft geplaatst. Het is hem dus gelukt daar te komen. Als de ring als baken kan dienen om ons daar te brengen, kan diezelfde ring ook als baken dienen voordat Stevens de ring aan Amanda verstuurde. Dat is nage-nog in onze huidige tijd. We zullen hooguit enkele weken moeten oppassen dat we onszelf niet tegenkomen...!'

Jim keek bedenkelijk. Jeremiah's logica was rationeel maar Jim was nog niet overtuigd om zonder kleerscheuren weer terug te kunnen komen in 2012. Daarnaast had het een klein voordeel dat ook hij, mocht het allemaal anders lopen, weinig te verliezen had in het verleden. Niemand kende hem daar en ook de feiten die hij op zijn kerfstok had, waren daar onbekend. Hij kon dan ook weer vrij leven. Hij hoefde ook geen sullige baantjes als taxichauffeur meer te doen om 'low-profile' te blijven.

Nadat zij ook Hawk bij de uitgang van de basis de hand hadden geschud en bedankten voor de medewerking, gingen zij opnieuw in een taxi terug naar het kleine vliegveld.

Onderweg probeerde Jeremiah om contact te maken met John om hem op de hoogte te stellen en ook van zijn vorderingen te horen maar hij kreeg geen verbinding.

'Straks nog maar eens proberen!' was het korte antwoord van Jeremiah. Daarna belde hij een ander nummer. 'Hey kerel, met Jerry! Hoe is met je. Fine. Met mij ook. Kids ook alright? Good. Ik heb een vraag aan je. Kan jij mij helpen aan een stuk ebbenhout van twee meter? Ja, ebbenhout. Van de kern moet een staf gemaakt worden. Regel je dat? Geen idee. Doe maar een twee inch dik. Ik ben nu onderweg naar Engeland en verwacht vanavond in Amesbury te zijn. Kan je mij daar ontmoeten? Top. Regel ook even twee slaapplaatsen. Thanks. Preciate it. En je weet het: a Johnson never forgets his friends!'

Jim keek Jeremiah vragend aan.

‘O, een oude dienstmaat van mij. Die werkt nu in Engeland.’

Jeremiah ging er niet verder op in en Jim was verder ook niet geïnteresseerd. Hij keek zo langzamerhand ook niet meer op van het netwerk dat Jeremiah had. Het zou hem zelfs verbazen als hij ook geen eskimo kende op de Noordpool, die voor Jeremiah wat kon betekenen.

‘Jammer genoeg hebben we geen retourvlucht geboekt naar Engeland geboekt!’ merkte Jim op.

‘Stom, vergeten!’ Jeremiah pakte voor de derde keer zijn smartphone en tikte wat gegevens.

‘Ook geregeld. Het vliegtuig is geboekt,’ zei hij triomfantelijk. Hij had er duidelijk plezier in om een beetje de draak te steken met Jim.

De taxichauffeur bracht hen in minder dan tien minuten bij het vliegveld. Zie je wel, de andere taxichauffeur reed om, bedacht Jim nog. Hij kende dat volk goed. Hij wist zelf ook regelmatig de rijtijd iets te verlengen...

Bij aankomst keek de besnorde bestuurder van de taxi in zijn spiegel naar het duo. ‘Da’s 13,60’

Eenmaal afgerekend, waren zij redelijk snel door de douane heen. Blijkbaar wisten zij ook van de komst van het stel en hen werd geen duimbreed in de weg gelegd om zonder verdere controle naar het vliegtuig te lopen. Dit verbaasde Jim, maar zijn ogen sprongen nog verder open toen hij het vliegtuig zag.

‘Een vrachtvliegtuig?’

‘Oh, dat vergat ik te zeggen. Deze vertrekt als eerste. Anders hadden we tot morgen moeten wachten. Dus dacht ik dat je dat niet erg zou vinden!’

Terwijl een schaarwagen containers naar boven duwde en bij het vliegtuig een tweetal mannen de containers via de rolband in het vrachtruim plaatsden, liepen Jim en Jeremiah via een trap de freighter binnen. Bij de deur werden zij al opgewacht door een blonde man in een pilotenuniform.

‘Welsh en Johnson? Ik ben Harry Brown, de captain van deze 747-freighter. Ik ben al geïnformeerd door Scotland Yard. U kunt plaats-

nemen in de jumpseats. We vertrekken over twintig minuten. Mijn co-piloot is er nog niet. Als u koffie wilt, in de cabine is een thermoskan. Ik ben nog even met de vrachtbrieven bezig en kom u zo gezelschap houden!’

Jim liep de trap op die vanuit de vrachtruimte naar de bovenverdieping leidde achter de cockpit.

‘Leuk. Nooit geweten dat je in een vrachtvliegtuig op het boven-deck nog een aantal ‘gasten’ kon vervoeren!’ zei Jim tegen Jeremiah die achter hem aan naar boven kwam.

Ze liepen naar voren naar de enigszins krappe cockpit. Ze klapten de jumpseats uit en bleven daar als gehoorzame honden zitten wachten totdat Harry aan kwam lopen en plaatsnam in de captains-chair.

Even later stapte achter hem een knappe, blonde vrouw de cabine binnen. Zij knikte vriendelijk. ‘Goedenavond, heren.’

Nog net voordat Jim naar een broodje wilde vragen, zag hij dat zij geen stewardess was maar plaats nam in de rechter stoel.

Jeremiah vond een krant en gaf een deel er van aan Jim.

‘Hier lees maar wat! In plaats van het staren naar de co-piloot!’ fluisterde hij.

Vervolgens pakte Jeremiah zijn mobiel weer.

‘Ik zal John op de hoogte stellen dat we naar Stonehenge gaan en vertellen wat we van plan zijn.’

Even hoopte Jeremiah dat hij nog een sms terug zou krijgen, maar dat was verloren hoop. De verbindingen met Groenland zijn slecht! concludeerde hij.

Harry startte de motoren en de co-piloot las de checklist voor.

Het zachte geronk maakte plaats voor het geluid van zware turbines die op vol vermogen werden gezet om het toestel van de grond los te maken.

De reis van Gibraltar naar Engeland verliep voorspoedig. Hoewel het inhoudelijk alleen maar over koetjes en kalfjes ging, vonden de piloten het aangenaam ook eens tegen een passagier te kunnen praten. Iets wat blijkbaar vrachtvliegers niet al te vaak overkomt.

Na een kleine drie uur vliegen, arriveerden zij op Heathrow bij de cargo terminal.

Een groot voordeel. Zij hoefden niet via de passagiersterminal uit te checken en konden wederom zo doorlopen naar de ruimtes waar de piloten gebriefd werden voor vertrek.

Niemand keek op van hun aanwezigheid, hoewel zij vanwege hun kleding er niet bepaald als piloten uitzagen.

Deze keer stond er niemand te wachten of stond er een taxi voor hen klaar dus begaven zij zich naar een autoverhuurbedrijf. De formaliteiten snel geregeld, stapten zij in een kleine middenklasser en gingen onderweg naar Amesbury.

‘Amesbury ligt een paar kilometer van Stonehenge. We kunnen daar Dominic Manhattan ontmoeten. Mijn dienstmakker. Als het goed is heeft hij al een kamer geregeld in het enige goede hotel van het dorp en zal hij ons daar opwachten met een ebbenhouten staf!’ legde Jeremiah uit. ‘Hoe mooi kan je het hebben!’

Tevreden zakte Jeremiah in zijn stoel achterover terwijl hij het rijden aan Jim overliet. Hij vond dat hij nu wel even genoeg voorwerk had gedaan en wilde Jim niet de indruk geven dat hij voor spek en bonen meeging.

Jim bleek in Engeland aan de linkerkant van de weg net zo makkelijk te kunnen rijden als in Amerika aan de rechterzijde van de weg. Een uur later arriveerden zij bij een klein maar goed ingericht hotel in het midden van de hoofdstraat in het dorp.

‘Ik ben Jeremiah Johnson. Er is voor ons een kamer gereserveerd!’

Een grijze man achter de balie knikte. ‘Ik heb ook een boodschap voor u. Een heer Manhattan is wat verlaat en verzocht mij u te vertellen dat hij om 6 uur vanavond hier zal zijn!’

‘Prima. Dank u! Kunt u mij misschien ook wat weersinformatie geven?’

‘U heeft wifi en televisie met text op uw kamer!’ was het korte antwoord van de oude man.

‘Weersinformatie?’ vroeg Jim.

‘We hebben een heldere avond nodig en volle maan, weet je nog!’

Inderdaad, dacht Jim, een volle maan alleen is niet genoeg.

Beiden liepen intussen de trap op en namen hun intrek in de hotelkamer. Terwijl Jeremiah aan het puzzelen was hoe de afstandsbedie-

ning van de tv werkte, nam Jim een bad en enkele uren rust. Het zou wel eens een lange nacht kunnen worden...

Hij schrok wakker en keek op zijn horloge: vijf voor zes. Hij kleedde zich aan en rende naar beneden. Jeremiah was al beneden en stond te praten met een man van een jaar of dertig. De man was gekleed in een driedelig grijs gestreept pak, dat wel erg strak om zijn buik zat, en hij had witte slob schoenen aan. Zijn brede glimlach verraadde dat hij Jeremiah al lang kende.

Jeremiah zwaaide naar Jim: 'Ha Jim, kom erbij. Dit is Dominic Manhattan, mijn dienstmaat toen ik nog in het leger zat.'

'Inmiddels niet meer in het leger hoor! Ik ben nu makelaar en snabbel er hier en daar wat bij. De zaken gaan nu niet zo goed hé!'

'Dus jullie kennen elkaar al lang?' vroeg Jim.

'Eigenlijk kende ik Jerry al ver voor dienstdtijd. Ik kwam al eens op bezoek bij het huis van LBJ en we speelden daar in de tuin toen we nog kinderen waren.'

'LBJ?'

'Lyndon Baines Johnson. Heeft Jeremiah niet verteld dat zijn opa LBJ was?'

'De president van de vs?'

'Ja. Persoonlijk heb ik hem nooit gezien. Hij overleed toen ik nog niet geboren was maar ik ben wel meerdere keren in zijn huis bij lady Bird Johnson, zijn vrouw, geweest om met Jerry te spelen. Daarna verloren we elkaar een lange tijd uit het oog, maar kwamen elkaar weer tegen tijdens de dienstdtijd.'

Nu werd het Jim wat duidelijker; 'Was jouw opa de president van Amerika?'

'Ja.'

'Daarom krijg jij zoveel geregeld!'

'Nou dat valt wel mee hoor,' kwam Dominic tussen beiden. 'Hij heeft mij tijdens dienstdtijd geholpen en ik ben blij dat ik nu wat terug kan doen.'

Na deze uiteenzetting kwam Dominic terzake.

'Ik heb je staf van ebbenhout laten maken. Dat was overigens minder eenvoudig dan ik dacht. Ebbenhout ligt niet overal op voorraad

en zeker niet een stuk van twee meter lengte. Gek genoeg, was hier een timmerwerkplaats vlak bij, in Salesbury, die een flinke voorraad had. Stel je voor. Ik heb heel Engeland gebeld en het blijkt hier 'om de hoek' in een flinke voorraad aanwezig te zijn.

Aangezien er meer staven uit één blok hout gezaagd konden worden, ben ik zo vrij geweest een aantal van deze staven te laten maken in verschillende dikten en lengten.'

'Je bent geweldig!' glimlachte Jeremiah.

'Wat ga je er nu mee doen?'

'Op spokenjacht,' loog Jeremiah. Hij wist dat Dominic mee zou willen gaan als hij hem de waarheid vertelde en dat wilde hij liever niet.

'Ah.' Dominic keek verbaasd. 'Dat had ik niet van zo'n rationeel denkend figuur als jij verwacht. Wil je je grootvader soms beter leren kennen? Daar zijn genoeg geschiedenisboekjes voor hoor! Haha.'

Jeremiah glimlachte maar meende er weinig van en ging er verder niet op in. 'Ik nodig je uit om samen met ons wat te eten. Dan kunnen wij nog even verder praten over 'the good old days'.'

'Dat zal niet gaan. Ik moet mijn dochter naar avondschool brengen en mijn vrouw wacht op mij voor het diner,' gaf Dominic als reden. 'Ik ben een echte huisvader geworden... De tijden van actie zijn een beetje voorbij.' Nu keek hij sip, alsof hij spijt had van zijn beslissing om een gezin te stichten.

'Jammer. Dan moeten we eens een andere keer afspreken als het gelegen komt.'

Jeremiah liep met Dominic naar zijn auto. Hij nam de staven aan en schudde hem de hand. Jim was naar een tafel gelopen in het restaurant en bestelde vast een biertje. Na die hitte in Gibraltar was hij echt toe aan een 'frisse goudgele rakker'.

Nadat Jeremiah de staven in zijn kamer had gelegd, schoof hij bij Jim aan tafel.

Toen de soep werd opgediend, vertelde Jeremiah zijn plan.

'Vanavond is het volle maan en om 01:45 uur staat de maan op zijn hoogste stand. We hebben geluk gehad dat wij met de freighter meekonden. Anders waren we pas morgen in Amesbury en hadden we een maand moeten wachten!

Stonehenge is hiervandaan een half uurtje rijden. Ik zal na het eten met mijn zakmes een opening maken waarin de scherf past en ook even met de plaatselijk autoriteiten bellen. Stonehenge wordt namelijk bewaakt en is normaliter 's nachts niet toegankelijk. Daarnaast wil ik vanavond geen pottenkijkers. Wel zal ik ook een briefje achterlaten voor het geval wij niet terugkomen vanavond.'

'Geloof jij nu werkelijk dat er vanavond wat kan gebeuren als o'Connely had beschreven?' vroeg Jim zich af.

'Ik heb al veel ongeloofwaardige zaken tijdens mijn studie gevolgd. Ik heb geleerd niet zo maar een standpunt in te nemen maar vooral zelf te onderzoeken. Het grootste gevaar voor een inspecteur is een vooringenomen mening te hebben. Dan verlies je je objectiviteit. Wat mij betreft is alles mogelijk totdat het tegendeel is bewezen... Dus gezien de feiten die we tot nu toe hebben verzameld, kan er een grond van waarheid zitten in de verdwijningen en wil ik die vanavond verder onderzoeken. Als er niets gebeurt, weten we tenslotte ook meer.'

Na het eten nam Jim nog een Irish coffee aan de bar en ging Jeremiah meteen naar zijn kamer om de staven te bewerken. Het harde ebbenhout gaf niet mee en het splijten van de top van de staven om daarin de zwarte scherf te plaatsen was behoorlijk veel werk. Jeremiah leek de tijd vergeten toen Jim op zijn deur klopte en vroeg hoever Jeremiah was gekomen.

'Net op tijd klaar!' riep Jeremiah door de deur, 'we kunnen gaan!'

Met een routeplanner op zak, een rugzak met proviand, wat extra kleding, de staven en de scherf in de auto, vertrok het duo in het midden van de nacht naar Stonehenge. Ondanks het heldere maanlicht had de weg naar Stonehenge een sinister uiterlijk. Er was geen straatverlichting en de weg was uitgestorven. Hoewel ze niet zo hard reden, waren de bochten veelal pas op het laatste moment te zien door enkele struiken die enigszins over de weg en over de belijning van de weg waren gegroeid. Tel daarbij het links rijden wat toch ongewoon aanvoelde en enige spanning of zij daadwerkelijk die avond o'Connely zouden vinden, maakte dat beide heren toch met een wat verhoogde hartslag onderweg waren.

'Heb jij nog John kunnen bereiken?' vroeg Jim zich af.

‘Nee. Ook mijn zuster neemt haar mobiel niet op. Vervelend,’ antwoordde Jeremiah.

‘Misschien zijn de verbindingen in Groenland gewoon minder,’ op-
perde Jim.

‘Misschien. Ik heb een paar smsjes gestuurd naar Jessica en verteld wat wij hebben gevonden. Mochten wij verdwijnen dan is zij op de hoogte.’

Pas nu realiseerde Jeremiah zich wat er zou kunnen gebeuren. ‘Heb jij enig idee hoe wij, gesteld dat wij door de tijd kunnen reizen, weer terugkomen?’

Jim verbaasde zich erover dat Jeremiah pas nu beseftte dat het wel eens een éénrichtingsverkeer kon worden. Jim had zelf geen familie die hij achterliet en zag het geheel als een nieuw avontuur en nieuwe kansen en zelfs een mogelijkheid om zijn ‘verkeerde’ verleden voor-
goed kwijt te raken. Maar voor Jeremiah lag dat anders. Hij had zijn zus en wellicht nog vele anderen die hij lief had.

‘Weet je...’ zei Jim geruststellend, ‘ik geloof eigenlijk niet dat er wat zal gebeuren. Hooguit staan wij morgen in de plaatselijke krant als één van de vele gekken die naar Stonehenge zijn gekomen op zoek naar graancirkels, mystiek en mythes die zich hier zouden hebben afgespeeld. Ik zie de kop al: ‘Inspecteur van Milwaukee Police Departement ziet spoken’.’

Jeremiah lachte. Enerzijds was er een gevoel van angst maar anderzijds ook een gevoel van nieuwsgierigheid en fascinatie van het reizen die hem overmeesterden.

Gelukkig hoefde hij niet veel langer meer na te denken of zij wel door zouden gaan met dit buitengewone onderzoek, aangezien zij Stonehenge hadden bereikt.

Zij parkeerden hun auto op de toeristenparkeerplaats waar nu midden in de nacht meer dan voldoende ruimte was. Ze liepen door een tunnel onder de straat door en kwamen op het terrein van de wereldberoemde megalieten die hier al duizenden jaren weer en wind hadden getrotseerd.

Het maanlicht en de stilte gaven een bijzondere uitstraling over de stenen relikwieën van de tijd.

Naarmate zij dichterbij de megalieten kwamen en de ongewone grootte van de stenen zagen, ging er een ontzag door hen heen voor de bouwers van dit monument.

Met de scherf in een staf geplaatst liepen zij naar de binnencirkel. Jim keek omhoog. De maan stond bijna op de hoogste stand. Nog een kwartier en dan zouden zij weten of de beweringen in het geschrift van o'Connely daadwerkelijk hout zaagden. Het was windstil en de sterrenhemel stond er prachtig bij. Door het verblindende licht van de maan waren weinig sterren op het hoogste punt te zien maar lager aan de horizon waren mooie sterrenstelsels te zien.

'Orion,' riep Jim ineens. 'Orion, heeft een sterrenformatie in de vorm van de letter 'H' met enige fantasie. Dat was het sterrenstelsel wat o'Connely vond op de rotstekening bij Antropolis.'

'Waar zie jij een verband met Stonehenge?' vroeg Jeremiah zich af.

'Orion stond vierduizend jaar geleden veel hoger aan de hemel! Het zou me niet verbazen als dat er mee te maken zou hebben gehad. Vierduizend jaar geleden leefde er hier een volk dat deze stenen heeft geplaatst. Over dat volk is nagenoeg niets bekend. Er is geen enkele beschrijving wat er met hen is gebeurd: of zij weg zijn getrokken of eenvoudigweg plotseling zijn verdwenen en wat zij met deze megalieten daadwerkelijk wilden bereiken. Er wordt wel gesproken dat dit een soort van heilige plaats zou zijn, maar er is niets van te vinden dat daar werkelijk op duidt.'

'Interessant. Nou, misschien komen we er zo achter!' was het nuchtere antwoord van Jeremiah. 'Het is tijd!'

Jeremiah zocht het midden van de binnencirkel op en stak de staf in de grond. Zoals beschreven, stak de staf ongeveer een twintig centimeter boven zijn hoofd uit en kon daarmee de hele ruimte 'bestralen'. Jim ging voor de zekerheid vrij dicht naast hem staan om te voorkomen dat hij in de lichtstraal zou staan.

Na ongeveer twee minuten straalde het licht van de maan loodrecht op de ruitvormige zwarte scherf die Jeremiah met veel moeite in de ebbenhouten staf had geplaatst.

De scherf begon te 'zingen' en de diepzwarte kleur van de scherf ver-

anderde in een donkerrode die de van boven ontvangen lichtstralen van de maan in alle horizontale richtingen verspreidde.

Het tafereel leek op een lasershow die Jim jaren daarvoor tijdens een speciaal concert van Vangelis had gezien. Met verbazing en ontzag keken beiden naar deze hemelse beleving.

Het geluid werd sterker en er verschenen enkele megalieten uit het niets, die op de open plaatsen tussen de andere aanwezige megalieten hun plaats innamen. De cirkel met stenen was nu compleet. Op dat moment klonk er een donderslag en begon het keihard te regenen. Vervolgens sloeg de bliksem in de staf en het geluid van elektrische ontladingen was hoorbaar.

Wonderwel werden Jim en Jeremiah niet geraakt maar het gras rondom hen rook aangebrand.

Ze keken elkaar aan. Ze werden even sprakeloos van het natuurspektakel en waren door en door natgeregend. Er viel niet te ontkennen dat zij een natuurfenomeen hadden waargenomen dat zijn weerga niet kende.

Beiden liepen naar een megaliet om eronder een beetje te schuilen. Eigenlijk had schuilen geen zin meer aangezien ze al doorweekt waren.

‘Ongelooflijk!’ riep Jim uit.

‘Ik heb nog andere kleren in mijn tas in de auto. Laten we daar naar toe lopen!’ opperde Jeremiah.

‘Ik heb het gevoel dat dat niet meer zal gaan!’ zei Jim.

‘Hoezo?’

‘Kijk eens om je heen. De cirkel is compleet. Alle megalieten staan hier. Dat was niet anno 2012!’

‘Bedoel je dat...’

‘Ja.’

De inspecteur keek om zich heen. De feiten logen er niet om. Tenzij zij door de klap van de bliksem in dromenland waren, leek het er bizar veel op dat zij daadwerkelijk naar een andere tijd zijn gereisd.

De regen was even snel weer opgehouden als het was begonnen. De wolken trokken weg. Een heldere hemel werd zichtbaar. Jim keek omhoog of hij een aanwijzing kon vinden die zijn bewering staafde.

Toch geschrokken stamelde hij naar Jeremiah: 'Kijk eens naar de sterrenhemel! Orion. Zij staat loodrecht boven ons in plaats van laag aan de horizon. Dit is een sterrenconstellatie van duizenden jaren geleden. Wij zijn terug in de tijd gereisd!'

14.

De achtbaanrit leek nu veel korter te duren en in een oogwenk waren zij terug op de plaats die zij kort ervoor hadden verlaten. De mist was nog niet opgetrokken of zij hoorden schoten en gegil.

Alex hield Iri vast en maakte een kleine sprong van het altaar. John en Jessica deden hetzelfde. Ze waren nog geen twee stappen van het altaar verwijderd of het geluid van stuiterende knikkers op de tafel was hoorbaar. Een vijftal rode knikkers, ter grootte van een duimdikte, lagen op de altaarsteen. Daarna stopte het geluid van zacht gegons en was heel even de stilte in het kerkje van Hvalsey voelbaar. De altaarsteen leek weer een doodnormale steen...

Niet wetend wat zij er precies mee moest doen, maar wetend dat de knikkers toch niet voor niets 'uit de lucht waren komen vallen' pakte Jessica de knikkers op en stopte ze in haar zak.

'Vlug naar de deur. Alex kijk jij wat er aan de noordzijde van de kerk is. Ik kijk aan de zuidzijde.'

Alex zette de deur op een kier. In de verte zag hij drie bewapende mannen in militaire kledij naar de nederzetting lopen. Een vierde, nog iets verder verwijderd, leek de aanvoerder van de groep. Hij gaf aanwijzingen om te verspreiden in het dorp en wees naar het kerkje. Een houten huisje stond al in brand en enkele vrouwen probeerden uit alle macht het vuur te doven. Bij het huisje van Øta stond Hormot met zijn zwaard getrokken in afwachting om de eerste de beste gewapende man die hem zou naderen tegen de grond te sabelen.

'Met een minuut of vijf hebben wij bezoek van de handlangers van Dendermonde!' fluisterde Alex naar John.

Aan de zuidzijde zag John geen gevaren maar de grasachtige omgeving bood weinig beschutting om onopvallend weg te komen. Wel hing er een visnet, gesteund over twee houten balken en met een touw vastgebonden, tegen de muur van de kerk om te drogen. Naast het net

stonden twee emmers met een naar verrotte vis stinkende olieachtige substantie waarschijnlijk bedoeld als brandstof voor de fakkels in de kerk.

Terwijl John nog aan het bedenken was hoe zij zich moesten verdedigen tegen de gewapende mannen, duwde Iri John opzij.

‘Een beetje creatief zijn hoor. We hebben wapens!’

Ze liep naar het net, knoopte het los en trok het van de palen.

‘Alex, help eens met de emmers olie en smeer met een lap een laag olie voor de noordelijke deur en leg een spoor van olie naar de zijkant van de kerk. Jessica, jij ziet er slank en lenig uit: klim jij op de houten steunbalk aan het plafond bij de deur van de kerk aan de noordzijde. John, sluit met de droogbalk van het visnet de zuiddeur aan de buitenkant af en wacht buiten totdat we een teken geven. Loop dan zo snel mogelijk met de tweede balk buitenom naar de noordzijde om hetzelfde te doen.’

‘En jullie dan? Dan zitten jullie gevangen!’ vroeg John zich af.

‘Geen tijd voor uitleg, gewoon doen.’

Zonder verder tegen te sputteren, Iri wist blijkbaar wat ze deed, liep John naar buiten en sloot de deur door de droogpaal tussen de beugels te stoppen die als handvatten dienden voor het openen van de deur. Daarna pakte John de andere paal en stond in de houding om zo snel mogelijk naar de andere deur te gaan zodra dit hem gevraagd zou worden. ‘Ok. Ik wacht op je teken!’

‘Ik ben klaar met de olie.’

‘Goed Alex.’ Iri pakte een fakkel en doopte hem in de emmer. ‘Geef de rest van de emmers met olie aan Jessica!’

Jessica was inmiddels als een spin naar boven op de steunbalk geklommen. Alex was onder de indruk van haar klimtalent. Jessica zag de vragende blik van Alex in zijn ogen.

‘Ik train elke week op de klimmuur!’ was het verklarende antwoord van Jessica.

‘Ah.’

Jessica had het al begrepen. Zij pakte de emmers met olie aan en zette ze ‘op scherp’. Via het touw waarmee het visnet was vastgebonden, kon over de tweede steunbalk de emmer worden omgetrokken.

Iri pakte een bijltje dat op een tafel, naast twee droge fakkels lag en sneed het touw op maat waarna ze de rest van het touw aan Alex, en het visnet aan Jessica gaf.

‘Jij kon vuur uit je handen toveren Alex. Kan jij een fakkel aansteken?’ vroeg Iri.

‘Tuurlijk!’ Alex pakte zijn aansteker en stak de fakkel aan en zette hem in de houder aan de zijkant naast de deur.

‘Ik houd het touw van de emmer vast. Nu moet jij even je gezicht door de deur steken en die mannen hierheen lokken!’ zei Iri op een verzekerde toon dat haar plan zou lukken.

Toen Alex de deur van de kerk opnieuw opende, hoorde hij de doordringende geluiden van huilende kinderen en zag hij vrouwen al schreeuwend alle kanten oplopen. Een moment later zag hij dat een loop van een geweer op hem gericht werd. De reactiesnelheid die hij had aangeleerd van al het ‘gamen’ kwam hem nu van pas. Hij wist in minder dan een seconde de deur weer dicht te klappen, waarna hij de doffe dreun van de impact van de kogel tegen de deur hoorde slaan. Een fractie van een seconde langer en hij had de kogel tussen zijn tanden kunnen opvangen.

‘Wow,’ merkte Alex op. ‘Bijna net zo echt als ‘World of Warcraft’.’

‘Maak jij nou een geintje? Dit is echt!’ riep Jessica luid.

‘Sluit de deur met de deurbalk naast de deur. Snel. Anders hebben ze door dat dit een val is!’ schreeuwde Iri tegen Alex.

De dwarsbalk zat nog niet op zijn plaats of er werd al een trap tegen de deur gegeven.

‘Hier zijn ze. Ik zag er één. Zij hebben zich verschanst. Pak eens wat C4!’ werd er door de deur heen geschreeuwd.

Even werd het stil, maar nog geen minuut later werd met een enorme klap een deel van de deur weggeslagen. De steunbalk versplinterde en de linkerdeur lag uit het scharnier. Iri schrok. Dit had zij nog nooit eerder meegemaakt. De vrouwen hadden zich wel vaker verschanst in geval zij werden aangevallen door een andere groep vikingen maar die hadden nooit zulke gaten geslagen in de dikke houten deuren.

Iri gilte even. Op het geluid van Iri kwamen twee mannen met hun wapens naar voren gericht de kerk binnen stappen.

Toen zij nog twee stappen binnen hadden gezet, gleden zij allebei onderuit door de olie die Alex over de grond had gegoooid. Met een doffe klap vielen zij op de grond, waarbij een van de handlangers van Dendermonde vol op zijn gezicht terecht kwam. Zijn wapen viel uit zijn handen en gleed door de olie onder een van de banken. De ander herstelde zich snel, maar voordat hij weer rechtop stond, trok Iri aan het touw en de emmer met naar rotte vis stinkende olie viel over hen heen. De twee mannen begonnen te vloeken en dat trok de aandacht van de derde handlanger die aan kwam rennen om zijn maten bij te staan. In zijn haast om hen te redden van die lastige vrouwen, lette hij wel op de olie om zelf niet uit te glijden, maar keek hij niet naar boven.

Dat was precies waarop Iri had gerekend. Zij gaf een teken aan Jessica. Jessica liet het visnet gespreid vallen en de drie mannen zaten nu al glibberend onder een visnet gevangen.

‘Heren, jullie hebben dan wel ‘Command and Conquer’ en ‘Battlefield’ leren spelen, maar de inventiviteit van een paar middeleeuwse vrouwen stond niet in de Playstation geprogrammeerd! Hahaha,’ schreeuwde Alex naar de vloekende mannen. Jessica was inmiddels van de dwarsbalk gesprongen en had het net met touw, inclusief de handlangers van Dendermonde, bij elkaar gebonden.

John kwam intussen met de tweede droogpaal naar de met C4 uit elkaar geblazen deur lopen.

‘Ik hoorde veel kabaal maar jullie hebben mij niet geroepen!’

‘Tja, er is geen deur meer om de paal voor te zetten en deze mannen gevangen te houden. Dus je was een beetje overbodig’ lachte Jessica.

‘Nee hoor. Niet overbodig!’ sprak een stem aan de overzijde van de kerk.

De vierde man die zich zoeven als leider voordeed had een vrouw klem tussen zijn armen en hield een pistool tegen haar hoofd. Het jonge meisje keek angstig.

‘Nåty!’ schreeuwde Iri.

‘Ja, en als jullie mijn mannen niet gauw losmaken dan stuur ik haar naar de eeuwige jachtvelden!’

Om haar zus niet in gevaar te brengen pakte Iri het bijltje om de

touwen los te maken. Langzaam knielde zij en maakte zij aanstalte om de knoop, die Jessica had vastgemaakt, weer los te maken.

De vierde man had zijn ogen gericht op Iri waarbij hij niet in de gaten had dat Hormot hem was genaderd en met zijn zwaard uit-haalde naar de man. Op het laatste moment wist hij aan de slag van het zwaard te ontkomen, liet Nāty los en schoot met zijn pistool op Hormot die vol in zijn borst werd getroffen. Hormot viel knielend op de grond, met een uitdrukking op zijn gezicht dat hij niet snapte dat dat kleine pistool zijn sterke lichaam op de knieën kon brengen. Met een laatste slag van zijn zwaard wist hij de arm van de man zwaar te verwonden. Creperend van pijn schreeuwde hij tegen de dappere viking: 'Ik ben Jason en jij bent dood!' Een tweede schot klonk en Hormot viel voorover op de grond.

Iri had dit alles aangezien en kwam al schreeuwend met een bijl in haar handen op Jason af. Jason richtte zijn pistool nu op haar, maar voordat hij kon schieten, dook Nāty tussen hen en ving de kogel op. Witheet van woede gooide Iri al rennend de bijl op Jason af. De bijl raakte zijn schouder waarbij hij door de klap zijn pistool liet vallen. Ook Alex kwam Iri nu rennend achterna en met z'n tweeën doken zij op Jason. Hevig schoppend en trappend probeerde Jason zich los te maken van de grip van Alex. Ondanks zijn verwondingen wist Jason Iri van zich af te duwen en zocht hij met zijn hand naar het pistool dat ergens dichtbij moest liggen.

'Bedoel je dit?' Hoewel ze nog nooit een pistool had vastgehouden, kreeg zij het voor elkaar om het moordwapen op scherp te zetten en richtte zij het pistool tussen zijn ogen.

'Niet doen, Iri,' schreeuwde Jessica. Maar Iri, blind van woede en blazend tussen haar tanden, haalde de trekker over. Een schot klonk en een levenloos lichaam zakte in elkaar. Jason was dood.

Nog steeds razend, ademde Iri een aantal keren diep en liep toen naar haar zuster.

Jessica was al bij haar en bestudeerde de wond. De kogel was door haar long geschoten en zij bloedde hevig. Iri keek haar zus in de ogen en zij zag haar langzaam het bewustzijn verliezen.

Jessica was zich ervan bewust dat zij niet meer kon betekenen voor

Nåty. Toen Nåty haar ogen sloot gaf Iri een schreeuw, liep naar het dode lichaam van Jason en begon hem te schoppen.

‘Iri, stop daarmee. Dat heeft geen zin. Hij is al dood.’ Alex probeerde haar te kalmeren.

Jessica liep naar Hormot. Ze voelde in zijn nek.

‘Geen hartslag,’ zei Jessica geëmotioneerd. Ze beseftte pas nu hoeveel doden er waren gevallen en hoe hulpeloos zij was, omdat ze niemand heeft kunnen redden.

Øta en Øka kwamen voorzichtig naar buiten. Zij hadden zich in het huisje schuil gehouden. Beiden vielen naast Nåty neer. Øta hield Nåty in haar armen maar zei niets. Ze keek voor zich uit. Ze was in shock. Ze had in korte tijd haar man, haar dochter en haar zwager verloren.

‘Alex, kan jij even hier komen?’ vroeg John die bij de andere drie mannen was blijven staan. ‘Het net is wel stevig maar zij hebben nog wapens!’

Alex pakte een fakkel en richtte die op de mannen. ‘Heren uw heeft tien seconden om uw wapens voorzichtig onder het net door te schuiven anders gaat de boel in de fik!’

John maakte een kleine opening waardoor de mannen hun wapen konden schuiven. Alleen de geweren konden er niet door. Alex pakte nu een pistool van een van de mannen op en richtte dit op hen. Vervolgens opende John het net iets verder en zo werden ook de geweren hen afgenomen.

Toen de situatie onder controle was, liep Alex weer terug naar Iri en sloeg zijn arm om haar heen. Al die tijd dat zij haar vader miste, had Iri voor haar zusjes en oma gezorgd. Nu had zij een gevoel gefaald te hebben en haar zusje niet genoeg te hebben beschermd.

Inmiddels kwam ook de rest van de bevolking voorzichtig uit hun huisjes. Enkelen bekommerden zich om Øta en Øka terwijl anderen zich over de levenloze lichamen van Hormot en Nåty bogen.

Een klein meisje liep naar de mannen in het net en gaf een schop tegen een van de mannen. Daarna liep ze weer weg.

Het was een hartverscheurend tafereel om te zien hoe de vrouwen hun geliefden omarmden en gezamenlijk probeerden deze toestand een plaatsje in hun bevattingsvermogen te geven.

In minder dan een paar dagen was hun samenleving diep getroffen door enkele buitenstaanders die in hun dorp gastvrij waren ontvangen en werd hen vervolgens door enkele andere buitenstaanders met vlammende en knallende metalen buizen zo veel leed aangedaan.

De avond viel. De hele verdere dag waren de vrouwen in het dorp bezig geweest om de brandjes te blussen en begonnen zij met de voorbereiding op een begrafenis van Hormot en Nâty.

Hoewel Jason een vijand was, wilde John toch dat de man op zijn minst ook een begrafenis kreeg. De vrouwen dachten er heel anders over en wilden hem even buiten het dorp vervoeren en aan de wolven overlaten. Om geen boze gezichten te krijgen en straks ook nog de schuld te krijgen van al dat onheil wat het dorp was overkomen, legde hij zich hierbij neer en werd het levenloze lichaam van Jason op een ossenkar weggevoerd.

‘Ho, wacht even!’ riep Jessica en liep naar de ossenkar. ‘Ik wil nog zijn legitimatiebewijs en andere persoonlijke zaken hebben. We zullen thuis toch iemand moeten vertellen wat hier is gebeurd.’

‘Is dat wel handig?’ vroeg Alex zich af. ‘Straks krijgen wij daar last mee. En hoe wil je verklaren waar hij is achtergebleven? Voor je het weet komen hier hele horden met mensen uit onze tijd die hier de boel onveilig maken!’

Jessica boog zich over het lichaam. ‘Dat zien we later wel, Alex.’ Ze haalde zijn zakken leeg en vond ook een mobiele telefoon, een pakje Marlboro, een setje autosleutels met een konijnenpootje eraan en een portemonnee. Toen ze in de portemonnee keek schrok ze: ‘NSA. Jason is van de NSA!’

John keek Jessica aan. ‘Als Jason NSA is en werkt voor Dendermonde, dan is de kans groot dat Dendermonde ook voor de NSA werkt!’

‘En dat de drie verpakte heren in ons visnet ook NSA zijn,’ voegde Alex toe.

Gedrieën liepen ze nu terug naar de voorverpakking met mannen in netjes van drie stuks.

John pakte het pistool weer op en ook Iri kwam erbij staan met een bijl in haar hand.

‘Heren, hoewel met tegenzin, zal ik jullie uit je vervelende situatie bevrijden. Denk er om dat wij gewapend zijn en beweeg je langzaam. Bij een onverwachte beweging laat ik Iri haar gang gaan! En haar bijl is gevaarlijker dan mijn wapen, kan ik je verzekeren!’

Alex haalde de knopen uit het net en gaf net voldoende ruimte om één van de mannen voorzichtig uit zijn benarde situatie te laten krui-
pen. Iri begon weer tussen haar tanden te blazen en keek met ogen die vuur spuugden naar de huurling. Ondanks de forse omvang van soldaat, was de angst voor deze vrouw van zijn gezicht af te lezen. Na de dood van haar dierbaren was zij tot alles in staat en hij bewoog zich daarom zeer langzaam om haar vooral geen aanleiding te geven tot een onbezonnen daad.

‘Jij bent?’ vroeg John.

‘Jacob.’

‘Heb je een legitimatie?’

Jacob bewoog zijn rechterhand langzaam naar zijn linkerbinnenzak terwijl hij Iri bleef aankijken. ‘Hier.’

‘Jacob Bransson, NSA. Clearens level 5’ las John voor.

‘Wat betekent dat?’ vroeg Jessica aan John.

‘License to kill...’ vertelde Alex ongevraagd.

‘Werk jij voor Dendermonde?’ vroeg John weer.

‘Wij werken, eh, werkten voor Jason.’

‘Wat was jullie opdracht?’

‘Wij volgden alleen de orders van Jason. Wij moesten jullie opspo-
ren, artefacts afnemen en er zeker van zijn dat jullie niet terug konden
naar 2012.’

‘Ons doden dus!’

‘Nee. Niet specifiek. Jullie hier achterlaten en de tunnel opblazen was voldoende geweest.’

‘Wie is de opdrachtgever van Jason?’

‘Generaal Jacklyn Smyth, Special Operations.’

‘Die naam komt mij bekend voor!’ riep Alex uit. ‘Zij stond in het nieuws toen een geleerde, Mathew Masters, in een interview vertelde dat hij voor haar werkte in Area 51 en zich bezighield met het ont-
raadselen van een aandrijving die de zwaartekracht zou opheffen en

gevonden zou zijn in een neergestorte ufo. De zogenaamde geleerde bleek ontsnapt uit een psychiatrische inrichting. Hij verdween plotseling en werd enkele weken later gevonden in een auto die van de afgrond was gereden. De politie hield het op een ongeval, aangezien de man bezopen achter het stuur zat. Het verhaal kreeg nog een staartje toen de dochter van Masters een zaak aanspande tegen Smyth. Zij beweerde dat Masters nooit dronk en door Smyth is vermoord. De beweringen werden echter wegens gebrek aan bewijs nooit hard gemaakt.'

John hoorde alles aan. 'Ik heb veel zin jullie nu hier achter te laten en over te laten aan de vrouwen hier. Alleen ben ik bang dat dit de mensen hier uiteindelijk fataal zal worden. Alex, bind hun handen op hun rug en bind hun voeten ook. Zet ze op de ossenkar en dan gaan we naar de tunnel en terug naar onze tijd. We zullen ze bij de politiepost in Qaqortoq afleveren.'

'En wat gaan we dan zeggen?' vroeg Jessica. 'Dat ze mensen hebben neergeschoten in 1505 na Christus. De politie zal zeggen dat dat misdrijf al lang verjaard is! En... we kunnen ze toch niet al die tijd op sleeptouw nemen.'

'We sturen hen naar Amala!' riep Alex opgewekt uit.'

'Wat?' zeiden Jessica en John in koor. 'Hoe wil je dat doen?'

'De Sterrensteentjes zitten toch nog in de muur. Het zwaard van Hormot hebben we ook. We kunnen dus de tijdsteen 'aan' zetten. We vragen Amala op hen te passen. Tenslotte heeft zij er belang bij dat wij zo snel mogelijk achter Dendermonde aangaan. Deze heren houden ons te veel op.'

'Het is een idee!' voegde John toe.

Niet veel later werd de tijdsteen in werking gesteld en verscheen Amala.

Amala leek de vraag van John al te weten en gaf aan dat zij zich over de mannen zou ontfermen. Met een angstige blik en een verzoek aan John om hen toch vooral dit niet aan te doen werden de mannen op het altaar gezet.

'Ze mogen ook bij mij blijven hoor,' zei Iri met haar bijl zwaaiend.

Plotseling leek het bezwaar van de drie mannen verdwenen te zijn en werden zij opgenomen in een mistige wolk. Toen de wolk was verdwenen bleken de mannen dat ook te zijn.

Alex was ingenomen met zichzelf dat de door hem aangedragen oplossing door John en Jessica was aangenomen. 'Ziezo. Dat probleem is opgelost.'

'Maar wat nou als wij ze niet meer kunnen komen ophalen?' vroeg Jessica zich nog af.

'Dan zullen zij nog even bij Amala blijven,' was het nuchtere antwoord van Alex. 'Daarentegen kan een eeuwigheid voor ons enkele dagen voor hen zijn. Als wij terugkomen om de vissers te bevrijden van de tijdlus zullen we hen ook weer bevrijden en dan meenemen en afleveren bij de NSA. Als ze mazzel hebben, hebben ze maar enkele dagen vastgezet bij Amala...

We kunnen wel aan de vrouwen hier zeggen dat ze over een jaar of twintig het zwaard van Hormot weer in het altaar moeten steken en de heren terug laten komen. Ik verwacht dat zij dan regelrecht naar de tunnel rennen om naar 2012 te gaan.'

'Ik denk dat we genoeg tijd hebben verloren. Denk eraan wat Amala heeft gezegd: we hebben twee dagen voordat de politie het museum vrijgeeft en wij de kubus kunnen pakken.'

Alex keek Iri aan. Nu haar oom Øta en Øka niet meer kon beschermen zou zij als oudste deze taak over moeten nemen. Bovendien had het hele dorp een sterke vrouw als Iri nodig die, totdat de vissers terug zouden keren, hen kon leiden.

Ook Iri keek naar Alex. Ondanks haar wat zakelijke eerste ontmoeting, moest ze toegeven dat de nuchtere en wat speelse jongensachtige houding van hem haar wel aansprak. Bovendien kwam hij haar toch verdedigen toen zij op Jason af dook. Kon hij niet bij haar blijven?, dacht ze nog.

'Ik blijf hier!' riep Alex ineens uit alsof hij haar gedachte las.

'Wat?'

'Ja. Ik wil de dorpelingen helpen met het restaureren van alle schade die door ons is ontstaan. Ik heb nog een tas vol met spullen waar ik hen mee kan helpen en ik wil bij Iri blijven. Ik wil graag één van die

rode knikkers hebben om met jullie in contact te blijven. Misschien kan ik op afstand nog eens advies geven. Maar ik blijf hier.'

'Wat weet jij van die knikkers?' vroeg Jessica toen zij er eentje uit haar zak haalde en aan hem gaf.

'Het is een gedachtensteentje. Bedenk eens waarom we er vijf kregen. Wij zijn ook met ons vijven. Jim en Jeremiah zijn er niet, maar met John en jou erbij zouden we er allemaal eentje kunnen hebben. Hiermee kunnen we onderling contact houden. Al zijn we ver bij elkaar vandaan. Sterker, al zitten we in een andere tijd. Op die manier kunnen we elkaar aanwijzingen geven en helpen waar mogelijk.'

'Hoe weet jij dat?'

'Omdat ik in contact heb gestaan met Amala en ik van haar wereld ook dingen heb opgepikt.'

'En waarom kom je daar nu dan pas mee?' vroeg Jessica zich af.

'Ik heb er niet eerder bij stil gestaan. Bovendien hadden we het te druk op het moment dat we hier binnenkwamen en ik dacht even dat jullie dat ook van haar gehoord hadden toen zij ons terugzond naar Hvalsey.'

John pakte de hand van Alex en wenste hem succes. 'Tja, als je wilt blijven, kan ik je niet tegenhouden natuurlijk, maar ik zal je wel missen.'

'Ik zal hier niet eeuwig blijven hoor. Zodra de vissers terug zijn en de rust in het dorp is weergekeerd, kom ik misschien wel met Iri naar 2012 terug.'

'Als de tunnel blijft bestaan!' sprak Jessica sceptisch.

'We zullen wel zien.' Alex pakte de rode knikker uit de handen van Jessica. In de handen van Alex begon de knikker te trillen. Meteen vingen zij elkaars gedachten op en antwoordde Jessica met haar gedachten Alex: 'Ja. Ik zal je kat verzorgen!'

Zonder hardop te praten gaf Alex antwoord op Jessica's gedachten: 'Nee, niet altijd hoor. Wees gerust. Alleen als de knikker trilt kunnen wij elkaars gedachten 'horen'. Door aan een persoon te denken kan je de knikker laten trillen en kan je in contact komen.'

John stond naar beiden te kijken maar begreep niet wat er gebeurde.

'Wauw. Dit werkt beter dan mijn mobieltje!' merkte Alex op. 'Het

kost niets en je hebt ook geen batterijen meer nodig! Daar zullen de telefoon- en energiemaatschappijen niet blij mee zijn! Groovy!’

John moest toch wel lachen om Alex. Zijn manier van praten gaf altijd een positieve blik van zijn kijk op de wereld.

‘Okee. Jessica, dan kunnen wij gaan inpakken...’

Er viel natuurlijk niet veel in te pakken maar het afscheid nemen van Øta en Øka was toch emotioneler dan John had gedacht.

Iri had een ossenkar genomen en bracht samen met Alex Jessica en John naar het begin van de tunnel.

Even nog dacht Jessica dat de tunnel niet meer gevonden kon worden maar dat viel mee. Het verbaasde haar dat de oorspronkelijke bewoners zoals Iri of Hormot nooit de tunnel zijn ingegaan. Even later kwam het antwoord op haar vraag.

‘Waar moeten jullie nu naar toe?’ vroeg Iri.

‘Door de tunnel kunnen wij naar de plaats waar wij vandaan komen,’ antwoordde John

‘Welke tunnel?’

‘Die voor ons in de bergen ligt. Kijk recht voor je! Daar is de ingang.’

‘Ik zie niets!’

John keek verbaasd. Zo’n grote opening kan je toch niet over het hoofd zien.

Toen zij letterlijk op de voorgrond, naast de ingang stonden, zag Iri de ingang nog steeds niet.

Daarmee werd het John duidelijk. Blijkbaar was er een soort afscherming die voorkwam dat iedereen zo maar naar binnen kon lopen. Pas toen Jessica door de ingang liep scheen zij voor Iri haar ogen in het niets te verdwijnen. Iri schrok maar begreep nu ook meteen wat John bedoelde.

Nadat John de handen nogmaals schudde van Iri en Alex en afscheid had genomen, verdween ook hij in het ‘niets’ van de ingang van de grot en was hij terug naar 2012 om daarna zo snel mogelijk terug naar Milwaukee te gaan en de kubus te gaan halen die hen naar Dendermonde zou brengen.

15.

De terugreis naar Milwaukee verliep soepeler dan de heenreis naar Groenland.

De terreinwagen stond er nog precies zoals zij hem hadden achter gelaten. Wel was te zien dat de kornuiten van Jason de wagen doorzocht hadden. Landkaarten, gereedschappen en verfrissingen die zij hadden achtergelaten lagen verspreid door de wagen. Maar aangezien zij geen waardevolle zaken hadden achtergelaten, schonken Jessica en John hier nu weinig aandacht aan.

De natte weg was geen enkel probleem voor de Range Rover en ook het hotel in Qaqortoq lag er nog net zo rustig als toen zij het enkele dagen geleden hadden verlaten.

Hierbij ontstond bij John wel het idee dat de tijd die zij doorbrachten in Hvalsey en bij Amala op zijn horloge net zo lang duurde als de tijd die zij verloren waren in 2012. Op zich misschien logisch maar hij had dat niet verwacht. Ergens verwachtte hij een gedeelte van de tijd in 2012 te hebben overgeslagen en plotseling weer was komen opdagen terwijl zijn kennissen en familie hem al dood waanden omdat hij al 'maanden' verdwenen was.

Het principe van tijdreizen kon de astrofysicus, ondanks al zijn kennis, nog steeds niet doorgronden.

Toen zij vervolgens wederom via Halifax door konden vliegen naar Milwaukee, hadden zij de reis in nog geen twaalf uur afgelegd vanaf het moment dat zij het hotel in Qaqortoq hadden verlaten.

Gedurende de vlucht hadden John en Jessica enkele diepgaande gesprekken en bleken zij qua interesses en hobby's veel overeenkomsten te hebben. Zo waren beiden erg begaan met de natuur en de schade die door de mensheid werd aangericht. Beiden bleken een voorliefde te hebben voor Rock muziek. Iets wat Jessica totaal niet achter John had gezocht en beiden lazen graag boeken van Tiberius Black.

Nadat zij voor het laatste deel van hun reis in een huurauto waren gestapt, vroeg John zich af hoe het met Jeremiah en Jim was gegaan. Hij kreeg echter geen contact en hield het op een slechte verbinding met het netwerk. Wel had hij voor de zekerheid nog een sms'je gestuurd dat hij en Jessica onderweg waren naar het museum in Milwaukee.

In de plaatselijke supermarkt werd proviand, survivalmateriaal en enkele noodzakelijke wapens gekocht. De wapens vonden ze nodig om voorbereid te zijn op eventuele acties van Dendermonde nu deze had geprobeerd Stevens de mond te snoeren.

Aangezien wapens kopen in een supermarkt nog makkelijker ging dan medicijnen, werd de tocht binnen een half uur vervolgd.

Aangekomen bij de afgebrande en nasmeulende ruïne van wat eens een statig museum was geweest, verbaasde het John dat er 'verrekte' weinig mensen aanwezig waren. Was al het onderzoek nu al afgerond?

Het was inmiddels wel wat schemerig geworden, maar hij had toch wel wat bewaking verwacht.

Ook had hij verwacht dat er een afzetting om het museum was geplaatst om diefstal van eigendommen van het museum te voorkomen. Maar niets van dit alles. Zij konden vrij rondlopen over het terrein. Enkel een bordje met een waarschuwing voor vallend gesteente en eronder de tekst: 'Toegang Verboden' was hier neergezet. 'Alsof dat mensen tegenhoudt,' vroeg Jessica zich af.

John pakte het kompas uit zijn tas en plaatste zijn metalen vulpen tussen de stenen.

De pen begon te draaien en voilà, het wees naar een plek in de richting van de trap die hij ook via de personeelsingang was tegengekomen en naar beneden was gevolgd.

De personeelsingang was nog net te herkennen maar van de trap was weinig over.

Jessica waarschuwde: 'Voorzichtig, John. De as is nog aan het smuilen en de trap naar de kelder ziet er niet stevig meer uit. Bovendien is je hoofd eindelijk weer een beetje minder rood! Het zou vervelend zijn als je nu weer letsel opliep.'

John knikte. Hij vond het attent van Jessica dat zij zich bezorgd toonde maar het weerhield hem er niet van de trap af te dalen. De

treden kraakten onder zijn voeten. Voorzichtig liep hij voetje voor voetje verder. Omdat hij ook het kompas in zijn handen had, kon hij zich moeilijk vasthouden aan de verbrande leuning. Ineens hoorde Jessica een hard gekraak en het volgende moment viel John door een verpulverde trap.

‘John!’ riep Jessica verschrikt. ‘John, gaat het?’

Even was het stil. Daarna hoorde zij een luid gekuch.

‘Gatver... allemaal troep in mijn mond en mijn haren zijn grijs van de as. Auw. Ik denk dat ik mijn pols heb verstuikt.’

Jessica keek voorzichtig in het gat maar kon niets zien. Een zaklampje aan haar sleutelbos bood ook geen oplossing. Dat gaf gewoon te weinig licht.

Ze hoorde John kruipen door de ruimte die zich onder de opening van de trap bevond.

‘Ssst! Hoor je dat?’

‘Ik hoor niets,’ antwoordde Jessica.

‘Ik hoor weer dat gezoem dat ik ook hoorde voordat ik bewusteloos raakte en het museum in brand stond.’

Dat gezoem kwam vanuit het kistje dat op de tafel stond in de kleine ruimte in de kelder, herinnerde John zich. Zou het er nog steeds staan?

‘Jessica. Kan jij je zaklampje naar beneden gooien?’

Jessica deed het lampje aan en gooide het door het gat dat John had veroorzaakt. ‘Raak het niet kwijt. Mijn sleutels zitten er ook aan!’

Ondanks het beperkte licht kon John nu wat contouren waarnemen en herkende hij de gang waardoor hij enkele dagen geleden had gelopen op zoek naar Amanda. Delen van de gang waren echter ingestort en hij moest zich nu kruipend een weg banen door het puin dat hier lag.

Opeens zag hij een verwrongen deur die half uit de scharnieren was gedrukt door het plafond wat voor een deel naar beneden was gekomen.

Met wat trappen van zijn voet gaf de deur voldoende mee om een opening te krijgen waar hij zich door kon wringen.

De angst dat alles achter hem zou instorten bekreep hem. Toch vermande hij zich. Het kompas had duidelijk deze richting aangewezen

en als hier de kubus lag zoals Amala had aangegeven, dan was hij weer een stapje dichterbij om Amanda te vinden.

Wonder boven wonder leek de ruimte enigszins het instorten bespaard gebleven. De intense hitte die hier bij de brand moest zijn geweest, had een bureaustoel veranderd in een verwrongen hoop ijzer en er waren slechts de contouren in een laag as te zien van waar eens een tafel en een kast hadden gestaan. Toen dacht hij aan de woorden van Amanda: de kubus zou onder de veraste kast liggen. John blies nog was as weg en een kistje met de inmiddels bekende initialen van ToC, die Tim o'Connely op al zijn kisten gedrukt of gegraveerd scheen te hebben, werd zichtbaar.

'Verdomd. Ongelooflijk! Het kistje staat er nog,' riep hij naar Jessica.

'Kan je erbij?'

'Ik zal eens kijken!'

John herinnerde zich dat het kistje de vorige keer heel heet werd en misschien de oorzaak was van de brand. Voorzichtig naderde hij de zilver gekleurde metalen doos. Het zoemen werd deze keer niet zo luid dat zijn oren er zeer van deden. Sterker, hij kon het kistje zelfs beet pakken en optillen.

'Ik heb hem. Ik kom nu terug!' riep hij naar Jessica.

Het lampje begon minder licht te geven. John beseftte dat hij moest opschieten voordat de batterijen helemaal leeg raakten. Hij wrong zich voor de tweede keer door de opening bij de deur en haastte zich naar de resten van de trap.

Toen Jessica het hoofd van John boven het puin zag uitsteken slaakte zij een zucht van verlichting.

Zij pakte het kistje aan en trok hem aan zijn hand omhoog.

'Auw! Mijn linkerhand heeft een tik gehad!'

'Laat eens kijken?' vroeg Jessica bezorgd. 'Niets ernstigs. Alleen een blauwe plek. Het zal wel even gevoelig blijven, maar het voelt ook niet gekneusd.'

Even later liepen zij samen tussen de puinhopen door weer in de richting van de auto.

Bij de auto aangekomen pakte John wat natte tissues, maakte zijn gezicht schoon en klopte het stof uit zijn haren. Om zijn droge, stof-

fige keel te smeren nam hij een slok cola uit de fles die hij op de achterbank had liggen. Jessica bestudeerde het kistje. Aan de bovenzijde stonden de initialen van o'Connely, aan de onderzijde stond een gelijkbenige driehoek getekend. 'Geen idee waar dat voor zou staan en verder is er weinig aan te zien!' zei Jessica die daarna, nog voordat John wat kon zeggen, het kistje al had opengemaakt. Tegelijkertijd begon haar ring weer blauw te gloeien. Het zoemen werd luider en een witte kubus kwam tevoorschijn.

Jessica wilde de kubus uit het kistje pakken maar door het blauwe licht van haar ring, trok zij haar hand in eerste instantie weer terug.

'Wat had Amala ook alweer gezegd? Dendermonde was met zijn gezelschap bij Ayers Rock door de tijd gereisd naar Paaseiland?' vroeg Jessica nog even ter bevestiging aan John.

'Ja.'

'Dus moeten we daar naartoe. En wat gaan we doen als we hem en zijn handlangers vinden?'

'Tja, in ieder geval zorgen dat we zijn kubus in bezit krijgen.'

'En dan?' vroeg Jessica zich af. 'Daarmee hebben we Amanda nog niet gevonden.'

'Misschien kunnen we dan in contact komen met Amala. We hebben nog de rode communicatiestenen en zal zij ons dan vertellen hoe we verder kunnen gaan.'

'Weet je,' nu keek Jessica ernstig, 'als we nu daar weer vast komen te zitten?'

'Nou dat geloof ik niet hoor. Als de kubus ons daar kan brengen, komen we ook wel weer terug. Anders pakken we gewoon de boot of het vliegtuig terug naar Milwaukee!' grapte John.

Jessica keek bedenkelijk. Ze besloot zich nu nog geen zorgen te maken over wat er allemaal zou kunnen gebeuren en elke gebeurtenis gewoon te nemen zoals die kwam.

'Hoe starten we de kubus?'

'Gewoon maar beginnen met het vast te houden en te denken aan Paaseiland, denk ik...' bedacht John.

'Vooruit dan maar!' zei Jessica en ze pakte de steen op.

De kubus voelde licht en wat poreus aan. Het leek erop dat bij hard

knippen het gesteente zou verpulveren. Blijkbaar kwam de gewicht van het kistje door het kistje zelf en niet van de kubus. Hoewel zij nooit eerder op Paaseiland was geweest, kende zij het eiland van de bekende foto's van de Moai, de stenen hoofden. Sommige stenen hoofden droegen een soort hoed en verschillende stonden op een rijtje, de gezichten gericht naar de oceaan.

Het plaatje van de foto prentte zij in haar hoofd. John dacht even na en pakte de kubus ook vast. Stel je voor dat Jessica zonder hen verdween!

Ze sloten allebei hun ogen.

Even leek er geen effect te zijn maar toen John als eerste zijn ogen weer opende, schrok hij toch: voor de auto had zich een 'gat in de lucht' gevormd. In dit gat was een weerspiegeling te zien van een kale heuvelachtige vlakte. In de verte zagen zij een drietal stenen beelden, Moai, staan.

John bedacht zich geen moment en reed met de auto door deze opening. Zodra John door het gat gereden was, zag hij in zijn achteruitkijkspiegel eerst nog het beeld van een smeulende hoop puin van het eens zo statige museum dat langzaam veranderde in een grasvlakte zoals die ook voor hem uit te zien was. Het gat in de lucht had zich weer gesloten...

Geen twijfel mogelijk, de kubus bevatte een enorme kracht. John kreeg er even kippenvel van.

Wat had hij graag zelf de kubus onderzocht in het laboratorium van de universiteit. Het was hem ook beangstigend duidelijk dat er een ongezonde interesse voor dit fenomeen zou zijn bij militairen en de onderwereld. Dat er bovendien figuren letterlijk over lijken zouden gaan om deze steen te bemachtigen, was opeens niet zo'n vreemde gedachte meer.

John keek naar het navigatiesysteem in de auto. Helaas bood deze geen inzicht waar zij zich precies op het eiland bevonden.

Jessica stapte uit de auto en keek naar de Moai. Het was precies zoals zij hen in haar hoofd had ingebeeld of liever, zoals zij ooit op een foto had gezien. De Moai staken ongeveer twee meter boven haar uit. De middelste had een 'hoed' op en van de linkse was de neus wat

beschadigd. De stenen beelden hadden een roodbruine kleur en de ogen waren met een witte kleurstof bedekt. Ze betaste de beelden en voelde dat ze zeer glad waren afgewerkt. Wind en regen hadden ze nog weinig verweerd.

‘Je hoeft niet op je navigatiesysteem te kijken, John. Dit is geen 2012. De Moai zijn hier nog niet zo lang geleden neergezet. De sporen van het plaatsen van deze beelden zijn nog zichtbaar in het gras en de beelden zijn praktisch onbeschadigd. Weet jij of de Rapa Nui een vredelievend volk waren? Ik heb het idee dat zij nog op het eiland leven en wij ze wel eens tegen kunnen komen!’

‘Van de Rapa Nui is weinig bekend. Zoals bij wel meer beschavingen het geval is, als je dit al een beschaving kon noemen, is alleen bekend dat er meer stammen leefden op dit eiland. Zij waren waarschijnlijk afkomstig van Polynesië en niemand weet precies hoe dit volk aan zijn einde is gekomen of waar ze gebleven is!’ doceerde John.

Nadat beiden nog wat rond hadden gekeken en de omgeving op zich in lieten werken, stelden zij vast dat zij wederom door de tijd waren gereisd. Ze besloten maar weer in de auto te stappen en de omgeving te verkennen. Volgens John was het eiland niet zo heel groot, maar toen zij met hun terreinwagen een heuvel waren opgereden, zagen zij een enorme vlakte en zelfs wat bosrijke gebieden in een lager gelegen gedeelte. Dat laatste had John niet verwacht, maar bevestigde zijn vermoeden dat er in de tijd dat de Rapa Nui hier leefden, zij vele bomen hebben gekapt om de stenen beelden al rollend naar hun plaats van bestemming te brengen. Uiteindelijk had dit geleid tot een totale ontbossing en grote kans dat zij daarmee hun eigen voedselvoorraad, door de ontstane erosie, in gevaar hebben gebracht en dat dat de reden was waarvoor zij uiteindelijk het eiland hebben verlaten.

John pakte zijn fotocamera en zette het op telelens en keek om zich heen. In de verte was een rookkolom te zien achter een bebost gebied.

‘Ik denk dat daar wel mensen zijn. We zullen de auto moeten verstoppen en te voet verder gaan. Eerst maar eens vanaf een afstand bekijken of ze ons vijandig gezind zijn!’ bedacht John.

‘We zullen naar de bossen rijden en daar ‘parkeren’. Heb je kwartjes bij je?’ grapte John.

Eensgezind gingen John en Jessica vervolgens aan het werk om wat takken te snijden van de bomen en over de auto heen te leggen.

‘Het leger zou het niet beter kunnen camoufleren!’ zei Jessica nadat zij de laatste takken in elkaar vlocht.

‘De kubus heb ik terug in het kistje gedaan en verstopt onder de motorkap. Voor het geval dat het volk ons niet goed gezind is en zij de kubus in handen zouden krijgen,’ voegde John er nog aan toe.

Jessica en John liepen, oplettend om zich heen kijkend naar mogelijke gevaren, door het bos in de richting van de rookwolken. Het duurde niet lang of ze waren aangekomen aan de andere kant van de bosrand en van deze afstand konden ze een dorpje zien liggen. Ze doken achter de laatste bosjes die hen scheidden van het dorp.

In het dorp zagen zij een man met een geweer lopen in een safari-pak. Twee mannen stonden met elkaar te praten en een lange man die uit een hut kwam, droeg een koffer met een rood kruis erop.

‘Bepaald niet hoe ik mij de Rapa Nui had voorgesteld!’ fluisterde John tegen Jessica.

‘Aan de kleren, wapens en rode kruis koffer te zien zijn zij uit onze tijd. Zouden dit Dendermonde en zijn mensen zijn?’ vroeg Jessica.

‘Ik denk het wel.’

‘Maar waar zijn de dorpelingen dan?’

‘Geen idee.’

‘Heb jij een idee hoe laat het hier is?’

‘Aan de stand van de zon te zien, zou het over een paar uur donker moeten zijn Jessica. Hoezo?’

‘Ik ga ervan uit dat Dendermonde er nog geen idee van heeft dat wij hier zijn gekomen. Als wij vanavond het dorp binnensluipen, dan kunnen we misschien ongemerkt de kubus pakken!’

‘Met enkel de gadgets in mijn tas gaan we het bij Dendermonde zeker niet redden. Laten we eerst maar terug gaan naar de auto voor de noodzakelijke verdedigingsmiddelen.’

John kon het woord wapens niet uit zijn mond krijgen. Hij had al een hekel aan wapens maar zou zich als het moet wel verdedigen om Jessica of hemzelf niet hetzelfde als Stevens te laten overkomen. Jessica en John liepen terug naar de auto. Aanvankelijk hadden ze zelf moeite

om de wagen terug te vinden. Even sloeg hen de schrik om het hart. Als iemand anders de auto toch zou hebben gevonden? Het was meer de onbekendheid van het terrein en gebrek aan oriëntatiepunten die hen parten speelde maar Jessica slaakte toch een zucht van verlichting toen zij de plek weer terug hadden gevonden. Vervolgens haalde John een tas met het embleem van de plaatselijke supermarkt van Milwaukee uit de auto. Naast enkele repen chocolade, zakjes pinda's en andere eetwaren, pakte John een klein kaliber pistool, een 'Rambo-achtig' survivalmes en een katapult uit de tas en stopte die in zijn broekzakken.

Wachtend op de zonsondergang aten zij nog wat. Om niet ontdekt te worden maakten zij geen kampvuur en aten zij enkele pakjes koek en repen chocolade.

De dag ging relatief snel over in een nacht met een heldere sterrenhemel. Ze liepen hetzelfde pad weer af en gingen bij de laatste bosjes liggen wachten om er zeker van te zijn dat niemand zou merken dat zij zich vlakbij bevonden.

Liggend op zijn rug keek John naar de sterrenhemel. Aan de horizon zag hij sterrenbeeld Orion staan.

'Als Amala ons niets voorgelogen heeft, waren wij daar ergens op een planeet enkele dagen geleden!'

Jessica die met een verrekijker het dorp in de gaten bleef houden, draaide zich nu ook om.

'Zouden wij de eerste mensen zijn geweest die Naviri hebben bezocht?' vroeg zij zich af.

'Als het zo makkelijk gaat als bij ons is gebeurd, lijkt mij dat onwaarschijnlijk. Wel besef ik nu dat ik alles wat ik geleerd heb over de natuurkunde moet herzien. Het is blijkbaar wel degelijk mogelijk dat we naar andere planeten kunnen reizen en dat de lichtsnelheid alleen maar een door ons zelf opgelegde grens is, om verder nadenken hierover als verloren tijd te beschouwen. Wellicht om de onkunde van de geleerden en het beperkte denkvermogen van de mens te verdoezelen. Ons gevoel van superioriteit over onze planeet komt dan geheel te vervallen en velen onder ons, met name de wereldleiders, zullen daar moeilijk mee kunnen omgaan.'

‘Kunnen we geen contact maken met Amala en vragen hoe wij het beste de kubus kunnen bemachtigen?’

Hoewel John niet het idee had dat Amala die informatie bezat, kon hij geen reden bedenken om het niet te proberen. ‘De rode stenen?’

‘Ja,’ zei Jessica. ‘ze waren toch bedoeld om contact te maken!’

Ze haalde twee steentjes uit haar zak en gaf er één aan John.

Beiden gaven elkaar een hand en concentreerden zich op Amala.

De steentjes begonnen te trillen maar ze kregen een beeld, of liever een visioen, van Alex en Iri.

‘Hey Guys!’

‘Alex?’ vroeg John in zijn gedachten.

‘Yep. Da’s lang geleden. Hoe gaat het?’

‘We zitten op Paaseiland en het ziet ernaar uit dat wij Dendermonde en kornuiten hebben gevonden. We weten alleen nog niet waar hij de kubus verborgen heeft en dachten aan Amala om het haar te vragen.’

‘Dan heb je de verkeerde gebeld!’ grapte Alex. ‘Maar misschien kan ik je helpen. Ik vraag het wel even aan haar.’

‘Hoe dan?’ vroeg Jessica.

‘Hier in het kerkje met de twee sterrensteentjes en het zwaard van Hormot kunnen wij haar bereiken! Dat hebben wij het afgelopen jaar al twee keer gedaan!’

Huh, dacht John, Het afgelopen jaar? Wij zijn pas een paar dagen weg!

‘Tja, reizen door de tijd hé! Het blijft een raar verschijnsel. Wat voor jou twee dagen is, is voor ons hier een jaar! Amala had ons al verteld over dit fenomeen. Daarom namen wij ook geen contact met jullie op. Anders zouden wij je letterlijk elke minuut storen terwijl hier tussen elke oproep dagen voorbij zijn gegaan!’

‘Hoe gaat het daar verder?’ vroeg Jessica benieuwd, nu wetend dat er bij hen een jaar voorbij is gegaan.

‘Tja, het dorp is weer opgebouwd. In tegenstelling tot wat ik dacht heb ik van de dorpelingen hier, geloof ik, meer van hen geleerd dan zij van mij. Van mijn zaklamp zijn bijvoorbeeld de batterijen leeg en dan heb je er niets meer aan hé! Maar de manier waarop zij brandstoffen maken uit visolie, is wel handig en dan kan je daar ook een lamp

op laten branden hé! Iri is zwanger. We verwachten binnenkort een kindje. We hebben nog een discussie waar het het beste kan worden opgevoed. In Hvalsey of in Milwaukee.'

John interrompeerde. 'Alex, ik wil graag alles van je horen en ik ben er zeker van dat wij elkaar binnenkort wel weer zullen zien, maar op dit moment proberen wij die kubus te bemachtigen. Kan je Amala 'bellen'?'

'Natuurlijk. Iri en ik lopen al naar het kerkje.'

Even was het stil maar even later was het Iri die hen 'opriep'.

'Hoi John. Amala wil weinig loslaten omdat zij dan de toekomst beïnvloedt. Althans de toekomst wordt dan niet meer veranderbaar. Ze zei alleen dat je moet oppassen als twee kubussen te dicht bij elkaar komen!'

Daar hebben we veel aan!, dacht Jessica teleurgesteld.

'Nou toch wel, Jessica. Bedankt voor jullie informatie jongens. Ik denk dat je ons verder hebt geholpen,' lachte John.

'Ik begrijp je niet!'

'Met onze kubus kunnen we ons verplaatsen door de tijd en ruimte. Als we een stukje teruggaan in de tijd voordat Philip de kubus kon pakken, dan zou hij hem in theorie niet hebben en hoeven we nu niet bij hem binnen te vallen om ons leven op het spel te zetten.'

'Weet je nog wat Amala zei?' vroeg Jessica. 'Je kan de geschiedenis die al is gebeurd niet meer veranderen. Anders krijg je een paradox. We weten dat hij de kubus in handen heeft gekregen. Nu ervoor te zorgen dat hij hem nooit in handen heeft gekregen, maakt dat onze kennis dat hij hem wel heeft gekregen onjuist is, terwijl wij op basis daarvan deze beslissing hebben genomen om de kubus op een andere tijd en plaats van hem af te nemen. Daarbij is dan ook niet meer duidelijk wat hij zal gaan doen om de kubus te gaan zoeken. Misschien vermoordt hij in zijn zoektocht nog meer mensen dan hij nu heeft gedaan en daarmee veranderen we mogelijk de toekomst en de geschiedenis van de hele aarde!'

'Het butterfly-effect,' gaf John toe. 'Jessica met jouw beredenering moet ik zeggen dat je met kwantumfysica in plaats van een medicijnenstudie ook ver gekomen zou kunnen zijn. Je logica is verbluffend.

Dan doen we het anders: we gebruiken de kubus om direct naar de andere kubus te transporteren! We pakken de andere kubus en verdwijnen weer!

‘Daar zat volgens Amala nu net het gevaar in! Hier krijg ik grijze haren van!’ kraamde Jessica uit.

‘Ik ga ervan uit dat Philip voldoende slim was om de kubus net als wij, in een kistje te bewaren. Zolang het daar in zit, zijn wij beschermd. Althans daar ga ik een beetje vanuit.’

Jessica had ook hierop haar bedenkingen: ‘Leuke aanname! Je weet alleen niet waar dat ding is neergelegd. Misschien staat er wel iemand naast met een groot geweer!’

‘Weet jij wat beters?’ vroeg John een beetje kribbig.

Jessica dacht na. ‘Als ik nu eens een afleiding creëer. Dan kan jij je met onze kubus verplaatsen naar de kubus die Philip in zijn bezit heeft.’

‘Ok. Dat is een goed plan. Hoe had je gedacht dat te doen?’

‘Ik neem de landrover en ga een beetje lawaai maken. Ik schijn de koplampen op het kamp van Philip en verwacht dan dat zij achter mij aankomen. De rest is aan jou.’

John hoefde niet lang na te denken. ‘Prima. Het is al donker. Laten we meteen beginnen.’

Terwijl ze naar de auto terugliepen, spraken ze af waar en wanneer Jessica met de auto zou ‘verschijnen’ en de plaats waar John zou staan als hij de kubus had gepakt.

John pakte het kistje met kubus weer onder de motorkap vandaan en liep in de richting van de bosjes waar ze net het kampement hadden bestudeerd. Denkend dat zij het voordeel van de verrassing hadden, vertrouwde John op succes.

Jessica was wat minder enthousiast. Hoewel het haar eigen plan was, was ze behoedzaam. Ze reed zonder lichten en met weinig lawaai via een omweg naar de overzijde van het kampement. Daarna draaide ze haar auto met de koplampen naar het kamp. Om niet te veel de indruk te wekken dat het hier om een auto ging, Philip is ook niet gek, een auto op Paaseiland kan alleen maar betekenen dat er iemand achter hem aan zit omdat de Rapa Nui geen auto’s hadden, trok Jessica

een kabel los van een koplamp. Vervolgens reed ze de auto tussen een paar struiken zodat ook de contouren van een auto in het heldere maanlicht niet meer te herkennen waren. Ze haalde de lichtschakelaar over en er scheen nu één licht in de richting van het kamp.

Het duurde even, maar even later zag zij dat een tweetal personen in het kamp het licht hadden opgemerkt. Zij liepen terug naar een tent en even later stonden er vier mensen buiten te kijken naar dat raadselachtige licht. Eén persoon gaf wat aanwijzingen en Jessica zag een tweetal lichtbundels van zaklampen bewegen in de richting van de heuvel waarop Jessica zich bevond. De derde en vierde man bleven voor de tent staan en keken naar de anderen die de heuvel beklommen. Om haar te bereiken hadden ze ongeveer tien minuten nodig. Dat was de tijd die John had, zonder dat ze zelf in gevaar kwam.

John had het tafereel goed gadeslagen vanachter de bosjes en opende het kistje. Hij hield het kistje goed vast en concentreerde zijn blik op een tent. Een opening in de lucht gaf aan dat zijn geconcentreerde gedachten werkten en behoedzaam stapte hij door de opening. Ineens stond John in een schemerig licht in de tent. Hij stopte de kubus meteen terug in het kistje en deed het in zijn rugtas. Vervolgens keek hij speurend om zich heen en doorzocht zo stil en vlug mogelijk wat op de grond liggende spullen. Er was geen kistje, er was geen kubus. Voorzichtig stak hij zijn hoofd onder het tentzeil door en keek of hij een andere tent makkelijk ongezien kon bereiken. De volgende tent stond er strak naast, zodat hij ongemerkt in de andere tent kon kruipen.

Hij hoorde het gesnurk van twee slapende mannen. Ineens bedacht hij zich dat hij de sleutelbos van Jessica nog niet had teruggeven, waaraan een klein led-lampje zat.

Met het lampje zoekend en bijlichtend wekte hij het slapende duo niet. 'Weer geen kistje!' gromde John.

Nog vijf minuten... dacht John... dan bereiken de handlangers van Dendermonde Jessica. Ik moet me haasten!

Opnieuw kroop John onder het tentdoek door op zoek naar een derde tent. Hij keek om zich heen en zag een derde en een vierde tent. De derde tent stond verder weg, enigszins afgelegen van de andere

drie. Deze tent was ook wat groter. Het was jammer dat hem dat nu pas opviel. Zijn gevoel vertelde hem dat dit dan de tent moest zijn van Dendermonde. Kruipend over de grond, bewoog hij zich naar de grote tent. Dichterbij gekomen hoorde hij stemmen van twee mannen.

‘Als Hank en Cho geen bijzonderheden te melden hebben wanneer zij straks terugkomen, zullen we bespreken hoe wij morgen de taken zullen verdelen. Bij het eerste daglicht wil ik de teams splitsen om de west- en de noordkant van het eiland te bekijken. Als we hier geen megakristal vinden, dan hebben we de verkeerde keuze gemaakt bij de afgrond in Ayers Rock. Dat zou zeer vervelend zijn. Er is geen weg terug vanuit deze kant om weer de Rock in te gaan en een deel van onze stenen is inmiddels gebruikt. Zonder de kompasstenen vinden we het megakristal alleen met geluk!’

‘Kompasstenen?’

‘Ja, die zijn verloren gegaan bij het museum in Milwaukee. Ik weet uit de geschriften dat via Ayers Rock er een pad was naar de megakristallen. De kompasstenen, een bruine en zwarte steen ter grootte van een flinke vuist kunnen de weg wijzen. Ik ging ervan uit dat dit ook wel zonder de stenen kon, omdat Ayers Rock maar één ingang kende en verdwalen onmogelijk leek. Alleen wist ik niet dat er een aantal paden vanuit de Rock naar andere plaatsen leidde en het eigenlijke echte pad verborgen was tussen allerlei misleidende paden.’

‘Hoe komen we weer thuis als Paaseiland niets oplevert?’

‘Geen nood. Ik heb hier in een kistje een witte kubus. Amanda noemde het een moedersteen en met die steen zijn openingen in de wereld te maken, waardoor je kan reizen naar andere plaatsen. Zodra wij hier klaar zijn, verplaats ik ons terug naar het begin van Ayers Rock en dan volgen wij het volgende pad. Net zo lang tot wij wel de weg naar het kristal hebben gevonden!’

‘Hmm, je mag mij dan wel ingehuurd hebben, ik voel er niet veel voor om weer door de Rock te moeten gaan. De afgelopen dagen heeft het ons drie man gekost!’

‘Ik begrijp je, Greg. Maar het megakristal is ook voor jou de moeite waard. Volgens de geschriften van de Inca’s gevonden bij de Machu Picchu en pictogrammen in de piramide van Cheops, heeft het kris-

tal een ongekende energiebron. Zij noemden het de steen van het leven. Door dit kristal was het leven op aarde mogelijk geworden. Zij kenden het een kracht toe die onuitputtelijk was en waarmee alle natuurwetten met elkaar verbonden konden worden. De zwaartekracht kon worden opgeheven, de ruimte kan worden 'gekromd' belangrijk voor het afleggen van grote afstanden door het heelal en kan ook als energiebron dienen voor de hele planeet. Onze opdrachtgever, de NSA, heeft er veel voor over dat dit kristal niet in verkeerde handen valt en zal ook jou rijkelijk belonen als wij het vinden!'

John had alles afgeluisterd. Eén en ander werd hem duidelijk. De een was ongetwijfeld Dendermonde de andere ene Greg. Alleen het tijdstip waarop zij deze hele conversatie begonnen, kwam hem slecht uit. Jessica moest inmiddels zijn gaan rijden, anders zou ze worden gepakt door de handlangers. En John begreep nu wel dat het kistje met de kubus hier binnen stond, maar kon toch moeilijk nu even naar binnenlopen en ongemerkt met het kistje weer naar buiten gaan. Hij had een afleidingsmanoeuvre nodig. Hij kroop naar de achterzijde van de tent en zocht naar wat steentjes. Gelukkig lag heel Paaseiland vol met steentjes. Hij raapte een paar keitjes, pakte zijn katapult en schoot deze keitjes met tussenpozen van enkele seconden zo ver als hij maar kon over de tent heen. Het veroorzaakte wat gerommel in de struiken, ongeveer honderd meter van de tent vandaan.

'Stil eens. Hoorde je dat?'

Twee mannen liepen de tent uit in de richting van de bosjes waar het geluid vandaan leek te komen.

John probeerde nu onder het tentdoek door te komen. Helaas had deze tent ook een binnenzeil en dat was rondom volledig gesloten. Met zijn survivalmes sneed hij een scheur in het zeil en vliegensvlug schoot hij door de scheur naar binnen. Deze keer had hij meer geluk. Het kistje, even groot als het kistje waar de kubus van John in zat, maar met een embleem van een oog op het deksel in plaats van de initialen van o'Connely, herkende hij meteen. Hij greep het kistje behoedzaam vast. Met de woorden van Amala in zijn achterhoofd dat de twee kistjes die hij nu bij zich droeg niet beiden tegelijk geopend mochten worden om onnodige gevaren te voorkomen, dook hij on-

middellijk weer door de door hemzelf gemaakte opening terug. In minder dan een minuut stond hij weer aan de achterzijde buiten bij de tent. Voorzichtig kruipend bewoog John zich in het verlengde van de tent, in tegengestelde richting als naar waar hij de keitjes naar toe had gegoooid.

Met een triomfgevoel bereikte hij weer de nabij gelegen struiken. Maar tijd om bij te komen was er niet. Inmiddels waren de twee mannen terug bij hun tent en het duurde niet lang of de vermissing van het kistje met de kubus werd ontdekt. Er werd alarm geslagen. De twee slapende personen uit de andere tent waren inmiddels ook wakker. Er werden vuurpijlen afgeschoten en de hele omgeving werd hel verlicht.

Rennend voor zijn leven schoot John door de struiken heen. De struiken leken hem voldoende camouflage te bieden. Hij hoorde wat geritsel in de verte, ging vervolgens direct op de grond liggen en hield zich zo stil mogelijk.

Op de achtergrond hoorde hij een flink gevloek.

Niet veel later werden er schoten gelost. John had in eerste instantie geen idee waarom er geschoten zou worden. Hij lag immers buiten het zicht en lukraak schieten zou helemaal geen zin hebben.

Toen dacht hij ineens: Jessica!

De vuurpijlen hadden in die zin hun werk gedaan. John werd niet gevonden, maar Jessica wel. Een goed gericht schot op haar banden, zorgde voor een noodstop tegen een verkeerd geparkeerde boom.

De airback deed zijn werk maar Jessica verloor kort haar bewustzijn. Niet veel later arriveerden Greg en Dendermonde bij een bewusteloze Jessica. Op een kleine vijfhonderd meter afstand kon John de botsing met de boom zien gebeuren en hij vreesde even voor Jessica haar leven. Toen de helderheid van de eerste vuurpijlen wat afnam, zag John nog net een lange man met een eerste-hulp-koffer bij de auto komen. John wist nu dat zij tenminste nog leefde. Hij zag twee mannen, waarschijnlijk dezelfde heren als diegenen van wie hij het gesprek afliuisterde, wat tegen elkaar mompelen. Hierna begon één van de twee de auto te doorzoeken.

Behalve enkele rugtassen werden ook wat papieren gevonden van de autoverhuurmaatschappij. Het was dan niet moeilijk meer de naam

van John Grey te achterhalen, op wiens naam de auto was gehuurd. Dendermonde kende deze naam ook! Zijn voordeel van zijn verrassingsaanval op de kubus werd snel minder. Wat nu? De auto naar de knoppen en Jessica gevangen...

Voordat John iets kon bedenken om haar te bevrijden, hoorde hij zijn naam reeds roepen.

‘John Grey, doctor John Grey. Wij hebben uw vriendin!’

Bij die zin moest John glimlachen. Daar zat hij toch echt naast. Jessica had zijn dochter kunnen zijn. Hoewel zij helemaal niet leek op zijn dochter Jennifer, die nu ongeveer even oud als Jessica had moeten zijn, had hij ook Jessica graag als dochter gehad. Maar als vriendin? Daar was hij in zijn ogen toch echt te oud voor.

‘Ik verzoek u naar ons toe te komen en u over te geven. Zo niet, dan sta ik niet in voor het leven van uw dochter!’ werd er geschreeuwd in alle richtingen om er zeker van te zijn dat John dit bericht goed had begrepen.

‘Ik geef u vijf minuten om hier te verschijnen!’

John hoefde geen vijf minuten na te denken. Toch stond hij niet direct op. Onbewust wilde John toch aan Dendermonde een signaal geven dat hij zich niet zomaar overgaf.

Voordat hij zich overgaf keek hij om zich heen om de plek waar hij zich bevond, goed te kunnen herinneren. Vervolgens begroef hij het kistje met de kubus uit zijn rugtas onder een paar struiken en markeerde de plek met gebroken takjes, opdat hij die plek later weer zou kunnen terugvinden. Daarna pakte hij de andere kubus, die hij zojuist met veel moeite van Dendermonde had ontnomen, onder zijn arm en liep in de richting van het kampement.

Hij had nog geen honderd stappen gezet of twee flinke lichtbundels van zaklampen stonden al op zijn gezicht gericht. Met zijn hand voor zijn ogen, verblind door het felle licht, liep John verder zonder wat te zeggen.

‘Kijk eens aan. Mijnheer Grey. Ik heb zoveel moeite gedaan om u te vinden en u vindt mij! Dus u was mij voor op dit eiland! Als u nu werkelijk dacht mij te kunnen dwarsbomen, dan had u beter uw voetsporen moeten wissen in de grot.’

Terwijl Dendermonde als eerste het kistje met de kubus terug pakte, keek hij Jessica, die juist weer was bijgekomen uit haar bewusteloosheid, indringend aan. 'Jij hebt geluk dat meneer Grey om je geeft!'

John dacht na. Waar heeft hij het over, welke voetsporen, welke grot?

'Ik wil alleen mijn vrouw terugvinden!' zei hij snel.

'Hoe bent u aan Jason ontsnapt? Hij was u gevolgd naar Hvalsey.'

'Laten we zeggen dat Jason naar de verkeerde tijd is gereisd en laten we maar zeggen, naar een onbekende bestemming is verdwenen!'

John wilde Philip niet vertellen dat hij dood was. Wie weet hoe hij dan zou reageren.

Philip fronste zijn wenkbrauwen. 'De verkeerde tijd, hm... Zijn jul-lie ook door de tijd gereisd om hier te komen via Hvalsey?'

John dacht snel na. Hij wilde het bezit van zijn kubus niet verraden.

'Ja, in Hvalsey staat een tijdsteen en daarmee kan je je naar deze plek verplaatsen,' loog John. Hij wilde Dendermonde niet vertellen dat Jason dood was en vanuit Paaseiland was zijn verhaal voorlopig toch niet te controleren. Daarmee kocht hij wat tijd om te onderzoeken hoe hij uit deze situatie zou kunnen ontsnappen.

Gelukkig was Dendermonde minder geïnteresseerd in Jason. 'Jason is een goede agent maar niet zo slim! En hoe had u gedacht hier weer vandaan te komen?' vroeg Philip zich nu af.

'Met jouw kubus!' antwoordde John kort.

Philip voelde aan het kistje, alsof hij dacht dat John dit misschien eruit had gehaald. Maar het gewicht voelde hetzelfde. Gerustgesteld keek hij John aan. 'Dat is je dan niet gelukt!'

Terwijl Philip John onder schot hield, moest Cho hem fouilleren. Het duurde niet lang of het kleine pistool en de katapult had hij in zijn zakken gevonden. Toen Cho hem bij de zijkant van zijn scheenbeen fouilleerde, voelde hij ook het survivalmes onder zijn broek zitten. Hij keek John aan met een indringende blik, waaruit bleek dat hij het mes gevoeld had maar pakte het niet. Vervolgens ging hij verder met fouilleren. 'Nee, verder geen wapens!' merkte hij naar Philip op.

Tegelijkertijd kwam Greg met een plank hout en twee stenen in zijn handen terug. Met een sigaar kauwend tussen zijn witte tanden

en met een brede glimlach op zijn gezicht, riep hij Dendermonde. 'Philip kijk eens!'

'Nou, nou, kijk eens aan. De kompasstenen! Wat er met uw vrouw is gebeurd, weet ik niet. En, geloof mij, ik heb niks tegen Amanda noch tegen u, maar mijn doel heiligt de middelen. Ik zal mij niet laten stoppen door wie dan ook om mijn doel te bereiken!'

Philip keek de rest van zijn groep aan: 'We zijn 'back in business'. Bind de heer Grey en zijn vriendin vast. Morgen wordt het vroeg dag en hebben wij veel te doen.'

Voordat Dendermonde zich terugtrok in zijn tent, besloot hij nog even te kijken of zijn opdracht om John en Jessica vast te binden, goed was uitgevoerd. Ondanks de druk die hij had uitgeoefend op het team om toch vooral hem te volgen, bleef hij kritisch. Allen waren tegen hun zin meegekomen. Ze wisten dat er zonder Philip geen weg terug was, maar dat sloot niet uit dat ze zich tegen hem konden keren en wellicht er op hoopten dat John hen naar huis kon brengen.

De touwen zaten echter goed vast en dat was een geruststelling voor Philip.

'Wat ben je nu van plan met ons te gaan doen?' vroeg John.

'In principe laat ik jullie vrij als ik mijn doel heb bereikt. Maar wees er zeker van: Als je mij tegenwerkt, gaan je eraan!'

'Geloof je nu echt dat het megakristal bestaat?' vroeg John weer.

Dendermonde keek John verwonderd aan. Hoe wist hij hiervan? Toch verscheen er daarna een lach op zijn gezicht.

'Oké, ik weet niet hoe je aan die informatie komt, maar nu je het toch weet: Ja, ik ben er zeker van.'

'Er zijn over de hele wereld, in allerlei beschavingen, allerlei culturen en op allerlei momenten in de geschiedenis aanwijzingen gevonden, dat er een energiebron bestaat met een ongekende kracht. Volgens de geschriften lijkt het erop dat het kristal ook gebruikt is om enorme kunstwerken in de oudheid te kunnen bouwen zoals de piramide Cheops en Atlantis. Ja, ook Atlantis heeft bestaan! De NSA heeft hiervan zelfs een splinter van zo'n megakristal in haar bezit, die zo krachtig is, dat zij hiermee een heel gebied met researchfaciliteiten van energie voorziet.'

‘Is het je niet opgevallen...’ viel John hem in de rede, ‘dat alle beschavingen waar jij over praat, zijn vergaan? Misschien is het wel helemaal niet de bedoeling aan dat kristal te zitten en leidt dat tot destructie en verval van de mensheid, zoals het ook lijkt te zijn gegaan in het verleden met beschavingen die hiervan lucht hebben gekregen.’

Even was Dendermonde van zijn stuk gebracht maar herstelde snel.

‘Nu je het zegt: Paaseiland is ook verlaten. Wij hebben hier geen mens gezien! Dat kan een goede aanwijzing zijn!’ jubelde hij.

John was nu van zijn stuk. Hoe idioot kon je nu zijn om blind te zijn voor de gevolgen. Als zo’n kristal echt bestaat, waarvan de mens de werking niet kent, kan een verkeerde handeling desastreuze gevolgen hebben. Denk nou eens aan een atoombom die door iemand uit de middeleeuwen wordt opengeschoefd. Door de vrijgekomen straling kan hij onbewust een hele bevolkingsgroep uitroeien. Ervan uitgaand dat alle beschavingen die over dit fenomeen ergens wel vermeldingen hadden, op wandschilderingen of in oude boeken, zelf nu niet meer bestaan, gaf John de overtuiging dat wij mensen nog niet rijp zijn om met zoiets om te gaan.

Was dat soms ook iets wat de Beschermers van de Stenen wilden voorkomen? Was de kubus in wezen een gevaar voor dit kristal en moest het daarom worden weggehaald bij Dendermonde? Tenslotte hadden John en Jessica ook een kubus, maar daar had Amala niets over gezegd.

Dendermonde keek John en Jessica nog eens aan.

‘Misschien, meneer Grey, misschien als u alle informatie zou hebben die ik van de NSA heb gekregen, zou u ook begrijpen dat met hen niet valt te spotten. Je kan er je voordeel mee doen, maar als je niet meewerkt, weten ze je te vinden. Het doel is om het kristal te vinden en dat zal ik doen ook. Ongeacht de consequenties.’

Daarna liep Philip naar zijn tent en liet het tweetal achter, ervan overtuigd dat zij niet los konden komen, maar gaf toch aan Greg de instructie om hen in de gaten te houden. Greg was de enige die hij kon vertrouwen.

John keek Jessica aan. Jessica had alles wel aangehoord maar was

nog duf van de klap met de auto. Ze was niet in staat iets te zeggen. Hij zag dat ze beter nog wat kon rusten. Geboeid en in een ongemakelijke houding, deed John geen oog dicht.

Greg die hem in de gaten hield, werd op deze manier ook tot het uiterste getergd. Hij kon geen moment zijn aandacht laten verslappen. Wie weet wat de heer Grey nog aan trucs achter de hand had. Hij wist hem tenslotte ook hier te vinden.

Bij de eerste zonnestralen stonden Hank en Cho al bepakt klaar om onderzoek te doen. Kim had wat meer tijd nodig en Mark onderzocht inmiddels al wat gesteenten. Vooral een Moai die vlak bij het kampement stond, had zijn aandacht getrokken. Het rode gesteente van deze Moai leek verbluffend veel op het gesteente van Ayers Rock. Hij nam er een monster van en met wat chemicaliën die hij in zijn koffer bij zich had, bleek hij dit te kunnen bevestigen. De samenstelling was hetzelfde. Beiden waren zeer ijzerhoudend en qua structuur ook hetzelfde. Nu liggen Ayers Rock en Paaseiland duizenden kilometers bij elkaar vandaan en het gesteente, zoals hij het in de Moai aantrof was niet hetzelfde als het gesteente dat zij tot op heden op Paaseiland hadden aangetroffen. Het kon toch niet zo zijn dat deze stenen waaruit de Moai zijn gebeiteld van een andere plaats komen? De stenen wegen duizenden kilo's en konden in de tijd van de Rapa Nui toch niet per kleine roeiboot naar dit eiland vervoerd zijn?

Veel tijd om er meer aandacht aan te besteden was er niet. Philip had al laten weten met vijf minuten het kamp te willen verlaten.

Greg hielp John en Jessica rechtop te staan.

'Gaat het Jessica?'

'Sorry dat ik jou in de problemen heb gebracht, John.'

'Geeft niet. Ik laat je echt niet in de steek hoor! We komen hier wel uit.'

Philip had de kompasstenen in zijn handen en blijkbaar wist hij ook heel goed hoe ze werkten. Hij legde er een metalen tentharing in en die bleek, evengoed als de vulpen van John, te werken. Alleen vond John dat zijn vulpen een wat mooiere uitstraling had.

De tentharing wees strak naar de oostkust. Het magnetisme leek

zelfs zo sterk dat de tentharing zichzelf tussen de stenen vandaan zou trekken.

Terwijl zij bergafwaarts de zuidelijke helling afliepen, kwamen zij nog meer Moai tegen. Deze beelden waren in tegenstelling tot de meeste beelden op het eiland met hun hoofden naar de zeekust gericht.

‘Wat heeft die beschaving toch bezielde om zoveel stenen beelden te maken?’ vroeg Kim zich af.

Ondanks al haar geschiedkundige kennis, was Paaseiland voor haar een relatief onbekend terrein. Ze kende de verhalen zoals ieder ander. Ze had ook wel tijdens haar studie het nodige aan informatie gekregen, maar er was weinig bekend over de oorspronkelijke cultuur en wat de drijfveren van dit volk waren.

Hank had er wel een beeld bij. ‘Bescherming! De beelden waren groot en iedere piraat, zeeman of andere bevolkingsgroep die zich hier zou willen vestigen, moest hiermee afgeschrokken worden. Vanaf een afstand, en er waren toen nog geen verrekijkers, leken de beelden voldoende op de inwoners van dit eiland en zulke grote mensen, daar kon je maar beter geen ruzie mee krijgen. Althans van een afstand zagen ze er gevaarlijk genoeg uit!’

‘Alleen de samenstelling van het gesteente blijft mij verwonderen,’ voegde Mark toe.

‘Hoezo?’ vroeg Hank.

‘Op het hele eiland is het ijzergehalte niet zo hoog als in de beelden van de Moai. De beelden lijken ergens anders gemaakt te zijn. Aan de samenstelling te zien, lijken zij van Ayers Rock te komen!’

‘Wil jij daarmee zeggen dat de Rapa Nui, de oorspronkelijke inwoners, deze beelden uit Australië, over de zee hebben vervoerd en hier naar toe hebben gehaald?’ zei Cho ongelovig.

‘Of, ze zijn op dezelfde manier hier gekomen als wij. Door de tunnels van Ayers Rock!’ vervolgde Mark.

Geboeid(!) hoorde John dit alles aan maar zei niets. Hij was bezig zijn eigen theorie te ontwikkelen. Met de kennis die hij van Amala had gekregen, leek dit een van de punten op aarde met een hoog ijzerhoudend gesteente. Of die stenen daar nu altijd aanwezig waren,

zoals de rotsen van Groenland of Ayers Rock in Australië, of dat deze stenen hier door een beschaving kunstmatig zijn neergezet, de hoeveelheid ijzerhoudend materiaal nam door de vele grote beelden van de Moai wel toe.

Eenmaal beneden aan de oever van de zuidhelling bleef het kompas strak op een gesloten bergmassief gericht staan. Een kleine holte, iets boven het zeewaterniveau en klaarblijkelijk door de hoge golven van de Grote Oceaan eruit gebeukt, leek het enige punt te vormen wat nog nader onderzocht kon worden. Enigszins teleurgesteld liep Dendermonde met het kompas in zijn hand naar die plek. Eenmaal aangekomen, werd hij verrast door wat hij zag.

‘Kom eens kijken, Kim’ riep Philip.

Kim versnelde haar pas en zag tot haar verwondering drie skeletten. De half verweerde kleren leken op Polynesische gewaden. ‘Dit kunnen heel goed oorspronkelijke bewoners van het eiland zijn geweest!’ zei Kim ongevraagd tegen Philip.

‘Kijk eens: ik heb hier heb een houten plankje met tekeningen erop gevonden, Kim!’ riep Cho, die verderop stond, haar toe.

Terwijl Kim nog niet eens was uitgekeken op de skeletten en nu weer aan de andere kant werd gevraagd, was het Hank die bij de skeletten was aangekomen en ze nader bestudeerde.

‘De tekeningen zijn ‘Rongorongo’! Het enige wat ervan bekend is, is dat het een soort gezang moet voorstellen, althans dat vermoedt men. Als ik de tekeningen bekijk, en dat is puur een vermoeden, lijken vele poppetjes naar links te wijzen en weg te willen lopen van de drie figuurtjes die rechts staan. De rechter figuurtjes hebben een groter hoofd dan de rest. Het lijken wel mutanten of zoiets en men lijkt er bang van te zijn, of in ieder geval er niets mee te maken te willen hebben. In het midden van de tekening staan nog wat magere visjes. Het lijkt ook wel of er te weinig voedsel was voor hen allemaal.’

‘Kom nog eens naar mij terug!’ riep Hank de anderen toe.

‘Zien jullie iets ongewoons? Nee, alsjeblieft niet aanraken!’

‘Nou nee,’ merkte Cho op.

‘De botten zijn verkleurd!’ zei John.

Iedereen keek John aan. Hank verwachtte eigenlijk een antwoord van zijn teamgenoten en had John helemaal over het hoofd gezien. En hoewel John nog steeds geboeid was, vond hij niet dat hij zich als een gevangene hoefde te gedragen.

‘De kleur is inderdaad ongewoon bruin. De botten die hier al lang lijken te liggen, zouden toch meer grijsachtig moeten zijn!’ gaf Hank John als weerwoord.

‘Ik hield er een geigerteller bij en kijk... Niets, geen enkele uitslag. Zelfs in botten van enkele honderden jaren oud slaat een geigerteller nog wat uit vanwege het koolstof-14 isotoop.’

‘Wat voor isotoop?’ vroeg Greg.

‘Het C-14 isotoop is een radioactief deeltje van koolstof. Elke mens, elk dier en elke plant heeft deze deeltjes in zijn lichaam. Hoe minder van deze deeltjes nog actief zijn, hoe ouder het is. Omdat wij heel goed de halveringstijd van deze isotoop kennen en de hoeveelheid straling in de loop der jaren afneemt, kunnen wij met redelijke precisie de leeftijd bepalen van alles wat ooit eens geleefd heeft op aarde. Deze skeletten hebben echter geen enkel C-14 deeltje meer in zijn botten zitten! En dat is zeer opmerkelijk!’

Daarnaast zijn de kaken van alle drie de skeletten ontzet. Het lijkt wel of zij allen een klap hebben gehad van iets of iemand en alle drie daarna jaren lang met een scheve kaak hebben gelopen. Ik zie geen aanwijzingen dat de kaak gebroken was op het moment dat ze stierven. Tegelijkertijd kan je met zo’n kaak nooit eten. Bizar.’

Hank wilde een zakje pakken en er een bot in stoppen zodat het later onderzocht kon worden wanneer ze terug waren op het kampement.

Toen hij de schedel wilde grijpen, trok hij lijkwit weg: Hij greep door de schedel heen. Vervolgens probeerde hij andere botten van de andere skeletten te pakken. Ook daar greep hij doorheen.

‘Hologrammen!’ zei Cho hardop, zodat iedereen hem heel duidelijk kon horen.

‘Daarom is er geen C-14. De ondergrond waar de skeletten op liggen is van steen en het hologram erop heeft geen echt bot en dus geen koolstof.’

‘Maar wie heeft hier een hologram neergelegd en waarom?’ Nu be-moeide Jessica zich er ook mee.

‘Om ons te waarschuwen!’ zei Kim voorzichtig.

‘Voor wat? Er is hier verder helemaal niets. We kunnen niet eens verder. Om ons heen is een grote rotswand,’ stelde Cho.

‘En als de rest nu ook eens een hologram is?’ riep Mark uit. ‘Kijk eens goed om je heen. De kleuren van de rotsen naast ons zijn grijzer dan de rotsen waar wij net langs liepen.’

‘Dat kan toch!’

‘Nee, Kim, dat kan niet. De rotsformatie is overal even oud. De grondlagen zijn op dezelfde manier opgebouwd. En er is geen erosie, terwijl we hier op enkele meters van de oceaan staan. Bij hoog water moet dit onderstromen!’ ging Mark verder.

‘Dus dan moet ik hier zo doorheen kunnen lopen?’ stelde Cho wij-zend op de rotswand op een meter van hem vandaan. Nog voordat iemand wat kon zeggen deed Cho drie stappen naar voren in de rich-ting van de rotswand. Zijn hand naar voren uitstekend verdween in de rots.

‘Wow!’ riepen Kim en Hank in koor

Philip die de hele tijd van een afstand de groep had gadegeslagen, genoot van de manier waarop zijn groep gezamenlijk oplossingen voor raadsels wisten aan te dragen.

Geschrokken trok Cho zijn hand terug. Gelukkig hij zit er nog aan! dacht hij opgelucht.

‘Dan moeten we daar naar binnen!’ riep Philip van een afstand.

‘Lekker... straks is het weer een eenrichtingsverkeer. En dan?’ pa-niekte Kim.

‘Zoals ik al eerder opmerkte, Kim...’ zei Philip, ‘je mag ook hier blijven. Maar zoals je al gezien hebt, is dit niet 2012 want in 2012 leven er wel degelijk zo’n 1400 mensen op dit eiland en is het een toeristi-sche trekpleister. Daarnaast had er ten westen van ons kampement een landingsstrip moeten liggen en die is er nu ook niet. Ik heb geen idee welk jaar het is, maar ik denk dat je lang kan wachten voordat er een boot is die je oppikt.’

De groep keek elkaar aan. Wederom was er weinig keus.

Zonder verder wat te zeggen besloot Hank als eerste door de holo-
grafische muur te gaan.

‘Wacht, een touw voor om je middel. Als je de weg terug niet vindt, kunnen we je naar buiten trekken!’ wist Mark nog net op tijd te zeggen voordat Hank de eerste stap had gezet.

Met een tussenafstand van een meter of drie, bond men zich aan elkaar vast. Vervolgens stapte Hank op de rots af. Zonder aarzeling om zijn hoofd te stoten liep hij in één keer door en verdween. Er werd nog maar een beetje aan het touw getrokken. Blijkbaar moest Hank zich even oriënteren aan de andere kant van de muur. Vervolgens bleef het touw daarna gedurende een minuut ‘hangen’ in de muur. Een vreemd gezicht om een touw direct in een rots te zien zitten zonder dat er een uiteinde te zien is!, bedacht John.

Toen er weer aan het touw werd getrokken volgde Kim als tweede door de rots. Omdat ze allemaal aan elkaar vastgebonden zaten, was er voor Cho die als derde vastzat geen keuze meer. Hij werd als het ware door de muur getrokken. Ook de anderen volgden zonder moeite. Met Philip voor John en Jessica en Greg die als laatste achter hen aanging, was Philip ervan verzekerd dat John en Jessica geen onverwachte streken konden uithalen.

Omdat Philip inwendig toch ook wel enige vrees had voor het onbekende en met de geschiedenis van de afgelopen dagen bij Ayers Rock nog vers in het geheugen, hield hij de kubus binnen handbereik en stapte hij door de muur. Hij wist nog steeds niet wat de bedoeling en kracht van de kubus precies was, maar met de hand op het kistje van de kubus kon hij zichzelf gevoelsmatig toch met een kleine beweging in ieder geval in veiligheid brengen.

De helder verlichte ruimte aan de andere zijde van de muur leek verdacht veel op het Sactuarium zoals John en Jessica hadden gezien op Naviri. De hoogte van het plafond, gestut door pilaren, het was allemaal hetzelfde. John keek Jessica aan. Beiden dachten hetzelfde maar zeiden niets. Het kon niet anders of de Naviri hadden dit gebouwd.

De vloer was van glanzend zwart marmer en ook hier waren ver-

schillende lijnen in de vloer zichtbaar van vierkanten, cirkels en andere geometrische figuren.

Behoedzaam, alsof de ruimte dezelfde gevaren herbergde als Ayers Rock, bewoog Hank zich naar het midden van de ruimte. In het midden van de ruimte stonden de rode lijnen in de vloer getekend van acht kleine cirkels in een cirkel met een doorsnede van ongeveer vijf meter. In het midden van deze cirkel bevond zich een stalagmiet van doorzichtig kristal. Hank keek naar het plafond. Ook daar zag hij een achttal cirkels in een cirkel staan met in het midden eveneens een stalactiet van doorzichtig kristal. Kim was zo onder de indruk van het geheel dat zij niet in de gaten had dat zij in één van de acht cirkels rondom de stalagmiet was gaan staan.

De stalagmiet en stalactiet begonnen te zoemen en bewogen zich langzaam naar elkaar toe. De doorzichtige kristallen leken uit het niets uit de grond te komen. Cho was ervan overtuigd dat ook deze kristallen hologrammen waren, maar durfde daar niet zijn hand in te steken om het te beproeven. Op een afstand van ongeveer twee meter uit elkaar stopte de beweging. Een rode lichtstraal schoot nu tussen de kristallen. Daarna verschenen een groene en een blauwe lichtstraal die als een driedubbele helix om elkaar begonnen te draaien. Het midden van de lichtstraal begon vervolgens uit te rekken en een prachtig holografisch beeld in full color HD verscheen aan het gezelschap.

De beeltenis vormde een gezicht van een manspersoon met spierwit haar, witte wenkbrauwen en rode ogen.

‘Welkom bij de Nubiri. Ik ben Karim, Beschermers van de Tijd.’

Bij het zien van de verschijning wilde Greg even zijn geweer pakken, maar de indringende ogen van Karim maakten hem duidelijk dat hij zich hier vooral niet offensief moest gedragen.

Hank, Kim en Mark stonden aan de grond genageld en konden slechts sprakeloos naar de beeltenis kijken.

Alleen Cho was wat nuchterder en bestudeerde de holografische projectie.

Zoals ook op Paaseiland het geval was, voor zover ze zich nog op Paaseiland bevonden, bleef Philip enkele passen achter de groep staan en hield zich afzijdig.

‘U bevindt zich op Terra Novum, de Nieuwe Aarde. Van hieruit wordt uw wereld bestudeerd en ingegrepen indien het bewust-zijn in gevaar is. Al uw geschiedenis kunt u hier bekijken. Vanaf het ontstaan van het sterrenstelsel op de eerste dag, de geboorte van uw planeet op de derde dag, het ontstaan van de mensheid op de zevende dag, de ondergang ervan op de negende dag en het ontstaan van de Nieuwe Mens op deze planeet op de tiende dag. Terra Novum bevindt zich buiten de tijd-ruimte zoals u die kent en kan daardoor uw driedimensionale wereld volledig overzien.’

‘Wauw...’ zei Kim, ‘de gehele geschiedenis kan vanuit deze plek bestudeerd worden!’

‘Ja,’ reageerde Karim.

Gelijktijdig veranderde rondom hen de ruimte waarin zij zich bevonden, de wanden in een enorm beeldscherm, zoals ook bij Amala het geval was geweest.

Deze keer werden in versneld tempo enkele beelden van het ontstaan van de aarde, de opkomst en ondergang van de dinosauriërs en de middeleeuwen getoond. Op het moment dat de beelden 2012 bereikten, vertraagden de beelden en liet beelden vanaf het punt dat het gezelschap op Paaseiland voet had gezet, zien. Met grote ogen keken allen naar het beeld dat in Imax-formaat aan hen getoond werd.

‘Hoe wordt er ingegrepen als het bewustzijn in gevaar is?’ vroeg Cho.

‘De Nubiri bewaken de tijdlijn, zodat het bewustzijn zich kan ontwikkelen. Alleen wanneer zich paradoxen kunnen gaan voordoen grijpen wij in. Het is voor mensen verboden de tijdlijn te overschrijden. Wanneer mensen zich vrij zouden kunnen gaan bewegen door de geschiedenis van de planeet, kan schade worden aangericht aan het bewustzijn. Er is dan sprake van een ongewenste ontwikkeling van de mens. Vroegtijdige kennis die per ongeluk wordt geassimileerd, kan niet goed verwerkt worden en kan leiden tot verval van de wereld. De kennis over de atoomkracht had in dit geval ook bijna tot de vernietiging van de planeet geleid in het midden van jullie vorige eeuw.

Daarom hebben wij het element tijd bij de mensheid toegevoegd met de indoctrinatie dat men niet kan reizen in of door de tijd. Het opleggen van deze grenzen heeft tot op heden goed gewerkt.

Maar liefst 99,9 procent van jullie bevolking vindt het prettig dat er grenzen aan allerlei zaken worden gesteld. Als voorbeeld: ter voorkoming dat men gaat nadenken wat men kan doen als men wél sneller dan het licht kan reizen, is dit door een eigen bedachte natuurkundige wet bij voorbaat uitgesloten.

Slechts enkelen zijn per toeval erachter gekomen dat het universum een fluïdum is en dit fluïdum doorgestoken kan worden, er een opening in gemaakt kan worden en men zich via een andere dimensie kan verplaatsen naar een nieuwe bestemming.'

'Zoals o'Connely!' fluisterde John naar Jessica. Ze zei niets maar knikte bevestigend naar hem.

'Ik ben de weg kwijt!' bekende Kim eerlijk. 'Wat heeft mijn bewustzijn daarmee te maken?'

'Uw lichaam heeft miljarden cellen. Elke cel heeft een functie en voert die, zonder nadenken, zonder bewustzijn, uit. Stel nu dat elke cel op gegeven moment bewust wordt waar het mee bezig is en besluit iets anders te gaan doen. Uw lichaam zou in korte tijd vervallen omdat de functies van de cellen niet meer juist worden uitgevoerd. Het bewustzijn waar ik over spreek is niet de mens maar uw universum. Uw universum is een organisme dat nog groeit. Eigenlijk nog een kind is. U bent slechts een cel van het universum. Maar als de mensheid zich gaat voortbewegen in een richting die niet bedoeld was, vervalt het universum, net als de cellen in uw lichaam met u kunnen doen. Wanneer een mens zich buiten het fluïdum, buiten de drie u bekende dimensies, gaat bewegen kunnen deze gevolgen een cascade-effect hebben op het universum. Dan grijpen wij in. Soms heeft dat tot gevolg dat wij een mens of een bevolkingsgroep buiten uw dimensies sluiten. Vergelijk het met wat u doet als kankercellen uw lichaam aantasten: ze worden verwijderd!'

'Gewoon mensen laten verdwijnen dus!' reageerde Hank. 'Waar bevinden zij zich dan?'

'Wij verplaatsen hen in een parallelle wereld. Zij hebben niet in de gaten dat zij zich niet meer in hun wereld bevinden en gaan weer met hun alledaagse zaken verder. Net als de cel in uw lichaam niet weet in welk lichaam het zich bevindt, weet deze persoon ook niet dat zij is verplaatst naar een andere wereld.'

‘Een hele uitleg. Maar waarom mogen wij dit alles wel weten?’ vroeg Cho.

‘Wij hebben deze groep en met name de heren Grey en Dendermonde al enige tijd in de gaten. De ontdekking van de stenen en de krachten die de stenen hebben, geven u mogelijkheden die ver boven de grenzen van uw denken uitgaan. Beiden bent u hier vanwege persoonlijk gewin. Meneer Grey wil Amanda terugvinden en u meneer Dendermonde u wilt het megakristal!

De drang om uw doelen te bereiken is groot bij heer Dendermonde en zelfs de dood van medewerkers leidt u niet af van uw doel. Het doel om Amanda terug te zien is de enige reden waarom u, heer Grey hier bent. Eveneens niet te stoppen.

Door u het belang van het megakristal voor uw wereld uit te leggen, verwachten wij dat uw inzicht verandert en kunt u zonder een paradox te creëren, hier weggaan. In het andere geval plaatsen wij u ook in een andere dimensie!’

Nu was ook Dendermonde overdonderd. Hij had zich buiten de discussie gehouden om geen aandacht te trekken. Blijkbaar onnodig want Karim wist het al.

‘En wat is het belang van het megakristal voor de wereld dan wel?’ vroeg Dendermonde nu.

‘Uw wetenschappers geven aan dat een perpetuum mobile niet bestaat. Vanwege hun beperkte inzicht, kan ik hen dat ook niet kwalijk nemen...’

‘Een wat?’ vroeg Hank.

‘Dat is een apparaat of machine die meer energie kan leveren dan het gebruikt. Zo’n apparaat zou het ultieme apparaat zijn om ons energieprobleem voorgoed op te lossen. Volgens de natuurkundige wetten van behoud van energie kan er nooit meer energie gemaakt worden dan er bestaat en daarmee is de zoektocht naar een perpetuum mobile dus onbegonnen werk!’ vertelde John snel.

Karim ging verder: ‘Het megakristal is een element dat zich deels in een andere dimensie bevindt. Het zuigt als een spons elementaire deeltjes op en concentreert direct de energie ervan naar één punt in het centrum van het kristal. Vanuit dit punt tappen wij pure energie,

in een vorm die de mensheid nog niet kent, af en houden wij deze wereld in stand. In die zin en vanuit uw driedimensionale wereld gezien bestaat een perpetuum mobile dus wel. Het haalt zijn energie uit een andere dimensie en geeft het hier af. In sommige literatuur bij u is deze vorm van energie beschreven als zogenaamde 'nulpuntenergie'. Het element veroorzaakt onder andere ook de zwaartekracht zoals u die kent. Zonder dit element zou de planeet snel haar zuurstof verliezen en u dus ook het leven. Ook hier is uw wetenschap beperkt. Men heeft wel de zwaartekracht onderzocht maar men wil het onder de natuurkundige wetten laten vallen die vanuit uw wereld bestaan. Zwaartekracht is echter multidimensionaal en kan daarom nooit met andere natuurkrachten worden verenigd zolang de wetenschap zo beperkt blijft denken.

Aangezien het kristal deels buiten deze dimensies valt, kan men er ook gewoonweg niet bij zolang de mens zichzelf ook niet buiten de eigen drie dimensies kan plaatsen!

Daarnaast levert het megakristal voor de mensen die zich in de buurt van het kristal bevinden schade op. Op alle plaatsen waar het kristal zich manifesteert, worden de mensen steriel vanwege de achtergrondstraling die dit kristal heeft. Daarom hebben wij ook enkele keren moeten ingrijpen en volkeren moeten verplaatsen.

'Zoals bij de Inca's en de Rapa Nui' merkte Kim op.

'Correct!' antwoordde Karim.

Dendermonde was uiteraard niet blij met dit antwoord. Wat moest hij aan de NSA vertellen? Hij had het kristal wel gevonden, althans hij was er vlakbij geweest, maar kon het niet meenemen...

Maar wie zei hem dat dit geen truc van de Nubira was om hem van zijn doel af te houden?

Tenslotte had de NSA ook een splinter, wist hij van Jacklyn Smyth.

Eerst zien dan geloven, was zijn leus.

'Ik wil het kristal zien!' schreeuwde Dendermonde nu. Voor het eerst verloor hij zijn zelfbeheersing. Hij trok zijn geweer en richtte het op het hologram. De andere teamleden van Dendermonde schrokken hiervan en stapten wat bij hem vandaan. Tegelijkertijd maakte John van de gelegenheid gebruik, nu Dendermonde even niet meer op hem

lette, om met zijn mes dat hij ook bij het kampement had gebruikt, zijn touw door te snijden. Nu was het nog een moment afwachten om hetzelfde bij Jessica te doen. John gebruikte nu het gedachtensteentje van Amala om zonder woorden de aandacht te trekken van Jessica.

‘Jessica, kom dicht bij mij staan, dan snijd ik je los!’ Jessica keek hem aan en had hem begrepen. Omzichtig schuifelde zij voetje voor voetje in de richting van John.

‘Meneer Dendermonde, als u denkt op mij te kunnen schieten haalt dat weinig uit!’

Philip liet zich echter niet zomaar omver praten. Hij schoot op het hologram. De kogels gingen door het hologram heen, verstoorden enkele seconden het beeld en maakten enkele gaten in de wand achter de projectie. Het beeld van Karim herstelde zich echter weer en de gaatjes in de wand smolten weer dicht alsof de kogel de wand nooit had geraakt.

‘Dit heeft echt geen zin!’ stelde Cho. ‘En voor je het weet is er straks wel ergens onherstelbare schade.’

Karim bleef emotioneel Dendermonde aankijken. Dit maakte Philip nog geïrriteerder en schoot nu op de voet van de stalagmiet onder het hologram. Een kort krijsend geluid deed pijn aan zijn oren. Ook de anderen schrokken en liepen met hun handen voor hun oren weg van het geluid. Op dat moment sneed John de touwen door van Jessica, pakte haar hand en trok haar mee. Gebruik makend van de hectiek, zonderden Jessica en John zich onopvallend af van de anderen. Cho, die het dichtst bij hen stond, merkte dit wel op. Hij keek naar hen, maar zei niets.

Iedereen behalve Dendermonde probeerde een uitgang te vinden. Het projectiescherm flikkerde. Het hologram gaf een beeldstoring maar herstelde opnieuw.

‘Meneer Dendermonde: u staat in het kristal!’

Philip keek verbaasd naar de beeltenis van Karim. ‘Is het zo groot?’

‘Nee. Het bevindt zich in een andere tijd. Daardoor is het hier niet zichtbaar.’

De stem van Karim bleef kalm alsof Philip helemaal geen indruk maakte.

Philip reageerde direct hierop. Hij pakte de kubus uit zijn tas. Opende het kistje, nam de kubus in de hand en keek Karim aan. Voor de tweede maal richtte hij met zijn andere hand het geweer op de stalagmiet. Vervolgens zei hij op indringende toon: 'Welke tijd? Dan ga ik daar heen. Zeg op, of ik schiet nog een keer tot ik wel een vitaal onderdeel raak!'

Blijkbaar maakte de bewering van Philip toch indruk op het hologram. Voor een moment leek de beeltenis van Karim uitgeschakeld alsof hij nieuwe waarden moest berekenen om een antwoord aan Philip te formuleren. Het hologram stotterde:

'U, u kunt mij vernietigen maar daarmee heeft u het kristal nog niet.'

Daarmee leek het even of het hologram ook een vorm van bewustzijn had, omdat het vernietigen van de beeltenis ook het einde van Karim zou betekenen. Die zelfopoffering voor het megakristal was blijkbaar niet voorgeprogrammeerd.

Philip had totaal geen oog meer voor zijn omgeving en was buiten zichzelf door het antwoord van Karim. Hij richtte zijn geweer op de voet van de stalagmiet

'Alleen de drie kubussen samen kunnen u naar de plaats, waar zich het megakristal op dát moment in de tijdlijn bevindt, leiden,' voegde Karim nog snel toe.

'Zijn er dan drie kubussen?' Philip keek verbaasd. 'Waar zijn de andere twee?'

'Dat weten wij niet! De Beschermers van de Stenen weten dat alleen.'

Philip haalde nu de trekker over, wijzend op de stalagmiet. 'En hoe bereik ik hen?'

'Alleen op plaatsen met een Tijdsteen is er een mogelijkheid om met hen in contact te komen!' zei het hologram weer.

Philip dacht na. 'Hvalsey!' Daar lag een Tijdsteen. Jason was daar ook verdwenen!

Alleen met de kubus kon hij daar niet direct heenreizen. De dorpelingen zouden hem nooit zijn gang laten gaan. Hij had hulp nodig van wat betrouwbare mannen. Dus eerst naar de NSA en dan naar Hvalsey. Op dit moment was de week nog niet om en zou hij vooralsnog de steun en de mannen van Jacklyn kunnen krijgen

‘Al moet ik heel de bevolking van Hvalsey neerschieten. Ik zal de drie kubussen vinden!’ sprak hij luidkeels. Hij draaide zich om en keek naar zijn team.

Met niets meer te verliezen pakte hij zijn kubus uit het kistje. Met het vasthouden van de kubus en zijn gedachten nog op de NSA gericht, verscheen een witte wolk. Enigszins verbijsterd van wat er gebeurde maar te gefixeerd om zijn doelen te bereiken en zich hierover druk te maken, liep Philip in de richting van de wolk.

John en Jessica stonden dicht bij de uitgang en vingen nog net de laatste woorden op van Philip.

‘We moeten voorkomen dat Hvalsey in gevaar komt!’ zei John tegen Jessica. ‘Hij mag Hvalsey niet bereiken!’

Met dat beeld voor ogen pakte John het enige ding wat hij nog als wapen kon gebruiken, zijn survivalmes, en gooide het hard in de richting van Philip. Philip had echter van deze afstand voldoende tijd om te reageren. Hij stapte opzij en schoot naar John. Tegelijkertijd raakte het mes de zwakke plek van de stalagmiet. De tweede klap werd de stalagmiet fataal. Met een gesis en wat rook verdween het beeld van Karim en werd het donker in de ruimte waar zij zich bevonden.

Het grote projectiescherm was ook uitgevallen en de opening waar zij oorspronkelijk door naar binnen waren gekomen, werd weer zichtbaar. Met de defecte stalagmiet was de stabiliteit van de ruimte ook aangetast. Enkele stenen vielen uit het plafond en het leek erop of de boel zou gaan instorten. Alle teamleden, met uitzondering van Greg raakten in paniek en probeerden zo snel mogelijk de uitgang te bereiken. Philip riep Greg naar zich toe.

‘De anderen zijn niet belangrijk meer. Kom hierheen. We gaan naar de NSA en dan naar Hvalsey!’

John, Jessica, Kim en Hank stonden al buiten toen enkele delen van de ingang onstabiel begon te worden. Cho en Mark renden voor hun leven, maar een gevallen rotsblok voor de opening vertraagde hun pas. Al over het rotsblok klimmend, keken zij nog een keer achterom. Philip en Greg volgden niet. Wel zagen zij in de witte wolk een beeltenis verschijnen van iets wat op een groot gebouw leek. Het volgende moment stapten Greg en Philip er doorheen.

‘Ze laten ons hier achter,’ riepen Cho en Mark in koor.

‘Eerst hier vandaan komen!’ schreeuwde Hank hun toe. ‘Straks vallen er nog rotsen op jullie. Snel.’

Hoewel de ingang nu enigszins bedolven was onder wat rotsen, bleef het Sanctuarium, zoals John het had genoemd, ogenschijnlijk totale instorting bespaard.

‘Waar zijn Greg en Philip gebleven?’ vroeg Kim.

‘Die zijn waarschijnlijk met de kubus naar een andere plaats gesprongen!’ opperde John.

Cho keek de rest aan: ‘Ik hoorde hen nog iets zeggen van dat ze naar de NSA gaan en dan Hvalsey.’

‘En zij lieten ons hier achter!’ stelde Hank vast.

‘Het lijkt erop of Philip versterking gaat halen. Wij moeten Alex waarschuwen, Jessica!’

Jessica begreep John meteen en zij pakte de gedachtensteen.

‘Alex?’

‘Jessica? Hey, groovy om weer eens van jullie te horen. Hoe gaat het ermee?’

‘Ik heb geen tijd voor beleefdheden, sorry. Jullie zijn in gevaar. Er komt waarschijnlijk een groep mensen onder leiding van Dendermonde jullie kant op en zij willen de Tijdsteen gaan gebruiken om bij de Naviri te komen. Zorg dat je je allemaal verschanst en als het echt niet anders kan, kan jij dan de stenen plaat onder het altaar vernietigen?’

Wat! Dat is de enige manier om contact te houden met de Naviri en onze vissers, onze familie terug te krijgen!, bedacht Alex

Dendermonde wil nu de drie kubussen bij elkaar brengen om toch het megakristal te pakken te krijgen. Als het Dendermonde lukt bij de Naviri te komen en weet te achterhalen waar de derde kubus zich bevindt, kan dat gevolgen hebben voor ons allemaal!, prentte zij in het hoofd van Alex.

‘Wij komen je zo spoedig mogelijk helpen. We moeten eerst onze kubus weer halen en nog een aantal mensen in veiligheid brengen.’

‘Hadden jullie er één gevonden dan?’ vroeg Alex in zijn gedachten.

‘Dat is een lang verhaal. Zorg dat je paraat bent als Dendermonde komt! Wij komen zo snel mogelijk!’

Jessica zette haar gedachtensteentje ‘uit’ door het weer in haar zak te stoppen om een langere discussie met Alex uit de weg te gaan. Alex moest nu gewoon aan de slag en een defensief voorbereiden.

John had met zijn gedachtensteen het verhaal volledig kunnen volgen maar had zich er niet mee bemoeid. Jessica ‘verwoordde’ alles prima.

‘Wat gaat er nu met ons gebeuren?’ vroeg Mark. ‘Hoe komen wij nu thuis. Er is geen weg terug naar Ayers Rock en zo te zien zitten wij niet in 2012.’

‘Wij hebben ook een kubus en kunnen ons verplaatsen naar 2012. Jullie kunnen gewoon mee. Stelde Jessica hem gerust.’

Gelukkig had ik die op tijd verstoppt! dacht John nog.

‘Ik heb die Dendermonde nooit gemogen. Hij had ons gewoon hier achter willen laten!’ zei Kim met een boze blik in haar ogen.

‘Wat gaan jullie nu doen?’ vroeg Hank aan John die natuurlijk zonder gedachtensteentje geen beeld had van wat zij nu van plan waren.

‘Wij moeten Dendermonde stoppen. Als ik zijn kubus niet te pakken weet te krijgen, blijft hij door de tijden heen springen en voor je het weet richt hij zo’n schade aan dat daarmee de geschiedenis van de aarde wordt veranderd. Mijn kansen om Amanda terug te vinden worden dan ook steeds kleiner. Wat voor jullie betreft, zorgen wij dat je terugkomt in 2012,’ antwoordde John.

Op de terugweg naar het kampement liepen ze langs de terreinwagens die John had gehuurd. De wielen stonden behoorlijk scheef en de klap tegen de boom had ook de motorkap verwrongen.

‘Hoe krijg je het voor elkaar om tegen zo’n klein boompje, zoveel schade op te lopen, Jessica’ grapte John. Maar Jessica kon er niet om lachen. Hoe moest John dit overigens verklaren aan het verhuurbedrijf. Hij was tegen een boom geklapt ergens, pak ‘m beet, vijfhonderd jaar geleden op Paaseiland. Dit zou zijn no-claim geen goed doen.

Hij deed de sleutels in het contactslot en startte de terreinwagen. Ondanks de klap bleek de auto te starten en zelfs te kunnen rijden, zij het met twee waggelende wielen en een lekke band.

‘Dat is in ieder geval voldoende!’ dacht John.

Met alle belangrijke spullen opgepakt, wilde de groep de rest op het eiland achterlaten.

John vond dat geen goed idee. Stel dat hier nog weer eens mensen komen, dan zien zij spullen liggen uit een andere tijd. Voor je het weet had je een paradox en kwam de geschiedenis in gevaar.

Het was Cho die hem gelijk gaf. Ze besloten alle spullen in de kapotte auto te leggen.

Het werd een beetje krap, met zoveel man in de auto, maar het was de enige manier om zich ervan te verzekeren dat zij met z’n allen in 2012 terugkwamen.

John concentreerde zich op het museum. Omdat de brand daar, de meeste indruk op hem had gemaakt, kon hij zich daar het beste op instellen om zo op het juiste tijdstip terug te komen. Kim wilde liever meteen weer naar haar eigen huis gaan, maar John wilde geen enkel risico lopen om te laat bij Hvalsey aan te komen en misschien wel daardoor de dood van alle inwoners op zijn geweten te krijgen. Met Dendermonde wist je immers niet wat hij zou doen als hij zijn zin niet kreeg om naar de Beschermers van de Stenen te kunnen komen.

Het duurde even. De kubus begon, in tegenstelling tot de voorgaande keren, wat te gloeien. Het leek, door de grote groep, dat het de kubus meer tijd kostte, maar toen opende zich in een wolk een gat met het beeld van de smeulende resten van het museum. John reed voorzichtig, al waggelend, met de auto in de richting van het gat. Nadat zij een meter of vijftien door het ‘gat’ waren gereden, bracht John de terreinwagen weer tot stilstand. De wolk achter hen was verdwenen en zij bevonden zich, naar het scheen, weer in 2012. John haalde opgelucht adem. Aangezien de anderen dit fenomeen nog niet eerder hadden meegemaakt, waren zij onder de indruk. Het was met name Cho die te kennen gaf het natuurkundig verschijnsel verder te willen bestuderen. Maar John maakte hem duidelijk dat hij de kubus niet kon missen.

Met haar mobieltje belde Kim een taxibusje. De wetenschappers stapten in, nadat zij John en Jessica nog eens bedankt hadden dat zij hen daar niet hadden achtergelaten.

‘Als jij mijn mes bij het fouilleren had afgepakt, hadden wij hier waarschijnlijk niet gestaan, Cho. Dankzij jou staan we hier allemaal weer!’ zei John tegen Cho om hem te complimenteren.

‘Mocht het nog eens nodig zijn, dan denk ik namens allen hier te spreken, dat je dan op ons kan rekenen!’ stelde Cho. De anderen knikten instemmend.

Blij dat ze weer in hun eigen vertrouwde tijd waren beland vertrok het busje richting airport.

Terwijl John hen uitzwaaide, dacht hij opeens, hoe zou het Jeremiah en Jim zijn vergaan in Gibraltar. Zouden zij al een spoor hebben van Amanda?

16.

Ze had uren gelopen. Haar benen konden niet meer. Haar voeten hadden blaren, haar knotje grijs/bruine haren hing half los en waren nog nat van de regenbui die enige tijd geleden precies boven haar leek los te barsten, haar bril was beslagen en ze was tot op het bot verkleumd. Ze herkende niets en niemand. De schimmen, die zij zoëven bij haar aankomst op deze plaats had gezien, bleken mensen met een wit gewaad, spraken haar aan, maar zij kon hen niet verstaan. Haar kleding was.. anders. Ze was ook iets groter dan deze personen. Ze had een andere huidskleur en ze werd door hen wantrouwend aangekeken. Even snel als de mensen zich om haar heen hadden verzameld, waren zij weer verdwenen in de bossen en lieten haar aan haar lot over.

De zon stond nu laag aan de hemel en het zou snel donker worden. Ze moest een plaats vinden waar ze de nacht kon doorbrengen. De volgende dag zou ze verder kijken hoe zij een weg terug kon vinden naar de plaats waar ze vandaan kwam.

De angst be kroop haar. Zou ze wel ooit weer thuis kunnen komen en zouden haar geliefden haar wel gaan zoeken als ze thuis verdwenen bleek te zijn?

Ze keek naar het steentje dat ze al die tijd in haar handen gekneld hield. Een glanzende amberkleurige steen ter grootte van een parel met een diameter van vier centimeter, leek het antwoord te zijn op haar vragen. De trillingen die het toen maakte in de onderzoeksruimte gaven haar de indruk dat zij het antwoord had gevonden op de verschijnselen die zij al eerder op haar kantoor had waargenomen.

Waarom kon ze niet wachten totdat John Grey er was, zoals Amanda tegen haar had gezegd. Waarom had ze zelfs niet gewacht totdat Amanda terugkwam uit haar kantoor. Waarom kon ze gewoon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen? Waarom, waarom, waarom...

De spanning van de afgelopen weken was haar teveel geworden. Na lang geëxperimenteer, leek zij eindelijk met de parel het juiste steentje te hebben gevonden dat de witte kubus in het zilverkleurige kistje dat op het midden van de onderzoeksruijnte stond, de juiste 'energie' gaf. Toen zij zag dat na het vele vruchteloze onderzoek de kubus plotseling begon te zoemen, er een witte mist verscheen en zich daarin schimmige figuren openbaarden, kon zij zichzelf niet meer bedwingen en wachten tot Amanda terugkwam. Ze werd geobsedeerd door de mist, wilde het aanraken om te voelen wat het was. Haar hart ging sneller kloppen, ze begon te transpireren. Spanning en nieuwsgierigheid namen tegelijkertijd bezit van haar. Het was nu of nooit! Misschien deed zich een eenmalige kans voor en was dit het moment om erachter te komen wat voor raadsel zich voor haar neus afspeelde. Zie liep gehypnotiseerd op de mist af. Het volgende moment stond zij hier bovenop een heuvel die omgeven was met bossen. Onderaan de heuvel zag zij een dorpje. Hoewel het dichtbij leek, was zij nu al minstens zes uur in de richting van het dorp aan het lopen. De precieze tijd wist ze niet. Haar digitale horloge was gestopt nadat zij door de witte mist heen was gelopen. Zou ze ergens verdwaald zijn? Er liep een karrenspoor over iets dat op een zandpad leek. Vanaf de heuvel leidde die duidelijk naar het dorp.

De spanning en nieuwsgierigheid waren omgeslagen in angst. Zij had altijd in de veilige omgeving van het museum gewerkt. Haar baan als assistent-conservator was weliswaar doorgaans saai en bureaucratisch, maar sinds de komst van Amanda een inspiratie om haar propedeuse 'De kennis van oude beschavingen in de steentijd' voor haar studie archeologie af te sluiten. Tijdens het onderzoek van Amanda bleek dat de stenen van o'Connely geslepen en gepolijst waren ver voor de tijd dat deze kennis bij de mens aanwezig was. Onbekende oudere beschavingen moesten dus deze kennis al bezitten en gereedschappen hebben gehad die dit slijpen en polijsten mogelijk maakten. Zij had hiervoor al theorieën opgesteld die zij in haar afstudeerproject had verwerkt. Om haar theorie aan de praktijk te toetsen, kon zij zich in haar onderzoek haar intuïtie niet bedwingen om de parel naast het kistje met een kubus erin te zetten. Alleen de gevolgen had ze onderschat.

Nu sleepte ze zichzelf voort in de richting van het dorp in de hoop op een schuilplaats en enig begrip voor haar situatie bij de dorpsbewoners.

In de schemering van de avond kwam ze bij het dorp aan. Een houten muur van tegen elkaar geslagen palen omringde het dorp. Fakkels aan weerszijden, verlichtten massieve deuren die de doorgang naar het dorp moesten belemmeren. Aan de bovenzijde naast de deuren waren torens geplaatst. Bij het naderen van de poort hoorde zij een hoorn blazen. Geschreeuw van stemmen werd hoorbaar. Wonderwel werd de poort voor haar opengedaan. Twee vrouwen gekleed in witte gewaden en bloemen in hun haar kwamen op haar af. Nog net voordat zij van vermoeidheid in elkaar zakte, herkende zij één van de vrouwen: Amanda Foley! Toen begaven haar benen het en zakte zij van vermoeidheid in elkaar.

‘Cylia... Syl, wordt eens wakker.’ Amanda legde een koud compres op haar gezicht.

‘Huh...’

Langzaam opende Cylia haar ogen. Eerst nog was haar beeld wazig, Maar de stem kwam haar bekend voor. Toen zij het zicht weer terug kreeg bevestigde het beeld de stem die zij herkende.

‘Amanda?’

‘Ja.’

‘Wat, hoe... wanneer... hè... nee, kan niet...!’

Amanda legde een compres op het hoofd van Cylia.

‘Toch wel, Syl. Ik begrijp dat je veel vragen hebt en ik zal het proberen uit te leggen. Toen ik een briefje had achtergelaten voor John, kwam ik weer naar beneden. Ik zag nog net hoe jij, alsof je gehypnotiseerd werd door het zoemende kistje, door de mist liep en in het niets verdween. Ik ben weer naar boven gesprint, heb ik alle stenen die ik maar dragen kon en wat praktische zaken als een zaklamp, fototoestel, zakmes en dergelijke in een tas gestopt en ben naar beneden gerend. De mist was al wat minder geworden en ik realiseerde mij dat ik geen keuze had om verder na te denken. Ik rende op de mist af en sprong er doorheen. Dat was echt op het nippertje want toen ik mij vervolgens

omdraaide, was er geen mist meer te zien en bevond ik mij boven op een heuvel ergens in, waar het naar uitziet, Engeland van vierduizend jaar geleden. Blijkbaar, en vraag mij niet hoe, ben ik hier vóór jou aangekomen. Ik ben hier al drie maanden!

‘Waar zijn we?’

‘In een nederzetting van wat lijkt op Avebury in Engeland. Er staat hier namelijk een grote cirkel van stenen, een megalithisch bouwwerk, waarvan ik weet dat die tussen 3000 en 2600 voor Christus bij Avebury is gebouwd. De stamhoofden van deze nederzetting en van die in de omstreken zijn druïden. Ze zijn zeer vriendelijk en spiritueel ingesteld. Jij was hen al tegengekomen toen je boven op de heuvel door de mist stapte. Als ik diep graaf in mijn geheugen van wat ik geleerd heb tijdens mijn studie archeologie, is die heuvel Silbury Hill. Dat is de grootste door mensenhanden gemaakte heuvel in de wereld. De druïden komen maandelijks bij volle maan op de heuvel om daar samen te overleggen. Dat overleg mag ik niet bijwonen maar ik belandde op dezelfde manier als jij op die heuvel. Zij probeerden je te vertellen waar je was en dat zij mij drie maanden daarvoor op dezelfde plaats aan hadden getroffen. Toen het niet lukte met jou te communiceren zijn ze naar mij gekomen. Overigens zien ze mij, en waarschijnlijk jou nu ook, als een heilige die van een andere wereld komt. Daardoor lieten ze mij toe in hun dorp, gaven mij eten en gaan zij ervan uit dat ik hen zal beschermen als het nodig is. Laten we hopen dat het dáár niet op aan komt!’

Ik had overigens nooit gedacht je ooit weer te zien en had het idee dat ik de rest van mijn leven hier vast zou zitten!’

‘Hoe ben ik hier terecht gekomen?’

‘Zoals we al vermoedden zit er in het kistje de moedersteen met een bepaalde vorm van energie. Deze energie kan zich ontladen op verschillende manieren. Dat hangt van de steen af die er naast wordt gelegd. Zeg maar dat de steen die er naast wordt gelegd de frequentie bepaalt en zoals elke radiogolf verschillende soorten straling kan geven: van hitte en geluid tot kleuren en röntgenstraling, zo kan de moedersteen water creëren oftewel repliceren, hitte maken en waarschijnlijk ook koude hoewel ik daarvoor nog geen bewijs heb gevon-

den. Bovendien is gebleken dat de steen invloed heeft op ruimte en tijd. Het was niet de parel die jij met je meenam maar het kistje met de kubus die op de tafel stond die de trigger was om een opening in de tijd te maken. Ik was daar al achter, maar voordat ik jou dat kon vertellen was je al weg. Ik heb er echter geen idee van hoe het de plaats en tijd bepaalt.'

'Hoe komen we weer terug?'

'Het is jammer dat ik het kistje met de kubus op de tafel heb laten staan. Alle andere stenen die ik wel in mijn rugtas had meegenomen hebben werken alleen maar als de kubus erbij is. Geen enkele maakte een mistwolk zoals in de kelder gebeurde. Ik ben bang dat we hier nog wel even vast zitten.

We zullen moeten uitzoeken waarom de kubus en het kistje ons juist naar deze plaats heeft gebracht. Als we dat weten hoop ik ook een manier te vinden hoe we terug kunnen gaan.

Weet je nog de saffieren ring die ik van Stevens opgestuurd kreeg? Daarin stond toch Mary Celeste gegraveerd en dat die door Stevens was gevonden in Stonehenge? Welnu, Stonehenge is een dag reizen van Avebury. Ik ben met de vrouwen van het dorp naar Stonehenge gegaan voor het verhandelen van etenswaren en kleding. Ik heb toen de ring in de middencirkel begraven tussen de megalieten, die hoge stenen en dorpels erboven, van Stonehenge. Precies op de plaats waar Stevens had aangegeven deze te hebben gevonden!

Ik had daar niet mogen komen bleek later. De binnenste cirkel is een heiligdom waar alleen de hoogste druïden, zeg maar de opperdruïden, zich mogen begeven. Ik had al in mijn briefje aan John erop gezinspeeld dat hij contact moest leggen met Stevens en als Stevens hem vertelt over de ring, de plaats waar hij die had gevonden en dat hij deze ring naar mij had gestuurd voor onderzoek, hoop ik dat hij één en ander weet te combineren en aan de mogelijkheid denkt dat ik deze ring wel eens daar zou hebben kunnen begraven om zijn aandacht te trekken. Misschien ver doorgedacht maar op dit moment is het mijn hoop dat John kans ziet om ons hiervandaan terug te halen!

Cylia keek voor zich uit. Het vuur dat zich in het midden van het vertrek bevond, had haar weer wat opgewarmd en daardoor kon zij

weer wat helderder denken. Terwijl zij een mok met een op soep lijkende inhoud kreeg van Amanda en hiervan enkele happen had genomen, begreep zij dat het vooruitzicht op een mogelijkheid om weer thuis te komen, niet rooskleurig was.

Alsof Amanda haar gedachten begreep, antwoordde zij: 'De afgelopen maanden heb ik de taal een beetje leren spreken. Ik ben hun gebruiken gaan begrijpen en zij hebben ook veel interesse getoond in mijn kennis. Ik weet inmiddels dat de stenen die hier in de nederzetting staan, níét door dit volk zijn neergezet. Dit volk is jaren geleden over de zee hiernaartoe gevaren. Zij kwamen van een nederzetting waarvan ik vermoed dat die in Bretagne in Frankrijk lag. Zij troffen tijdens hun trektocht deze cirkel van stenen, ook wel sarsen genoemd, aan en hebben zich hier gevestigd in het geloof dat zij hier een heilige grond betraden en hier veilig binnen deze cirkel konden leven. Later bleken er in de omgeving meer plaatsen waar megalieten en sarsen staan te zijn, zoals in Stonehenge. Ook hier weet niemand wie die megalieten geplaatst hebben. Wel hebben de druïden meerdere malen een mist tussen de megalieten zien opstijgen waaruit schimmen kwamen en weer verdwenen! Veelal gebeurde dit op momenten dat de avonden benauwd en warm waren en onweer in de lucht hing.

Inmiddels heb ik van de vrouwen hier begrepen dat aan de andere kant van Silbury Hill een soort van heilige begraafplaats ligt. Zij noemen dat de 'Long Barrow' oftewel de 'Lange Grafheuvel'. Deze grafheuvel is een holle ruimte gebouwd van grote rotsblokken waar de druïden naar toe gaan als zij hun einde voelen naderen. Zij nemen dan een voor hun bijzondere steen mee in het geloof dat deze stenen, net als de grote versie in Stonehenge, hen naar een andere wereld zal brengen.

De druïde van dit dorp, Gorth, heeft een grote groene glanzende steen om zijn nek die lijkt op een steen die ik op een gravure uit 1742 heb gezien om de nek van koning Augustus III uit Polen. Deze steen was de grootste diamant in zijn soort ter wereld en werd ook wel de groene diamant van Dresden genoemd. De diamant zou voor een groot bedrag verkocht zijn aan Augustus III en uit India afkomstig zijn. Die groene kleur zou de diamant hebben gekregen vanwege ra-

dioactieve straling op de vindplaats in India. Wat mij triggerde was het feit dat deze steen geslepen is en in deze tijd, voorzover mij bekend, er helemaal geen mogelijkheden waren om dat te kunnen doen... Als deze steen inderdaad die diamant is, dan kunnen wij de diamant misschien gebruiken om terug te komen. Mijn logica zegt mij dan dat deze steen later is geslepen en mogelijk terug in de tijd is gegaan. Net zoals ons is overkomen. Misschien is, zoals de druïden geloven, het ook mogelijk vooruit in de tijd te gaan.'

'Wat ben je nu van plan?' vroeg Cylia, die ademloos had toegeluis-terd.

'Eerst wil ik die Long Barrow eens bekijken. Als er ook maar een mogelijkheid is om hier weer weg te komen, terug naar onze tijd, dan wil ik die kans niet onbenut laten. Ik heb tot op heden weinig contact gehad met Gorth. Hij lijkt mij steeds te ontwijken. Maar ik wil weten of die steen inderdaad de diamant is die ik vermoed. Mocht de grafheuvel een aanwijzing hebben, dan moeten we die diamant even 'lenen' en meenemen naar die plek.'

De ogen van Amanda glinsterden. Ze was blij niet meer hier alleen te zijn en de aanwezigheid van Cylia gaf haar ook de kracht om weer een weg naar huis te zoeken. Amanda's hoop op redding was de laatste maand al naar een dieptepunt gezonken en zij wilde zich net met de gedachte verenigen dat zij de rest van haar dagen hier in deze nederzetting zou moeten slijten.

'Rust vandaag eerst maar uit en daarna laat ik je de omgeving zien en enkele vrouwen ontmoeten die in deze nederzetting belangrijke invloed hebben. Voorlopig moeten wij ons nog even rustig houden om het vertrouwen van de dorpelingen te winnen.'

De volgende dag werden Cylia en Amanda door een vrouw uit hun blokhut gehaald. In een taal die Cylia niet verstond sprak zij tegen Amanda. Amanda knikte dat ze het begreep. Het was duidelijk dat Cylia nog veel moest leren en Amanda duidelijk drie maanden voor-sprong op haar had.

Amanda maakte een gebaar naar de vrouw en onderbrak haar ver-haal. Ze moest even een en ander vertalen naar Cylia.

‘Deze vrouw heet Keila en is de dorpsoudste. We gaan naar de kruidentuin. Het is nu oogsttijd.’ vertelde Amanda Cylia terloops.

‘Op de dag dat de zon op z’n hoogst staat, wordt de zomerzonnewende gevierd. Dat schijnt over twee dagen het geval te zijn. Het hele dorp gaat dan naar Stonehenge om dat te vieren. Vandaag worden de bessen geplukt om er een soort van geestrijke drank van te maken die tijdens de zomerzonnewende overvloedig wordt gedronken door de ‘heilige’ mannen, de druïden en dorpsoudsten. Ze raken dan in een soort van bedwelmende roes en kunnen dan, volgens dit volk, voorspellingen doen over het komende jaar. Ook schijnen zij dan in contact te staan met de goden.’

Amanda liet nu weten dat Cylia was bijgepraat en dat de oude vrouw weer verder kon gaan met haar verhaal. De oude vrouw sprak nu duidelijk met meer emotie. En hoewel de gebaren, die de stortvloed aan woorden begeleidden, Cylia ook niets zeiden, moesten de gebeurtenissen bij Stonehenge blijkbaar ingrijpender zijn dan Cylia had verwacht.

‘Aha!’ zei Amanda nadat de vrouw was uitgesproken. ‘Op die avonden, als iedereen dronken is verdwijnen er altijd enkele dorpelingen. Volgens de druïden worden zij meegenomen door de goden en uitverkoren om elders verder te leven. Vorig jaar is een dochter van haar verdwenen.’

Cylia keek de oude vrouw aan. Zij zag dat de vrouw het er nog erg moeilijk mee had.

Nadat de oude vrouw haar levensverhaal had verteld, herstelde zij zich en pakte beide vrouwen bij hun handen en verzocht hen om haar te volgen. De kruidentuin was geen toepasselijk woord, vond Cylia. Het was een gebiedje met wild struikgewas waar totaal geen cultivering had plaatsgevonden. De struiken waren daarentegen gevuld met rode bessen en stonden op het punt open te knappen. Toen ze er aankwamen, zagen zij dat andere vrouwen al bezig waren met plukken. Ook Amanda en Cylia werd verzocht zoveel mogelijk bessen te plukken en in een aardewerk mand te stoppen die de oude vrouw had meegenomen. Na vijf minuten wilde Cylia er al mee ophouden. Haar handen waren rood van de kapot getrokken bessen en had zij zich

meerdere keren aan de doornen, die aan de takken zaten, gesneden. En boze blik van de dorpsoudste maakte duidelijk dat zij zich niet moest aanstellen.

Jij kunt dat makkelijk zeggen... dacht Cylia... ik heb geen eelt op mijn handen.

‘Hoe oud is zij eigenlijk?’ vroeg Cylia aan Amanda.

‘Geen idee. Ik zal het eens vragen.’

Amanda maakte wat gebaren en sprak een beetje Keltisch. Met handen en voeten gaf de vrouw aan wat haar leeftijd zou moeten zijn.

Amanda keek geschokt. ‘Ze heeft 42 zonnewendes meegemaakt. Ze zou dus 42 moeten zijn!’

‘Ze lijkt wel 80!’ zei Cylia.

‘Inderdaad.’ knikte Amanda. ‘Bizar!’

Terwijl Cylia tijdens het verdere bessen plukken nog wat nadacht over de bijzondere leeftijd van de vrouw, bleek de mand met bessen inmiddels boordevol en ondanks haar tengere voorkomen, pakte de oude vrouw de mand op alsof het een veertje was. Ze liep er mee een heuvel op en een langwerpige soort grot binnen. Ze plaatste de mand in een wat grotere ruimte in deze grot.

Amanda en Cylia waren meegelopen. Ze keken naar de grot.

‘Dit is geen grot!’ zei Amanda. ‘Deze ruimte is door mensenhanden gemaakt. Dit zijn ook allemaal tegen elkaar geplaatste sarsen!’

De grot bestond uit verschillende kamers. Zij bevonden zich in de voorste kamer die werd afgeschermd met een gewezen doek waarachter zich ongetwijfeld een tweede kamer bevond. Amanda wilde de volgende kamer en de grot verder binnenlopen maar werd tegengehouden door Keila. Ze wees op een tekening die op een houten stronk was aangebracht.

Amanda bekeek de stronk. Op de tekening was een aantal poppetjes, liggend op de grond, getekend. Eén figuurtje stond en hield iets in zijn hand. Het wees ermee naar de zon die erboven was getekend. Verder waren er stralen van de zon uit getekend tussen de hand en de zon zelf.

Aan de zijkant was nog een figuurtje getekend dat langer was dan de rest en een staf in zijn handen hield.

Toen alle manden door de vrouwen waren neergezet, gebaarde Keila

dat ze snel weer naar buiten moesten komen. Keila wees op de rimpels in haar gezicht. Cylia begreep niet precies wat Keila bedoelde. 'Het lijkt wel of ze wil zeggen dat je daar binnen snel oud wordt!'

Terwijl Cylia dit zei, keek ze naar Amanda.

'Het is absurd hoor, maar ik zie nu een kraaienpootje bij je dat ik net nog niet zag!'

Eerst lachte Amanda om deze opmerking. Maar ze zag dat het Cylia ernst was. Ze betaste de huid om haar ogen. Jammer dat ze hier geen spiegel hebben, dacht ze nog.

'Ik ben ook niet zo jong meer!' merkte ze op.

Hoewel Cylia van mening was dat er echt wat in het gezicht van Amanda was veranderd, wilde zij hier niet verder op doorgaan. Ouderdom en leeftijd zijn altijd gevoelige onderwerpen voor een vrouw.

Vanaf de heuvel keken de vrouwen naar beneden. Keila wees met haar vinger in de richting van een heuvel die verderop te zien was. 'Silbury Hill!' zei ze.

Opeens zag Amanda het. Zij stonden bij de Long Barrow. Die lag tegenover Silbury Hill.

'Dit is de Long Barrow, Syl. Dat is waar ik naartoe wilde gaan!'

'Het is een graftombe. De kamer achter het doek is ongetwijfeld de ruimte waar de doden liggen.'

'Ik rook anders geen rottende geuren!' merkte Cylia op.

'De lucht daarbinnen is erg droog. Het zou kunnen dat dit mumificatie in de hand werkt en de lichamen behoed voor verval.'

Zonder zich iets aan te trekken van de anderen, liep Amanda opnieuw de graftombe binnen en deze keer liet zij zich niet tegenhouden, ze opende het doek en stapte de erachter liggende kamer binnen. De kamer was het beste te beschrijven als een halve bol. In het plafond van de kamer bevond zich een klein rond gat, waardoor een flauw licht naar binnen viel en Amanda toch een beeld kon krijgen van deze kamer. De wanden waren versierd met wat tekeningen en er lag een houten staf op de grond.

Verder was de kamer helemaal leeg. Geen lijk, niets. Amanda was verbaasd. Hoewel er niet veel te onderzoeken was, wilde zij de tekeningen nog wel even langer bekijken. Alleen een venijnig opstekende

hoofdpijn, waarschijnlijk van de maffe lucht, overviel haar en zij besloot weer vlug naar buiten te gaan. Eenmaal weer buiten zakte haar hoofdpijn, maar voelde zij zich ondanks de frisse lucht en het zonlicht nog niet helemaal lekker.

Cylia keek haar een beetje bleek aan. Tussen de blonde haren van Amanda waren nu wat grijze haren te zien. Ook hadden de kraaienpootjes in haar gezicht duidelijkere contouren gekregen. Alsof de Long Barrow het leven uit je zoog als je er te lang binnen bleef.

Amanda vroeg aan Keila voor de zekerheid nog maar eens waarvoor deze ruimte werd gebruikt. Het antwoord wat zij kreeg van Keila was hetzelfde als wat ze al eerder had gehoord. Het is de ‘sterf’-ruimte voor de Druïden.

‘Waar zijn dan de lijken gebleven?’ vroeg Amanda zich af. Keila schudde slechts met haar hoofd en haalde haar schouders op.

Vermoeid ging Amanda met Cylia en Keila de heuvel af. Ze gingen terug naar het dorp. Keila vertelde nog dat zij de volgende dag de drank konden ophalen, omdat deze dan volledig vergist zou zijn.

Nadat Amanda dit ook vertaald had aan Cylia, keek zij haar aan: ‘Het lijkt wel of je in die tombe sneller oud wordt. Jij bent naar mijn idee echt grijzer geworden en als het bessensap al na een dag een alcoholische drank is geworden, dan rijpt dat ook wel heel snel!’

Amanda wilde hier nu toch echt meer van weten.

‘Ik wil straks naar Gorth als we terug zijn in het dorp. Hij moet hier vast meer van weten!’

Hij mocht haar dan de afgelopen maanden hebben ontweken, dat betekende nog niet dat zij hetzelfde moest doen!

Toen de ossenkar voor de deur van Keila was geparkeerd, sprong Amanda meteen van de bok en liep naar de hut van Gorth. Keila keek haar bevreemd aan. Zij begreep wat ze wilde doen en probeerde haar nog even tegen te houden. Het was niet gebruikelijk dat een vrouw druïden aansprak.

Amanda liet zich echter niet stoppen. ‘Gorth, ben je binnen?’ riep ze aan de ‘voor deur’. Het hutje had een kleine opening aan de voorkant dat was afgeschermd met een zelfde soort doek als het doek dat zij ook bij de Long Barrow had gezien.

Even later kwam Gorth naar buiten. ‘Ja,’ antwoordde hij met een rauwe stem.

In gebroken Keltisch probeerde Amanda hem te vragen wat zich in de Long Barrow bevond.

Gorth keek haar aan en fronste zijn wenkbrauwen. Eerst zweeg Gorth. Die zwijgende houding irriteerde Amanda. Net op het moment dat zij hem op zijn houding wilde aanspreken, begon Gorth te spreken in een taal die zij veel beter verstond.

‘De long Barrow is een bubbel in deze wereld. Of liever, een bubbel buiten deze wereld. De rotsblokken rondom de barrow schermen het zoveel mogelijk af om deze bel op zijn plaats te houden.

In deze bel zit geen tijd, of alle tijd, het is maar hoe je het bekijkt. Het is lang voordat de mensen hier kwamen gebouwd en diende als een soort van lift naar andere tijden. Als je hier in stapt, kom je op dezelfde plek, maar in een andere tijd, uit. Deze lift gaat door alle tijden heen.. Het werd door de bouwers van de planeet, noem hen maar Tijdwezens, gebruikt om zich snel te kunnen verplaatsen.

Bepaalde mineralen en en kostbare gesteenten worden door de aarde gevormd en zijn van grote waarde. Denk maar eens aan olie of diamanten. De bouwers van de megalieten gebruikten deze planeet om mineralen te delven die voor hen waardevol waren. Ze lieten ze als het ware hier groeien en gingen dan naar een andere tijd om ze direct weer te oogsten. Vervolgens namen ze de ‘oogst’ mee naar hun eigen wereld. Met deze lift door de tijd, konden zij bijna continue ‘zaadjes’ planten en tegelijk op een ander tijdstip oogsten. De plaatsen waar zij ‘zaadjes’ hebben geplant, hebben zij gekenmerkt met stenen, om ze in een andere tijd eenvoudig terug te vinden en omdat die het minst last hebben van erosie en ook door de plaatselijke bevolking redelijk met rust worden gelaten. Plaatsen als Stonehenge, de Piramiden van Cheops en Machu Picchu, de Moai op paaseiland en nog een twaalfstal andere plaatsen zijn zulke locaties. Een van de mineralen die ze planten zijn diamanten. Ze planten diep in de aarde koolstof en vervolgens oogsten ze enkele miljoenen jaren later de diamanten.

Deze wereld had echter nog een unieke eigenschap: levende wezens. De delvers van de mineralen begonnen zich op een gegeven

moment met de lokale bevolking te mengen. Hierdoor ontstonden hybride mensen. Half van deze wereld en half van de andere. Vanuit het oogpunt van de bouwers werd hierdoor deze wereld besmet met bewustzijn. Van planeten waar bewustzijn is gecreëerd mogen geen mineralen meer worden geoogst. De mineralen en alle grondstoffen van de planeet zijn dan bedoeld om het bewustzijn in het leven een kans te geven zich te ontwikkelen, te evolueren.

Daarmee werd alle mijnbouw op deze planeet stilgelegd. En om de tijden te beschermen werd de lift gesloten. De energiebron die de lift in beweging zet, is eruit gehaald om te voorkomen dat de lokale bevolking in aanraking zou kunnen komen met hun Scheppers. Pas op het moment dat de mensen voldoende geëvolueerd zijn, zullen zij kennis maken met hun Scheppers.

Om een oogje in het zeil te houden op hun 'kinderen' zijn er hoeders die eventueel de mensen een klein zetje geven in de goede richting of voorkomen dat ze zichzelf vernietigen. Deze wezens, de bouwers van de megalieten noemen zich de Beschermers van de Stenen. Zij kunnen nog steeds door de tijd reizen en gebruiken daarvoor energierijke stenen.'

'Zoals als een witte kubus!' viel Amanda in de rede.

Even keek Gorth op. 'Ja. Eigenlijk verbaast het mij niet dat jij dit weet. Zo ben jij hier gekomen evenals je vriendin.'

'Cylia. Mijn collega!' verbeterde Amanda.

'En nu zit je gevangen in deze tijd en zoek je een weg om weer thuis te komen!' merkte Gorth op.

'Eh, ja. Maar als je dit over mij allemaal weet, waarom kwam je dan niet eerder naar me toe?'

'Omdat ik hetzelfde probleem heb en je niet kan helpen. Ik ben per ongeluk door meer tijden gereisd en ik kom nu zelf uit 1872. Ik ben hier in de Long Barrow terecht gekomen toen de oude druïde zich had teruggetrokken om te sterven. Op het moment dat hij verdween, kwam ik in zijn plaats hier te staan. Vraag mij niet hoe, maar het lijkt op een soort evenwicht wat in stand gehouden moet worden: Op het moment dat iemand verschijnt uit een andere tijd, verdwijnt er tegelijkertijd ook weer iemand, of soms zelfs een hele groep mensen. Toen

ik vervolgens de Barrow uit kwam lopen, stonden de mensen hier mij aan te gapen. Ik zag er voor hun doen tientallen jaren jonger uit. Ik had weliswaar een ander uiterlijk en kon hun taal niet spreken, maar werd direct geaccepteerd en men deed er alles aan om mijn 'geheugenverlies' weer ongedaan te krijgen.

Ik leerde gelukkig snel, want ik heb al vaker soortgelijke momenten meegemaakt en probeer hier nu het beste ervan te maken, totdat de enige persoon die mij terug kan halen, mij hier komt ophalen. Inmiddels wacht ik al een jaar maar hij is nog steeds niet op komen dagen. Ik heb de indruk dat de Mary Celeste met de aantekeningen die ik daar heb achtergelaten, is vergaan. Het schip had de enige steen die ons terug kan brengen.'

'De Mary Celeste? Ben jij dan Tim o'Connely?'

'Ja.'

'Hoe komen we dan weer terug in onze tijd?'

'Ik had een bericht achtergelaten in het logboek van de kapitein van het schip voor een collega-wetenschapper Carlos Ramos. In dat bericht zat ook een kristallen scherf. Als die op een ebbenhouten stok wordt geplaatst en op het juiste moment wordt geactiveerd, kan je hier, in deze tijd komen.

Ik heb een baken achtergelaten in Stonehenge, een saffieren ring met de tekst van Mary Celeste erin. Carlos zou dan daar moeten verschijnen. Helaas kan ik daarmee nog niet voorzien of hij zou komen, wanneer hij zou komen en hoe hij mij hier dan moet vinden. We zitten tenslotte ook op een kleine vijftien kilometer van Stonehenge vandaan.'

'Dan kan ik je vertellen dat het schip niet is vergaan. Het is geborgen in Gibraltar. Die saffieren ring heeft een collega van mij gevonden, ene Stevens. Bovendien had hij een kubus gevonden op het schip die hij mij zou zenden voor onderzoek.'

'Als jij die ring hebt, is alles verloren!' reageerde o'Connely betuurd. 'Dat betekent ook dat het scheepsjournaal niet door Carlos is onderzocht en hij de scherf niet heeft gevonden!'

'Niet helemaal. Ik heb de ring weer in Stonehenge neergelegd, in de hoop dat mijn ex-man zou begrijpen dat deze ring daar niet zomaar terecht is gekomen en dat hij mij zou proberen te bereiken.'

‘Dan liggen er nu twee ringen. Twee precies identieke ringen! Ik weet niet wat daar het effect van is. Of het de kracht van elkaar versterkt of juist niet.’

‘Maar hoe komen we nu thuis?’ vroeg Amanda zich af.

‘Als ik de scherf had, was het makkelijk. Inmiddels ben ik er achter dat de scherf is gemaakt van een materiaal dat niet op aarde bestaat en door de Beschermers van de Tijd per ongeluk moet zijn achtergelaten. De kubus is speciaal gemaakt voor deze wereld en het versnellen van de oogsten. Het is een soort katalysator die als bijeffect mensen in de tijden kan verplaatsen. De scherf is echter niet van deze wereld. Het dient als energiebron voor de ‘lift’ in de Barrow. En... als ik het goed heb, kan je er ook mee op andere werelden komen, de wereld van de Beschermers zelf.

In theorie kan je op elke plaats in de tijd uitstappen, zolang de Barrow er nog maar staat. In mijn tijd, 1870, stond die er nog en volgens mij staat het er nog in het jaar 3000 na Christus, dus alles wat tussen nu en het jaar 3000 na C. Ligt, is te bereiken!’

‘Heel mooi allemaal. Er is dus nog hoop. Maar alles hangt af van anderen om hier te komen en ons op te halen. Daar ben ik niet blij mee!’ zei Amanda.

‘Dat is ook mijn probleem. Ik had gehoopt het verleden te veranderen toen ik de kubus gebruikte om een fout in mijn leven weer recht te zetten. Helaas lijken gebeurtenissen niet zo eenvoudig te wissen!’

Amanda knikte en begreep wat hij bedoelde. Als zij een deel van haar leven mocht overdoen, een gebeurtenis in haar leven kon wissen, dan was ook haar leven totaal anders gelopen. Ze had nog getrouwd geweest met John en Jennifer had nog geleefd.

‘Ik begrijp wat je bedoeld. Mijn man, John Grey, en ik hebben bij een auto ongeval onze dochter verloren. Mijn man zat aan het stuur en hoewel het zijn fout niet was, heeft hij dit zichzelf nooit kunnen vergeven. Het heeft uiteindelijk onze relatie gekost. Als ik dat over kon doen, had ik dat ongeval misschien kunnen voorkomen.’

‘Met de scherf kan dat!’ zei o’Connely. ‘Het is jammer dat ik daar pas achter ben gekomen toen ik hier aankwam. Ik had toen de scherf ach-

tergelaten op de Celeste. Niet wetend dat de scherf van buitenaardse makelij was en eenmaal in de lift geplaatst tot op de dag nauwkeurig je plaats van bestemming kan bepalen. Ik was in de veronderstelling dat alleen de kubus dit kon maar die was niet bedoeld voor reizen. De kubus is een soort van spons die echo's van tijden vasthoudt. De steen is instabiel en bij een te grote kritische massa zullen alle tijden door elkaar gaan lopen. Dat was een van de redenen waarom de Beschermers van de Stenen deze kubussen terug willen hebben. Alleen kunnen zij zich in deze wereld niet zo gemakkelijk verplaatsen als wij. Zij zijn een soort schaduwwezens, spoken.'

'Hoe weet jij dit nu allemaal?' vroeg Amanda.

'Tijdens mijn expedities heb ik vele bewijzen van hun bestaan gevonden, verspreid over de hele wereld. Ik heb hen gezien en gesproken op verschillende plaatsen waar ik geweest ben en ik ken hun werkwijze. Je zou ook kunnen zeggen dat zij achter mij aankomen, omdat ik veel van hen weet en ik volgens hen de geschiedenis heb veranderd. Door mij terug te zetten naar een zogenaamd dood punt willen zij gebeurtenissen vanaf mijn vondst van de kubus wissen en mij in een andere tijdlijn zetten. Zeg maar een plaats waar ik geen kwaad kan. Men heeft dit al met hele bevolkingsgroepen gedaan. De geschiedenis staat er vol mee...'

'Nog een ding, Die groene diamant, Hoe kom je daar aan?'

'Die heb ik gevonden in India. Ik had wel gehoopt dat hier wat kracht in zou zitten, maar deze steen is gewoon een steen. Een mooie steen, maar ik heb daar helaas nog geen waardevol element in gevonden dat ons thuis kan brengen. Het enige is dat het mij jong lijkt te houden.'

'Dus deze steen is niet van Koning Augustus de derde uit Polen geweest?'

'Uh. Niet dat ik weet. Maar je denkt te veel volgens de natuurkundige wetten. We leven nu in 2500 voor Christus. Het kan best zijn dat deze steen over vierduizend jaar gevonden wordt door iemand die hem aan Augustus geeft. Dat is het mooie van de stenen. Het is materiaal dat bijna niet vergaat en dat is de reden waarom de Beschermers van de Stenen hier zo behoedzaam mee om gaan. De stenen zijn bijna

net zo tijdloos als zichzelf,' zei O'Connely. 'Kom het is tijd om te eten. Neem je vriendin mee en laten we er hier maar het beste van maken hier zolang wij niet weg kunnen!'

'Mijn collega!' verbeterde Amanda o'Connely weer.

~

Nog steeds wat verbluft zaten Jeremiah en Jim op een kleine tafel in het midden van de cirkel van megalieten. Ze waren overdonderd door het buitengewone natuurspektakel dat zij hadden meegemaakt en tegelijkertijd maakten ze zich toch wel zorgen over de vraag, hoe weer terug te komen.

'Wat had o'Connely ook al weer gezegd? Hij had hier een ring in de binnencirkel begraven, zodat wij dat als baken konden gebruiken om bij hem te komen. Als dat zo is, dan zouden wij die toch moeten kunnen vinden!'

'Goed idee Jim!' antwoordde Jeremiah. 'Laten we eens gaan zoeken!'

Het duurde niet lang of Jim en Jeremiah vonden beiden een brandplek in het gras.

Alsof ze elkaar de loef af wilden steken, keken zij elkaar aan met een gevoel van overwinning en riepen gelijktijdig naar elkaar: 'Gevonden!'

'Uh?' riep Jim verwonderd. 'Hebben we allebei een ring?'

'Zelfs dezelfde ring!'

Jim en Jeremiah hielden de ringen naast elkaar. Toen ze de ringen op een afstand van een centimeter of twintig hielden ontstond er een vreemd schouwspel van elektrische deeltjes die van beide ringen afspongen en een knetterend geluid gaven.

'Het lijkt erop dat ze statisch geladen zijn!' merkte Jim op.

Ze hielden de ringen weer verder van elkaar en probeerden in het heldere maanlicht te lezen wat er in gegraveerd stond, maar het licht was te zwak.

'Zou o'Connely twee ringen hebben gehad?' vroeg Jim zich af.

'Dat had hij anders niet zo beschreven in het logboek.'

'Zouden hier nog meer ringen liggen? Dan kunnen we een handel-tje beginnen!' grapt Jim

‘Er zijn hier maar twee brandplekken. Dat lijkt me onwaarschijnlijk!’

‘Misschien zijn er meer personen die hier ringen begraven hebben. Wellicht weten er meer van dit fenomeen.’

‘Dat zou kunnen!’ voegde Jeremiah er nog aan toe. ‘Maar goed. Wat kunnen we ermee?’

‘Ik zou een ring mee willen nemen en de andere achterlaten. Op die manier zal de eigenaar hopelijk niet zo snel zien dat zijn exemplaar ontbreekt.’

‘Tenzij ze allebei van o’Connely zijn!’ merkte Jeremiah op. ‘Laten we er maar even vanuit gaan dat o’Connely gelijk had en dit een bakken was. Dan heeft het gewerkt en zit hij ergens te wachten op Carlos. Omdat hij Carlos verwacht en niet ons, is het handig een ring als bewijs mee te nemen en hem te laten zien. Waar zou hij overigens kunnen zijn?’

‘Alleen hier, zonder hulp, lijkt mij het moeilijk overleven. Dus een dorpje zoeken en vragen of zij een o’Connely kennen!’ zei Jim heel nuchter.

‘Dat wordt nog wat als ze ons zien aankomen. We zouden eerst andere kleren of iets dergelijk moeten hebben.’

‘En dat zeg jij, een inspecteur van politie die wil gaan stelen!’

‘Nee, Jim, niet stelen. Ik maakte slechts een praktische opmerking. Maar ik geef toe, kopen zal moeilijk gaan. Ik betwijfel of ze überhaupt wel betaalmiddelen gebruiken in deze tijd.’

Na nog wat heen en weer gepraat over hoe zij het beste onopvallend in deze tijd rond konden lopen en zonder een oplossing te hebben gevonden, zagen zij wel voetsporen en sporen van een kar die voortgetrokken moest zijn door ossen.

Vertrouwend op goed geluk, volgden zij de voetsporen. Het was inmiddels schemerig geworden en de zon zou met een klein half uur zich weer laten zien. Dat maakte het volgen van de sporen eenvoudiger.

Het lopen over het oneffen pad was zeer vermoeiend. Na enkele uren lopen besloot het duo ‘het er even van de nemen’. Ze aten een meegenomen broodje en namen wat koffie uit de thermoskan.

Ze keken uit over een heuvelachtig landschap. Er liepen wat schapen maar de eigenaren ervan waren in geen velden of wegen te bekennen.

‘Als we geen eten meer hebben, moeten we een schaap slachten’ merkte Jeremiah op.

‘Nou dat mag jij doen, Jeremiah. Jij hebt toch in het leger gezeten? Dan weet jij vast wel hoe je een schaap moet slachten.’

Jeremiah keek Jim aan. ‘Nou, eigenlijk niet. In het leger had ik een bureaubootje. Ik verzorgde de communicatie met de officieren.’

Jim moest glimlachen. Hij had niet gedacht dat Jeremiah hier serieus op in zou gaan. Wel was het ongeveer wat hij had verwacht. Hij kon zich niet voorstellen dat Jeremiah ooit door de modder zou hebben gekropen.

Met de rugtassen weer om en versterkt door de koffie, gingen zij weer op pad. Het even gaan zitten had Jims benen geen goed gedaan want het opstaan en weer het ritme van een goede wandelpas vinden, was lastig en vermoeiend. Zowel Jim als Jeremiah hadden geen idee waar ze zich precies bevonden. Beiden wisten weinig van de Engelse geschiedenis. Het was al een mazzel dat Stonehenge voor hem bekend was, memoreerde Jim aan Jeremiah. Jeremiah kon alleen toevoegen dat ze naar het zuiden liepen.

‘Stop eens even!’ zei Jeremiah ineens tegen Jim.

‘Wat dan?’

‘Kijk eens naar deze voetstap in de opgedroogde modder.’

Jim keek, maar zag niets bijzonders.

‘Kijk eens goed,’ herhaalde Jeremiah. ‘Deze voet is groter dan we tot op heden gezien hebben. Zeker een maatje 39/40, terwijl alle andere voetstappen die we hebben gevolgd een kleinere afdruk hadden, 36/37.’

Jim had het niet zo bekeken en moest te kennen geven dat hij slecht in schatten was.

‘Over het algemeen waren mensen in de middeleeuwen en daarvoor kleiner dan de huidige mens,’ ging Jeremiah verder.

‘Deze voetstap lijkt niet op een voetafdruk van iemand uit de prehistorie. En kijk eens naar de vorm! Oké, de afdruk is al zeker een week of twee oud maar de vorm van de voetzool wijkt ook af. Alsof

deze persoon schoenen droeg waarbij de hak was verwijderd. Terwijl de andere afdrukken meer sporen hadden van een met dierenhuiden omwikkelde voet. We zouden wel eens op de goede weg kunnen zijn!’ zei Jeremiah al een beetje enthousiast.

Jim keek voor zich uit. De sporen leidden over een heuvel die voor hen uit stak.

‘Vanaf die heuvel kunnen we de omgeving overzien.’

Zonder verder commentaar van Jeremiah op Jims woorden, voelde de vermoeidheid een stuk minder drukkend en versnelden zij hun pas de heuvel op.

Boven aangekomen, trok Jeremiah aan de arm van Jim en gebaarde hem in het hoge gras te gaan liggen.

‘Verderop is een dorpje!’ fluisterde Jeremiah in Jims oor alsof zij over die afstand nog gehoord konden worden.

Ze bestudeerden de nederzetting. De houten omheining, die het dorpje omvatte, was goed te zien. Omdat zij vanaf een heuvel naar beneden keken, konden zij de blokhutten binnen deze omheining zien. Het was er behoorlijk druk. Vele mensen liepen door elkaar en er werd een soort van handel gedreven op de binnenplaats.

Opeens viel Jim een drietal mensen op die groter waren dan de rest van de plaatselijke bevolking. Eén van hen leek de plaatselijke medicijnman te zijn. In tegenstelling tot de rest in het wit gekleed, de andere twee langere personen waren vrouwen.

‘Daar heb je je schoenmaat gevonden!’ zei Jim tegen Jeremiah.

‘De haarkleur van deze drie is ook anders. De rest heeft roodbruin haar. Zouden wij geluk hebben en zou één van die vrouwen Amanda kunnen zijn?’ vroeg Jim zich af.

Nog voordat Jeremiah kon antwoorden, hoorde hij het geblaat van schapen dichterbij komen.

Een hele kudde kwam hun kant opgerend en zij moesten het op een rennen zetten om niet omver te worden gelopen door de schapen. De enige uitweg was naar beneden de heuvel af recht op het dorpje af.

Het was voor de mannen boven de omheining niet moeilijk om hen te zien aankomen. Er werd luid gelachen om die twee mannen al rennend heuvelafwaarts te zien komen met een kudde schappen achter

zich aan. Blijkbaar vormden Jim en Jeremiah de attractie van de dag. Op het luide lachen kwamen nog meer dorpelingen kijken, waaronder Gorth en de twee vrouwen. Ook zij moesten even lachen maar al snel hadden zij door, aan de kleding te zien, dat deze opgejaagde mannen niet uit deze tijd kwamen.

Nog wat dichterbij gekomen, zag o'Connely dat een van de mannen een staf van ebbenhout bij zich droeg met iets op de kop van de staf dat glom in het zonlicht.

Ongeloof tekende zich af op zijn gezicht. Hij herkende niet de mannen maar wel de scherf op de ebbenhouten staf.

'Open de poort!' schreeuwde o'Connely. 'Open de poort!'

De poorten werden snel open gedaan. Een uitgeputte Jim en iets minder vermoeide Jeremiah stonden oog in oog met de medicijnman.

'Ik moet toch stoppen met roken!' merkte Jim nog op.

'Ik ben Gorth,' zei o'Connely vervolgens in, voor het duo, verbaasd goed gearticuleerd Engels. 'De druïde van het dorp.'

'Toch een medicijnman!' zei Jim, nog steeds op adem komend.

'Mag ik uw staf eens zien?' vroeg Gorth.

Met een groep van wel vijftig dorpelingen die zich om het tweetal had verzameld, had het weinig zin tegen te stribbelen.

'Het is de scherf! Het is de scherf, Amanda!' riep o'Connely jubelend uit.

'Amanda?' zei Jeremiah verbaasd kijkend. 'Ben jij Amanda Foley?'

'Ja.'

'Wij zijn Jim Welsh en Jeremiah Johnson. Uw man John heeft ons gestuurd. Nou ja... gestuurd... uw man is naar u op zoek en heeft ons verzocht te helpen u te vinden.'

Amanda keek opgelucht en blij. Ze wist dat zij, ondanks alles, kon rekenen op John. 'Waar is hij?' vroeg ze aan Jeremiah.

'Hij is helaas niet hier. Er waren verschillende aanwijzingen om u te vinden en hij is eveneens naar u op zoek maar dan in Groenland.'

'Groenland?' Amanda keek verbaasd. Hoe was hij nu op dat idee gekomen?

'Hvalsey!' zei o'Connely.

'Ja, Hvalsey. Hoe weet u dat?'

‘Ik ben Timothy o’Connely. Voor de dorpingen heet ik Gorth omdat de vorige druïde zo heette en zij mij voor hem aanzien. Een lang verhaal. Overigens is dit nog Cylia, de vriendin van Amanda.’

Cylia gaf hen een hand. ‘Eh, assistent-conservator, een collega van Amanda,’ voegde zij eraan toe.

‘Kom met mij mee. Ik denk dat we elkaar veel te vertellen hebben!’ voorspelde o’Connely als een echte druïde.

Terwijl de plaatselijke bevolking weer haar eigen weg ging, blijkbaar minder verbaasd over de gebeurtenis en de vreemd geklede mannen, dan je zou verwachten, liepen zij naar een paar afgekapte boomstronken die dienst deden als bankje in de schaduw van een boom.

Ze hadden elkaar veel te vertellen. Toen de avond viel waren zij nog niet uitgepraat.

Amanda vatte nog even alles samen.

‘Dus Philip Dendermonde werkt voor NSA en wil voor eigen gewin de stenen bemachtigen. Hij heeft Stevens neergeschoten en handlangers achter John aangestuurd. Daarbij, als ik het goed begrijp, kunnen jullie mij alleen vertellen dat John ook op zoek is naar mij in Hvalsey?’

‘Juist,’ zei Jim tegen Amanda.

‘Dan wil ik daar ook naar toe!’ antwoordde Amanda.

‘Laten we eerst maar eens zorgen dat wij zelf thuis komen!’ merkte Cylia op.

‘Morgen zijn de voorbereidingen voor de zomerzonneward. Het hele dorp en de omgeving is daar druk mee. Van mij als druïde worden ook zaken verwacht zoals het zegenen van de offers en het voorstellen van een goede oogst! Hoewel ik vandaag liefst al weg wil, kan ik deze mensen, die mij zo goed hebben opgevangen, niet plotsklaps in de steek laten!’ o’Connely stond voor een dilemma.

‘Dat is geen probleem!’ onderbrak Cylia die ineens een ingeving kreeg. ‘Dat is het mooie van het reizen door de tijd. Je kunt gewoon met ons meegaan. Jouw zaken regelen met Mary en reizen naar de tijd voordat jij problemen kreeg met je aanstaande schoonzoon.’

O’Connely had gesproken over problemen met zijn schoonzoon. Hij had niet verteld wat er precies was gebeurd.

‘En als je alles op een rijtje hebt, reis je terug naar deze plaats, precies op het moment nadat je de eerste keer vertrokken was met ons. Ze zullen je dan niet eens gemist hebben!’ ging Cylia verder.

‘Mooi bedacht. Maar wie zegt dat ik hier nog een keer naar toe wil. Misschien heb ik dan wel weer net zo veel problemen om thuis te komen als nu!’

‘Misschien verschijnt er zelfs wel weer iemand anders op het moment dat jij verdwijnt, zoals ook andersom is gebeurd, toen je hier kwam en lost het zich vanzelf op.’ rationaliseerde Cylia.

Cylia wilde geen minuut langer blijven dan noodzakelijk. In gedachten zag zij al allerlei zaken mis gaan dat de scherf door anderen gestolen zou worden, voordat zij het konden gebruiken in de Barrow of dat het onderweg naar de Barrow per ongeluk brak. Ze wilde elke mogelijkheid die een reis naar huis zou blokkeren zoveel mogelijk uitsluiten en het liefst meteen vertrekken.

O’Connely dacht nog even na.

‘Ok we vertrekken morgenochtend. We lopen dan met z’n allen om de manden met bessen op te halen naar de Barrow. Eén voor één lopen we dan achter het doek en activeer ik de lift.’

Het was een geluk dat de plaatselijke bevolking zich weinig druk om hen maakte. Het leek wel of zij vaker dit tafereel hadden meegeemaakt. In principe had Jeremiah verwacht dat zij voortdurend zouden worden bespied. Het tegengestelde was waar. De mensen waren hartelijk en groetten hen als zij langs liepen. Zij spraken hen echter niet aan. Wellicht hadden zij een bepaalde schroom en kwam de groep door hun lengte ten opzichte van de lokale bevolking al als een hoger ras over. Iets wat zij bij Stonehenge ook aanbaden.

De avond en nacht verliepen rustig. Bij het ochtendgloren waren Cylia en Amanda het ongeduldigst en wilden het liefst meteen vertrekken naar de Long Barrow. Jim en Jeremiah waren eigenlijk pas aangekomen en wilden ook nog even de omgeving bekijken. Tenslotte werden zij niet elke dag vierduizend jaar terug in de tijd verplaatst.

Jeremiah pakte uit zijn rugzak zijn fotocamera. Hij had ook met zijn mobieltje een foto kunnen maken maar de oude analoge camera gaf altijd nog foto’s die naar zijn mening beter waren dan camera’s

uit het digitale tijdperk. Terwijl Jim hem wat afschermde om geen argwaan bij de bevolking te wekken, nam hij een aantal foto's van de nederzetting en enkele foto's van de plaatselijke bevolking. O, wat zouden ze in 2012 opkijken. Zonder deze foto's was alles ook zo ongeloofwaardig...

Met een gevoel van euforie om eindelijk weer naar huis te kunnen, liepen Amanda en Cylia de heuvel van de Long Barrow op.

Amanda zag ook Keila, die vanuit tegengestelde richting aan kwam lopen. Zij had een grote kan met schuimend bessensap bij zich. Ze keek Amanda aan en liet haar glimlachend de bubbelende vloeistof zien. 'Kijk, voor morgen!' zei ze, niet wetend dat Amanda de volgende dag verdwenen zou zijn. Eigenlijk beseft Amanda nu pas hoe moeilijk afscheid nemen was. Ze had ook een relatie opgebouwd met deze vriendelijke mensen en even plotseling als ze gekomen was, zou zij weer verdwijnen. Zonder afscheid, zonder wat te zeggen. Weer zou Keila een voor haar dierbaar persoon plotseling kwijt raken. Hoe zou Keila dit allemaal verwerken? dacht Amanda nog.

Ze haalde haar handen door haar haar en zuchtte diep alsof zij haar vervelende gedachten van zich af wilde schudden. Ze liepen één voor één de Barrow binnen. In eerste instantie stonden een paar vrouwen raar te kijken toen Jim en Jeremiah de Barrow wilden binnengaan en stonden op het punt hen zelfs tegen te houden, maar aangezien Gorth ook bij hen was, leek het allemaal wel hun goedkeuring te hebben en konden zij zonder problemen de eerste kamer binnen gaan. De dampen van het bessensap kwamen je daar al tegemoet en dat leek een lichte duizeling te veroorzaken. Alsof zij van de lucht al aangeschoten raakten, liepen zij snel achter het doek door naar de tweede ruimte in de Long Barrow.

o'Connely keek nog een keer om zich heen en ging met de ebbenhouten staf in zijn hand met de scherf er bovenop als laatste in de kleine ruimte.

De scherf begon te glinsteren alsof het wist dat het terug was gekomen in de ruimte waarvoor zij bedoeld was. Een soort van projectie op de muren liet de omgeving van Avebury zien. Alsof er een film werd afgespeeld op hoge snelheid, verliepen de eeuwen voor hun

neus. Op sommige momenten vertraagden de beelden en kwamen zelfs even tot stilstand. Het leken punten te zijn die voorgeprogrammeerd waren en bedoeld om 'uit te stappen'. Het was moeilijk in te schatten op welk moment 1872 voor o'Connely en 2012 voor de rest van het gezelschap zou zijn bereikt.

De lift leek er echter zelf een idee over te hebben. Hij stopte op een bepaald punt een deed niets meer.

Zelfs o'Connely keek vreemd op. Dit had hij ook niet verwacht.

Blijkbaar werkte het systeem toch iets anders dan verwacht. Het was wederom de verklaring van Cylia die in eerste instantie plausibel leek.

'Je kan je eigen tijdlijn niet overschrijden om paradoxen te voorkomen!'

Jeremiah had een ander idee. Als je immers wel door je verleden reist, kan je ook paradoxen creëren.

Het leek er meer op of dat dit stuk geschiedenis nog niet was geschreven en nog ingevuld moest worden. Wellicht moest dit stukje geschiedenis door hen zelf nog gemaakt worden.

Lang bleef men er echter niet bij stil staan. Het was tijd om uit te stappen.

Enkele toeristen stonden, met camera's in de hand, in de 'eerste' kamer foto's te nemen, toen één voor één Jim, Jeremiah, Amanda, Cylia en o'Connely uit het niets leken te verschijnen. Zij hadden hen immers niet naar binnen zien gaan. Met de verbaasde gezichten van de toeristen op hen gericht, liepen zij snel door naar buiten.

Amanda liep van de zijkant van de Barrow naar de top ervan. Zij stond nu op het hoogste punt en keek om zich heen. Eerst leek de omgeving helemaal niet zoveel veranderd. Op een redelijke afstand zag zij Silbury Hill. Toen sprong haar hart op van blijdschap. Tussen de Hill en de Barrow zag zij een weg. Een geasfalteerde weg. Naast deze weg stonden auto's, wellicht van de toeristen die zij net passeerden, op een parkeerplaats. Zo te zien waren ze terug in hun eigen tijd 2012. Precies was dat nog niet te zeggen, maar gezien de vorm van de auto's, kon het jaartal niet veel schelen.

Alleen o'Connely stond vreemd te kijken. Hij zat nu ook in 2012.

Daar was hij nog niet geweest en was hij niet op de plaats waar hij wilde wezen.

Cylia keek hem medelevend aan.

‘Eerst eens kijken of mijn mobieltje weer werkt!’ zei Jeremiah gespannen.

‘Yes!’ Pas nu kon Jeremiah geloven dat hij zich werkelijk weer in 2012 bevond. ‘Nu John bellen en het goede nieuws vertellen.’

Helaas werd het een voicemail. Jeremiah sprak in dat Jim en hij Amanda hadden gevonden en snel naar hem toe wilden komen. Hij kon nog net aangeven dat ze hen wilden ontmoeten in het hotel van Qaqortoq of daar op hen zouden wachten om elkaar niet mis te lopen, toen de voicemailbox aangaf dat er niet meer ruimte voor het gesprek was.

Hopend dat John zijn berichten zou beluisteren, gingen zij op weg naar het vliegveld om het eerste het beste vliegtuig naar Groenland te nemen.

O’Connely zat er redelijk rustig bij viel Amanda op. ‘Vind je deze wereld er niet heel anders uitzien?’ vroeg ze.

‘Ik ben al op vele plaatsen geweest. Ook in Antropolis in het jaar 2222. Als je dat gezien hebt, dan ben je je ervan bewust dat de wereld behoorlijk veranderen kan,’ zei O’Connely nuchter.

‘Het wordt nog een toer om je door de douane te krijgen. Je hebt geen paspoort!’ vervolgde Amanda.

‘Laat dat maar aan Jeremiah over,’ zei Jim. ‘Hij krijgt iedereen overal doorheen, geloof ik!’

‘Teveel eer. Ik krijg ook niet alles gedaan, Jim’ zei Jeremiah glimlachend.

Samen liepen ze naar de parkeerplaats van de Long Barrow. Zoals ze verwachtten, was daar gelukkig ook een bushalte, speciaal voor de toeristen die Silbury Hill aan de ene kant van de weg en de Long Barrow aan de andere kant van de weg wilden bekijken.

Met de staf met scherp nog in de hand en druïde-kostuum aan stond o’Connely bij de bushalte. De Engelsen bleken wel wat gewend. Ze zagen hem voor een toneelspeler aan die net een uitvoering bij de Hill had gegeven. O’Connely schonk er weinig aandacht aan en stapte de

bus in. Jeremiah kwam direct achter hem aan om bij de chauffeur vijf kaartjes te kopen.

Een paar kinderen in de bus moesten lachen. Toen o'Connely hen streng aankeek, stopten zij meteen en richtten hun blik door het raam naar buiten.

De bus zette zich weer in beweging en de rest van de reis verliep voorspoedig.

Amanda verheugde zich erop om John weer te kunnen zien. Nog even en ze waren weer samen en misschien nu wel voor altijd...

‘Batterij bijna leeg’, vermeldde het display toen John zijn mobiel wilde pakken om zijn voicemail te beluisteren. De eerste twee berichten waren niet erg interessant meer. Inmiddels was hem al bekend wie Stevens had neergeschoten en dat hij niet meer als verdachte werd gezien. Het derde bericht deed zijn hart sneller kloppen. Jeremiah had Amanda en o’Connely gevonden en ze waren nu met het eerste vliegtuig dat ze konden krijgen op weg naar Hvalsey in Groenland, in de veronderstelling dat hij en Jessica en Alex zich daar nog bevonden.

Toen hij de berichtgegevens checkte, zag hij dat dit bericht twee dagen geleden naar hem was verzonden. Daarna liet de batterij weten er echt geen zin meer in te hebben zonder stopcontact.

‘Sh*...’ zei John geërgerd. ‘Nou kan ik geen bericht terug zenden.’

Duizend vragen gingen door zijn hoofd. Waar hadden zij Amanda gevonden? Gaat het goed met haar? Ook wilde hij Jeremiah vertellen dat Alex niet meer bij hen was, maar zich in een andere tijd bevond en van zijn avontuur in Hvalsey, Ayers Rock en Paaseiland. Er was zoveel te vertellen...

Toch kwam John weer snel bij zinnen en kon weer rationeel denken: het bericht was van twee dagen geleden; waar zitten ze nu?

‘We komen hen daar wel tegen!’ suste Jessica John. ‘Hoe weet hij van Hvalsey? Hij wist dat we naar Igaliku gingen, maar niet van Hvalsey!’

‘Waarschijnlijk door o’Connely. Maar we kunnen nu niet rechtstreeks naar de tijd van Alex en Iri reizen. Zij hebben geen kubus en de grot vinden zij nooit zonder kompasstenen.’

‘Dan gaan we eerst naar Qaqortoq. Hij herinnerde zich dat ik in mijn laatste bericht aan Jeremiah had verteld dat wij in het hotel in Qaqortoq waren. Hij wil ons daar ontmoeten. We halen hen daar dan op en bespreken dan wat we doen. Als Jeremiah, Jim en Amanda en

o'Connely niet mee willen naar Hvalsey, weten ze tenminste waar wij zijn en weten wij dat zij veilig zijn,' was de simpele beredenering van Jessica.

'Jij mag ook hier blijven Jessica!'

'Nee. Ik wil mijn broer ook weer zien!'

Nog voordat ze een reactie van John kreeg, hield ze de kubus weer vast. Met een beeld in gedachten van een plaats die zij onderweg van Qaqortoq naar Igaliku had gezien, om te voorkomen dat de Groenlanders bij aankomst 'in de weg stonden' begon de kubus weer te gloeien. Deze keer werd de steen nog heter dan de vorige keer. De witte wolk verscheen en nogmaals reed John met de waggelende auto en al door de opening.

Op het moment dat zij aankwamen in Groenland, was de kubus gloeiend heet en Jessica liet hem uit haar handen vallen. Haar handen hadden brandwonden. John zag dit en pakte de EHBO-kit die in de auto lag.

'Het lijkt wel of de kubus overbelast wordt. Ik vraag mij af wat er zou zijn gebeurd als ik de steen had laten vallen tijdens het verplaatsen naar Qaqortoq!' merkte Jessica op.

'Waarschijnlijk waren we dan ergens tussen Milwaukee en Qaqortoq beland! Ik ben bang dat nog een sprong er even niet in zit.'

Het was voor het eerst dat Jessica nu zelf verzorging nodig had. Ze wilde John precies vertellen hoe hij de pleister moest zetten, maar hij snoerde haar de mond.

'Ik heb ook kinderen gehad...' lichtte hij toe.

Met een hinkelende auto en kromme wielen wisten zij de kleine twee kilometer die ze van Qaqortoq verwijderd waren, langzaam over de hobbelige weg te overbruggen. Met geen notie van tijdsbesef, ook omdat het in de zomermaanden in Groenland altijd lang licht was, kwamen zij voor de tweede maal voor het hotel te staan.

Een andere receptionist stond hen te woord.

'Ik kan u helaas maar één dag accommoderen,' zei hij kort. 'Het hotel is vanaf morgen volgeboekt. Er komt een groep uit Washington. Dit is voor ons ook heel bijzonder!' Op het gezicht van de receptionist was een enorme brede glimlach verschenen die inhield dat de zaken

goed liepen en hij eigenlijk met een zekere mate van plezier moest vermelden dat het hotel volgeboekt was.

‘Dan in ieder geval voor vanavond. Is er nog een ander hotel?’

‘Nee meneer.’

John fronste zijn wenkbrauwen. ‘Uit Washington, hmm, Dat kan haast niet anders of dat is Dendermonde en kornuiten. Waarom gaan die ook niet meteen naar Hvalsey?’

‘Ik denk dat het met de grootte van de groep en wellicht materieel, dat zij meenemen, te maken heeft. Misschien is de kubus ook niet bedoeld om zo’n grote groep te verplaatsen en hebben zij ook last van oververhitting!’ stelde Jessica vast.

John pakte twee sleutels aan van de man achter de balie en gaf er één aan Jessica. Zij wilde snel naar boven naar haar kamer. Het enige waar ze nu aan wilde denken was het weldadige gevoel van koud stromend water over haar handen om het kloppen van de verbranding wat tegen te gaan.

Net toen ze John wilde bedanken voor de verzorging en naar haar kamer wilde gaan, liet de receptionist John weten dat er nog een bericht voor hem was.

Jessica bleef, nieuwsgierig, luisteren.

‘Een heer Johnson heeft gemeld vanavond in Qaqortoq te zijn. Hij hoopte dat u dan ook hier aanwezig zou zijn.’

‘Dat is heel goed nieuws! Dank u wel!’

‘Als zij vanavond aankomen, kunnen wij morgen vroeg, voordat de NSA hier is, al vertrekken naar Hvalsey via de grot. Dat is, als zij mee willen gaan! In het andere geval zijn zij, voordat er iets mis kan gaan, hier weg,’ zei John opgelucht.

‘Hoe laat is het eigenlijk?’ vroeg John nog.

‘Acht uur in de avond, meneer!’

‘Dat eeuwige zonlicht brengt mij altijd in de war!’ verontschuldigde John zich. ‘Dan zal het niet lang duren voordat ze er zijn!’

John zette zijn horloge op de goede tijdzone en wilde naar zijn kamer lopen, toen hij een bekend gezicht in het voorportaal van de entree van het hotel zag staan. Zijn vermoeidheid, zorgen en verlangen naar slaap, waren in een oogwenk verdwenen.

‘Amanda?’

‘Het leek een eeuwigheid te duren voordat de deuren van de entree open gingen en Amanda hollend in de armen van John viel. Met uitzondering van o’Connely keken de anderen medelevend toe naar het weerzien van John met zijn vrouw. Zowel Amanda als John werden even zeer emotioneel en wilden elkaar niet meer loslaten. Jeremiah gebaarde de anderen hen even alleen te laten en samen met de anderen naar de lounge te gaan. Aangezien ook de geur van eten uit diezelfde richting kwam, liet Jim zich dit geen twee keer zeggen.

Een kleine tien minuten later vervoegden Amanda en John zich ook bij het gezelschap dat inmiddels een grote hoeveelheid van de plaatse-lijke lekkernijen voor hen had besteld.

‘Wij zijn zo vrij geweest ook voor jullie te bestellen!’

‘Dank je Jim,’ zei John.

o’Connely keek zijn ogen uit naar de voor hem geserveerde maaltijd. Van alle vooruitgang door de eeuwen heen die hij ondervonden had, maakte niets op hem zoveel indruk als het eten.

Nadat iedereen tijdens het eten, voor zover zij elkaar nog niet kenden, zich had voorgesteld en nog wat snerende opmerkingen over de kleding van o’Connely waren gemaakt, die zich verweerde met het verhaal dat de kleding in Hvalsey geen probleem zou worden, was het John die tot de realiteit van de dag kwam.

‘Philip Dendermonde is onderweg naar Qaqortoq en zal vandaar Hvalsey willen bereiken op dezelfde manier als Jason dit gedaan heeft. Het is te verwachten dat hij met veel mannen, waarschijnlijk allemaal NSA, komt en in Hvalsey flink zal huishouden totdat hij een mogelijkheid ziet om via het kerkje bij de Naviri te komen. Ik wil daar een stokje voor steken. Als hij daadwerkelijk de derde kubus weet te vinden en wellicht ook het megakristal, dan kunnen de gevolgen voor veranderingen in de geschiedenis groot zijn en misschien zelfs ons bestaan wissen. Daarnaast hebben de inwoners van Hvalsey al veel geleden door het verlies van hun mannen en de dood van hun geliefden. Bovendien zit Alex daar en ik wil voorkomen dat hem wat overkomt.

Ik wil daarheen gaan en proberen te verhinderen dat Dendermonde zijn plannen kan uitvoeren.’

‘Ik ga met je mee!’ zei Amanda. ‘Deze keer wil ik je niet nog eens kwijtraken. Overigens wil ik ook wel eens zien wie die wezens zijn die ons blijkbaar door het hele heelal kunnen slingeren.’

Cylia keek Amanda aan. ‘Ik ben eigenlijk geschrokken van alle gebeurtenissen en heb niet zo’n zin mij nog een keer in zo’n onbekende wereld te storten,’ verontschuldigde Cylia zich.

‘Ik heb nog heel wat uit te leggen bij de PD en wil bovendien de NSA hierover aan de tand gaan voelen. Deze organisatie heeft wel de poging tot moord van Stevens op zijn geweten en kan hier blijkbaar vrijuit mee weggkomen. Ik wil vanuit mijn positie hen hierover horen!’

Jessica was de volgende die haar mening gaf. ‘Je hebt je vrouw weer gevonden. Ik denk dat ik hier nu teveel ben en ga met mijn broer mee terug naar Milwaukee. Ik heb ook nog wat goed te maken bij een aantal van mijn patiënten.’

John keek teleurgesteld. Hij had haar willen over halen toch mee te gaan maar respecteerde haar mening. Bovendien had ze al zoveel gedaan.

Jim dacht er anders over. Hij had weinig te verliezen. Eigenlijk, gezien zijn achtergrond, kon hij er zelfs veel bij winnen om met John mee te gaan...

Vervolgens keek iedereen o’Connely aan die rustig bleef door eten.

‘Wat?’ zei hij, alsof het hele verhaal aan hem voorbij was gegaan. ‘Ik ga mee naar Hvalsey. Ik heb nog wat goed te maken met de vrouw die ik daar zonder wat te zeggen achterliet. En hier in 2012 heb ik niets te zoeken. Via Hvalsey hoop ik toch bij mijn dochter terug te kunnen komen.’

‘Maar je dochter is al lang dood,’ zei Jim nog.

‘Dat geldt alleen maar in deze tijdlijn. Voor mensen met jullie kennis van 2012, kunnen jullie nog steeds slecht vierdimensionaal denken! En dat terwijl ik minder kennis heb van jullie wetenschappen, zie ik het allemaal heel helder.’

Dat was even een sneer terug naar de anderen voor de opmerking over zijn kleding, dacht O’Connely.

‘Maar jij bent ook tweehonderd jaar ouder en wijzer dan wij!’ grapte Jeremiah.

‘We hebben veel te doen!’ ging John verder.

‘Ik wil morgen vroeg bij het kriecken van de dag, om een uur of drie vertrekken naar de grot voorbij Igaliku om in Hvalsey te komen. Ik moet opnieuw een auto huren en zal de eigenaar van het hotel vragen hem weer vol te leggen met campingspullen, klimtouw en dergelijke. Dan hebben wij hooguit een dag voorsprong op Dendermonde. Eigenlijk wil ik de grot opblazen als wij er door zijn. Maar ik vraag mij af of dat hen tegenhoudt. Een andere optie is de stenen plaat te vernietigen. Voor zover ik begrijp is de kubus alleen op de aarde te gebruiken en kunnen zij nooit met de kubus naar Naviri springen. Het zou dan niet meer mogelijk zijn Amala te vragen waar de derde kubus zich bevindt. Het megakristal hebben zij dan ook niet.’

‘Maar met het opblazen van de stenen plaat, is er ook geen kans meer voor de vrouwen om hun mannen terug te krijgen,’ merkte Jessica nog op.

‘Daar heb ik aan gedacht. Ik denk dat ik daarvoor een oplossing heb. Maar dat moet ik eerst met hen bespreken!’ zei John zonder verdere uitleg te geven.

Het gezelschap liet zich het eten smaken en na nog een aperitief te hebben genomen met in Johns achterhoofd dat het voorlopig wel eens het laatste echte alcoholische drankje zou kunnen worden voor een lange tijd, legden zij zich te rusten in hun kamer.

John regelde nog snel een auto en een complete survivaluitrusting voor zij die meegingen en keek daarna met een nog steeds verliefde blik naar Amanda. Hij had haar al die jaren zo gemist. Wat was hij stom geweest om haar te laten gaan. Ook Amanda was deze blik in zijn ogen niet ontgaan. Zij voelde voor hem nog steeds hetzelfde. Alleen haar koppigheid om John de keuze te geven om het verleden achter zich te laten en voor haar te kiezen, had zij destijds volkomen verkeerd ingeschat. Het gevolg was haar ook zwaar gevallen. In plaats van hem jaloers te maken en tot de realiteit te laten komen, had hij haar laten gaan met Philip met de gedachte dat als hij haar niet gelukkig kon maken, zij het recht had om met een ander een beter bestaan te kunnen opbouwen. Toen John haar vrijliet, kon Amanda niet meer aangeven dat dit eigenlijk niet de bedoeling was.

Nu leek alles anders te liggen. Het was duidelijk dat zij samen te veel hadden meegemaakt om uit hun geheugen te wissen. John sloeg een arm om haar heen en nam haar mee naar zijn kamer.

Die korte nacht was volgens John de mooiste van zijn leven. Eigenlijk was hij gek om opnieuw een risico te lopen en zich in een avontuur te storten, waarvan de afloop niet duidelijk is. Eigenlijk wilde hij naar huis en alleen maar een nieuw bestaan opbouwen, samen met zijn vrouw.

Veel tijd om daar verder over na te denken was er echter niet. En dat is misschien maar goed ook, dacht John. In zekere mate voelde hij zich verantwoordelijk voor de inwoners van Hvalsey en met name voor Alex. Hij had zich immers ook ingezet om Amanda te vinden. John kon het niet uit zijn gedachte krijgen dat hij, nu hij Amanda weer in zijn armen had gesloten, hem in de steek had gelaten en hij de dupe zou kunnen worden van de situatie als Dendermonde Hvalsey eerder zou bereiken.

Nadat zij uitbundig afscheid hadden genomen van Cylia, Jeremiah en Jessica, stapten John, Amanda, o'Connely en Jim in de nieuwe terreinwagen, voorgereden door de eigenaar van het hotel.

Jessica kuste John nog ten afscheid teder op de wangen en moest hij haar beloven, zodra hij weer in Milwaukee was, met haar contact op te nemen. Op het allerlaatste moment, toen John de motor al had gestart, riep zij hem nog even terug. Snel pakte zij nog een gedachtensteentje en gaf die aan Jim die haar niet begrijpend aankeek.

‘Dat legt John je later wel uit!’ riep ze hen zwaaiend na.

Jeremiah had op zijn beurt al vervoer geregeld voor Cylia en zijn zus om hen van de helihaven van Qaqortoq naar het vliegveld bij Nuuk te brengen om vervolgens naar huis door te vliegen. Als alles goed zou gaan, kon Jeremiah binnen 24 uur vanuit de Milwaukee Police Department acties ondernemen tegen Dendermonde voor de poging tot moord op Stevens en mogelijk de betrokkenheid met de NSA hieraan koppelen.

Het enige probleem waar John nog een beetje mee zat, was de beschadigde terreinwagen die ze achterlieten in Qaqortoq, terwijl deze

naar de verhuurmaatschappij terug gebracht zou moeten worden. De verklaring dat deze nu 8000 kilometer verderop, met schade, opgehaald kon worden, zou zijn reputatie en zijn creditcard geen goed doen.

De route van Qaqortoq naar Igaliku was voor John geen probleem. De reis nam wel de nodige tijd in beslag maar de weg was hem bekend. Eigenlijk ging liep er ook maar één hobbelige weg en kon het niet missen. Toch, zonder kompasstenen, die hem als een soort van TomTom naar de waterval bij Igaliku hadden geleid, had hij de eerste keer onvoldoende aandacht aan de weg geschonken en waren er nu plaatsen die hem zo onbekend voorkwamen, dat hij dacht verkeerd te zijn gereden.

Tijdens de reis legde John aan de anderen uit wat de gedachtensteentjes waren en wat je er mee kon doen. Jim was onder de indruk en testte het steentje door Jeremiah, die ook een steentje van Jessica had gekregen, op te roepen.

‘Wauw. Beter dan een mobieltje, moest ook Jeremiah toegeven en een goede manier om niet afgeluisterd te kunnen worden. Als criminelen hiervan lucht zouden krijgen, wordt het voor de Milwaukee PD, evenals de rest van het korps in het hele land nog knap lastig!’ zei Jeremiah tegen Jessica.

Omdat zij toch langs Hvalsey anno 2012 kwamen, maakte John van de gelegenheid gebruik om nogmaals door de ruïne van het kerkje te lopen en alles nog eens goed te bekijken. Hij richtte zijn blik op de plek waar het altaar zou hebben gestaan en waar Amala voor het eerst door de zij-ingang aan hen verscheen. Ook nam hij deze keer de omgeving nauwkeurig in zich op. Er was van de hele nederzetting eigenlijk helemaal niets meer te bekennen. Alle houten huisjes waren volledig vergaan. John trachtte uit zijn geheugen het beeld op te roepen waar hij gelopen had en waar het blokhutje van Iri stond, maar er was geen enkel aanknopingspunt meer. Blijkbaar had het verval van de aflopen eeuwen zijn werk goed gedaan.

Amanda en Jim keken naar John maar konden zich niet indenken wat er in zijn gedachten speelde. Zij hadden immers het Hvalsey van een kleine duizend jaar eerder nog niet gezien.

Alleen o'Connely, die naast ging John staan, begreep zijn verwonderde blik in de ogen. 'Dit is anders dan ik mij herinner! Er is niet veel meer over van het dorpje en zelfs het kerkje heeft de tand des tijds nauwelijks doorstaan. Maar ik denk dat ik weet waar jij naar zoekt John!

John keek hem aan. 'Ja. Ik denk dat ik nu voldoende weet. Ik kan de dorpelingen en Alex redden!' zei John met overtuiging.

Jim en Amanda keken elkaar aan. Ze hoorden wat John zei maar hadden geen idee wat hij ermee bedoelde.

De reis vervolgend kwamen zij enkele uren eerder bij de waterval aan dan gedacht. De nieuwe touwen die John had meegenomen bleken niet nodig: het klimtouw van de eerste beklimming enkele dagen geleden, hing er nog.

Het grote voordeel van Groenland, dacht John, weinig toeristen.

Aangezien Amanda net als John in het verleden veel geklommen had, was deze hindernis voor haar geen probleem en bereikte zij de uitsparing en het begin van de grot zonder incident. O'Connely volgde. Het was min of meer zijn kleding die hem, bij deze eenvoudige beklimming, in de weg zat. De klimgordel zat te diep in zijn kruis en irriteerde hem. Jim keek met een angstig gezicht naar de hoogte die hij zou moeten gaan beklimmen. Het plateau lag hoger dan hij verwachtte en zijn conditie was naar zijn mening ook niet je dat. Toch liet hij zich niet kennen en met bijna dichtgeknepen ogen trok hij zich langs het touw omhoog. Nadat John de survivaluitrusting aan het touw had gehangen en Jim deze naar boven had getrokken, ging John als laatste naar boven.

Aangezien John aan de anderen al kon vertellen wat ze in de doorgang van de grot konden verwachten, verliep de voettocht door de grot zonder noemenswaardig oponthoud.

Toen de groep het einde van de tunnel was genaderd, had John Alex 'opgeroepen' om aan te geven dat zij onderweg waren naar Hvalsey. Aangezien zij te voet waren, vroeg hij hen met een ossenkar op te komen halen. Alex antwoordde dat hij een beter vervoermiddel had en hen met paarden zou komen ophalen omdat dat sneller ging.

Halverwege, op de plaats van de nederzetting waar volgens John

hun eerste ontmoeting met Hormot was geweest, zag hij Alex met vier extra paarden aan komen rijden.

Blijkbaar had hij inmiddels veel van de dorpelingen geleerd en hij bereed zijn paard alsof hij nooit iets anders had gedaan.

‘Groovey, je weer te zien!’

‘Waar is Iri? Ik dacht dat ze wel mee zou komen,’ vroeg John zich af.

‘Zij is bij onze kinderen.’

‘Je kinderen.’

‘Ja. Sinds jij met Jessica bent vertrokken zijn er hier drie jaren voorbij gegaan.’

‘Fascinerend,’ merkte John op, die zich inmiddels niet zo snel meer verbaasde over het tijd-ruimte concept.

‘Dit zijn Amanda, en o’Connely!’ voegde hij nog snel toe voordat, het leek of hij hen was vergeten voor te stellen.

Al handen schuddend begroette Alex hen. ‘Blij kennis met je te maken, Amanda. En ook Øta zal blij zijn jou weer te zien, Tim,’ zei hij met een diepe grijns alsof hij hele verhalen van Øta over o’Connely had gehoord. Nog voordat o’Connely kon reageren keek Alex John weer aan. ‘Volgens mijn berekeningen ben jij volgens jouw belevenis drie dagen van hier weggeweest. Inmiddels zijn hier drie jaren voorbij. Als Dendermonde met zijn gezelschap één dag na jou hier zou arriveren, zijn er hier ongeveer drie dagen voorbij. Zoveel tijd hebben wij om voorbereidingen te treffen Hvalsey te verdedigen. Met de laatste ontmoeting van Jason en de andere NSA-leden nog in het geheugen gegriefd van de bewoners, zijn zij voorbereid om zich te verzetten en de kerk van Hvalsey te verdedigen.’

‘Dat heeft geen zin, Alex. Jullie wapens zijn geen match voor de NSA. We moeten de stenen plaat vernietigen om te voorkomen dat Dendermonde ooit nog bij Amala kan komen.’

‘Dan zijn alle kansen verkeken om de vissers ooit nog thuis te krijgen. Tot nu toe was dát de hoop van de vrouwen op de terugkeer van de mannen.’

Alex keek verslagen. Hij wist hoezeer Iri aan haar vader gehecht was en hem terug wilde zien.

‘Ik denk dat ik daar wel wat op weet, maar daarvoor moet ik eerst de dorpelingen spreken,’ vervolgde John.

‘We zijn nog een dag verwijderd van Hvalsey. Ik wil hen snel informeren en vertellen wat ik van plan ben!’

Nu kwam o’Connely met een geruststellende opmerking: ‘Geen nood, John. Op het moment dat Dendermonde door de tunnel is, gaan voor hem ook de dagen langzamer. De afstand tussen hem en ons blijft dus drie dagen!’

John wilde echter alle risico’s zoveel mogelijk uitsluiten. Hij vertelde de paarden de sporen te willen geven en geen tijd te verliezen. De werk-en rusttijden van de paarden in acht genomen, spoedden zij zich vervolgens zo snel als zij konden in galop naar Hvalsey.

De volgende ochtend bleek wederom dat de inwoners van Hvalsey scherpe ogen hadden en kwamen zij hen al tegemoet.

Blijkbaar waren de dorpelingen zelfs al een feestmaal aan het voorbereiden want de geurige dampen van een schaap aan het spit, kwam hen al tegemoet.

Ook Iri zag hen aankomen en liep met twee kinderen aan de hand op hen af. Al was Alex maar een dag weg geweest, leek het voor de kleintjes of hun papa hen al eeuwen had verlaten. Zij renden naar Alex toe, die op zijn beurt hen allebei op zijn schouder nam.

‘Dit zijn Miri en Albert,’ zei een trotse Alex.

‘Albert? Dat klinkt niet erg Deens!’ zei John

‘Zo heette mijn vader!’ verontschuldigde Alex zich alsof het erg was zijn zoon naar zijn vader te vernoemen.

Lopend begaf de hele groep zich inclusief het welkomstcomité naar de hut van Øta.

Øta keek op en zag o’Connely.

Verrukt over dit weerzien, rende zij voor zover haar oude benen dat toelieten, naar o’Connely.

Vervolgens spraken o’Connely en Øta in het Deens met elkaar waarop Iri en Alex moesten lachen.

Amanda keek Alex vragend aan.

‘Øta vroeg waar hij die rare kleren vandaan had!’

O’Connely keek naar Alex met een blik alsof hij dit niet had hoeven

te vertalen. 'Iedereen heeft het maar over deze kleren! Toevallig werden ze in Avebury wel gerespecteerd hoor!'

Ondanks de rare kleren wilde Øta eerst een omhelzing van Tim o'Connely. Ze pakte zijn hand, zette de ebbenhouten staf tegen haar huisje en plaatste zijn handen in haar heupen. Blijkbaar wilde zij even opgetild worden. Tim o'Connely leek zich even te schamen maar deed wat zij wilde: Hij tilde haar op en zwaaide met haar enkele rondjes door de lucht. Blijkbaar was dat hun manier van een begroeting, dacht John. Hij vond alleen het tijdstip nu niet goed gekozen om elkaars blijk van liefde te tonen.

'Never mind! Het spijt mij kortaf te zijn, maar ik vind het belangrijk om mijn plan aan allen voor te leggen en actie te ondernemen voordat we te laat zijn,' onderbrak John hen.

Alsof hij het had voorvoeld, riep Jeremiah met het gedachtensteentje John op. John, ik moet je waarschuwen. Ik heb Philip Dendermonde inmiddels nagetrokken en hij heeft een hoge 'clearens' bij de NSA gekregen. Dat betekent dat hij alle middelen kan en mag gebruiken om de derde kubus en het megakristal in handen te krijgen. Hij was inderdaad onderweg naar Qaqortoq en heeft een heel eskader aan NSA-agenten en materieel meegenomen. Hij is een uur geleden vanuit Qaqortoq vertrokken met helikopters naar Igaliku. Hij zit dus op minder dan een dag achter je. Ik heb ook geprobeerd een arrestatiebevel voor hem te krijgen, maar dat schijnt Stanley Woodward ook al te hebben gedaan en het werd weer ingetrokken. Blijkbaar hebben hogere instanties hiermee te maken. Ik kan hem dus ook niet met gewone middelen stoppen.

John hield zijn hoofd vast alsof hij op die manier de gedachten van Jeremiah beter kon vasthouden.

Begrepen. Dank voor je informatie. Dat betekent dat we snel aan de slag moeten!, bedacht John.

Die avond legde John zijn plan aan de dorpelingen voor. Alex, die inmiddels vloeiend Deens sprak, vertaalde alles voor hem.

Als eerste reactie op het horen van het gevaar dat hen naderde, kwam de echte vechtlust in de vrouwen naar boven. Toen John iedereen echter duidelijk maakte dat de dorpelingen met een paar knuppels en

pijl en boog geen match waren voor de NSA en hetzelfde tafereel te verwachten was, als dat wat enkele jaren daarvoor met Hormot was gebeurd, werd de stemming anders.

Vervolgens kwam John met zijn voorstel.

‘Ik wil dat iedereen zijn bezittingen die dierbaar zijn meeneemt en met ons door de poort naar Naviri gaat. Als jullie tevergeefs al jaren op jullie mannen wachten en zij blijkbaar niet naar jullie kunnen komen, waarom gaan jullie dan niet naar hen? Amala heeft gezegd dat de mannen zich op een tijdloze plaats bevinden. Als zij hen daar naar toe heeft gestuurd en weet waar zij zich bevinden, waarom zou ze jullie dan niet met hen daar kunnen verenigen? Dan zijn jullie met jullie mannen tenminste weer samen. Jullie verdere leven hier is ook uitzichtloos en uiteindelijk zonder mannen ook met de ondergang bedreigd. Is het niet door een gebrek aan nakomelingen dan is het wel tot de volgende bedreiging zich van buitenaf aandoeft.’

De dorpelingen waren enigszins overdonderd door de woorden van John. Het werd een tijdje stil. Toen onderbrak Iri de stilte en zei: ‘Ik denk dat ik namens allen spreek als ik zeg dat wij niets liever willen dan onze dierbaren weerzien. Als dit onze enige optie is, dan doen we dat. Maar hoe voorkom je dat zij niet achter ons aan komen?’

John ging verder: ‘Vervolgens vernietig ik de stenen plaat en voorkom zo dat Dendermonde en trawanten achter jullie aan kunnen komen en Amala bereiken om uit te vinden waar de derde kubus en het megakristal zich bevindt.’

Amanda keek John aan. ‘En jij dan. Ik heb een kubus en kom jullie met de kubus achterna!’

‘Maar doet de kubus dat? Voor zover ik had begrepen kan je er alleen in verschillende tijden mee springen op deze wereld. Niét naar Naviri!’

‘Dat is juist!’ voegde o’Connely toe.

‘Dat komt omdat die andere wereld niet in je gedachten zit. Je weet niet hoe die eruit ziet en daardoor kan je er niet komen. Ik ben daar echter al geweest met Alex en Jessica. Ik kan er dus een beeld van vormen en daar wel komen!’ loog John. Hij wist dat de kubus niet goed meer functioneerde en de kans bestond dat hij achterbleef. Daarnaast

was de stap om op die wijze naar Naviri te komen nog niet eerder door hem met de kubus ondernomen.

‘Onzin. Geen risico’s nemen. Zeg me wat ik moet doen, dan vernietig ik de plaat op het moment dat jullie met z’n allen zijn vertrokken. Ik heb nog wat goed te maken bij deze mensen en zodra ik de plaat vernietigd heb, heeft jullie vijand ook niets meer aan mij. Bovendien ben ik al oud en heb ik dan tenminste iets goedgeemaakt!’ besloot o’Connely.

‘Dat alles is niet nodig John!’ zei Jim opeens. ‘Ik heb van mcLeod uit Schotland een klein zwart steentje gekregen. De kracht van dat steentje is dat het alles wat zich in zijn directe omgeving bevindt, stuk laat gaan. Door dat steentje te gebruiken ben ik er zeker van dat ook de stenen plaat waar je het over hebt niet meer functioneert.’

‘Hoe weet je zeker dat dat werkt?’ vroeg John.

‘Garanderen kan ik het niet. Maar ik heb bij een politiebureau in Schotland een pc en koffieautomaat op tilt zien slaan en in het vliegtuig naar Gibraltar, ging er wat mis toen ik het steentje uitpakte uit de wikkel die er omheen zat. Toen ik het weer inpakte, was de storing voorbij!’

John dacht na en zei: ‘Ik denk dat het inderdaad werkt. Gisteren waren we bij de ruïne van het stenen kerkje van Hvalsey in 2012. Er lag geen stenen plaat meer en het hele bestaan van het dorpje was uitgewist. Het leek of de bevolking ineens was verdwenen. De ruïne van het kerkje was het enige bewijs dat daar ooit een nederzetting is geweest. Dit zou de reden kunnen zijn waarom de bevolking van Hvalsey ineens was verdwenen!’

‘Kunnen we het die Amala niet eerst vragen?’ vroeg Amanda zich af.

Nog voordat iemand hierop kon reageren kwamen twee vrouwen, die blijkbaar op de uitkijk stonden, aangerend en wezen met hun vingers in de richting van de horizon. Niet veel later was het geronk van motoren te horen. Blijkbaar had Dendermonde een heel arsenaal aan materieel meegenomen. Nog wat moeilijk te zien, vanwege de grote afstand, leken er een achttal trikes en quats over het landschap heen te scheuren in de richting van Hvalsey.

Op die manier hebben ze veel tijd ingehaald!, dacht Jim. Waar wij met paard een dag over deden, kunnen zij in enkele uren doen!

‘Ik denk dat we niet meer op antwoord van Amala kunnen wachten!’ schreeuwde John nu. ‘Vlug laat iedereen zijn belangrijkste spullen pakken en naar het kerkje gaan.’

Even was er een moment van paniek. Iedereen liep door elkaar en men probeerde de spaarzame spullen die men bezat, allemaal mee te slepen. De één pakte wat huisraad terwijl de ander twee schapen naar het kerkje sleepte. Andere vrouwen renden naar al gereedstaande barricades en verschoven deze op ingenieuze wijze tussen de huizen door, waardoor een gesloten omheining werd gevormd. Daarna werd een heel groot vat met visolie aan de buitenrand van de omheining omgegooid. De visolie stonk verschrikkelijk maar zorgde ook voor een glibberige massa die de aanstormende vijand in ieder geval kon vertragen.

Deze vertraging zou de dorpelingen meer tijd geven een veiliger heenkomen te vinden.

Iri en Alex hadden duidelijk de afgelopen jaren niet stil gezeten en hadden de vrouwen geleerd zichzelf te verdedigen. Ze stonden hun mannetje.

O’Connely wilde er ook zeker van zijn dat hij Øta deze keer niet achterliet en was samen met haar als eerste met wat meegenomen spullen bij het kerkje.

‘Wie heeft het zwaard?’ vroeg John aan Alex.

‘Ik. Ik ga het halen.’

Alex rende naar zijn hut en kwam nog geen minuut later met het glimmende zwaard terug. Hij liep meteen door naar het altaar en stopte het zwaard in de gleuf. Meteen ontstond een witte gloed boven het altaar die bewees dat het zwaard nog steeds zijn werking niet had verloren. Meteen daarna toonden zich de lijnen tussen het zwaard en de twee sterrensteentjes bij de muren van de voor- en achterkant van het kerkje. Daarna kon je de energie als in een bliksemschicht horen knetteren. Sterker dan de voorgaande keer die John, Alex en Iri hadden meegemaakt, verscheen nu een soort schild dat vanuit het altaar groter werd en langzaam opsteeg om door het dak van het kerkje te verdwijnen en het kerkje leek te omsluiten.

Amanda stond te kijken naar het spektakel dat zich boven het altaar

afspeelde. Zij was na Stonehenge al wat buitengewoon natuurfenomeen gewend maar dit was toch nieuw voor haar.

Terwijl het kerkje volliep met vrouwen en kinderen die op zoek waren naar een veilig heenkomen, konden de eerste schoten worden gehoord. Het was wel duidelijk dat deze groep aanstormende lieden geen eerzame bedoelingen hadden. Toen de eerste twee trikes in de visolie reden, schoten een paar vrouwen vanachter de barricades vuurpijlen in de olie. Het duurde niet lang of de olie vatte vlam en een wal van vuur omringde de nederzetting.

Vanaf een barricade keek Jim naar de aanstormende groep. De twee trikes stonden in lichterlaaie en een van de mannen rende met vlammen aan zijn been en armen terug naar zijn makkers. Ze doofden het vuur. Deze man was gered maar de trikes waren verloren.

‘Zolang de geul rondom de nederzetting voldoende olie heeft, komen zij niet verder!’ zei Iri.

Terwijl nog een kleine groep achterbleef en de mannen bestookten met vuurpijlen, bracht Iri de laatste dorpelingen in veiligheid in het kerkje.

De kerk was nu helemaal vol. Alex gaf aanwijzingen om vlak bij elkaar te gaan staan in een cirkel om het altaar en elkaars hand vast te houden. Voor sommigen was dit niet mogelijk omdat zij een schaap in hun handen hielden. Zij werden samen met de kinderen in een binnencirkel gezet. In de eerste groep stonden ook o’Connely en Øta en Øka. Omdat de cirkel niet alle vrouwen kon omvatten, werd een tweede groep aangewezen om te wachten. Hoewel de spanning opliep brak er geen paniek uit. Inmiddels had een helder licht de hele groep in de cirkel omringd en een volgend ogenblik waren zij verdwenen. Meteen werd een tweede groep vrouwen door Alex in de cirkel gedirigeerd.

‘Je hebt goed geoeft!’ riep John boven het lawaai van de menigte uit.

‘Iri en ik hebben verschillende scenario’s gerepeteerd,’ zei Alex.

Hij was heel blij dat hij destijds besloten had te blijven. Nu bleek zijn nut.

Weer werden er schoten en mortiervuur gehoord. Enkele seconden later floten enkele granaten in de lucht en ontploften dichtbij hen.

Een geschreeuw van een verwonde vrouw werd gehoord en Jim rende naar buiten om de verwonde vrouw te grijpen. Hij tilde haar op en sprintte terug naar het kerkje waar zij achter de beschutting van de stenen muur hun veiligheid zochten. Een volgende granaat viel tegen het kerkje aan en een enorme ontploffing veroorzaakte een gat in de muur. Iri riep nu alle vrouwen van de barricades en verzocht hen zo snel mogelijk naar de kerk te komen. Als laatste liep ze de inmiddels brandende huisjes af, om te kijken of er nog iemand achter was gebleven. Haar voorgevoel was inderdaad niet voor niets. Een jongetje van een jaar of zes had zich angstig onder een bankje verstopt en was over het hoofd gezien door zijn moeder. Iri greep het kind en liep vervolgens, wetend dat zij voor Hvalsey niets meer kon betekenen, naar het kerkje.

Inmiddels stond de derde groep klaar om in een witte wolk te verdwijnen.

Een luide stem via een megafoon was te horen.

‘Dit is jullie laatste kans om je over te geven!’ werd er omgeroepen.

John herkende de stem van Dendermonde. Hij vergat blijkbaar dat al deze inwoners Deens spraken.

Hij kon toch niet weten dat John daar ook was?

‘John Grey. Ik weet dat je daar bent. Je krijgt twee minuten om je over te geven. Anders wordt het hele dorp bestookt met granaten en ben jij voor de dood van de dorpelingen verantwoordelijk!’ werd er weer door de megafoon geschreeuwd.

‘Hoe kan hij dit nu weten?’ vroeg John aan Amanda

‘Wie weten er allemaal dat jij hier naar toe bent gegaan?’

‘Alleen onze groep. Uiteraard Jessica, Cylia en Jeremiah maar die zouden geen contact met hem hebben gehad. Voor de rest niemand. Of nee, toch. De onderzoekers van Philip wisten dit natuurlijk ook. Zou iemand ons verraden hebben? Dat kan ik mij amper voorstellen. Hij liet ze op Paaseiland achter.’

‘Misschien zijn zij onder druk gezet! De NSA is geen agentschap van lieverdjes!’

‘Kom snel!’ riep Alex nu. ‘Wij zijn de laatste groep.’

‘Waar is Albert?’ riep Iri ineens in paniek.

‘Dit zit onder het altaar!’ reageerde Jim. Voorzichtig greep hij de bange peuter bij zijn vuile kraag en gaf hem aan Iri. Met z’n allen hadden ze een cirkel gevormd en stonden op het punt met de handen de cirkel te sluiten. Alleen Jim stond nog niet in de cirkel.

Zonder waarschuwing werd opnieuw een gefluit gehoord van een naderende granaatinslag.

Buiten schreeuwde de megafoon weer. ‘Niet schieten op het kerkje!’

‘Jim, wat doe je? Kom tussen ons staan!’ schreeuwde John. Hij kon amper boven het geknetter van de elektrische ontladingen boven hun hoofd uitkomen.

Jim pakte eerst een kleine wikkel aluminiumfolie uit zijn zak. Hij ging in de cirkel staan en stopte de wikkel in zijn mond. Hij sloot met zijn handen de cirkel en een helder wit licht begon voor de vierde keer boven de hoofden van de laatste groep te verschijnen. Jim bewoog met zijn tong het wikkel van het zwarte steentje dat erin zat. Op het allerlaatste moment waarbij hem duidelijk was, dat het proces, dat de verplaatsing van de groep in werking zette, niet meer gestopt kon worden, spuwde hij het steentje op het altaar. Een knetterend geluid was hoorbaar. Terwijl de teleportatie al in werking was gezet, deed het ongelukssteentje van McLeod zijn werk. Het beschermende schild dat het kerkje omvatte stortte in. Even daarna sloeg een verdwaalde granaat in het kerkje in waarna het dak instortte en het altaar en de stenen plaat eronder in stukken braken.

Op dat moment bevond de laatste groep zich al in het Sanctuarium. John en Amanda, Alex, Iri en de twee kinderen, en Jim.

Aangezien de twee kinderen nog te klein waren om zich te realiseren waar ze terecht waren gekomen, was alleen voor Amanda deze plaats onbekend. Zij keek haar ogen uit. Het uitzicht over de stad was wonderschoon. Ook de twee zonnen die zich nu wel op een andere positie bevonden, gaven nog steeds een buitengewone aaneenschakeling van een prachtig blauw-rood kleurenspectrum.

Amala stond van een afstand naar het gezelschap te kijken.

Hoewel beleefd, sprak de Beschermers van de Stenen nu op een andere toon.

‘Mijnheer Grey. U heeft de Naviri met een probleem opgezadeld. De Stenen plaat van Hvalsey is vernietigd en daarmee de mogelijkheid om de vissers thuis te brengen onmogelijk gemaakt. U heeft alle vrouwen en kinderen en een paar schapen van Hvalsey naar Naviri gebracht. Wij begrijpen uw intentie maar uw manier van werken is radicaal. Wij hebben de vrouwen, kinderen en de twee schapen bij hun mannen gevoegd. Zij gaan nu naar een wereld, die wij het schemerduister noemen. U noemt het Antropolis. Ze zitten tussen twee werelden evenals alle andere mensen die wij ooit van de aarde hebben moeten weghalen om paradoxen in de geschiedenis te voorkomen. Ze weten niet precies waar zij zich bevinden, maar kunnen hun leven voortzetten.

De heer Dendermonde heeft wel nog een kubus die beperkt ingezet kan worden maar is slechts op een paar bijzondere plaatsen te gebruiken. Philip zal huiswaarts keren en zijn agentschap de NSA kan de kubus niet meer gebruiken voor haar voorgenomen doeleinden.

Even stopte Amala en keek de groep aan. Daarna vervolgde zij haar betoog: ‘U heeft een kubus bijna vernietigd. Zij is overbelast en kan nog slechts voor drie teleports gebruikt worden. Dat betekent dat ik niet iedereen naar huis kan zenden.’

Alex en Iri keken elkaar aan. ‘Wij willen naar mijn volk. Wij zijn liever in Antropolis bij mijn familie!’ zei Iri.

‘Dan kunt u John, Amanda en Jim naar huis. Maar let wel. Deze kubus heeft al zijn kracht verloren. U kunt geen gebruik meer maken van haar krachten. Zonder deze kubussen kunnen wij uw wereld in noodzakelijke gevallen niet meer helpen.’

‘U heeft de kubussen toch gemaakt! Kunt u geen nieuwe maken?’ vroeg Amanda.

Amala bleef even stil. Haar antwoord was ontwijkend. ‘Het is niet de vraag of wij nieuwe kunnen maken maar of wij nieuwe willen maken!’

‘Dan wordt het goed om op eigen benen te leren staan!’ zei Jim.

‘Uw wereld is nog niet klaar voor eigen verantwoordelijkheid! Milieurampen, enkele natuurrampen, gebrek aan kennis van technieken die bovendien misbruikt worden en enkele op macht beluste landen

zullen u ten deel vallen. Indien wij niet kunnen ingrijpen, dan zal uiteindelijk de mensheid verdwijnen!’

John dacht na. Wat vindt Amala nu zo belangrijk om de mensheid te sparen? De zaken die de Naviri ondernemen om de evolutie van de mensen in goede banen te leiden, lijkt ook een stuk eigenbelang.

‘Ik ga u bij uw volk brengen!’ gaf Amala Alex en Iri te kennen.

Voor de tweede keer in korte tijd voor John, nam hij afscheid van Alex en Iri. Het idee dat hij in zekere zin de inwoners van Hvalsey, de mannen en vrouwen weer met elkaar had kunnen verenigen, gaf John een gevoel van voldoening. Bovendien was het bijzonder te weten waardoor Hvalsey ineens was verlaten en er geen spoor te vinden was waar alle inwoners ooit gebleven waren.

Hij nam zich voor daar een boek over te gaan schrijven.

‘Nee, meneer Grey, u mag niet over ons bestaan vertellen. Er zijn andere groepen die de krachten van de stenen willen gebruiken voor macht en gaan zoeken naar de derde kubus. Daarvoor zijn ze niet bedoeld.’

Blijkbaar kon Amala gedachten lezen!, dacht John.

Na een afscheid genomen te hebben, liet Amala het gezin van Alex op een vlak staan in Sanctuarium waarmee het verbonden was met Antropolis. Alex zwaaide nog even. Daarna hief Amala haar ebbenhouten staf en een elektrische ontlading, die vanuit haar staf ontstond toen zij de vloer raakte, sloeg over op het vlak waarop Alex en Iri stonden. Even later waren zij verdwenen.

Daarna waren John, Amanda en Jim aan de beurt. Zij gebaarde het drietal bij elkaar te gaan staan, elkaar vast te houden en vervolgens aan een plek te denken waar zij wilden ‘landen’.

John nam het initiatief. Hij dacht na en koos voor zijn huis.

De staf van Amala lichtte nog eenmaal op en een lichtflits raakte de kubus die John in zijn handen hield. Met de lichtflits kneep het drietal de ogen dicht en het volgende ogenblik, toen zij hun ogen weer openden, stonden ze met z’n allen in de woonkamer van Johns huis.

Het geluid van de huilende wind en zware regenval kwam hem bekend voor.

Het eerste wat John deed was zijn computer opstarten. Hij keek naar de datum en tijd: 12 juni 3:13 uur.

Hij moest glimlachen. Jim begreep niet waarom. Toen wees John naar buiten. Hij zag zichzelf in een taxi stappen. Een taxi die ook Jim heel bekend voorkwam...

De kubus verpulverde in de handen van John. Zijn laatste energie was die kwijt geraakt. Vanaf nu moesten de mensen zelf hun boontjes doppen. Heel misschien kon Amala nog ingrijpen als het echt fout zou gaan met de derde kubus. John bedacht echter dat de kans dat hij dát in zijn leven nog mee zou maken wel niet meer zou voordoen.

Amanda was blij het huis van John weer te zien. Ze hadden hier zoveel jaren gewoond. Zoveel goede herinneringen en ook zoveel die moeilijk te verwerken waren.

‘Waarom heb je niet gekozen om terug in de tijd te gaan en te komen op het moment vlak voor we Jennifer hebben verloren. Misschien hadden we het kunnen voorkomen?’

‘Nee, Amanda,’ zei John. ‘Dit avontuur hadden we niet meegemaakt als jij niet bij het museum was gaan werken. Jij was daar niet gaan werken als wij Jennifer niet verloren zouden hebben. En als jij daar niet had gewerkt, hadden wij nooit in deze situatie terecht gekomen.’

Het redden van Jennifer betekent ook dat wij hier niet zouden hebben gestaan om haar te redden.

Zoals Amala had gezegd: reeds gebeurde zaken kunnen niet veranderd worden. Wel kunnen we nu samen een nieuw leven gaan opbouwen.’

Amanda keek John aan. Ze begreep hem en wilde ook niets liever. Nooit meer al die jaren zonder elkaar.

Jim, Amanda en John bleven nog de hele nacht napraten. Als hun avontuur niet zo buitengewoon was en alle drie erbij betrokken waren, had ieder voor zich gedacht dat ze het hadden gedroomd.

Het werd inmiddels vroeg in de morgen en John keek Jim ineens heel serieus aan. ‘De afgelopen paar dagen dat ik jou heb leren kennen, ben ik heel anders over taxichauffeurs gaan denken. Voor mij waren taxichauffeurs altijd personen die alle verkeersregels aan hun laars lapt en alleen maar geïnteresseerd waren om snel geld te verdienen.

Jij hebt mij laten inzien dat dát niet waar was. Je hebt mij geholpen zonder er ook maar iets voor terug te vragen. Ik hoop dat wij lang vrienden kunnen blijven. Het wordt nu te laat, maar als je mij je adres geeft, dan komen we je beslist eens bezoeken en, wie weet, kan ik ooit ook iets voor jou doen!’

‘Doe geen moeite John. Ik heb geen baan meer en zal binnenkort wel weer verkassen. Bovendien heb ik jouw adres, dus kan ik jou altijd bereiken. Tenzij Amanda en jij ineens heel andere plannen hebben!’ zei Jim glimlachend.

Maar John stond erop. Hij noteerde het adres van Jim om later nog eens wat af te spreken om over hun avontuur nog eens na te praten. Bovendien wilde hij bekijken of hij voor hem ergens een baantje kon regelen.

Even later namen zij afscheid van Jim. John bedankte hem nogmaals voor de hulp. Daarnaast grapte hij dat hij echt moest stoppen met roken voor een betere conditie. Het zou bij een volgend avontuur wel eens fataal kunnen zijn..

Alsof zij nooit moe werden, kwam er weinig meer van slapen. John en Amanda bespraken hun avontuur verder. John wilde alles weten van Stonehenge en Amanda van Paaseiland en... Jessica. Na een wel zeer korte ochtendrust stond John al weer naast zijn bed. Hij wilde nu eerst eens gebruik maken van een weldadige douche en een lekker ontbijtje maken voor zijn Amanda zoals hij vroeger zo vaak had gedaan.

Met warme croissants en en een heerlijk glaasje frisse jus d’orange voor beiden, stapte John weer in bed. Echter voordat hij haar een hartstochtelijke kus kon geven, ging de telefoon.

‘John Grey,’ zei John kort, geërgerd door het vroege tijdstip en het moment waarop hij werd gestoord. Toen hij de stem herkende werd hij op slag vrolijker.

‘Jeremiah! Hoe wist je dat ik thuis was? Wat heb je te melden? Wacht, ik zet je op de speaker. Dan kan Amanda je ook horen.’

Jeremiah klonk enigszins geschokt. ‘Ik heb de foto’s van Stonehenge ontwikkeld waar Jim en ik waren, net voordat wij met Amanda terug

wilden keren naar 2012. Er waren enkele foto's waarbij ik Jim ook had gefotografeerd. Hij stond een beetje voor mij, om vragen te voorkomen van de lokale bevolking van het dorpje over wat wij aan het doen waren.'

'En? Bewogen zeker?' grapte John.

'Nee. Alleen Jim staat op geen enkele foto. Het hele dorpje staat er op, ook andere mensen staan er op, maar geen Jim.'

Daarna heb ik Jim Welsh nagetrokken via het politie-opsporingssysteem. Er is geen enkele Jim Welsh bekend die overeenkomt met zijn beschrijving. De enige persoon van wie de persoonsbeschrijving klopt en van wie ook een gelijkende foto is, is van een James Tourneaux. Een dief en moordenaar uit het begin van de twintigste eeuw uit Montreal. Tijdens zijn terechtzitting in San Francisco op 18 april 1906 ontstond op dat moment een aardbeving en het hele gerechtsgebouw stortte in. Het lijk van James Tourneaux werd nooit meer onder het puin gevonden!'

John keek hiervan op. 'Wacht ik heb zijn adres. Ik zal het je geven!'

Hij pakte zijn aantekeningen van de dag ervoor en gaf de gegevens aan Jeremiah door.

Aangezien Jeremiah vanaf zijn kantoor belde, kon hij de gegevens meteen verifiëren.

'Dat adres bestaat niet!' was het verbijsterende antwoord van Jeremiah.

Amanda had ook alles gehoord. Ze was geschokt. Jim was een aardige vent. Het idee dat hij een dief en moordenaar zou zijn geweest was bizar. Daarentegen was het ook bizar dat hij niet op de foto stond. Bovendien was hij ook bij hen tijdens hun gesprek bij Amala. Waarom zag Amala, die alles altijd leek te weten van iedereen, dan ook niet dat er iets bij hem niet klopte? Zowel John als Amanda wisten niet wat ze ervan moesten denken en stonden voor een raadsel.

De maanden die volgden verliepen rustig. Hoewel zij nog wel eens terloops over Jim spraken, schonken zij minder aandacht aan zijn raadselachtige verschijning en verdwijning. Ergens hadden zij een gevoel dat er in de loop van de tijd een logische verklaring zou komen

waaruit bleek dat er eigenlijk helemaal niets bijzonders met Jim aan de hand was.

John en Amanda pakten hun leven weer op en Amanda was weer bij John gaan wonen. Het werk van John op de universiteit was voorlopig in verband met de vakantie voorbij en hij besloot een boek te gaan schrijven over de gebeurtenissen die hen waren overkomen. Amanda werd een andere tijdelijke baan aangeboden in het laboratorium van het ziekenhuis. Dit was overigens dankzij de medewerking van Jessica.

Het weekend kwam eraan en John en Amanda hadden zich voorgenomen een lang weekend de bergen in te gaan om wat te gaan klimmen. Na het beklimmen van de rotsen in Igaliku, wilden zij samen weer dingen gaan ondernemen en daarmee hun relatie weer verdiepen.

Toen zij 's morgens aan de koffie zaten, zag John ineens een ladenkastje trillen op de grond en hoorde hij een licht gezoem.

‘Het gedachtensteentje!’ merkte John op.

Hij pakte het steentje, ging op bed zitten en verbaasde zich een beetje. Hij had niet verwacht dat dit nog werkte. Hij had het als herinnering bewaard. Hij had er niet aan gedacht het nog eens te zullen gebruiken.

‘John, met Alex!’ Zelfs in de gedachten die Alex overbracht naar John voelde hij spanning.

‘Wat is er?’

‘Je weet dat Tim o’Connely ook naar Antropolis is gegaan met Øta. Hij heeft hier zijn leven weer wat opgebouwd en is begonnen met het onderzoeken van artefacten die hij al eerder in de bergen van Antropolis heeft gevonden. Hij heeft de rotstekeningen verder onderzocht en hij zag dat steen, die op de staf die getekend was bij een figuur op de tekening, dezelfde steen is als de scherf, zoals hij het noemde, op de ebbenhouten staf die Jim en Jeremiah hadden gemaakt in Stonehenge. En dezelfde staf die Tim bij zich had gedragen vanaf de Long Barrow.

‘Wat is daarmee dan?’

‘Die staf is hij kwijtgeraakt in Hvalsey. Tim had het neergezet tegen het huisje van Øta toen hij haar optilde.’

‘Ja, en?’

‘Die staf is volgens o’Connely en volgens nieuwe rotstekeningen die hij vond, het megakristal. En Philip Dendermonde zal die staf in Hvalsey hebben gevonden!’

‘Dan zal ik eens contact opnemen met Jeremiah en kijken of hij terug is in 2012 en zien wat hij ermee doet, goed?’

‘John, dat is niet alles: Tim o’Connely vond nog een rotstekening. Daar stond een tekening van een man op. Hij heeft die staf in zijn handen en wil Antropolis en al haar inwoners die in alle eeuwen zijn verdwenen en hier door de Naviri zijn gezet, vernietigen!’

‘Je moet ons helpen. Anders bestaan wij binnenkort niet meer!’

De angstige gedachten van Alex waren voelbaar. Hij vreesde voor zijn gezin en de rest van de mensen met wie hij in deze nieuwe plaats net een bestaan had opgebouwd.

John keek Amanda aan.

‘Ik vrees dat ons avontuur nog niet ten einde is!’

Met een diepe zucht, stond hij op van zijn bed en keek Amanda aan. Zij had geen gedachtensteentje en had dus niet mee kunnen luisteren.

‘Alex vreest voor de ondergang van Antropolis. En Philip Dendermonde heeft nog niet opgegeven de waarheid en werking van het megakristal te achterhalen.’

Amanda dacht geen seconde na: ‘We moeten hen gaan helpen!’

John en Amanda pikten, zonder wat te zeggen, nog wat spullen die verspreid lagen in hun huis.

Beiden dachten precies hetzelfde.

Welk avontuur stond hen nu weer te wachten...

Dankwoord

Dank aan Dick Boersma en Gerard Kriek, die belangeloos veel tijd hebben besteed aan het doorlezen, verbeteren en aanbevelen van teksten, is dit verhaal tot stand gekomen. Zonder hen zou dit verhaal veel minder goed tot zijn recht zijn gekomen.

Dankzij het enorme enthousiasme, creativiteit en geloof in de kracht van het verhaal, heeft de bouwer van de website en mijn gewaardeerde collega, Kees Jongbloed, de website www.tiberiusblack.com de vorm kunnen geven die bij het verhaal 'Steenrijk' en het binnenkort te verschijnen boek 'Het oog van Zeus' zo goed past.

Ook dank aan Free Musketeers die niet alleen het verhaal heeft willen uitgeven, maar ook door wie ik de mogelijkheid heb gekregen om het boek in het Engels ('Stone Empire') te laten vertalen en dit verhaal in (bijna) de hele wereld te lezen is.

Dank aan allen die hun reacties, opmerkingen, commentaar en belangstelling op de website achterlieten.

Mede door bovengenoemde support kon de inspiratie en motivatie worden gevonden om het verhaal af te schrijven.

Tiberius Black

Nieuwsgierig naar andere verhalen of columns van dezelfde auteur?

Kijk regelmatig naar de website www.tiberiusblack.com. Hier staan ook de eerste hoofdstukken van de nog te verschijnen boeken.

BINNENKORT VERKRIJGBAAR

“Het oog van Zeus”

De Amerikaanse topjournaliste July Somers is naar het plaatsje Moon in Engeland gestuurd om het mysterieus gelijktijdig overlijden van vijf hoogbejaarden te onderzoeken.

Eenmaal in Engeland aangekomen, blijkt het dorp op geen enkele kaart te staan. De plaatselijke autoriteiten lijken het bestaan van het dorp te ontkennen. Op zoek naar de enige persoon die in haar kan helpen, merkt zij dat alle belangrijke personen die informatie over het dorp konden geven, zijn verdwenen of plotseling zijn overleden.

In het onderzoek om de identiteit van de bejaarden te achterhalen, ontdekt zij dat allen hebben gewerkt op de in 1986 verdwenen Russische trawler ‘Petrenki’ die in de Aegeïsche zee maritiem onderzoek deed naar gemuteerde organismen bij vulkaangesteenten.

In haar speurtocht blijkt zij tegengewerkt te worden door een geheim genootschap dat er alles aan doet om de waarheid achter de werkelijke gebeurtenissen te verbergen.

Op de hielen gezeten door een syndicaat genaamd ‘Cyclops Corporation’ brengt haar reis haar naar het vulkanisch eiland Santorini in Griekenland, het Aralmeer in Kazachstan, een klooster in de bergen van Kathmandu en een pharmalogisch kartel in Nigeria.

Zou zij ooit de werkelijke reden achter het overlijden van de bejaarden vinden?

